LIT

TRITONIC

NEIL GAIMAN

NICĂIERI

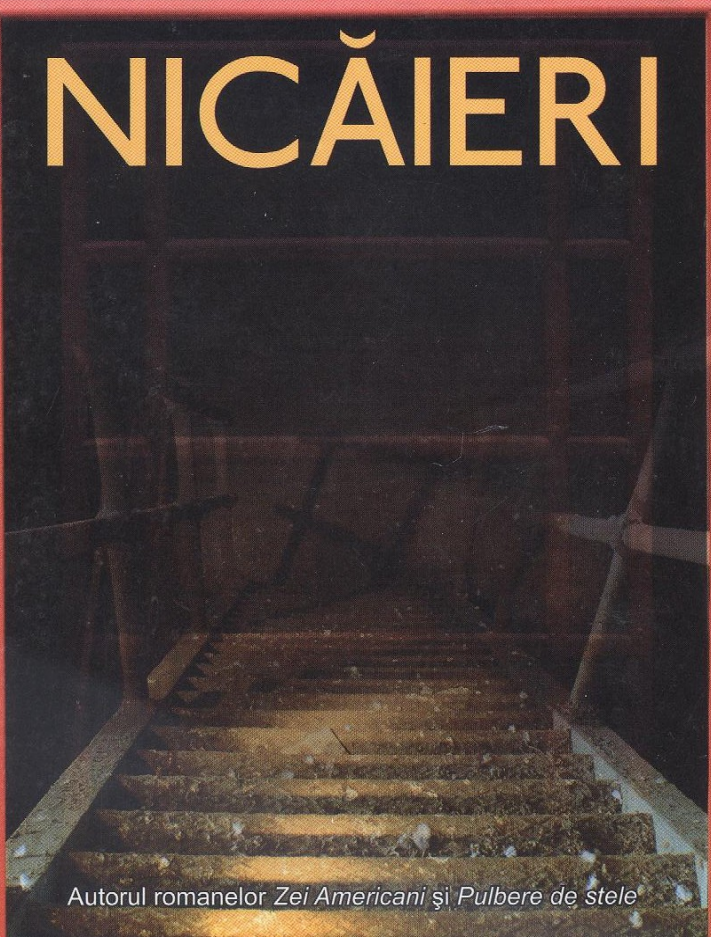

Autorul romanelor *Zei Americani* şi *Pulbere de stele*

NEIL GAIMAN
NICĂIERI

Traducere şi note de LIVIU RADU

Neil Gaiman a câştigat trei premii Hugo, două Nebula, unul World Fantasy, patru Bram Stoker, nouă Locus, câte două British SF şi Mythopoeic, patru Geffen şi unul International Horror Guild. A mai câştigat premii în Spania, Franţa, Brazilia, Germania, Italia.

Scriitor profesionist de peste douăzeci de ani, autor de romane, dar şi de non-fiction (e de menţionat monografia *Duran Duran* din 1984) şi romane grafice, editor de antologii, scenarist, maestru de ceremonii la marile premii mondiale de F&SF, Neil Gaiman s-a născut în Anglia, în 1960, dar acum trăieşte în Statele Unite, lângă Minneapolis, Minnesota. Cărţile lui au fost traduse în peste douăzeci de ţări. A câştigat mai mult de zece premii internaţionale pentru romanele sale grafice, iar în 1991, *Sandman nr.19* a luat premiul World Fantasy pentru povestire, fiind prima bandă desenată din lume care a câştigat un premiu literar.

Site-ul lui (www.neilgaiman.com) primeşte lunar 1,4 milioane vizitatori. Vinde 1,2 milioane de cărţi pe an. Căutând „Neil” pe Google, din cele 84 milioane de referinţe, primele două sunt la Neil Gaiman (urmează Neil Young, Neil Armstrong, Neil Diamond).

Printre admiratorii lui se numără Norman Mailer, Stephen King, Alice Cooper, Tori Amos.

Alte cărţi de Neil Gaiman apărute la Editura Tritonic:
Zei americani, trad. Liviu Radu, 2006
Băieţii lui Anansi, trad. Liviu Radu, 2006
Pulbere de stele, trad. Liviu Radu, 2007

Pentru Lenny Henry, prieten şi coleg, care a făcut ca această carte să apară; şi pentru Merrilee Heifetz, prietenă şi agent literar, care face totul bine.

N-am fost niciodată în St. John’s Wood. Nu îndrăznesc să mă duc. S-ar putea să mă sperie noaptea puzderiei de brazi, să-mi fie teamă să nu dau de o cupă roşie cu sânge şi de bătăile aripilor Vulturului.

Napoleon din Notting Hill, G. K. Chesterton

De-ai dăruit îmbrăcăminte,
În noaptea asta, într-un fel,
Vei şti că ai fost om cu minte
Iar Domnul te-o primi la el.

În noaptea asta, până-n zori,
Te vei mai bucura niţel
De foc, cămin şi lumânări
Iar Domnul te-o primi la el.

De-ai dat pomană mâncărică,
În noaptea asta, într-un fel
De iad n-o să-ţi mai fie frică
Iar Domnul te-o primi la el…

Cântec de jelit morţii (popular)

Prolog

În noaptea dinaintea plecării la Londra, Richard Mayhew nu se bucurase.

Începuse seara bucurându-se: se bucurase când citise cărţile de vizită de rămas-bun şi când fusese îmbrăţişat de mai multe tinere doamne – nu chiar neatrăgătoare – dintre cunoştinţele sale; se amuzase când fusese avertizat în legătură cu pericolele şi relele din Londra şi când primise cadou o umbrelă albă, pe care era desenată harta metroului din Londra, umbrelă cumpărată cu banii strânşi de prietenii săi; îi făcuseră plăcere primele halbe cu bere; dar apoi descoperise, cu fiecare halbă, că petrecerea îi făcea din ce în ce mai puţină plăcere; iar acum stătea şi tremura pe trotuarul din faţa cârciumii dintr-un orăşel scoţian, cântărind meritele relative ale faptului că ţi-e rău sau că nu ţi-e rău, şi nu se amuza deloc.

În interiorul cârciumii, prietenii lui Richard continuau să sărbătorească plecarea sa iminentă cu un entuziasm care, pentru el, începea să devină sinistru. Richard stătea pe trotuar şi ţinea bine umbrela strânsă, întrebându-se dacă plecarea în sud, la Londra, era, cu adevărat, o idee bună.

— Trebuie să fi atent, zise o voce bătrânească, răguşită. Or să te umfle cât ai zice peşte. N-aş fi surprinsă dacă te-ar băga la pârnaie.

Doi ochi pătrunzători îl priveau dintr-o faţă tuciurie, cu nas coroiat.

— Te simţi bine?

— Da, mulţumesc, zise el.

Richard era un tânăr cu figură de puştan, cu păr negru, uşor cârlionţat, şi cu ochi mari, căprui. Arăta ciufulit, abia trezit din somn, lucru care-l făcea mai atrăgător pentru sexul opus decât ar fi crezut sau ar fi priceput el vreodată.

Figura tuciurie se îmblânzi.

— Ţine, sărmanule, zise bătrâna, şi vârî în mâna lui Richard o monedă de cincizeci de penny. De cât timp eşti pe străzi?

— Nu-s un vagabond, îi explică Richard, stânjenit, încercând să dea moneda înapoi băbuţei. Vă rog, luaţi-vă banii. Mă simt bine. Am ieşit afară doar ca să respir aer curat. Plec mâine la Londra, adăugă el.

Femeia se uită în jos spre el, bănuitoare, apoi îşi luă înapoi cei cincizeci de penny şi-i făcu să dispară între straturile de haine şi şaluri în care era înfăşurată.

— Am fost la Londra, îi mărturisi ea. M-am căsătorit în Londra. Dar el era soi rău. Mămica mea mi-a spus să nu mă mărit cu un străin, dar eu eram tânără şi frumoasă, deşi n-ai crede aşa ceva în ziua de azi, şi mi-am urmat inima.

— Sunt convins, spuse Richard; convingerea că avea să i se facă greaţă începu, treptat, să se reducă.

— Şi grozav de bine am făcut. Am rămas fără locuinţă, deci ştiu cum e asta, zise bătrâna. De aceea am crezut că nici tu n-ai casă. De ce te duci la Londra?

— Am primit o slujbă, îi spuse el, mândru.

— Şi cu ce te ocupi? îl întrebă femeia.

— Hmm, cu hârtii de valoare, zise Richard.

— Eu am fost dansatoare, spuse bătrâna, şi ţopăi cu stângăcie de jur împrejur pe trotuar, fredonând nemelodios de una singură; apoi se legănă dintr-o parte în alta ca un titirez gata să se oprească; în cele din urmă rămase locului, în faţa lui Richard. Întinde mâna, îi zise ea, şi o să-ţi ghicesc viitorul.

Tânărul făcu ce i se ceruse. Femeia îi prinse palma cu mâna ei bătrână, o ţinu bine, apoi clipi de câteva ori, ca o bufniţă care înghiţise un şoarece prea mare. Ai un drum lung de făcut… zise ea, uimită.

— La Londra, îi zise Richard.

— Nu-i vorba chiar de Londra… zise bătrâna şi făcu o pauză. Nu de Londra pe care o ştiu eu.

Începu să plouă uşor.

— Scuze, zise femeia. Totul începe cu nişte uşi.

— Uşi?

Femeia dădu din cap. Ploaia începu să cadă mai puternic, răpăind pe acoperişuri şi pe asfaltul drumului.

— În locul tău aş fi atent la uşi.

Richard se ridică, puţin dezechilibrat.

— Bine, zise el, oarecum nesigur cu privire la modul în care trebuia să trateze o informaţie de o asemenea natură. Aşa am să fac. Mulţumesc.

Uşa cârciumii se deschise, iar în stradă se scurse lumină şi zgomot.

— Richard! Eşti bine?

— Mda, sunt bine. Mă întorc într-o secundă.

Bătrâna şontâcăia deja pe stradă, prin ploaia torenţială, udându-se. Richard simţea că trebuie să-i dea ceva: evident, nu putea să-i dea bani. Se grăbi după ea, pe strada îngustă, cu ploaia rece care i se scurgea pe faţă şi prin păr.

— Poftim, zise Richard.

Umblă la mânerul umbrelei, încercând să găsească butonul care o deschidea. Se auzi un clic, apoi umbrela înflori într-o hartă albă, uriaşă, a reţelei metroului londonez, fiecare linie trasată cu o altă culoare, fiecare staţie însemnată şi având numele scris alături.

Bătrâna luă umbrela, recunoscătoare, apoi îi zâmbi drept mulţumire.

— Ai un suflet bun, îi zise ea. Uneori, asta-i suficient ca să fi în siguranţă, oriunde te-ai duce. Dar, adăugă ea, clătinând din cap, în majoritatea cazurilor, nu-i.

Strânse bine umbrela când o rafală de vânt ameninţă să i-o smulgă sau să i-o întoarcă pe dos. Îşi înfăşură braţele în jurul ei şi se încovoie şi mai mult împotriva ploii şi a vântului. Apoi dispăru în furtună şi în noapte, o formă rotundă, albă, acoperită cu numele staţiilor metroului din Londra – Earl’s Count, Marble Arch, Blackfriars, White City, Victoria, Angel, Oxford Circus…

Richard se pomeni întrebându-se, ca un beţiv, dacă exista, cu adevărat, un circ în Oxford Circus: un circ adevărat, cu clovni, femei frumoase şi animale periculoase.

Uşa localului se deschise încă o dată: o izbucnire de sunete, de parcă butonul pentru sonor al cârciumii tocmai fusese răsucit la volum maxim.

— Richard, idiotule, e petrecerea ta, iar tu pierzi toată distracţia!

Richard se întoarse în crâşmă. Greaţa îi dispăruse, o dată cu toate ciudăţeniile acelea.

— Arăţi ca un şoarece înecat, zise cineva.

— N-ai văzut niciodată un şoarece înecat, răspunse Richard.

Cineva îi dădu un whisky mare.

— Ia-l şi dă-l peste cap. O să te încălzească. Ştii, n-o să găseşti scotch adevărat la Londra.

— Sunt sigur că o să găsesc, oftă Richard, în timp ce din păr apa îi picura în băutură. Au de toate în Londra.

Dădu scotch-ul peste cap, iar după asta, cineva îi aduse altă băutură. Apoi seara deveni înceţoşată şi se sparse în fragmente: târziu, îşi aminti doar sentimentul că avea să părăsească ceva mic şi raţional – un loc plin de logică – pentru ceva uriaş şi bătrân, care nu avea niciun sens; că vomitase interminabil într-o rigolă plină cu apă de ploaie, cândva, la o oră timpurie a dimineţii; şi o formă albă, însemnată cu simboluri colorate bizar, ca un gândăcel rotund, care se îndepărta de el prin ploaie.

În dimineaţa următoare luă trenul pentru o călătorie de şase ore spre sud, care avea să-l ducă la ciudatele turnuri şi arcuri gotice din gara St. Pancras. Mama sa îi dădu o prăjitură cu nuci pe care i-o făcuse pentru drum şi un termos plin cu ceai. Iar Richard Mayhew plecă la Londra simţindu-se ca naiba.

Unu

Fata alerga deja de patru zile, o goană aiurea prin coridoare şi tuneluri. Era flămândă, epuizată şi mai obosită decât se putea, iar fiecare uşă se dovedea mai greu de deschis. După patru zile de fugă, găsise o ascunzătoare, o vizuină mică de piatră, sub lume, unde avea să fie în siguranţă – se ruga să fie aşa – şi, în cele din urmă, adormi.

Domnul Croup[1] îl angajase pe Ross la ultimul Târg Plutitor, care se ţinuse în Westminster Abbey.

— Consideră-l un canar, îi spuse el domnului Vandemar.

— Cântă? întrebă domnul Vandemar.

— Mă îndoiesc. Mă îndoiesc sincer şi profund, spuse domnul Croup, trecându-şi mâna prin părul său moale, portocaliu. Nu, bunul meu prieten, vorbeam metaforic – e în genul păsărilor care sunt luate jos, în mine[2].

Domnul Vandemar dădu din cap, înţelegerea cuprinzându-l încet: da, un canar. Domnul Ross nu avea altă asemănare cu un canar. Era uriaş – aproape la fel de solid ca şi domnul Vandemar – extrem de murdar şi complet lipsit de păr, vorbea foarte puţin, cu toate că avusese grijă să spună fiecăruia dintre ei că-i place să ucidă fiinţe şi că se pricepea la aşa ceva, iar cu declaraţia asta îi amuzase pe domnul Croup şi pe domnul Vandemar. Dar era un canar şi nu ştia asta. Deci domnul Ross mergea înainte, în tricoul lui jegos şi cu blugi murdari, iar Croup şi Vandemar mergeau în urma lui, în costumele lor negre, elegante.

Pentru un observator, există patru metode simple de a-i

---

[1] „Croup” – „crupă”: „ross” – „scoarţă de copac”

[2] În secolele trecute, minerii luau cu ei colivii cu păsări sau animale mici, care sesizau mai uşor gazele toxice din subteran.

deosebi pe domnul Croup şi pe domnul Vandemar: în primul rând, domnul Vandemar este cu două capete şi jumătate mai înalt decât domnul Croup; în al doilea, domnul Croup are ochi de un albastru ca de porţelan decolorat, în timp ce ochii domnului Vandemar sunt căprui; în al treilea, în timp ce domnul Vandemar şi-a făcut inelele pe care le poartă pe mâna dreaptă din craniile a patru corbi, domnul Croup nu are bijuterii la vedere; în al patrulea rând, domnului Croup îi plac cuvintele, în timp ce domnul Vandemar e întotdeauna flămând. În plus, nu seamănă deloc între ei.

Un foşnet în bezna tunelului; cuţitul domnului Vandemar apăru în mâna acestuia, apoi nu mai fu în mâna lui, tremurând uşor la vreo zece metri de el. Individul se duse după cuţit şi-l ridică, apucându-l de plăsele. În lamă era tras în ţeapă un şobolan cenuşiu, iar gura acestuia se deschidea şi se închidea neputincioasă, în timp ce viaţa se scurgea din el. Bărbatul îi strivi craniul între arătător şi degetul mare.

— Acum avem un şobolan care n-o să mai povestească nimic, zise domnul Croup şi chicoti de propria glumă; domnul Vandemar nu-i răspunse. Şobolan. Adică turnător. Poveste. Te-ai prins?

Domnul Vandemar trase şobolanul din lama cuţitului şi începu să-l mestece gânditor, începând de la cap. Domnul Croup îl plesni peste mână, făcându-l să arunce animalul.

— Încetează! zise el, iar domnul Vandemar îşi puse cuţitul la locul lui, cam fără chef. Vino-ţi în fire, şuieră domnul Croup, încurajator. Poţi să găseşti oricând alt şobolan. Acum, înainte! Avem treabă. Avem oameni de caftit.

Trei ani în Londra nu-l schimbaseră pe Richard, dar schimbaseră modul în care percepea oraşul. Iniţial, Richard îşi imaginase Londra ca pe o urbe cenuşie, chiar neagră, luându-se după pozele pe care le văzuse. Fusese surprins să descopere că e plină de culoare. Era un oraş cu cărămidă stacojie şi piatră albă, autobuze roşii şi taxiuri

mari, negre, cutii pentru scrisori de un roşu aprins, parcuri şi cimitire verzi.

Era un oraş în care foarte vechiul şi noul stânjenitor se înghionteau reciproc, nu într-un mod dezagreabil, ci fără respect; un oraş de prăvălii, de birouri, de restaurante şi de locuinţe, de parcuri, de biserici, de monumente ignorate şi de palate remarcabil de nepalateşti; un oraş cu sute de districte cu nume bizare – Crouch End, Chalk Farm, Earl's Court, Marble Arch[3] – şi cu identităţi bizar de distincte; un oraş zgomotos, murdar, vesel, zăpăcit, care se hrănea de pe urma turiştilor, avea nevoie de ei şi-i dispreţuia, în care viteza medie de transport nu crescuse de trei sute de ani, ca urmare a jumătate de veac de lărgire intermitentă a drumurilor şi de compromisuri nepricepute între nevoile traficului – indiferent dacă acesta era cu cai sau, mai recent, motorizat – şi nevoile pietonilor; un oraş în care locuiau şi mişunau oameni de toate culorile, de toate soiurile, şi cu tot felul de maniere.

Când venise prima dată, considerase Londra uriaşă, neobişnuită, imposibil de înţeles, în care numai harta metroului, acea expunere topografică multicoloră a liniilor de tren şi a staţiilor subterane, dădea o oarecare impresie de ordine. Treptat, îşi dăduse seama că harta metroului era o ficţiune comodă, care făcea viaţa mai uşoară, dar care nu avea nicio asemănare cu forma adevărată a oraşului de deasupra. Îşi spusese odată, plin de trufie, că era ca şi cum ar fi făcut parte dintr-un partid politic, apoi, încercând să explice la o petrecere, unui grup de străini uimiţi, asemănarea dintre harta metroului şi politică, decisese ca în viitor să lase comentariile politice în seama altora.

Continuă, lent, printr-un proces de osmoză şi de cunoaştere de fond (care e ca zgomotul de fond, doar că mai folositoare), să înţeleagă oraşul, un proces care se acceleră când îşi dădu seama că adevărata Londră n-are

[3] Crouch End – Fundătura pândei, Chalk Farm – Ferma de cretă, Earl's Court – Curtea contelui, Marble Arch – Arcul de marmură.

decât câţiva kilometri pătraţi şi se întinde din Aldgate, în est, până în Fleet Street şi tribunalele din Old Bailey în vest, un municipiu mărunt, care găzduia acum instituţiile financiare din Londra, şi că acolo începuse totul.

Cu două mii de ani în urmă, Londra fusese un sătuc celt, pe malul de nord al Tamisei, pe care îl ocupaseră romanii, apoi se stabiliseră în el. Crescuse încet, până când, peste vreo mie de ani, ajunsese la mărunta cetate regală a Westminsterului, aflată în vecinătate, în vest, iar odată construit Podul Londrei, oraşul dăduse în Southwark, aflat chiar dincolo de râu; şi continuase să crească, păduri, câmpuri şi mlaştini dispărând lent sub urbea înfloritoare, continuase să se extindă, ocupând alte sate mici şi cătune, precum Whitechapel şi Deptford în est, Hammersmith şi Sheperds Bush în vest, Camden şi Islington în nord, Battersea şi Lambeth dincolo de Tamisa, în sud, absorbindu-le pe toate, cum o baltă de mercur ocupă şi încorporează bălţi mai mici de mercur, lăsând în urmă doar numele lor.

Londra devenise ceva uriaş şi plin de contradicţii. Era un loc bun şi un oraş frumos, dar există un preţ care trebuie plătit pentru toate locurile bune şi există un preţ pe care trebuie să-l plătească toate lucrurile bune.

După un timp, Richard se pomeni vorbind despre Londra plin de siguranţă; cu vremea, începu să fie mândru de faptul că nu vizitase niciunul dintre punctele turistice din Londra (cu excepţia Turnului, când mătuşa Maude venise în oraş pentru un sfârşit de săptămână, iar Richard se pomenise că, deşi nu avea chef, trebuise s-o însoţească).

Dar Jessica schimbase toate astea. Richard se pomeni că o acompaniază – în alte weekend-uri, altminteri plăcute – în locuri precum National Gallery sau Tate Gallery, unde află că plimbatul prea îndelungat printr-un muzeu poate să-ţi provoace dureri de picioare, că marile comori artistice ale lumii încep să ţi se înceţoşeze în minte după un timp, şi că preţul pe care-l cer, cu obrăznicie, cafenelele din muzee pentru o felioară de prăjitură şi o ceaşcă de ceai depăşeşte capacitatea omenească de înţelegere.

— Uite-ţi ceaiul şi eclerul, îi spuse el Jessicăi. Cred că ar fi costat mai puţin dacă am fi cumpărat un Tintoretto.

— Nu exagera, îi spuse, veselă, Jessica. Oricum, la Tate nu există niciun Tintoretto.

— Trebuia să cumpăr prăjitura asta cu cireşe, zise Richard. Aşa or să poată să mai achiziţioneze un Van Gogh.

O întâlnise pe Jessica în Franţa, într-o excursie de final de săptămână la Paris, cu doi ani în urmă; de fapt, o întâlnise la Luvru, unde încercase să găsească grupul de prieteni de la serviciu, care organizase excursia. În timp ce se uita la o sculptură imensă, mersese cu spatele şi se ciocnise de ea – admirând un diamant foarte mare şi cu importanţă istorică. Richard încercase să-şi ceară scuze în franceză – limbă pe care n-o vorbea – renunţase, şi începuse să se scuze în engleză, apoi încercase să se scuze în franceză pentru că se scuzase în engleză, până când observase că Jessica era englezoaică până-n măduva oaselor. Între timp, ea hotărâse că, drept scuză, Richard trebuia să-i cumpere un sandviş franţuzesc scump şi un suc de mere carbogazos, care avea un preţ exagerat. De fapt, acesta fusese începutul relaţiei lor. După aceea, nu reuşise s-o convingă pe Jessica de faptul că nu-i place să viziteze galeriile de artă.

În weekend-urile în care nu se duceau la galerii de artă sau la muzee, Richard se ţinea după Jessica în timp ce ea făcea cumpărături, lucru care se săvârşea, în întregime, în Knightsbridge-ul îmbelşugat, o plimbare scurtă pe jos şi o călătorie şi mai scurtă cu taxiul din apartamentul ei, dintr-o colivie din Kensington. O însoţea în turneul prin centre comerciale imense, precum Harrods sau Harvey Nichols, magazine în care ea putea să cumpere orice, de la bijuterii la cărţi şi articole de băcănie pentru toată săptămână.

Richard simţea o adevărată veneraţie pentru Jessica, o femeie frumoasă, deseori amuzantă, şi care avea, în mod sigur, să reuşească în viaţă. Iar Jessica vedea în Richard un potenţial enorm care, ţinut bine în frâu de o femeie pricepută, ar fi făcut din el accesoriul matrimonial perfect. Dacă ar fi fost reglat numai puţin, îşi şoptea ea, şi-i dădea

cărţi cu titluri de genul *Cum să te îmbraci ca să ai succes* sau *O sută douăzeci şi cinci de obiceiuri ale bărbaţilor cu succes,* precum şi cărţi despre cum să conduci o întreprindere ca o campanie militară, iar Richard îi mulţumea întotdeauna şi intenţiona mereu să le citească. În raionul de modă pentru bărbaţi de la Harvey Nichols, Jessica îi alegea acel fel de haine pe care credea ea că trebuie să le poarte – iar el le purta, cel puţin în timpul săptămânii. Iar la un an după prima lor întâlnire, Jessica îi spuse că era de părere că venise timpul să se ducă să cumpere un inel de logodnă.

— De ce ieşi cu ea? îl întrebă Gary, în serviciul de Evidenţă a Acţiunilor, la optsprezece luni după aceea. E îngrozitoare.

Richard clătină din cap.

— Dacă o cunoşti, îţi dai seama că e o scumpă.

Gary puse jos păpuşa de plastic ce înfăţişa un troll şi pe care o luase de pe biroul lui Richard.

— Sunt surprins că te lasă să te joci cu aşa ceva.

— N-am discutat niciodată despre acest subiect, zise Richard, luând una dintre făpturile de pe biroul său; păpuşa avea o claie de păr portocaliu şi o expresie de oarecare zăpăceală, de parcă s-ar fi pierdut.

De fapt, discutaseră despre acel subiect. Jessica se convinsese, însă, că acea colecţie de trolli a lui Richard reprezenta un semn de excentricitate suportabilă, comparabilă cu colecţia de îngeri a domnului Stockton. Jessica era pe cale să organizeze o expoziţie itinerantă a colecţiei de îngeri a domnului Stockton şi ajunsese la concluzia că oamenii mari colecţionează întotdeauna ceva. De fapt, Richard nu colecţiona trolli. Găsise un troll pe trotuar, lângă serviciu, şi, într-o încercare zadarnică de a injecta puţină personalitate în lumea muncii sale, îl plasase pe monitorul calculatorului. Ceilalţi trolli apăruseră în lunile următoare, cadouri de la colegii care observaseră că Richard avea o înclinaţie pentru făpturi mici şi urâte. Primise cadourile şi le plasase strategic, pe birou, lângă telefoane şi fotografia înrămată a Jessicăi.

Fotografia avea lipită pe ea un bileţel galben.

Era după-amiaza zilei de vineri. Richard remarcase că evenimentele erau laşe: nu apăreau câte unul singur, alergau în haită şi se năpusteau asupra lui toate deodată. Să luăm, de exemplu, vinerea aceea. Jessica îi atrăsese atenţia de cel puţin zece ori în ultima lună că era cea mai importantă zi din viaţa lui. Aşa că era o nenorocire că, în ciuda notiţei pe care Richard o lipise pe uşa frigiderului de acasă şi a celuilalt bilet, pe care-l prinsese de fotografia Jessicăi de pe biroul său, uitase de ea complet şi cu desăvârşire.

Deci se ocupa de darea de seamă despre Wandsworth, care era în întârziere şi care-i ocupa majoritatea gândurilor. Richard verifică alt şir de cifre. Apoi observă că pagina 17 dispăruse şi se apucă s-o imprime din nou. Mai dispăruse şi altă pagină şi îşi spuse că dacă ar fi lăsat în pace să termine darea de seamă… dacă, minunea minunilor, telefonul n-ar suna… Dar sună. Richard apăsă pe butonul difuzorului.

— Alo? Richard? Directorul vrea să ştie când o să primească darea de seamă.

Richard se uită la ceas.

— În cinci minute, Sylvia. E aproape gata. Trebuie doar să-i ataşez capitolul de Profit şi Pierderi.

— Mulţumesc, Dick. O să cobor s-o iau.

Sylvia era, după cum îi plăcea să explice, asistenta personală a directorului, şi acţiona într-o manieră de eficienţă băţoasă. Richard apăsă din nou pe butonul difuzorului, decuplându-l. Telefonul sună imediat din nou.

— Richard, spuse difuzorul cu vocea Jessicăi. N-ai uitat, nu-i aşa?

— Să uit?

Richard încercă să-şi amintească ceea ce uitase. Se uită la fotografia Jessicăi, căutând inspiraţie, şi găsi toată inspiraţia de care avea nevoie sub forma unui bilet galben lipit de fruntea ei.

— Richard, ridică telefonul!

Richard ridică telefonul şi în acest timp citi biletul.

— Îmi cer scuze, Jess. Nu, n-am uitat. La ora şapte seara, la Ma Maison Italiano. Ne întâlnim acolo?

— Richard, să-mi spui Jessica, nu Jess, zise ea, făcu o pauză, apoi adăugă. După ce s-a întâmplat ultima oară? Nici vorbă. Tu poţi să te rătăceşti şi în curtea casei tale.

Richard se gândi să-i spună că *oricine* putea să confunde National Gallery cu National Portret Gallery, şi că nu ea îşi petrecuse toată ziua stând în ploaie (lucru care, după opinia lui, era la fel de distractiv ca plimbatul în oricare dintre cele două locuri până l-ar fi durut picioarele), dar renunţă, după ce se gândi mai bine.

— O să ne întâlnim la tine acasă, zise Jessica. Putem să mergem de acolo pe jos, împreună.

— Bine, Jess. Scuze, Jessica.

— Richard, ai confirmat rezervarea?

— Da, minţi Richard cu sinceritate.

Telefonul începu să sune pe cealaltă linie.

— Jessica, eu…

— Bine, zise Jessica şi întrerupse legătura.

Richard comută pe cealaltă linie.

— Salut, Dick. Sunt eu, Gary – Gary avea biroul la câţiva metri de Richard şi-i făcu semn cu mâna. Mai rămâne valabilă chestia cu băutura? Spuneai că o să discutăm despre contul Merstham.

— Gary, închide telefonul ăla afurisit. Sigur că rămâne.

Richard puse receptorul în furcă. În partea de jos a bileţelului era un număr de telefon. Richard scrisese biletul pentru el însuşi, cu câteva săptămâni în urmă. Şi făcuse rezervarea, era aproape sigur. Dar n-o confirmase. Voise, dar avusese atâtea de făcut şi ştiuse că are o grămadă de timp la dispoziţie. Dar evenimentele gonesc în haită…

Sylvia apăru lângă el.

— Dick? Darea de seamă Wandsworth?

— E aproape gata, Sylvia. Poţi să aştepţi o secundă?

Termină de format numărul şi respiră uşurat când îi răspunse cineva.

— Ma Maison. Pot să vă ajut cu ceva?

— Da, spuse Richard. O masă pentru trei persoane, pentru seara asta. Cred că am făcut rezervare. Şi că n-am făcut confirmarea rezervării. Dacă n-am făcut-o, mă întreb dacă aş putea să fac confirmarea. Vă rog.

Nu, nu rezervaseră nicio masă în seara aceea pe numele Mayhew. Sau Stockton. Sau Bartram – numele de familie al Jessicăi. Cât despre rezervarea unei mese acum…

Nu cuvintele i se păreau neplăcute lui Richard, ci tonul cu care îi fusese transmisă informaţia. O masă pentru seara aceasta trebuia rezervată cu ani în urmă – probabil de către părinţii lui Richard, sugera vocea. O masă pentru seara aceea era ceva imposibil: dacă Papa, primul ministru şi preşedintele Franţei ar fi sosit în seara aceea, fără rezervare confirmată, ar fi fost trimişi înapoi în stradă cu un rânjet batjocoritor.

— Dar e şeful logodnicei mele. Ştiu că ar fi trebuit să telefonez înainte. Suntem numai trei persoane, *vă rog…*

Cel de la celălalt capăt al firului pusese telefonul în furcă.

— Richard, zise Sylvia, directorul aşteaptă.

— Crezi că or să-mi dea o masă dacă sun din nou şi le ofer nişte bani în plus? întrebă Richard.

În vis erau cu toţii în casă. Părinţii ei, fratele, sora mai mică. Stăteau în sala de bal şi se uitau la ea. Erau toţi foarte palizi şi foarte gravi. Portia, mama ei, îi atinse obrazul şi-i spuse că o ameninţa un pericol. În vis, Door[4] râse şi spuse că ştia. Mama ei clătină din cap: nu, nu – *acum* o ameninţa un pericol. *Acum.*

Door deschise ochii. Usa se deschidea, încetişor, încetişor. Fata îşi ţinu răsuflarea. Zgomot de paşi, răsunând uşor pe piatră. *Poate că n-o să mă observe,* îşi spuse ea. *Poate că o să meargă mai departe.* Apoi îşi spuse, disperată: *mi-e foame.*

Paşii ezitară. Fata ştia că se ascunsese bine, se ascunsese sub un maldăr de ziare şi de cârpe. Şi se putea ca intrusul să nu vrea să-i facă vreun rău. *Individul poate*

[4] „Door” înseamnă „uşă"

să-mi audă bătăile inimii? se întrebă ea. Apoi paşii veniră mai aproape, iar fata ştiu ce trebuia să facă, iar acest lucru o speria. O mână trase lucrurile care o acopereau, iar ea văzu o figură inexpresivă, lipsită complet de păr, care se strâmbă într-un zâmbet hain. Se rostogoli şi se răsuci, iar lama cuţitului, îndreptată spre pieptul ei, o atinse în partea superioară a braţului.

Până în clipa aceea nu crezuse niciodată că va fi în stare. Nu crezuse niciodată că va fi suficient de curajoasă sau suficient de disperată ca să îndrăznească. Dar îl atinse pe individ cu mâna pe piept şi *deschise...*

Tipul gâfâi şi căzu peste ea. Era ud, cald şi lipicios, iar fata se zbătu să iasă de sub bărbat, apoi plecă din încăpere, împleticindu-se.

Îşi trase răsuflarea în tunelul de afară, îngust şi jos. Căzu lângă zid, respirând cu gâfâituri şi suspine. Chestia asta îi consumase ultimele puteri. Acum era terminată. Umărul începuse să-i pulseze. *Cuţitul,* îşi zise ea. Însă era în siguranţă.

— Ohoho! zise o voce din bezna din dreapta ei. Fata i-a supravieţuit domnului Ross. N-aş fi presupus niciodată asta, domnule Vandemar.

Vocea deveni cleioasă. Suna ca o mâzgă cenuşie.

— Ei bine, nici eu, domnule Croup, spuse o voce inexpresivă din stânga ei.

Fu aprinsă o lumină, care pâlpâi.

— Totuşi, zise domnul Croup, cu ochii lucind în întunericul de sub pământ, n-o să ne supravieţuiască nouă.

Door îl lovi puternic cu genunchiul în vintre, apoi o luă drept înainte, ţinându-şi cu mâna dreaptă umărul stâng.

Şi începu să alerge.

— Dick?

Richard îi făcu semn să nu-l întrerupă. Acum viaţa ajunsese aproape sub control. Încă puţin timp…

Gary îl chemă din nou:

— Dick? E şase şi jumătate.

— Cum?

Hârtiile, stilourile, tabelele şi trollii fură aruncate în servieta lui Richard. Acesta o închise şi o luă la fugă.

Îşi puse pardesiul în timp ce mergea. Gary se luă după el.

— Deci mergem la băutură?

Richard se opri pentru o clipă. Ajunsese la concluzia că dacă dezorganizarea ar fi devenit sport olimpic, ar fi putut să fie reprezentantul Marii Britanii.

— Gary, spuse el, îmi pare rău. Amânăm chestia asta. Trebuie să mă întâlnesc cu Jessica în seara asta. L-am invitat pe şeful ei la cină.

— Pe domnul Stockton? Din familia Stockton? Celebrul Stockton?

Richard dădu din cap. Alergară împreună pe scară.

— Sunt sigur că o să te amuzi, spuse Gary, fără pic de sinceritate. Ce mai face creatura din laguna albastră?[5]

— Gary, Jessica e din Ilford. Şi rămâne lumina şi dragostea vieţii mele, mulţumesc frumos de întrebare.

Ajunseră în hol, iar Richard se aruncă în uşa automată, care, în mod spectaculos, refuză să se deschidă.

— E trecut de ora şase, domnule Mayhew, spuse domnul Figgis, paznicul clădirii. Trebuie să semnaţi în registru.

— Nu trebuie, spuse Richard, fără să se adreseze cuiva în particular. Chiar nu trebuie.

Domnul Figgis mirosea vag a unguent medicinal şi se zvonea că are o colecţie enciclopedică de pornografii uşoare. Păzea uşile cu o grijă care se învecina cu nebunia, mai ales seara, când răspundea de un etaj întreg plin cu calculatoare, de doi palmieri în ghivece şi de covorul de Axminster al directorului.

— Atunci s-a terminat cu băutura?

— Îmi pare rău, Gary. E bine luni?

— Sigur. Luni e foarte bine. Ne vedem luni.

Domnul Figgis le verifică semnăturile şi, satisfăcut că nu aveau cu ei calculatoare, palmieri în ghivece sau covoare, apăsă pe un buton de sub biroul său, iar uşa se deschise.

— Uşi, zise Richard.

---

[5] Aluzie la un film horror.

Calea subterană se ramifica şi se împărţea. Fata alese un drum la întâmplare, alergând, împleticindu-se şi strecurându-se, aplecată, prin tuneluri. În urma ei se grăbeau domnul Croup şi domnul Vandemar, calmi şi veseli ca nişte demnitari victorieni care vizitau expoziţia de la Crystal Palace. Când ajunseră la o intersecţie, domnul Croup îngenunche şi găsi cea mai apropiată pată de sânge, apoi urmară calea aceea. Erau ca nişte hiene, îşi oboseau prada. Puteau aştepta. Aveau tot timpul din lume.

Situaţia se schimbă. Norocul fu de partea lui Richard. Prinse un taxi, condus de un om în vârstă care-l duse acasă pe o rută imposibilă, ce implica străzi pe care Richard nu le văzuse niciodată, în timp ce pălăvrăgea – Richard descoperise că toţi taximetriştii din Londra pălăvrăgesc, dacă au un pasager în viaţă, care respiră şi vorbeşte englezeşte – despre problemele traficului din interiorul Londrei, despre modul cel mai bun de a te descurca atunci când ai de-a face cu delincvenţi, despre problemele politice spinoase ale zilei. Richard sări din maşină, lăsă un bacşiş şi servieta înăuntru, reuşi să prindă din nou taxiul înainte ca acesta să ajungă pe strada principală şi îşi recuperă servieta, apoi fugi pe scări şi ajunse în apartamentul său. Aproape că-şi scosese hainele când intră în hol. Geanta zbură, răsucindu-se prin încăpere, şi ateriză, cu zgomot, pe canapea. Îşi luă cheile din buzunar şi le aşeză cu grijă pe masa din hol, ca să fie sigur că n-o să le uite.

Apoi se repezi în dormitor. Se auzi interfonul. Pe trei sferturi îmbrăcat în costumul său cel mai bun, se repezi la difuzor.

— Richard? Sunt Jessica. Sper că eşti gata.

— Oh, da. Cobor imediat.

Îşi puse un pardesiu, apoi o luă la goană, trântind uşa după el. Jessica îl aştepta la capul scărilor. Întotdeauna îl aştepta acolo. Jessicăi nu-i plăcea apartamentul lui Richard, o făcea să se simtă dezagreabil de femelă. Acolo

exista întotdeauna şansa să găsească o pereche de chiloţi ai lui oriunde, fără să mai pomenim de bucăţile rătăcitoare de pastă de dinţi coagulată pe chiuveta din baie. Nu, nu era felul de locuinţă care-i plăcea Jessicăi.

Jessica era foarte frumoasă, atât de frumoasă încât Richard se trezea, uneori, uitându-se la ea şi întrebându-se *cum de s-a combinai cu mine?* Iar când făceau dragoste – ceea ce se întâmpla în apartamentul ei din Kensingtonul elegant, în patul de alamă al Jessicăi, cu cearşafuri albe de in, apretate (pentru că părinţii îi spuseseră că pilotele erau decadente) – după aceea, în beznă, îl strângea puternic în braţe, iar buclele ei lungi, castanii, se întindeau pe pieptul lui, iar ea îi şoptea cât de mult îl iubea, iar el îi spunea că o iubea şi că voia să fie mereu cu ea, şi amândoi credeau că-i adevărat.

— Să fiu al naibii, domnule Vandemar. Fata încetineşte.

— Încetineşte, domnule Croup.

— Trebuie să fi pierdut o grămadă de sânge, domnule V.

— Frumos sânge, domnule C. Frumos sânge umed.

— N-o să mai fie mult timp aşa.

Un *clic:* sunetul unui briceag care se deschide, gol, singur, întunecat.

— Richard? Ce faci? întrebă ea.

— Nimic, Jessica.

— Nu ţi-ai uitat iarăşi cheile?

— Nu, Jessica.

Richard încetă să se pipăie şi îşi vârî mâinile adânc în buzunarele pardesiului.

— Când o să-l întâlneşti pe domnul Stockton diseară, zise Jessica, trebuie să-ţi dai seama că nu-i doar un om foarte important. Este o entitate corporativă în sine.

— Nu mai am răbdare, oftă Richard.

— Ce-ai spus?

— Nu mai am răbdare, spuse el, cu ceva mai mult entuziasm.

— Oh, te rog să te grăbeşti, zise Jessica, începând să

emane o aură care, la o femeie mai prejos de ea, ar fi fost considerată drept nervozitate. Nu-l putem lăsa pe domnul Stockton să ne aştepte.

— Nu, Jess.

— Richard, nu-mi mai spune aşa. Urăsc numele de alint. Sunt înjositoare.

— N-aveţi nişte mărunţiş?

Bărbatul stătea în prag. Avea o barbă blondă şi cenuşie, ochi întunecaţi, adânciţi în orbite. De gât îi atârna o pancartă scrisă de mână, prinsă cu o sfoară, care-i ajungea până pe piept şi le spunea celor care o citeau că n-avea casă şi e flămând. Nu era nevoie de pancartă ca să-ţi dai seama de asta. Richard vârâse deja mâna în buzunar, căutând o monedă.

— Richard, nu avem timp, spuse Jessica, ea considerând milostenia ca având o încărcătură etică. Aş vrea să faci o impresie bună, ca un adevărat logodnic. E foarte important ca un viitor soţ să facă o impresie bună.

Apoi figura ei se boţi, îl îmbrăţişă şi-i zise:

— Oh, Richard, te iubesc! Ştii asta, nu-i aşa?

Iar Richard dădu din cap. Ştia.

Jessica se uită la ceas şi grăbi pasul. Richard aruncă, discret, o monedă către omul din prag, care o prinse cu o mână murdară.

— Sper că n-ai avut probleme la rezervarea mesei, spuse Jessica, iar Richard, care nu se pricepea să mintă când i se punea o întrebare directă, zise:

— Ah!

Alegerea ei fusese greşită – coridorul se termina într-un zid alb. În mod normal, asta n-ar fi trebuit s-o facă să se oprească, dar fata era atât de obosită, de flămândă, avea dureri atât de mari… Se rezemă de zid, simţind asprimea cărămizilor lipite de faţa ei. Respira gâfâind, sughiţând şi suspinând. Braţul îi era rece, mâna stângă îi amorţise. Nu putea merge mai departe, iar lumea începu să i se pară foarte îndepărtată. Voia să se oprească, să se întindă pe jos şi să doarmă timp de o sută de ani.

— Oh, binecuvântat fie-mi sufleţelul cel negru, vezi ce văd şi eu, domnule Vandemar?

Vocea era blândă, se auzea lângă ea. Urmăritorii fuseseră mai aproape decât îşi imaginase.

— Zăresc, cu ochişorul meu, ceva ce va fi…

— Mort într-o clipă, domnule Croup, spuse o voce inexpresivă, de deasupra ei.

Iar fata scoase tot ce putu găsi în adâncul sufletului ei, cu toată durerea, rănile şi frica. Era terminată, consumată, epuizată complet. Nu avea unde să se ducă, nu-i mai rămăsese putere, nici timp.

— Chiar dacă aceasta-i ultima uşă pe care o deschid, se rugă ea în tăcere Templului şi Boitei, să dea undeva… oriunde… *în siguranţă…*

Apoi adăugă, în grabă:

— *Către cineva.*

Şi, în timp ce leşina, încercă să deschidă o uşă.

Iar când o cuprindea întunericul, auzi vocea domnului Croup, ca şi cum s-ar fi aflat la mare distanţă de ea:

— Fir-ar să fie!

***

Jessica şi Richard merseră pe trotuar către restaurant, la braţ. Femeia mergea cât de iute îi permiteau tocurile înalte. Bărbatul se silea să ţină pasul cu ea. Luminile stradale şi vitrinele magazinelor închise le luminau calea. Trecură pe lângă un grup de clădiri înalte, înghesuite una în alta, abandonate şi izolate, legate împreună printr-un zid înalt de cărămidă.

— Ai fost sincer când mi-ai spus că a trebuit să le promiţi un adaos de cincizeci de lire pentru masa noastră din seara asta? Eşti un idiot, Richard, zise Jessica, iar ochii ei negri aruncau scântei.

— Îmi pierduseră rezervarea. Şi spuneau că nu mai aveau nicio masă liberă.

Zgomotul paşilor lor era răsfrânt în ecouri de zidurile înalte.

— Probabil că or să ne aşeze lângă bucătărie, zise Jessica. Sau lângă uşă. Nu le-ai spus că-i pentru domnul Stockton?

— Ba da, răspunse Richard.

Jessica oftă. Continua să-l târască după ea în momentul în care în zid se deschise o uşă, puţin în faţa lor. Cineva ieşi, rămase în picioare, legănându-se, o clipă îndelungată, teribilă, apoi se prăbuşi pe ciment. Richard tresări şi se opri. Jessica îl împinse mai departe.

— Când o să discuţi cu domnul Stockton, să ai grijă să nu-l întrerupi. Sau să-l contrazici – nu-i place să fie contrazis. Când glumeşte, să râzi. Dacă nu eşti sigur că glumeşte, uită-te la mine. O să… o să bat în masă cu arătătorul.

Ajunseră la persoana de pe trotuar. Jessica păşi peste silueta ghemuită. Richard ezită.

— Jessica…

— Ai dreptate. Ar putea să creadă că m-am plictisit, mormăi ea. Ştiu ce să fac, exclamă ea, fericită. Când glumeşte, o să-mi mângâi lobul urechii!

— Jessica, zise Richard, care nu putea să creadă că femeia ignora, pur şi simplu, silueta de la picioarele lor.

— Ce vrei? întrebă ea, deloc încântată să fie smulsă din reveria sa.

— Uită-te.

Richard îi arătă spre trotuar. Persoana zăcea cu faţa în jos, înfăşurată în haine voluminoase. Jessica îl luă de braţ şi îl trase spre ea.

— Văd. Richard, dacă le dai atenţie, or să te calce în picioare. De fapt, toţi au case. După ce o să doarmă zdravăn, ea o să se simtă bine.

Ea? Richard se uită în jos. Era o fată. Jessica îşi continuă spusele:

— I-am spus domnului Stockton că noi…

Richard se lăsă într-un genunchi.

— Richard, ce faci?

— Nu-i beată, zise el. E rănită, spuse, şi se uită la vârful degetelor sale. Sângerează.

Jessica îl privi, nervoasă şi uimită.

— O să întârziem, îi atrase ea atenţia.

— E *rănită!*

Jessica aruncă o privire spre fata de pe trotuar. Priorităţi: Richard nu avea priorităţi.

— Richard, o să întârziem. O să treacă altcineva pe aici, o s-o ajute altcineva.

Figura fetei era acoperită de murdărie, iar hainele ei erau ude de sânge.

— E rănită, spuse Richard, pur şi simplu; avea pe figură o expresie pe care Jessica nu i-o mai văzuse înainte.

— Richard! îl avertiză ea, apoi se potoli puţin şi-i oferi o soluţie de compromis. Formează 999 şi cheamă o ambulanţă. Hai, iute!

Brusc, ochii fetei se deschiseră, albi, mari, pe o figură ce era numai o mâzgă de praf şi sânge.

— Vă rog, nu la spital. Or să mă găsească. Duceţi-mă într-un loc sigur. Vă rog.

Vocea fetei era lipsită de vlagă.

— Sângerezi, spuse Richard, apoi se uită să vadă de unde venise fata, dar zidul era compact, numai cărămizi, nespart; se uită spre trupu-i liniştit şi întrebă: De ce nu vrei la un spital?

— Mă ajuţi? şopti fata şi închise ochii.

Richard o întrebă din nou:

— De ce nu vrei să mergi la un spital?

De data asta nu primi niciun răspuns.

— Când o să chemi o ambulanţă, să nu-ţi dai numele, zise Jessica. S-ar putea să fie nevoie să dai o declaraţie şi o să întârziem… Richard? Ce faci?

Richard ridicase fata şi o ţinea în braţe. Era surprinzător de uşoară.

— O duc în locuinţa mea, Jess. Nu pot s-o las aici. Spune-i domnului Stockton că-mi pare foarte rău, dar că e vorba de o urgenţă. Sunt convins că o să înţeleagă.

— Richard Oliver Mayhew, spuse rece Jessica. Pune fata jos şi vino încoace în clipa asta! Sau logodna încetează acum. Te avertizez!

Richard simţi căldura sângelui care-i uda cămaşa. Îşi dădu seama că, uneori, nu poţi să faci nimic. Plecă şi o lăsa în urma sa pe Jessica. Femeia rămase pe trotuar, cu ochii plini de lacrimi.

Richard nu s-a oprit să se gândească, în niciun moment al drumului său. Era ceva în care voinţa sa nu conta. Undeva, în partea cu bun simţ a minţii sale, cineva – un Richard Mayhew normal, logic – îi spunea că era ridicol; că ar fi trebuit să cheme poliţia sau ambulanţa; că era periculos să ridici o persoană rănită; că o supărase foarte tare pe Jessica şi în noaptea asta va trebui să doarmă pe canapea: că-şi distrugea singurul costum bun; că fata puţea groaznic… dar Richard se pomeni făcând pas după pas, având crampe în braţe şi durându-l spatele, ignorând privirile trecătorilor, continuând să meargă. Şi, după un timp, ajunse la parterul clădirii în care locuia, apoi se împletici pe scări, se pomeni în faţa apartamentului său şi îşi dădu seama că lăsase cheile pe masa din hol, înăuntru…

Fata întinse o mână murdară spre uşă, iar uşa se deschise.

Nu mi-am închipuit niciodată că o să fiu încântat că n-am încuiat uşa ca lumea, îşi spuse Richard, duse fata înăuntru – închizând uşa în urma sa cu piciorul – şi o puse pe patul său. Partea din faţă a cămăşii îi era scăldată în sânge.

Fata părea semiconştientă, avea ochii închişi, dar pleoapele i se zbăteau încet. Richard îi scoase jacheta de piele. Văzu o tăietură lungă în partea superioară a braţului ei stâng şi pe umăr. Richard îşi trase răsuflarea.

— Uite ce-i, o să chem un doctor, zise el încet. Mă auzi?

Fata deschise ochii, ochi mari şi plini de spaimă.

— Te rog, nu, o să mă fac bine. Rana nu-i atât de rea pe cât pare. Am doar nevoie de somn. Fără doctori.

— Dar braţul tău… umărul tău…

— O să fie bine. Mâine. Te rog…

Cuvintele ei erau numai puţin mai mult de-o şoaptă.

— Mda, bine, spuse el; mintea începu să-i funcţioneze normal şi zise: pot să te întreb…

Fata adormise. Richard luă o eşarfă veche din şifonier şi o înfăşură strâns în jurul părţii superioare a braţului ei stâng şi a umărului; nu voia s-o lase să sângereze de moarte în patul lui, înainte să poată să cheme un doctor. Apoi ieşi în vârful picioarelor din dormitor şi închise uşa în urma sa. Se aşeză pe canapea, în faţa televizorului, şi se întrebă ce făcuse.

Doi

Era undeva adânc sub pământ, probabil într-un tunel sau într-un canal colector. Lumina venea în licăriri, definind întunericul, nu risipindu-l. Nu era singur. Alţi oameni mergeau alături de el, deşi nu le putea vedea feţele. Oamenii alergau prin interiorul canalului colector, plescăind prin nămol şi murdărie. Stropi de apă cădeau încet prin aer, limpezi precum cristalul în beznă.

Coti la un colţ, iar fiara îl aştepta.

Era uriaşă. Umplea spaţiul din canalul colector: stătea cu capul masiv în jos, cu trupul zbârlit, răsuflarea ei scoţând aburi în aerul rece. Un fel de mistreţ, îşi spuse el mai întâi, apoi îşi dădu seama că niciun mistreţ nu putea fi atât de mare. Avea dimensiunile unui taur, ale unui tigru sau ale unui bou.

Fiara se uită la el, iar el zăbovi o sută de ani până să ridice lancea. Se uită la mâna sa, care ţinea tăişul, şi îşi dădu seama că nu era mâna lui: braţul era îmblănit cu păr negru, iar unghiile erau ca nişte gheare.

Şi atunci, fiara se repezi.

El aruncă lancea, dar era deja prea târziu, simţi fiara sfâşiindu-i latura trupului cu colţii ascuţiţi ca briciul, simţi cum viaţa i se scurge în noroi, îşi dădu seama că se prăbuşise cu faţa în jos în apă, care devenise stacojie, în vârtejuri de sânge înăbuşitor. Iar el încercă să ţipe, încercă să se trezească, dar putea să respire numai mâl, sânge şi apă, putea să simtă numai durere…

— Un coşmar? întrebă fata.

Richard se ridică pe canapea, gâfâind. Perdelele erau încă trase, lumina şi televizorul funcţionau, dar îşi dădu seama, după razele slabe ce pătrundeau printre perdele, că se făcuse dimineaţă. Căută pe canapea telecomanda, care, peste noapte, îşi găsise loc lângă şira spinării sale, şi

închise televizorul.

— Da, răspunse el. Un fel de coşmar.

Se şterse la ochi, înlăturând somnul, şi se examină, încântat să remarce că măcar îşi scosese pantofii şi jacheta înainte să adoarmă. Partea din faţă a cămăşii era acoperită cu sânge uscat şi murdărie. Fata vagaboandă nu spunea nimic. Arăta rău: palidă – în ciuda faptului că era acoperită de jeg şi sânge uscat, cafeniu – şi mică. Era îmbrăcată într-o mulţime de haine aruncate una peste alta: haine ciudate, catifele murdare, dantele pline de noroi, cu despicături şi găuri prin care se puteau vedea alte straturi şi alte stiluri. Richard îşi spuse că arăta de parcă ar fi dat o raită în miez de noapte prin secţia de Istoria Modei din Victoria and Albert Museum, şi purta încă tot ceea ce luase de acolo. Părul ei scurt era murdar, dar părea că sub jeg era de un roşu închis.

— Te-ai trezit, zise Richard.

— Ce baronie e aceasta? întrebă fata. Al cui fief este?

— Poftim?

Fata privi bănuitoare în jur.

— Unde sunt?

— Suntem în Newton Mansions, în Little Comden Street…

Se opri. Fata trăsese perdelele deoparte şi clipea din cauza luminii reci a zilei. Privea uimită peisajul mai degrabă banal care se vedea prin fereastra lui Richard, zgâindu-se, cu ochii holbaţi, la maşini şi autobuze, la grupul mic de magazine de sub ei – o brutărie, o băcănie, o prăvălie cu băuturi.

— Sunt în Londra de Deasupra, zise ea, cu voce pierită.

— Da, eşti în Londra, zise Richard, întrebându-se, în sine, *deasupra cui?* Cred că ai suferit un şoc noaptea trecută. Ai o tăietură urâtă la braţ.

Aşteptă ca fata să spună ceva, să-i explice. Ea se uită la el, apoi privi iarăşi la autobuze şi la magazine. Richard continuă:

— Hmm, te-am găsit pe pavaj. Într-o baltă de sânge.

— Nu fi îngrijorat, zise ea cu seriozitate. Cea mai mare

parte din sânge aparţinea altcuiva.

Apoi lăsă perdeaua să cadă la loc. După aceea începu să desfacă eşarfa de pe braţul ei, acum pătată de sânge şi murdară. Îşi privi tăietura şi se strâmbă.

— Trebuie să facem ceva cu ea. Vrei să mă ajuţi?

Richard începuse să se simtă depăşit de evenimente şi zise:

— Nu ştiu prea multe despre primul ajutor…

— Dacă eşti prea sensibil, e suficient să ţii bandajul şi să legi capetele la care nu pot să ajung. Ai bandaje, nu-i aşa?

Richard dădu din cap.

— Oh, da, zise el. În trusa de prim ajutor. În baie. Sub chiuvetă.

Apoi se duse în dormitor, îşi schimbă hainele, întrebându-se dacă mizeria de pe cămaşă (cămaşa sa cea mai bună, cumpărată pentru el de – oh, Doamne! — de Jessica) o să iasă vreodată.

Apa însângerată îi aminti de ceva, poate de un fel de vis pe care-l avusese cândva, dar nu-şi mai putea aduce aminte exact despre ce era vorba, chiar de i-ar fi fost viaţa în joc. Trase dopul, lăsă apa să curgă din chiuvetă, o umplu iarăşi cu apă curată, la care adăugă un strop tulbure de dezinfectant lichid: mirosul puternic de antiseptic părea atât de normal şi de medicinal, părea un remediu împotriva bizareriei situaţiei în care se afla şi a bizareriei vizitatoarei sale. Fata se aplecă deasupra chiuvetei, iar el împrăştie apă caldă peste braţul şi peste umărul ei.

Richard nu fusese niciodată atât de sensibil pe cât credea el că este. Sau, mai degrabă, era sensibil faţă de sângele de pe ecrane: un film bun cu zombi sau o dramă medicală explicită îl făcea să se ascundă într-un colţ, cu palpitaţii, cu mâinile la ochi, murmurând chestii de genul „spune-mi când s-a terminat”. Dar când era vorba de sânge adevărat, de durere adevărată, făcu, pur şi simplu, ceva. Curăţară împreună tăietura — care era mai puţin gravă decât îşi amintea Richard că fusese în noaptea anterioară – şi o bandajară, iar fata se strădui să nu se crispeze în acest

timp. Richard se pomeni întrebându-se câţi ani avea ea şi cum arăta sub jeg şi de ce locuia pe străzi, şi…

— Cum te cheamă? îl întrebă ea.

— Richard. Richard Mayhew. Dick.

Ea dădu din cap, ca şi cum şi l-ar fi întipărit în minte. Se auzi soneria de la uşă. Richard se uită la balamucul din baie, la fată, şi se întrebă cum putea să pară toată chestia aia unui observator din afară. Cum ar fi, de exemplu…

— Oh, Doamne, zise el, aşteptându-se la ce era mai rău. Pun pariu că-i Jess. O să mă omoare. Uite ce-i, îi zise el fetei. Aşteaptă aici.

Închise uşa băii în urma sa şi se duse în hol. Deschise uşa din faţă şi răsuflă uşurat din răsputeri. Nu era Jessica. Cine erau? Mormoni? Martorii lui Iehova? Poliţia? Nu-şi dădea seama. Oricum, erau doi indivizi.

Purtau costume negre, uşor slinoase, uşor mototolite, şi până şi Richard, care se considera ca fiind dislexic în privinţa croitoriei, simţi că-i ceva ciudat cu croiala hainelor indivizilor. Păreau costume care ar fi fost făcute de un croitor de acum două sute de ani, căruia îi descrisese cineva un costum modern, dar care nu văzuse niciodată vreunul. Croiala era greşită, la fel şi nota de eleganţă.

O vulpe şi un lup, îşi spuse, involuntar, Richard. Bărbatul din faţă, vulpea, era puţin mai scund decât el. Avea păr moale, unsuros, de o culoare portocalie incredibilă, şi piele palidă. Când Richard deschise uşa, îi zâmbi larg şi cu o fracţiune de secundă prea târziu, scoţând la iveală dinţi care arătau ca un accident într-un cimitir.

— O dimineaţă bună dumneavoastră, bunule domn, în această zi frumoasă şi minunată, zise individul.

— Ah. Salut, zise Richard.

— Efectuăm o anchetă personală de o natură delicată, din uşă în uşă. Vă supăraţi dacă intrăm?

— Ei bine, nu-i foarte potrivit în momentul acesta, zise Richard, apoi întrebă: Sunteţi de la poliţie?

Al doilea vizitator, un bărbat înalt, cel care îl făcuse pe Richard să se gândească la un lup, cu păr negru şi cenuşiu

tuns scurt, ca o mirişte, stătea puţin mai în spatele prietenului său. Ţinând la piept un teanc de fotocopii. Nu spusese nimic până în momentul acela – doar aşteptase, uriaş şi impasibil. Acum râse, o singură dată, grav şi mârşav. În râsul său era ceva nesănătos.

— Poliţie? Vai, spuse bărbatul mai scund, nu putem să susţinem că avem această fericire. O carieră în domeniul legii şi ordinei, deşi era, fără îndoială, atrăgătoare, nu a fost scrisă pe cărţile pe care Doamna Fortuna le-a împărţit fratelui meu şi mie. Nu, suntem numai cetăţeni particulari. Permiteţi-mi să ne prezentăm. Eu sunt domnul Croup, iar acest gentleman este fratele meu, domnul Vandemar.

Cei doi nu păreau fraţi. Nu păreau a fi nimic din ceea ce văzuse Richard până atunci.

— Fratele dumneavoastră? întrebă Richard. Nu ar trebui să aveţi acelaşi nume?

— Sunt impresionat. Ce creier, domnule Vandemar! Iute şi incisiv nu înseamnă să-l descrii nici pe jumătate. Unii dintre noi suntem atât de ascuţiţi, spuse el, aplecându-se spre Richard, apoi ridicându-se în vârful picioarelor, ca să fie mai aproape de faţa acestuia, încât ne-am putea tăia singuri.

Richard făcu, involuntar, un pas înapoi.

— Putem să intrăm? întrebă domnul Croup.

— Ce doriţi?

Domnul Croup oftă, într-un fel pe care şi-l închipuia că e vizibil plin de melancolie.

— O căutăm pe sora noastră, îi explică el. Un copil încăpăţânat, îndărătnic şi tare de cap, care a fost gata să-i zdrobească inima sărmanei şi scumpei noastre mame, rămasă văduvă.

— A fugit, îi explică domnul Vandemar, liniştit, şi-i vârî în mână lui Richard o foaie fotocopiată. E un pic… amuzantă, adăugă el, şi îşi răsuci un deget lângă tâmplă, făcând gestul universal care arată incapacitate mentală.

Richard se uită la hârtie.

Pe ea scria:

AŢI VĂZUT ACEASTA FATĂ?

Sub text se afla o fotografie fotocopiată, cenuşie, a unei fete care-i păru lui Richard o versiune mai curată şi cu păr mai lung a tinerei pe care o lăsase în baia sa.

Sub fotografie scria:

RĂSPUNDE LA NUMELE DOREEN.
MUSCĂ ŞI DĂ CU PICIOARELE. A FUGIT DE ACASĂ.
SPUNEŢI-NE DACĂ AŢI VĂZUT-O. O VREM ÎNAPOI.
PLĂTIM RECOMPENSĂ.

Iar sub toate acestea, un număr de telefon. Richard se uită din nou la fotografie. Era chiar fata din baie.

— Nu, spuse el. Îmi pare rău, dar n-am văzut-o.

Însă domnul Vandemar nu-l asculta. Îşi ridicase capul şi adulmeca aerul, ca un om care simte un miros ciudat şi neplăcut. Richard se întinse să-i dea înapoi bucata de hârtie, dar individul cel solid îl împinse, pur şi simplu, la o parte şi intră în apartament, ca un lup după pradă. Richard alergă după el.

— Ce-ţi închipui că faci? Încetează! Ieşi afară! Uite ce-i, nu poţi intra aici…

Domnul Vandemar se îndreptase drept către baie. Richard speră că fata – Doreen? — avusese prezenţa de spirit să încuie uşa băii. Dar nu, uşa se deschise la atingerea mâinii domnului Vandemar. Acesta intră, iar Richard, simţindu-se ca un căţel mic şi fără eficienţă care latră la călcâiele poştaşului, păşi după el.

Nu era o baie mare. Conţinea o cadă, o toaletă, o chiuvetă, mai multe sticle de şampon, o bucată de săpun şi un prosop. Când Richard părăsise încăperea, cu vreo două minute în urmă, conţinuse şi o fată murdară, plină de sânge, o chiuvetă foarte plină de sânge şi o trusă de prim ajutor deschisă. Acum, camera lucea de curăţenie.

Nu era niciun loc în care ar fi putut să se ascundă o fată. Domnul Vandemar ieşi din baie, deschise uşa dormitorului lui Richard, intră, se uită în jur.

— Nu ştiu ce faceţi aici, zise Richard, dar dacă voi doi nu plecaţi din apartamentul meu în clipa asta, telefonez la poliţie!

Atunci, domnul Vandemar, care tocmai examina camera de zi a lui Richard, se întoarse către el, iar Richard îşi dădu brusc seama că nu fusese în viaţa lui atât de speriat de un om.

Iar domnul Croup, cel ca o vulpe, zise:

— Da' ce te-a apucat, domnule Vandemar? Pun pariu că mâhnirea provocată de surioara noastră dragă i-a luat minţile. Acum, domnule Vandemar, cere-i scuze gentlemanului.

Domnul Vandemar dădu din cap şi se gândi o clipă.

— Am crezut că trebuie să merg la toaletă, zise el. N-a fost nevoie. Scuze.

Domnul Croup începu să meargă spre hol, împingându-l pe domnul Vandemar în faţa sa.

— Hai. Sper să îi iertaţi fratelui meu lipsa de maniere în societate. Credeţi-mă, l-a scos din minţi grija pentru sărmana şi draga noastră mamă văduvă şi pentru sora noastră, care chiar acum, când stăm de vorbă, rătăceşte pe străzile Londrei, fără s-o iubească şi fără s-o îngrijească cineva. Cu toate astea, este un băiat bun, pe care-i bine să-l ai alături. Nu-i aşa, amice?

Cei doi ieşiră din apartament şi ajunseră în casa scărilor. Domnul Vandemar nu spuse nimic. Nu părea că-şi ieşise din minţi de mâhnire. Croup se întoarse către Richard şi-i aruncă un alt zâmbet vulpesc.

— Să ne spuneţi dacă o s-o vedeţi, zise el.

— La revedere, zise Richard, apoi închise uşa, o încuie, şi, pentru prima oară de când locuia acolo, puse lanţul de siguranţă.

Domnul Croup, care tăiase linia telefonică a lui Richard când acesta ameninţase prima oară că va suna la poliţie, începuse să se întrebe dacă tăiase sârma potrivită. Tehnologia de telecomunicaţii a secolului al douăzecilea nu era punctul lui tare. Luă una dintre fotocopii de la

Vandemar şi o aşează pe peretele casei scărilor.

— Scuipă! îi zise el lui Vandemar.

Acesta adună o gură de flegmă din fundul gâtului şi scuipă chiar pe spatele anunţului. Domnul Croup trânti cu putere anunţul de perete, lângă uşa lui Richard. Hârtia se lipi imediat şi se lipi bine.

AŢI VĂZUT ACEASTĂ FATĂ? întreba anunţul.

Domnul Croup se întoarse către domnul Vandemar.

— L-ai crezut?

Cei doi coborâră pe scări.

— Am crezut pe naiba, zise domnul Vandemar. Am simţit mirosul fetei.

Richard aşteptă lângă uşa din faţă a apartamentului până auzi uşa imobilului trântindu-se, cu câteva etaje mai jos. Începu să meargă pe hol, îndreptându-se către baie, când telefonul începu să sune puternic, făcându-l să tresară. Alergă înapoi în hol şi ridică receptorul.

— Alo? zise el. Alo?

Din receptor nu se auzi niciun sunet. În loc de asta se auzi un declic, iar vocea Jessicăi ieşi din robotul telefonic care se afla pe masă, lângă telefon. Vocea zise:

— Richard? Aici Jessica. Îmi pare rău că nu eşti acolo, pentru că aceasta ar fi fost ultima noastră conversaţie şi aş fi vrut să-ţi spun asta direct.

Richard îşi dădu seama că telefonul era mort complet. De receptor atârna cam o jumătate de metru de cablu, care fusese tăiat.

— Richard, m-ai supărat foarte tare aseară, continuă vocea. Din punctul meu de vedere, logodna noastră s-a încheiat. Nu am intenţia să-ţi înapoiez inelul, nici să te mai văd vreodată. Pa.

Banda încetă să se rotească, se auzi alt sunet, iar luminiţa roşie începu să pâlpâie.

— Ştiri rele? întrebă fata.

Stătea chiar în spatele lui, în partea dinspre bucătărie a apartamentului, cu braţul bandajat cum se cuvine. Luă punguliţe cu ceai, le puse în căni. Ceainicul fierbea.

— Da, zise Richard. Foarte rele.

Se duse la ea, îi înmână afişul cu AŢI VĂZUT ACEASTĂ FATĂ?

— Tu eşti, nu-i aşa?

Fata ridică o sprânceană.

— Fotografia e a mea.

— Şi eşti… Doreen?

Ea clătină din cap.

— Eu sunt Door, Richardrichardmayhewdick. Lapte şi zahăr?

Richard se simţea deja stingher. Zise:

— Richard. Doar Richard. Fără zahăr. Uite ce-i, adăugă el, dacă nu-i ceva prea intim, ce ţi s-a întâmplat?

Door turnă apa clocotită în căni.

— Nu ai vrea să ştii, zise ea, fără nicio afectare.

— Oh, îmi pare rău dacă…

— Nu, Richard. Sincer vorbind, *nu* ai vrea să ştii. Nu ţi-ar folosi la nimic. Ai făcut deja mai mult decât ar fi trebuit.

Fata scoase punguliţele cu ceai şi-i oferi lui Richard o cană. Acesta o luă şi îşi dădu seama că ţinea încă receptorul în mână.

— Mda… Nu puteam să te las acolo.

— Puteai, spuse ea. Dar n-ai făcut-o.

Apoi se lipi de perete şi privi afară, pe fereastră. Richard se duse la geam şi se uită. Vizavi, domnul Croup şi domnul Vandemar ieşeau din brutărie. AŢI VĂZUT ACEASTĂ FATĂ? fusese prins în vitrină, într-un loc foarte vizibil.

— Chiar sunt fraţii tăi? întrebă el.

— Te rog, spuse Door. Lasă-mă puţin.

Richard sorbi din ceai şi încercă să pretindă că totul era normal.

— Şi unde erai? întrebă el. Cu puţin timp în urmă.

— Am fost aici, spuse fata. Uite ce-i, din cauza celor doi care dau târcoale pe aici trebuie să transmitem un mesaj lui… cuiva care poate să mă ajute, adăugă ea, după o scurtă pauză. Eu nu îndrăznesc să plec de aici.

— Nu poţi să te duci undeva? Nu putem da telefon cuiva?

Fata îi luă receptorul mort din mână, din care atârnau firele, şi clătină din cap.

— Prietenii mei n-au telefon, zise ea, apoi puse receptorul în furcă, unde rămase singuratic şi inutil; după care zâmbi iute şi şmechereşte. Firimituri de pâine, zise ea.

— Poftim? întrebă Richard.

În spatele dormitorului era o ferestruică prin care se vedea o zonă de ţigle şi jgheaburi de acoperişuri. Door se urcă pe patul lui Richard ca să ajungă la fereastră, o deschise şi împrăştie în jur firimiturile de pâine.

— Nu înţeleg, zise Richard.

— Sigur că nu înţelegi, îl aprobă ea. Acum, sttt!

Se auzi un fâlfâit de aripi, apoi se văzu sclipirea purpurie-cenuşie-verde a unui porumbel. Acesta ciuguli firimiturile, iar Door întinse mâna dreaptă şi-l prinse. Pasărea se uită curioasă la ea, dar nu se plânse.

Se aşezară pe pat. Door îi dădu porumbelul lui Richard, să-l ţină, în timp ce ea prindea un mesaj de piciorul pasării, folosind o bandă de cauciuc de un albastru ţipător, pe care Richard o folosise până atunci ca să-şi ţină la un loc facturile de electricitate. Richard nu era un ţinător entuziast de porumbei, nici măcar când era în formă bună.

— Nu văd niciun rost, îi explică el. Nu-i un porumbel călător. E numai un porumbel obişnuit din Londra. De soiul celor care se găinăţează pe lordul Nelson.

— Aşa e, spuse Door.

Fata avea obrazul julit, iar părul ei murdar, roşcat, era încâlcit; încâlcit, dar nu pâslos. Iar ochii ei… Richard îşi dădu seama că nu ştia ce culoare aveau ochii ei. Nu erau albaştri, verzi, căprui sau cenuşii; îi aminteau de opale, aveau luciri verzi şi albastre, chiar şi roşii şi galbene, care dispăreau şi străluceau când fata se mişca. Door luă cu blândeţe pasărea din mâna lui, o ridică şi o privi în ochi. Pasărea îşi lăsă capul într-o parte şi se uită la ea cu ochi negri ca nişte mărgele.

— Bine, spuse fata, apoi scoase un sunet care semăna cu

gânguritul armonios al porumbeilor. Bine, *Crrpplirr,* să-l cauţi pe marchizul de Carabas. Ai priceput?

Porumbelul îi răspunse, bolborosind armonios.

— Bravo. E ceva important, ar fi bine…

Porumbelul o întrerupse cu un bombănit care părea nerăbdător.

— Scuze, zise Door. Sigur că ştii ce ai de făcut.

Apoi duse pasărea la fereastră şi îi dădu drumul să plece.

Richard privise toată treaba cu oarecare amuzament.

— Ştii, părea ca şi cum te-ar fi înţeles, zise el, în timp ce pasărea se ridica pe cer şi dispărea dincolo de acoperişuri.

— Cam aşa ceva, spuse Door. Acum aşteptăm…

Se duse la raftul cu cărţi din colţul dormitorului, găsi un exemplar din *Mansfield Park*[6]*,* pe care Richard nu ştia că-l are, şi merse în camera de zi. Richard o urmă. Fata se aşeză pe canapea şi deschise cartea.

— E o prescurtare de la Doreen? întrebă el.

— Ce anume?

— Numele tău.

— Nu. E doar Door.

— Şi cum se scrie?

— D-O-O-R. Precum chestia aia prin care treci ca să te duci undeva.

— Oh! zise el, şi, pentru că simţea că trebuie să spună ceva, spuse: Şi ce fel de nume este Door?

Iar ea se uită la el cu ochii ei ciudat coloraţi şi zise:

— E numele meu.

Apoi se întoarse din nou la Jane Austen.

Richard luă telecomanda şi porni televizorul. Apoi schimbă canalul. Îl schimbă din nou. Oftă. Schimbă iarăşi.

— Şi ce aşteptăm?

Door dădu pagina. Spuse, fără să ridice privirea:

— Un răspuns.

— Ce fel de răspuns?

Door ridică din umeri.

— Oh! Bine.

---

[6] „Mansfield Park”, roman de Jane Austen.

Richard îşi dădu seama acum, după ce o parte din murdărie şi sânge fusese înlăturată, că fata avea pielea foarte albă. Se întrebă dacă era palidă din cauza bolii, din cauză că pierduse sânge, din cauză că nu prea ieşea la soare sau din cauză că era anemică. Poate fusese la închisoare, deşi părea cam tânără pentru asta. Poate că bărbatul cel solid îi spusese adevărul când zisese că e nebună.

— Ascultă, când oamenii aceia au venit aici…

— Oameni? întrebă ea, cu o fulgerare a ochilor de culoarea opalului.

— Croup şi cum îl cheamă… Vanderbilt.

— Vandemar, zise ea, apoi cugetă un moment şi dădu din cap. Presupun că poţi să le spui oameni, da. Două picioare, două braţe, un cap de fiecare.

Richard continuă să vorbească.

— Când au venit aici… tu *unde* erai?

Fata îşi umezi degetul cu limba şi dădu o pagină.

— Eram aici.

— Dar…

Richard se opri, negăsindu-şi cuvintele. Nu exista niciun loc în apartament în care ar fi putut să se ascundă. Iar ea nu părăsise apartamentul. Însă…

Se auzi un râcâit, iar o formă neagră, mai mare decât un şoarece, ieşi din mormanul de videocasete de sub televizor.

— Iisuse! zise Richard şi aruncă în ea cu telecomanda, cât de tare putu.

Telecomanda se izbi în videocasete, scoţând o bubuitură. Nici urmă de formă întunecată.

— Richard! exclamă Door.

— Nu-i nimic, îi explică el. Cred că-i doar un şobolan.

Fata se uită la el.

— Sigur că e un şobolan. Sărmanul de el, l-ai speriat.

Door se uită prin încăpere, apoi scoase un şuierat grav printre dinţii din faţă.

— Hei! zise ea, apoi îngenunche pe podea, abandonând *Mansfield Park.* Hei!

Îi aruncă o privire lui Richard.

— Dacă l-ai rănit… îl ameninţă ea, apoi spuse, cu blândeţe, către încăpere: Îmi pare rău, e un idiot. Hei!

— Nu-s idiot, zise Richard.

— Ssst! Hei!

Un nas roz şi doi ochişori negri se iviră de sub canapea. Urmă şi restul capului, care privi, cu bănuială, zona din jur. Richard se convinse că făptura era prea mare ca să fie un şoarece.

— Salut, zise Door, cu căldură. Eşti bine?

Întinse mâna. Animalul se căţără pe ea, apoi alergă în sus pe braţul ei, cuibărindu-se în îndoitura lui. Door îl mângâie cu degetele. Şobolanul era de un cafeniu închis şi avea o coadă lungă, roz. Într-o parte a sa era legat ceva care părea a fi o foaie de hârtie împăturită.

— E un şobolan, zise Richard.

— Da, e un şobolan. Ai de gând să-ţi ceri scuze?

— Ce să fac?

— Să-ţi ceri scuze.

Poate nu auzise bine. Poate el era cel care înnebunea.

— Unui şobolan?

Door nu zise nimic, dar tăcerea ei era plină de înţelesuri.

— Îmi pare rău că v-am speriat, îi spuse Richard şobolanului, cu demnitate.

Şobolanul se uită la Door.

— Nu, îi pare cu adevărat rău, spuse fata. Nu-s doar vorbe goale. Deci ce ai pentru mine?

Căută lângă trupul şobolanului şi găsi o bucată de hârtie cafenie, împăturită de câteva ori, care fusese prinsă cu ceea ce lui Richard îi păru a fi o fâşie de cauciuc de un albastru strident.

Fata desfăcu pachetul: o bucată de hârtie de culoarea cafelei, cu marginile zdrenţuite, având pe ea un scris mărunt şi fin, cu cerneală neagră.

— Mulţumesc, îi spuse ea şobolanului. Îţi sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut.

Animalul coborî pe canapea, se uită o clipă la Richard, apoi dispăru în umbră.

Fata care se numea Door îi dădu hârtia lui Richard.

— Ţine, îi zise ea. Citeşte.

***

Era după-amiaza târziu în centrul Londrei şi, pentru că venea toamna, se întunecase deja. Richard luase metroul până la Tottenham Court Road, iar acum mergea pe jos spre vest, pe Oxford Street, ţinând în mână bucata de hârtie. Oxford Street era centrul vânzărilor cu amănuntul din Londra, şi chiar şi în momentul acela, trotuarele erau pline de cumpărători şi de turişti.

— E un mesaj, spusese fata când îi dăduse biletul. De la marchizul de Carabas.

Richard fusese sigur că mai auzise numele acela[7]*.*

— Frumos din partea lui, zise el. A rămas fără cărţi poştale?

— Aşa-i mai iute.

Trecu de luminile şi de zgomotul din complexul comercial Virgin, de magazinul care vindea ca suveniruri din Londra căşti de poliţie şi mici autobuze roşii, londoneze, de localul imediat următor, care vindea felii de pizza, apoi coti la dreapta.

— Trebuie să urmezi indicaţiile scrise aici. Încearcă să nu laşi să te urmărească cineva, spusese Door, apoi oftase. N-ar trebui să te implic atât de mult.

— Dacă o să urmez indicaţiile astea… o să pleci de aici mai repede?

— Da.

Richard coti pe Hanway Street. Deşi făcuse numai câţiva paşi din freamătul bine luminat de pe Oxford Street, avea impresia că era în alt oraş: Hanway era goală, părăsită, un drum îngust, întunecat, puţin mai mare decât o alee, plin cu magazine de discuri cufundate în beznă şi restaurante

---

[7] Marchizul de Carabas este numele sub care îşi prezintă Motanul Încălţat stăpânul, când susţine, în faţa regelui, că moşia căpcăunului aparţine stăpânului său.

închise, singura lumină scurgându-se din cluburi secretoase pentru băut, aflate la etajele superioare ale clădirilor. Iar el mergea de-a lungul lor, simţindu-se cuprins de teamă.

„…coteşte la dreapta în Hanway Street, la stânga în Hanway Place, apoi din nou la dreapta în Orme Passage. Opreşte la primul semafor…” Eşti sigură că aşa trebuie?

— Da.

Nu-şi amintea de niciun Orme Passage, deşi mai fusese în Hanway Place: acolo exista un restaurant indian la subsol, care îi plăcea tare mult prietenului său, Gary. Din câte îşi amintea Richard, Hanway Place era o fundătură. Mandeer[8], da, acesta-i restaurantul. Richard trecu pe lângă uşa din faţă, luminată puternic, de scara restaurantului, care ducea, atrăgător, spre subsol, apoi coti la stânga…

Greşise. Exista un Orme Passage. Văzu tăbliţa, sus pe zid.

ORME PASSAGE W1

Nu era de mirare că n-o remarcase până atunci: era doar puţin mai mare decât o alee îngustă între case, luminată de un bec cu gaz pâlpâitor. Nu mai vezi multe chestii din astea, îşi zise Richard, apoi ridică instrucţiunile la lumina becului cu gaz şi se uită la ele.

— Apoi răsuceşte-te în jurul tău de trei ori, invers?

— Invers înseamnă în sens invers acelor de ceasornic, Richard.

Se răsuci de trei ori, simţindu-se caraghios.

— De ce trebuie să fac toate astea ca să-l văd pe prietenul tău? Mă refer la toate aiurelile astea…

— Nu-i nicio aiureală. Sincer. Fă-mi doar pe plac, bine? zisese ea şi-i zâmbise.

Se opri din învârtit. Apoi merse pe alee, către capătul ei. Nimic. Nimeni. Numai o ladă de gunoi din metal, iar lângă ea, ceva care putea fi o grămadă de zdrenţe.

— Hei! strigă Richard. E cineva aici? Sunt prietenul lui Door. Hei!

[8] „Mandeer” – numele unui clan din nordul Indiei.

Nu. Nu era nimeni acolo. Richard se simţi uşurat. Acum putea să se ducă acasă şi să-i explice fetei că nu se întâmplase nimic. După aceea, avea să sune la autorităţile potrivite, care aveau să rezolve problema. Mototoli hârtia şi o aruncă în lada de gunoi.

Ceea ce Richard considerase că era o grămadă de zdrenţe se despături, explodă, se ridică într-o mişcare continuă. O mână prinse în zbor hârtia mototolită.

— Cred că-i a mea, zise marchizul de Carabas.

Purta o haină neagră uriaşă, elegantă, care nu era chiar o redingotă, nici chiar un pardesiu, cizme negre înalte, iar sub haină, veşminte zdrenţuite. Ochii îi ardeau, albi pe o faţă extrem de neagră. Şi pentru moment rânji, arătându-şi dinţii albi, de parcă ar fi făcut o glumă bună, apoi făcu o plecăciune în faţa lui Richard şi zise:

— De Carabas, servitorul dumneavoastră, iar dumneavoastră sunteţi…?

— Hmm, zise Richard. Mda. Hmm.

— Sunteţi Richard Mayhew, tânărul care a salvat-o pe Door a noastră cea rănită. Cum se simte acum?

— Hram. E bine. Braţul ei e puţin…

— Fără îndoială, timpul în care-şi va reveni ne va uimi pe toţi. Familia ei are puteri remarcabile de recuperare. E de mirare că a reuşit cineva să-i ucidă pe toţi, nu-i aşa?

Bărbatul care îşi spunea marchiz de Carabas se plimba fără încetare de colo-colo pe alee. Richard îşi dăduse seama că e tipul de persoană care se află tot timpul în mişcare, ca o felină mare.

— Cineva a ucis familia lui Door? întrebă Richard.

— N-o să ajungem nicăieri dacă o să repeţi tot ceea ce o să spun, zise marchizul, care stătea acum în faţa lui Richard. Stai jos, ordonă el.

Richard se uită în jur pe alee, căutând ceva pe care să se aşeze. Marchizul îi puse mâna pe umăr şi-l trânti pe caldarâm.

— Ea ştie că nu-s ieftin. Mai exact, ce-mi oferă?

— Poftim?

— Care-i înţelegerea? Tinere, te-a trimis aici să

negociezi. Nu-s ieftin şi nu dau nimic pe gratis.

Richard ridică din umeri, atât cât putea s-o facă stând culcat pe spate.

— Mi-a spus să vă zic că vrea s-o însoţiţi acasă – oriunde ar fi asta – şi să-i faceţi rost de un paznic.

Chiar când marchizul stătea locului, ochii săi nu încetau să se mişte. Sus, jos, în jur, de parcă se uitau după ceva, se gândeau la ceva. Adunau, scădeau, evaluau. Richard se întrebă dacă individul era întreg la minte.

— Şi ce-mi oferă?

— Nimic.

Marchizul suflă în unghii şi le lustrui de poala hainei sale remarcabile. Apoi se întoarse.

— Îmi oferă. Nimic.

Părea jignit.

Richard se ridică în picioare.

— Nu mi-a spus nimic despre bani. Mi-a spus numai că vă rămâne datoare cu o favoare.

Ochii marchizului scăpărară.

— Mai exact, ce fel de favoare?

— Una cu adevărat mare, zise Richard. A spus că vă rămâne datoare cu o favoare cu adevărat mare.

De Carabas rânji pentru sine, ca o panteră flămândă care văzuse un copil de ţăran rătăcit. Apoi se întoarse către Richard.

— Ai lăsat-o singură? întrebă el. Cu Croup şi Vandemar pe aici? Ce mai aşteptţi?

Îngenunche şi scoase din buzunar un obiect mic de metal, pe care-l vârî în capacul unei trape de la marginea aleii şi-l răsuci. Capacul se ridică uşor; marchizul puse la o parte obiectul de metal şi scoase altceva, din alt buzunar, ceva care-i aminti, cumva, lui Richard de un baton lung de artificii sau o faclă. Ţinu obiectul într-o mână şi îşi trecu cealaltă mână de-a lungul lui, iar la capătul obiectului erupse o flacără stacojie.

— Pot să vă întreb ceva? zise Richard.

— Cu siguranţă nu, zise marchizul. Nu pui nicio întrebare. Nu primeşti niciun răspuns. Nu te abaţi din

drum. Nici măcar nu te gândeşti la ceea ce ţi se întâmplă în clipa asta. Ai priceput?

— Dar…

— Cel mai important lucru: niciun dar, zise de Carabas. Esenţial nu-i decât timpul. Ia-o din loc.

Arătă spre adâncurile care fuseseră scoase la iveală prin ridicarea capacului. Richard se puse în mişcare, coborând pe scara de metal prinsă în zid, sub trapă, simţindu-se atât de departe de lumea sa, încât nici nu-i trecu prin minte să mai pună vreo întrebare.

Richard ar fi vrut să ştie unde erau. Locul acela nu părea să fie un canal colector. Poate era un tunel pentru cabluri telefonice sau pentru trenuri foarte mici. Sau pentru… altceva, îşi dădu seama că nu ştia foarte multe despre ceea ce se afla sub străzile Londrei. Păşea nervos, îngrijorat să nu-şi prindă piciorul în ceva, să se împiedice în beznă şi să-şi fractureze glezna. De Carabas mergea în faţa lui, nonşalant, părând să nu-i pese dacă Richard îl urma sau nu. Flacăra stacojie arunca umbre imense pe pereţii tunelului.

Richard alergă să-l ajungă.

— Să vedem… zise de Carabas. Trebuie s-o duc la târg. Următorul are loc… mmm… peste două zile, dacă îmi amintesc corect, cum fac de obicei. Pot s-o ţin ascunsă până atunci.

— Târg? întrebă Richard.

— Târgul Plutitor. Dar nu vrei să ştii asta. Fără întrebări.

Richard se uită în jur.

— O să vă întreb unde suntem acum. Presupun, însă, că o să refuzaţi să-mi spuneţi.

Marchizul rânji încă o dată.

— Foarte bine, spuse el, aprobator. Ai deja destule necazuri.

— Mai mult ca sigur, oftă Richard. Logodnica m-a părăsit, probabil că trebuie să-mi cumpăr un telefon nou…

— În numele Templului şi al Boltei! Telefonul e ultimul dintre necazurile tale.

De Carabas puse facla jos, pe sol, rezemând-o de perete, unde aceasta continuă să trosnească şi să scoată flăcări, după care începu să se caţăre pe nişte trepte de metal înfipte în perete. Richard ezită, apoi îl urmă. Treptele erau reci şi ruginite. Richard le simţea fărâmiţându-se sub mâinile sale în timp ce urca, iar fragmente de rugină îi căzeau în ochi şi în gură. Lumina stacojie de dedesubt pâlpâi, apoi se stinse. Cei doi se căţărau prin beznă deplină.

— Ne întoarcem la Door? întrebă Richard.

— Mai târziu. Trebuie să aranjez ceva mai întâi. Asigurare. Iar când o să ajungem la lumina zilei, să nu te uiţi în jos.

— De ce? întrebă Richard.

Apoi lumina zilei îi izbi faţa, iar el se uită în jos.

Era lumina zilei *(cum de era lumina zilei? îl întrebă o voce din capul său. Fusese aproape noapte când intrase pe alee, cu o oră în urmă.)* şi se ţinea de o scară de metal de pe exteriorul unei clădiri foarte înalte *(dar, cu câteva secunde în urmă, se căţăra pe aceeaşi scară, şi fusese înăuntru, nu-i aşa?),* iar sub el văzu…

Londra.

Maşini micuţe. Autobuze micuţe şi taxiuri. Clădiri micuţe. Copaci. Camioane în miniatură. Oameni mărunţi, mărunţi. Care pluteau sub el, apărând şi dispărând.

A spune că Richard Mayhew nu se descurca prea bine cu înălţimile ar fi un lucru just, dar care n-ar descrie complet problema. Richard ura culmile de munţi şi clădirile înalte: undeva, în interiorul său, nu prea departe, se afla teama – groaza puternică, deplină, care ţipa în tăcere – că se afla prea aproape de margine, că ceva îl va împinge şi se va pomeni mergând pe marginea culmii şi va păşi în gol. Ca şi cum n-ar fi avut încredere deplină în el însuşi, iar asta îl speria mai mult decât ar fi putut să-l sperie teama că putea să cadă. Îi spunea chestiei ăsteia vertij, o ura şi se ura pe sine, şi se ţinea departe de locurile înalte.

Richard înlemni pe scară. Mâinile sale se prinseră

zdravăn de trepte. Îl dureau ochii, undeva dincolo de globii oculari, începu să respire prea iute, prea profund.

— Cineva nu m-a ascultat, zise o voce amuzată de deasupra lui.

— Eu…

Gâtul lui Richard nu funcţiona. Tânărul înghiţi în sec, umezindu-l.

— Nu pot să mă mişc.

Îi transpirau mâinile. Dacă îi transpirau atât de mult încât avea să alunece în gol?

— Sigur că poţi să te mişti. Dacă n-o să te mişti, o să rămâi acolo, atârnând de latura zidului până or să-ţi îngheţe mâinile şi or să-ţi amorţească picioarele, apoi o să cazi şi o să-ţi găseşti o moarte urâtă la vreo trei sute de metri mai jos.

Richard se uită în sus, spre marchiz. Acesta se uita în jos la el, încă zâmbind. Când văzu că Richard îl privea, îşi luă ambele mâini de pe trepte şi-şi flutură degetele spre el.

Richard simţi că-l cuprinde un val de vertij prin simpatie.

— Ticălosul! mormăi el, apoi desprinse mâna dreaptă de pe treaptă şi o ridică vreo cincisprezece centimetri, până găsi treapta următoare. Apoi ridică piciorul drept cu o treaptă. Apoi făcu acelaşi lucru cu mâna stângă. După un timp, se pomeni pe marginea unui acoperiş plat, urcă pe el şi se prăbuşi.

Îşi dădu seama că marchizul mergea de-a lungul acoperişului, îndepărtându-se de el. Richard pipăi acoperişul cu mâinile, simţind construcţia solidă sub el. Inima îi bubuia în piept.

O voce morocănoasă răcni la oarecare distanţă:

— Nu eşti dorit aici, de Carabas! Pleacă! Şterge-o!

— Old Bailey, îl auzi Richard pe marchizul de Carabas, arătţi minunat de sănătos.

Apoi paşii se îndreptară către el, iar un deget îl atinse uşor în coaste.

— Te simţi bine, băiete? Am nişte tocană aici. Vrei puţină? E de grauri.

Richard deschise ochii şi zise:

— Nu, mulţumesc.

Văzu mai întâi penele. Nu era sigur dacă-i o haină sau o pelerină, sau un soi de acoperământ bizar care nu avea nume, dar indiferent de tipul de veşmânt, era acoperit complet şi des cu pene. O figură, amabilă şi murdară, cu favoriţi cenuşii, îl privea de deasupra penelor. Trupul de sub faţă, acolo unde nu era acoperit de fulgi, era înfăşurat complet cu funii. Richard se pomeni amintindu-şi de un spectacol teatral cu personajul Robinson Crusoe, la care fusese dus pe când era copil: cam aşa trebuie să fi arătat Robinson Crusoe, dacă ar fi eşuat pe un acoperiş în loc să ajungă pe o insulă pustie.

— Băiete, mi se spune Old Bailey[9], spuse bărbatul.

Individul scotoci după o pereche rablagită de ochelari, care-i atârna de un fir petrecut pe după gât, apoi şi-i puse, uitându-se prin ei la Richard.

— Nu te recunosc. Cărei baronii i-ai jurat credinţă? Care-i numele tău?

Richard se ridică în fund. Erau pe acoperişul unei clădiri vechi, construită din piatră cafenie, cu un turn deasupra. Gargui măcinaţi de vreme, cărora le lipseau aripi şi membre, iar în vreo două cazuri chiar şi capetele, ieşeau trişti în afară din colţurile turnului. Richard auzea de jos, de departe, văicăritul sirenelor poliţiei şi mugetul amuţit al traficului. În cealaltă parte a acoperişului, în umbra turnului, se afla ceva care semăna cu un cort, un cort vechi, cafeniu, cârpit şi răscârpit, cu pete albe de găinaţ de pasăre. Deschise gura să-i spună bătrânului cum îl cheamă.

— Tu! Ţine-ţi gura, zise marchizul de Carabas. Să nu scoţi niciun cuvânt.

Apoi se întoarse spre Old Bailey.

— Oamenii care-şi vâră nasul unde nu trebuie pot să şi-l piardă, spuse el, pocnind din degete sub nasul bătrânului şi făcându-l să tresară. Acum, să revenim la treburile noastre, îmi eşti dator o favoare de douăzeci de ani, Old

[9] Old Bailey – Curtea Criminală Centrală din Londra.

Bailey. O favoare mare. Şi o solicit.

Bătrânul clipi.

— Am fost un prost, zise el, încet.

— Nu există prost mai mare ca un prost bătrân, îl aprobă marchizul, apoi vârî mâna într-un buzunar interior al hainei şi scoase o cutie de argint, mai mare ca o tabacheră pentru tutun de prizat, mai mică decât o tabacheră pentru trabucuri şi mult mai împodobită cu ornamente decât orice soi de tabacheră. Ştii ce-i asta?

— Aş vrea să nu ştiu.

— O s-o păstrezi în siguranţă pentru mine.

— N-o vreau.

— N-ai de ales, zise marchizul.

Bătrânul de pe acoperiş luă cutia de argint şi o ţinu stângaci cu ambele mâini, de parcă ar fi fost ceva care putea să explodeze în orice clipă. Marchizul îl înghionti uşor pe Richard cu cizma sa neagră cu bot pătrat.

— Gata, zise el. Ar fi bine s-o luăm din loc.

Merse grăbit de-a curmezişul acoperişului, iar Richard se ridică în picioare şi-l urmă, ţinându-se departe de marginea clădirii. Marchizul deschise o uşă din latura turnului, de lângă un grup înalt de coşuri de sobă, iar cei doi coborâră pe o scară în spirală, slab luminată.

— Cine era omul acela? întrebă Richard, privind prin lumina slabă.

Paşii lor răsunau şi reverberau în treptele de metal.

Marchizul de Carabas mârâi:

— N-ai auzit niciun cuvânt din ceea ce ţi-am spus? Ai deja necazuri. Tot ce faci, tot ce spui. Tot ce auzi, nu face decât să înrăutăţească lucrurile. Mai bine te-ai fi rugat să nu fi amestecat prea mult.

Se întunecase complet, iar Richard se împiedică uşor când ajunse la ultima treaptă şi se pomeni căutând încă una, care nu exista.

— Fereşte-ţi capul, zise marchizul şi deschise o uşă.

Richard se izbi cu fruntea în ceva tare, se văită, apoi ieşi pe o uşă joasă, apărându-şi ochii de lumină.

Îşi frecă fruntea, apoi îşi frecă ochii. Uşa prin care abia

intrase era cea a dulapului pentru mături din casa scărilor din clădirea în care se afla apartamentul său. Era plin cu mături, cu un şomoiog vechi, o varietate imensă de lichide, prafuri şi ceară de curăţat. Nu vedea niciun fel de scară în spatele dulapului, numai un zid de care atârna un calendar vechi, pătat, care nu mai folosea la nimic – cu excepţia cazului în care anul 1979 avea să revină.

Marchizul privi afişul cu AŢI VĂZUT ACEASTĂ FATĂ? lipit lângă uşa din faţă a lui Richard.

— Nu-i cea mai bună postură a ei, zise el.

Richard închise uşa dulapului pentru mături. Îşi luă cheile din buzunarul de la spate, descuie şi ajunse acasă. Era din nou; noapte, după cum văzu uşurat prin fereastra bucătăriei.

— Richard, zise Door, ai reuşit.

Cât timp fusese plecat, fata se spălase, iar straturile ei de haine arătau ca şi cum s-ar fi străduit să înlăture cea mai mare parte din murdăria şi sângele de pe ele. Jegul dispăruse de pe faţa şi mâinile ei. Părul său, acum spălat, avea o nuanţă întunecată de roşu, cu sclipiri de cupru şi bronz. Richard se întrebă ce vârstă avea. Cincisprezece ani? Şaisprezece? Era mai mare? Nu-şi dădea seama.

— Mda, zise el.

Marchizul de Carabas se lăsă într-un genunchi în faţa fetei şi îşi plecă fruntea.

— Doamnă, spuse.

Fata păru stânjenită.

— Oh, ridicaţi-vă, de Carabas. Sunt încântată că aţi venit.

Bărbatul se ridică dintr-o singură mişcare.

— Am înţeles, zise el, că au fost folosite cuvintele *favoare, adevărată* şi *mare.* Legate între ele.

— Discutăm mai târziu.

Fata se duse la Richard şi-i luă mâinile în ale ei.

— Richard. Mulţumesc. Îţi sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut. Am schimbat cearşafurile patului. Şi aş vrea să pot să fac ceva ca să te răsplătesc.

— Pleci?

Ea dădu din cap.

— Acum o să fiu în siguranţă. Mai mult sau mai puţin. Sper. Măcar pentru un timp.

— Unde te duci?

Fata zâmbi uşor şi clătină din cap.

— Oho… ies din viaţa ta. Ai fost minunat.

Se ridică în vârful picioarelor şi-l sărută pe obraz, cum se sărută prietenii.

— Dacă va fi nevoie să iau legătura cu tine…?

— N-o să fie. Niciodată. Şi… Uite ce-i, zise ea după o pauză, îmi cer scuze. Bine?

Richard se uită în jos, simţindu-se stânjenit.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, zise el, apoi adăugă, fără să fie prea convins: A fost amuzant.

După aceea îşi ridică privirea.

Dar nu mai era nimeni acolo.

Trei

Duminică dimineaţă, Richard luă din sertarul de jos al şifonierului telefonul în formă de batmobil[10], care-i fusese dăruit de Crăciun de mătuşa sa Maude, cu câţiva ani în urmă, şi-l vârî în priza din perete. Încercă să-i telefoneze Jessicăi, dar nu avu succes. Robotul ei era închis, la fel şi telefonul celular. Richard presupuse că se dusese la casa de la ţară a părinţilor ei şi nu avea niciun chef să sune acolo. Găsea că părinţii Jessicăi îl intimidau profund, fiecare în felul lui. Niciunul dintre ei nu-l acceptase pe deplin ca viitor ginere; de fapt, mama ei menţionase, într-o ocazie, că erau foarte dezamăgiţi de logodna lui Richard cu Jessica şi că avea convingerea că Jessica ar fi putut să găsească pe cineva mult mai bun, dacă ar fi vrut.

Ambii părinţi ai lui Richard decedaseră. Tatăl lui murise subit, în urma unui atac de cord, pe când Richard era încă un băieţel. Mama lui murise foarte lent după aceea, iar după ce Richard plecase de acasă, femeia se stinsese pur şi simplu: la şase luni după ce se mutase în Londra, Richard luase trenul înapoi spre Scoţia, ca să stea lângă patul dintr-un mic spital de ţară, în care mama sa îşi trăise ultimele două zile din viaţă. Uneori îl recunoştea, alteori îl chema cu numele tatălui său.

Richard se aşeză pe canapea, posomorât. Evenimentele din ultimele două zile deveniseră din ce în ce mai puţin reale, din ce în ce mai puţin probabile. Real era mesajul pe care-l lăsase Jessica pe robotul telefonic, mesaj în care îi spunea că nu vrea să-l mai vadă. Dădu drumul robotului şi în duminica aceea ascultă şi reascultă mesajul, sperând, de fiecare dată, că Jessica se va potoli, că va simţi căldură în vocea ei. Nici vorbă.

Se gândi să iasă şi să cumpere un ziar de duminică, dar

[10] „Batmobil” – vehiculul lui Batman.

decise să nu o facă. Arnold Stockton, patronul Jessicăi, o caricatură de om cu multe bărbii, deţinea toate ziarele de duminică pe care nu reuşise să le cumpere Rupert Murdoch[11]. Ziarele sale vorbeau despre el, ca şi celelalte. Richard bănuia că cititul unui ziar de duminică îi va reaminti de cina la care nu reuşise să ajungă vineri seară. Aşa că, în loc să facă asta, Richard făcu o baie îndelungată, îşi pregăti o grămadă de sandvişuri şi mai multe ceşti cu ceai. Se uită puţin la emisiunile de duminică după-amiază de la televizor şi susţinu conversaţii în minte cu Jessica. La sfârşitul fiecărui dialog mental, cei doi cădeau unul în braţele celuilalt şi făceau dragoste sălbatică, furioasă, plină de lacrimi; iar, după aceea, totul avea să fie bine.

Luni dimineaţă, deşteptătorul lui Richard nu funcţionă. Ieşi în stradă la nouă fără zece, cu servieta bălăngănindu-se, uitându-se, ca un nebun, în susul şi în josul străzii, rugându-se să apară un taxi. Apoi oftă uşurat, pentru că o maşină mare, neagră, se îndrepta în josul drumului, către el, cu semnul galben pe care scria „taxi” aprins. Richard dădu din mâini şi ţipă spre maşină.

Taxiul alunecă încet pe lângă el, ignorându-l complet, coti la colţ şi dispăru.

Alt taxi. Altă lumină galbenă care însemna că maşina era disponibilă. De data asta, Richard păşi în mijlocul drumului, ca să o oprească. Vehiculul coti pe lângă el şi îşi continuă drumul. Richard începu să înjure în şoaptă. Apoi alergă spre cea mai apropiată staţie de metrou.

Scoase o mână de mărunţiş din buzunar, apăsă pe butonul automatului pentru un singur bilet spre Charing Cross şi împinse monedele în fantă. Fiecare bănuţ pe care-l vâra trecea drept prin măruntaiele automatului şi cădea, zăngănind, în tava de dedesubt. Nu apăru niciun bilet. Încercă la alt automat, cu acelaşi rezultat. Şi la încă unul. Vânzătorul de bilete din birou vorbea la telefon cu cineva când Richard se duse să se plângă şi să-şi cumpere manual

[11] Rupert Murdoch – australian stabilit în America, magnat al presei, deţine multe ziare şi în Anglia.

biletul; şi, în ciuda – sau tocmai din cauza – strigătelor de „Hei” şi „Scuzaţi-mă” şi a bătăilor disperate cu o monedă în bariera de plastic, individul rămase hotărât la telefon.

— Să vă ia dracu’, proclamă Richard şi sări peste barieră.

Nu-l opri nimeni, nu păru să-i pese cuiva de asta. Alergă în jos, pe scări, având răsuflarea tăiată şi transpirând, şi ajunse pe platforma aglomerată exact când sosi trenul.

Când fusese copil, Richard avusese coşmaruri în care pur şi simplu nu exista, în care, indiferent cât de mult zgomot făcea, nu-l observa nimeni. Începu să se simtă ca atunci când oamenii se vârau în faţa lui; când era înghiontit de mulţime, când era împins încolo şi încoace de navetiştii care urcau şi de cei care coborau.

Richard insistă, împingând şi îmbrâncind la rândul său, până când aproape că ajunse în tren – avea un braţ înăuntru – când uşile începură să fâşâie, anunţând că se închid. Îşi trase mâna înapoi, dar mâneca pardesiului rămase prinsă în capcană. Începu să bocănească în uşă şi să ţipe, aşteptându-se ca mecanicul să deschidă măcar cât să-şi elibereze mâneca. În loc de asta, trenul se puse în mişcare, iar Richard fu obligat să alerge pe platformă, tot mai iute. Îşi aruncă servieta pe peron şi trase disperat cu mâna liberă de mânecă. Aceasta se sfâşie, iar Richard căzu în faţă, zdrelindu-şi mâna de platformă şi rupându-şi pantalonii în genunchi. Se ridică în picioare, clătinându-se puţin, merse înapoi pe platformă şi îşi recuperă servieta.

Se uită la mâneca sfâşiată, la mâna julită şi la pantalonii rupţi. Apoi urcă treptele de piatră şi ieşi din staţia de metrou. Nimeni nu-l întrebă de bilet în timp ce ieşea.

— Îmi cer scuze că am întârziat, spuse Richard, fără să se adreseze cuiva în mod deosebit din biroul aglomerat.

Ceasul de pe perete arăta zece şi jumătate. Richard îşi lăsă servieta să cadă pe scaunul său şi-şi şterse sudoarea de pe faţă cu batista.

— N-o să credeţi cum am ajuns aici, continuă el. A fost un coşmar.

Se uită pe birou. Lipsea ceva. Sau, mai bine zis, lipsea tot.

— Unde sunt lucrurile mele? întrebă el, puţin mai tare. Unde mi-e telefonul? Unde îmi sunt trollii?

Îşi controlă sertarele. Şi ele erau goale: nici măcar un ambalaj de batoane Mars, nici măcar o agrafă îndoită, care să arate că Richard fusese pe acolo. Sylvia venea spre el, discutând cu doi domni destul de zdraveni. Se duse la ea.

— Sylvia, ce se întâmplă?

— Poftim? zise Sylvia, politicoasă, apoi arătă biroul domnilor solizi, care-l apucară fiecare de câte un capăt şi începură să-l care afară din încăpere. Fiţi atenţi, le zise ea.

— Biroul meu. Unde îl duc?

Sylvia se uită la el, puţin nedumerită.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Nu-mi trebuie rahatul ăsta, îşi zise Richard.

— Richard, răspunse el, sarcastic. Richard Mayhew.

— Ah, zise Sylvia, apoi atenţia îi alunecă de la el, ca apa de pe pana raţei, şi zise oamenilor care mutau mobila: Nu, nu acolo. Pentru Dumnezeu!

Se grăbi după cei care scoteau afară biroul lui Richard.

El o privi plecând. Apoi merse prin încăpere până ajunse la locul de muncă al lui Gary. Gary răspundea la un e-mail. Richard se uită la ecran: e-mailul pe care-l scria Gary nu numai că era explicit din punct de vedere sexual, dar se adresa cuiva care nu era prietena lui. Stânjenit, Richard trecu în cealaltă parte a pupitrului.

— Gary, ce se întâmplă? E o glumă?

Gary se uită în jur, de parcă ar fi auzit ceva. Apăsă pe tastatură şi activă o imagine de protejare a ecranului cu nişte hipopotami dansând, apoi îşi clătină capul, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească mintea, ridică receptorul şi începu să formeze un număr. Richard îşi trânti mâna peste telefon, întrerupând legătura lui Gary.

— Uite ce-i, nu-i nimic amuzant în asta! Nu ştiu de-a ce vă jucaţi.

În cele din urmă, spre marea sa uşurare, Gary se uită în sus, spre el. Richard continuă:

— Dacă am fost concediat, spuneţi-mi pur şi simplu că am fost concediat, dar să pretindeţi că nu mă vedeţi…

Şi atunci Gary îi zâmbi şi-i zise:

— Salut. Mda. Sunt Gary Perunu. Pot să vă ajut cu ceva?

— Nu cred, zise Richard, rece, şi ieşi din birou, lăsându-şi servieta în urma sa.

Biroul lui se afla la etajul al treilea al unei clădiri vechi, mari, pline de curent, chiar lângă Strand[12]. Jessica lucra ceva mai sus, într-o clădire impunătoare, cristalină, cu geamuri reflectorizante, în City, la cincisprezece minute de mers pe Strand.

Richard alergă pe drum. Ajunse la clădirea Stockton în zece minute, trecu drept pe lângă paznicii în uniformă care stăteau la parter, intră în lift şi urcă. Interiorul ascensorului era plin de oglinzi, iar Richard se privi în timp ce urca. Avea cravata pe jumătate desfăcută, mototolită, haina îi era ruptă, pantalonii sfâşiaţi, părul transpirat şi ciufulit… Doamne, arăta groaznic.

Se auzi un sunet de flaut, iar uşa ascensorului se deschise. Etajul Jessicăi era destul de luxos, într-un fel care implica decorare extrem de redusă. Lângă lift se găsea o recepţioneră, o făptură echilibrată şi elegantă, care arăta de parcă avea un salariul net pe care Richard n-ar fi fost în stare să-l care. Femeia citea *Cosmopolitan.* Nu-şi ridică privirea spre Richard când acesta se apropie de ea.

— Trebuie să vorbesc cu Jessica Bartram, zise el. E ceva important. Am ceva de discutat cu ea.

Recepţioneră îl ignoră şi îşi examină atentă unghiile. Richard merse pe coridor până ajunse la biroul Jessicăi. Deschise uşa şi intră. Jessica stătea în faţa a trei afişe mari, fiecare anunţând „Îngeri în Anglia – o expoziţie itinerantă”, fiecare cu o altă imagine de înger pe el. Tânăra se întoarse când intră Richard şi-i zâmbi călduros.

— Jessica! Slavă Domnului! Ascultă, cred că am înnebunit. A început prin faptul că n-am putut să iau un

[12] Strand – stradă celebră din Londra.

taxi în dimineaţa asta, apoi la birou şi în metrou… zise el şi-i arătă mâneca sfâşiată. De parcă aş fi devenit un soi de persoană inexistentă.

Jessica îi zâmbi din nou, un zâmbet liniştitor.

— Uite ce-i, zise Richard. Îmi cer scuze pentru seara trecută. Nu în legătură cu ceea ce am făcut, ci pentru că te-am supărat, şi… îmi pare rău, e o nebunie curată, sincer vorbind, nu ştiu ce să fac.

Şi Jessica dădu din cap, continuând să zâmbească înţelegătoare, apoi zise:

— O să credeţi că sunt groaznică, dar am o memorie înfiorătoare a figurilor. Lăsaţi-mă o secundă şi o să-mi aduc aminte.

În momentul acela, Richard îşi dădu seama că treaba era adevărată şi-l copleşi groaza. Nebunia care avea loc în ziua aceea – indiferent ce fel de nebunie era – avea loc cu adevărat. Nu era nicio glumă, niciun truc, nicio festă.

— Bine, zise el, mohorât. Las-o baltă.

Şi plecă, ieşi pe uşă, merse pe coridor. Aproape că ajunsese la ascensor când Jessica îl strigă:

— Richard!

El se întoarse. *Fusese* o glumă. Un soi de răzbunare. Ceva care putea fi explicat.

— Richard… Maybury?

Jessica părea mândră de faptul că-şi amintise atât de mult.

— Mayhew, spuse el şi intră în lift, iar uşa cântă un tril grav de flaut când se închise în urma lui.

Richard merse pe jos spre locuinţa sa, indispus, zăpăcit şi furios. Uneori făcea semn tuturor taxiurilor, dar fără nicio speranţă reală că acestea vor opri, şi niciunul nu se opri. Îl dureau picioarele, îl dureau ochii, şi ştia că se va trezi curând din ziua aceea şi va începe o zi de luni adevărată, o zi de luni bună, o zi de luni decentă, cinstită.

Când ajunse în apartament, umplu cada cu apă fierbinte, aruncă hainele pe pat şi merse gol prin hol, apoi se băgă în apa liniştitoare. Aproape că aţipise când auzi o cheie

răsucindu-se în broască, o uşă deschizându-se şi închizându-se, apoi o voce plăcută de bărbat spunând:

— Sigur, sunteţi prima căreia îi arăt casa astăzi, dar avem o listă de un metru cu persoane care sunt interesate.

— Nu-i chiar atât de mare pe cât îmi imaginasem după amănuntele pe care ni le-a trimis biroul dumneavoastră, zise o femeie.

— Da, este compact. Dar îmi place să cred că acest lucru reprezintă o virtute.

Richard nu se ostenise să încuie uşa băii. La urma urmei, era singur în apartament.

O voce de bărbat mai îmbufnată, mai aspră, spuse:

— Aţi spus că e un apartament nemobilat. Mie mi se pare că-i al naibii de mobilat.

— Probabil că locatarul anterior şi-a lăsat unele lucruri personale. Amuzant. Nu mi-a spus nimeni nimic despre asta.

Richard se ridică în picioare în cadă. Apoi, pentru că era gol şi oamenii aceia puteau să intre în orice clipă, se aşează. Se uită disperat în jur, prin baie, căutând un prosop.

— Oh, George, uite, zise femeia din hol, cineva a lăsat un prosop pe scaunul acesta.

Richard cercetă şi respinse ca nefiind potrivite pentru rolul de înlocuitor de prosop mai întâi o lufă[13], apoi o sticlă de şampon pe jumătate goală şi o răţuşcă portocalie din cauciuc.

— Cum arată baia? întrebă femeia.

Richard înhăţă o cârpă de spălat şi şi-o puse în faţa pântecelui, după care se ridică, stând cu spatele la perete, pregătindu-se să îndure chinuri groaznice. Uşa fu deschisă. În baie intrară trei oameni: un tânăr cu o haină de păr de cămilă şi un cuplu între două vârste. Richard se întrebă dacă şi ei erau la fel de stânjeniţi ca şi el.

— E cam mică, zise femeia.

— E compactă, o corectă blând individul cu haină de păr de cămilă. E uşor de întreţinut.

Femeia îşi trecu degetul pe latura căzii şi strâmbă din

[13] „Lufă” – burete vegetal.

nas.

— Cred că am văzut tot, spuse bărbatul între două vârste, apoi ieşiră cu toţii din baie.

— Va fi foarte potrivit pentru orice, zise femeia.

Conversaţia continuă pe un ton mai coborât. Richard ieşi din cadă şi se duse spre uşă. Descoperi prosopul pe scaunul din hol, se întinse şi-l înhăţă.

— O să-l luăm, zise femeia.

— O să-l luaţi? întrebă individul cu haină de păr de cămilă.

— E exact ceea ce vrem, îi explică femeia. Sau va fi, de îndată ce-l vom face bun de locuit. Va fi gata până miercuri?

— Bineînţeles. O să curăţăm mâine tot gunoiul de aici, nu-i nicio problemă.

Richard, cuprins de frig, ud şi înfăşurat în prosop, se uită la ei din uşă.

— Nu-i gunoi, sunt lucrurile mele, spuse el.

— Atunci o să luăm cheile de la biroul dumneavoastră.

— Scuzaţi-mă, spuse plângător Richard. Locuiesc aici.

Indivizii trecură pe lângă el în drum spre uşa din faţă.

— Mi-a făcut plăcere să închei afaceri cu dumneavoastră, zise tipul în haină de păr de cămilă.

— Puteţi… puteţi vreunul să mă auziţi? Acesta este apartamentul meu. Locuiesc aici.

— Dacă trimiteţi prin fax detaliile contractului, la biroul meu… zise bărbatul cel grosolan, apoi uşa fu trântită în urma lor, şi Richard rămase pe holul a ceea ce fusese apartamentul său, tremurând în tăcere din cauza frigului.

— Aşa ceva nu se întâmplă, anunţă el întreaga lume, în contradicţie directă cu simţurile sale.

Batfonul ţârâi, iar farurile i se aprinseră. Richard ridică receptorul fără vlagă.

— Alo?

Linia sâsâi şi trosni, de parcă apelul venea de la mare distanţă. Vocea de la celălalt capăt al firului era necunoscută.

— Domnul Mayhew? întrebă ea. Domnul Richard

Mayhew?

— Da, răspunse Richard, apoi adăugă, încântat: Mă auziţi! Slavă Domnului! Cine-i acolo?

— Eu şi asociatul meu v-am întâlnit sâmbătă, domnule Mayhew. Eu făceam cercetări cu privire la o anumită tânără doamnă. Vă amintiţi?

Tonul era mieros, răutăcios, viclean.

— Oh! Da.

— Domnule Mayhew. Aţi spus că Door nu era cu dumneavoastră. Avem motive să credem că aţi înflorit adevărul nu doar oleacă.

— Mda, iar dumneata ai spus că eşti fratele ei.

— *Toţi* oamenii sunt fraţi, domnule Mayhew.

— Fata nu mai e aici. Şi nu ştiu unde e.

— Ştim asta, domnule Mayhew. Suntem perfect cunoscători ai ambelor fapte. Iar, ca să fim imens de sinceri, domnule Mayhew – şi sunt sigur că vreţi să fiu sincer, nu-i aşa? — în locul dumneavoastră nu mi-aş mai face griji pentru tânăra doamnă. Zilele ei sunt numărate, iar numărul respectiv n-are nici măcar două cifre.

— De ce m-ai sunat?

— Domnule Mayhew, zise domnul Croup, plin de solicitudine, ştiţi ce gust are ficatul dumneavoastră?

Richard rămase tăcut.

— Domnul Vandemar mi-a promis că vi-l va scoate el însuşi şi vi-l va îndesa în gură înainte să vă taie gâtişorul amărât. Atunci o să aflaţi ce gust are, nu-i aşa?

— O să chem poliţia. Nu poţi să mă ameninţi în felul ăsta.

— Domnule Mayhew. Puteţi să chemaţi pe cine doriţi. Dar nu-mi place că vă închipuiţi că ameninţăm pe cineva. Nici eu, nici domnul Vandemar nu ameninţăm, nu-i aşa, domnule Vandemar?

— Nu? Atunci ce naiba faceţi?

— Promitem, zise domnul Croup, prin zgomotul de fond, ecouri şi şuierături. Şi ştim unde locuiţi.

Apoi domnul Croup întrerupse convorbirea.

Richard ţinu receptorul strâns, uitându-se la el, apoi

apăsă pe cifra 9 de trei ori: Pompieri, Poliţie şi Salvare.

— Serviciile de urgenţă, spuse telefonista. De care serviciu aveţi nevoie?

— Vă rog, faceţi-mi legătura cu poliţia. Un bărbat a ameninţat că mă omoară şi nu cred că glumea.

Urmă o pauză. Richard spera că avea să i se facă legătura cu poliţia. După câteva clipe, vocea spuse:

— Serviciile de urgenţă. Alo? E cineva acolo? Alo?

Atunci Richard puse receptorul în furcă, se duse în dormitor şi se îmbrăcă, pentru că-i era frig, era gol şi se temea. Şi nu avea altceva de făcut.

Mai târziu, după ce chibzui puţin, luă geanta neagră de sport de sub pat şi îşi puse în ea şosete. Chiloţi. Nişte tricouri. Paşaportul. Portofelul. Se îmbrăcă cu blugi, pantofi de sport şi un pulover gros. Îşi aminti felul în care îşi luase rămas-bun fata care-şi spunea Door. Felul în care făcuse o pauză, felul în care spusese că-i pare rău…

— Ştiai, spuse el apartamentului gol, ştiai că se va întâmpla asta.

Se duse în bucătărie, luă nişte fructe din castron, le puse în geantă. Apoi trase fermoarul şi ieşi în strada întunecată.

Bancomatul îi luă cârdul cu un sfârâit, apoi zise VĂ ROG SĂ INTRODUCEŢI CODUL PIN. Richard tastă pe ascuns numărul PIN (D-I-C-K). Ecranul se stinse. VĂ ROG SĂ AŞTEPTAŢI, zise bancomatul, iar ecranul se albi. Undeva, în adâncurile maşinii, ceva zăngăni şi zornăi.

ACEST CARD NU ESTE VALID. VĂ ROG SĂ CONTACTAŢI AGENŢIA CARE A ELIBERAT CARDUL. Se auzi un huruit, iar cardul ieşi afară.

— N-aveţi nişte mărunţiş? spuse o voce ostenită din spatele său.

Richard se întoarse: bărbatul era scund, bătrân şi chel, cu o barbă încâlcită, galbenă şi cenuşie. Liniile de pe faţa sa erau gravate adânc în murdărie neagră. Purta un pardesiu jegos, aruncat peste resturile unui pulover de un cenuşiu închis. Şi ochii îi erau cenuşii. Şi plini de urdori.

Richard îi întinse omului cardul.

— Ţine, îi zise el. Păstrează-l. Pe el sunt vreo cincisprezece mii de lire, dacă poţi să le iei.

Individul luă cârdul în mâinile sale înnegrite de stradă, se uită la el, îl întoarse pe toate părţile şi zise, cu glas inexpresiv:

— Mersi pentru nimic. Cu ăsta şi cu şase penny pot să-mi cumpăr o ceaşcă de cafea.

Îi dădu lui Richard cârdul înapoi şi începu să meargă pe stradă.

Richard îşi luă geanta. Apoi se duse după bărbat şi-i zise:

— Hei! Opreşte-te! Poţi să mă vezi!

— N-am nimic la ochi, spuse individul.

— Uite ce-i, întrebă Richard, ai auzit vreodată de un loc numit „Târgul Plutitor”? Trebuie să ajung acolo. E o fată pe care o cheamă Door…

Dar omul începu să se retragă nervos din faţa lui Richard.

— Am nevoie de ajutor, spuse Richard. Te rog!

Omul se uită la el, fără pic de milă. Richard oftă.

— Bine, spuse el. Îmi cer scuze că te-am deranjat.

Se întoarse, luă mânerul genţii cu ambele mâini, încât acestea abia îi mai tremurau, şi plecă în jos, pe High Street.

— Hei! sâsâi omul, iar Richard se uită la el; individul îi făcu semn cu mâna. Vino încoace. Hai, repede!

Apoi omul coborî în grabă treptele unei case părăsite de pe marginea drumului – trepte acoperite de gunoaie, care duceau către apartamentele abandonate de la subsol. Richard se duse după el. La capătul scărilor se afla o uşă, pe care individul o deschise. Aşteptă să intre şi Richard, apoi trânti uşa după ei. Dincolo de ea era întuneric. Se auzi un sunet de frecare şi zgomotul unui chibrit care ia foc; omul atinse chibritul de fitilul unui felinar vechi de lucrător feroviar, care se aprinse şi aruncă ceva mai puţină lumină decât răspândise chibritul, apoi cei doi bărbaţi merseră împreună prin beznă.

Mirosea a mucegai, a cărămizi vechi şi umede, a putregai şi a întuneric.

— Unde suntem? şopti Richard.

Ghidul său îi făcu semn să tacă. Cei doi ajunseră la o altă uşă. Omul bătu în ea ritmic. După un timp, uşa se deschise.

Pentru o clipă, Richard fu orbit de lumina subită. Se afla într-o încăpere uriaşă, cu boltă, un hol subteran, plin de scânteierea unor focuri şi de fum. În jurul încăperii ardeau flăcări mici. Oameni ca nişte umbre stăteau lângă văpăi, frigând animale mici. Indivizi alergau de la un foc la altul. Totul îi amintea lui Richard de iad – sau, mai degrabă, de felul în care îşi imaginase iadul, pe când era şcolar. Fumul îi irita plămânii, şi începu să tuşească. O sută de ochi se întoarseră şi se uitară la el, o sută de ochi neprietenoşi, care nu clipeau.

Un om o zbughi spre ei. Avea părul lung, o barbă cafenie, iar hainele lui zdrenţuite erau împodobite cu blană – blană portocalie-şi-albă-şi-neagră, ca aceea a unei pisici tărcate. Individul părea mai înalt decât Richard, dar mergea şchiopătând vizibil, cu mâinile strânse la piept, cu degetele împreunate.

— Ce? Ce este? Ce-i asta? îl întrebă el pe ghidul lui Richard. Pe cine ai adus la noi, Iliaster? Spune-spune-spune!

— E de Sus, zise ghidul (*Iliaster?* se întrebă Richard)[14]. A întrebat de doamna Door. Şi de Târgul Plutitor. L-am adus la dumneavoastră, seniore Vorbitor-cu-Şobolanii. Mi-am închipuit că o să ştiţi ce să faceţi cu el.

Acum, în jurul lui stăteau mai mult de zece indivizi împodobiţi cu blană, femei şi bărbaţi, chiar şi câţiva copii. Se mişcau aritmic: momente de stagnare, urmate de repezire grăbită către Richard.

Seniorul Vorbitor-cu-Şobolanii căută în zdrenţele sale împodobite cu blană şi scoase un ciob de sticlă cu aspect

[14] Iliaster – termen inventat, se pare, de Paracelsus, având înţelesul iniţial de „lumina stelelor”, dar care a căpătat înţeles ocult, devenind principiul tinereţii veşnice.

sinistru, lung de vreo cincisprezece centimetri. Nişte blană nu prea bine tăbăcită fusese legată în jurul jumătăţii inferioare a aşchiei, alcătuind un mâner improvizat. Lumina focurilor sclipea în lama de sticlă. Seniorul Vorbitor-cu-Şobolanii propti ciobul în gâtul lui Richard.

— Oh, da. Da-da-da, chiţcăi el, întărâtat. Ştiu exact ce-o să fac cu el.

Patru

Domnul Croup şi domnul Vandemar îşi stabiliseră locuinţa în pivniţa unui spital victorian, închis cu zece ani în urmă din cauza reducerilor bugetului Serviciului Naţional de Sănătate. Persoanele care administrau proprietatea, care-şi anunţaseră intenţia de a transforma spitalul într-un bloc de apartamente unice, inegalabile, de lux, dispăruseră de îndată ce instituţia fusese închisă, iar clădirea rămăsese aşa, an după an, cenuşie, goală şi nedorită de nimeni, cu uşile încuiate şi cu ferestrele astupate cu scânduri. Acoperişul putrezise şi ploaia se scurgea în interiorul gol, împrăştiind umezeală şi putregai prin clădire. Spitalul fusese ridicat în jurul unei curţi centrale, care permitea să intre o oarecare cantitate de lumină gri, neprietenoasă.

Lumea din subsolul pustiu era alcătuită din mai mult de o sută de cămăruţe, unele dintre ele goale, altele conţinând provizii abandonate ale fostului centru medical. Într-o încăpere se afla un cuptor gigantic, îndesat, în timp ce camera învecinată găzduia toalete şi duşuri astupate şi fără apă. Majoritatea podelei din subsol era acoperită de un strat subţire de apă de ploaie uleioasă, care reflecta bezna şi descompunerea către tavanurile putrede.

Dacă ai fi coborât scările spitalului până la capăt şi ai fi trecut de încăperile de duş abandonate, ai fi trecut de toaletele pentru personal, de o cameră plină cu geamuri sparte, unde tavanul se prăbuşise în întregime, făcând ca încăperea să fie deschisă către casa scărilor de deasupra, ai fi ajuns la o scară mică şi ruginită din fier, de pe care vopseaua cândva albă se jupuia în fâşii lungi, umede. Iar dacă ai fi coborât pe scară şi ai fi traversat locul mocirlos de la capătul ei, dacă ai fi trecut printr-o uşă de lemn pe jumătate putrezită, te-ai fi găsit sub pivniţă, într-o încăpere

imensă, în care se strânseseră o sută douăzeci de ani de rămăşiţe din spital, rămăşiţe care fuseseră abandonate şi, până la urmă, uitate; aici îşi stabiliseră, pentru moment, locuinţa domnul Croup şi domnul Vandemar. Pereţii erau umezi, iar apa picura din tavan. Lucruri ciudate mucegăiau prin colţuri, iar unele dintre ele fuseseră, cândva, vii.

Domnul Croup şi domnul Vandemar îşi pierdeau timpul. Domnul Vandemar obţinuse de undeva un miriapod – o făptură de un portocaliu roşcat, lungă de vreo cincisprezece centimetri, cu colţi urâţi, veninoşi – şi o lăsa să alerge peste mâinile lui, privind-o cum şerpuia printre degetele sale, dispărând într-o mânecă şi apărând, după un minut, din cealaltă. Domnul Croup se distra cu nişte lame de ras. Găsise într-un colţ o cutie întreagă cu lame vechi de cincizeci de ani, împachetate în hârtie cerată, iar acum se străduia să-şi imagineze la ce ar fi putut să le folosească. În cele din urmă, zise:

— Domnule Vandemar, vă rog să-mi acordaţi puţină atenţie. Îndreptaţi-vă ochii ca nişte mărgele spre asta.

Domnul Vandemar apucă miriapodul de cap, ţinându-l delicat între un deget mare imens şi un arătător masiv, ca să înceteze să se agite. Apoi se uită la domnul Croup.

Domnul Croup îşi rezemă mâna stângă de un perete, cu degetele răşchirate. Luă cinci lame în mâna dreaptă, ţinti cu atenţie, apoi le aruncă spre perete. Fiecare lamă se înfipse în zid, între degetele sale. Fusese un fel de demonstraţie în miniatură a unui aruncător de cuţite. Domnul Croup îşi trase mâna, lăsând lamele din perete să contureze locul în care fuseseră degetele sale, apoi se întoarse spre partenerul său, aşteptând aprobarea acestuia.

Domnul Vandemar nu fusese impresionat.

— Şi ce-i atât de grozav în asta? întrebă el. Nu ţi-ai atins nici măcar un deget.

Domnul Croup oftă.

— Nu mi-am nimerit niciunul? Da, lua-m-ar să mă ia, ai dreptate. Ce caraghios am fost! zise el şi scoase lamele de ras din zid, una câte una, apoi le lăsă să cadă pe masa de

lemn. De ce nu-mi arăţi tu cum ar fi trebuit să fac?

Domnul Vandemar dădu din cap. Puse miriapodul înapoi într-un borcan gol de marmeladă. Apoi îşi rezemă mâna stângă de perete. Ridică braţul drept: ţinea în mâna dreaptă cuţitul său, fioros, ascuţit şi perfect echilibrat. Îşi miji ochii şi aruncă. Cuţitul zbură prin aer şi izbi zidul de ipsos umed cu vârful, atingând, mai întâi, şi străbătând dosul mâinii.

Telefonul începu să sune.

Domnul Vandemar se uită satisfăcut la Croup, cu mâna încă ţintuită de perete.

— *Aşa* trebuia făcut, zise el.

În colţul încăperii se afla un telefon vechi, antic, din două părţi, care nu mai fusese folosit în spital de prin 1920, făcut din lemn şi bachelită. Domnul Croup ridică receptorul, care atârna de un fir lung, înfăşurat în pânză, şi zise în microfonul care era prins de suportul telefonului:

— Croup şi Vandemar, Vechea Firmă. Înlăturăm obstacole, eradicăm belele, îndepărtăm membre plictisitoare şi facem stomatologie ajutătoare.

Persoana de la celălalt capăt al firului spuse ceva. Domnul Croup făcu o plecăciune. Domnul Vandemar îşi trase mâna stângă. Aceasta nu se eliberă.

— Oh! Da, domnule. Da, într-adevăr. Pot să vă mărturisesc că această conversaţie telefonică ne-a bucurat ziua mohorâtă şi lipsită de evenimente. Sigur că o să încetez să vă linguşesc şi să mă târăsc, zise el, după o pauză. Sunt încântat. E o onoare şi – ce ştim? Ştim că…

O întrerupere. Croup îşi ţinu răsuflarea, gânditor şi răbdător, apoi zise:

— Nu, nu ştim unde este în acest moment. Dar n-avem nevoie să ştim. Va fi la târg în noaptea asta, şi…

Trăsăturile i se înăspriră, după care adăugă:

— Nu avem intenţia să violăm armistiţiul târgului. Mai degrabă o să aşteptăm până când părăseşte piaţa şi o să-i venim de hac…

Apoi rămase tăcut şi ascultă, dând din cap, din când în când.

Domnul Vandemar încercă să tragă cuţitul din zid cu mâna liberă, dar cuţitul era înfipt zdravăn.

— Da, se poate aranja, zise domnul Croup în receptor. Adică se va aranja. Sigur. Da. Îmi dau seama. Domnule, poate vom putea discuta despre…

Dar persoana care sunase închisese deja. Domnul Croup se uită la receptor un moment, apoi îl agăţă în cârligul său.

— Te crezi al naibii de deştept, şopti el, după care observă agitaţia domnului Vandemar şi-i zise: Încetează.

Se întinse, trase cuţitul din zid şi din mâna lui, după care îl puse pe masă.

Domnul Vandemar îşi masă mâna stângă şi-şi îndoi degetele, apoi şterse bucăţile de ipsos ud de pe lama cuţitului.

— Cine a fost?

— Cel care ne-a angajat, spuse domnul Croup. Se pare că cealaltă nu reuşeşte. Nu-i suficient de bătrână. Va trebui s-o folosească pe femeia aceea, Door.

— Deci nu mai avem voie s-o omorâm?

— Domnule Vandemar, şi pe scurt, şi cu multe cuvinte, răspunsu-i da. Se pare că micuţa domnişoară Door a anunţat că va angaja un paznic. La târg. În noaptea asta.

— Aşa?

Domnul Vandemar scuipă pe dosul palmei, unde intrase cuţitul, şi în palmă, unde ieşise vârful. Frecă scuipatul cu degetul lui imens. Carnea se închise, se lipi, deveni din nou întreagă.

Domnul Croup îşi luă de pe podea haina veche, grea, neagră, lucioasă din cauza uzurii. O îmbrăcă.

— Deci, domnule Vandemar, n-ar trebui să ne angajăm şi noi un paznic?

Domnul Vandemar îşi vârî cuţitul înapoi în teaca din mânecă. Îşi îmbrăcă şi el haina, îşi îndesă mâinile în buzunare şi fu plăcut surprins să găsească într-unul un şoarece aproape neatins. Foarte bine. Îi era foame. Apoi se gândi la ultima afirmaţie a domnului Croup cu intensitatea unui anatomist care-şi diseca iubita. Îşi dădu seama de eroarea de logică a partenerului său şi spuse:

— Domnule Croup, noi nu avem nevoie de paznic. Noi batem oameni, nu ne bat alţii pe noi.

Domnul Croup stinse lumina.

— Oh, domnule Vandemar, zise el, bucurându-se de sunetul cuvintelor, pentru că lui îi făcea plăcere sunetul tuturor cuvintelor, dacă tu ne tai, nu sângerăm?

Domnul Vandemar se gândi la întrebare un timp, în beznă, apoi răspunse, foarte corect:

— Nu.

— Un spion din Lumea de Sus? zise seniorul Vorbitor-cu-Şobolanii. Ar trebui să te spintec de la gât la pipotă şi să ghicesc viitorul în măruntaiele tale.

— Uite ce-i, spuse Richard, cu spatele la zid şi cu pumnalul de sticlă apăsat pe mărul lui Adam. Cred că faceţi o greşeală. Mă numesc Richard Mayhew. Pot dovedi cine sunt. Am legitimaţia de la bibliotecă. Carduri de credit. Tot felul de lucruri, adăugă el, disperat.

Richard observă, cu acea limpezime lipsită de patimă pe care o ai când un ţicnit e pe cale să-ţi taie gâtul cu o bucată de sticlă spartă, că, în celălalt capăt al holului, oamenii se aruncau la pământ, făcând plecăciuni, şi rămâneau acolo. O siluetă mică, neagră, venea către ei pe sol.

— Cred că un moment de gândire va dovedi că am fost cu toţii caraghioşi, spuse Richard.

Nu avea idee ce însemnau cuvintele acelea, se pomenise că-i ieşiseră din gură, iar cât timp vorbea, nu murise încă.

— De ce nu iei chestia asta şi – scuză-mă, e geanta mea, ultimele cuvinte fiind adresate unei fete slabe, plină de noroi, de aproape douăzeci de ani, care luase geanta lui Richard şi-i răsturnase lucrurile pe pământ.

Oamenii din hol continuau să facă plecăciuni şi să rămână jos, pe măsură ce forma neagră venea mai aproape. Silueta ajunse la grupul de oameni din jurul lui Richard, dar niciunul dintre aceştia n-o observă. Se uitau cu toţii la el.

Era un şobolan, care se uită în sus spre Richard, plin de

curiozitate. Richard avu, pentru o clipă, impresia bizară că şobolanul *îi făcuse cu ochiul său* mic şi negru. Apoi rozătorul chiţcăi foarte tare.

Omul cu pumnalul de sticlă se aruncă în genunchi. Acelaşi lucru îl făcură şi cei strânşi în jurul lui. La fel procedă, după o ezitare de un moment şi cu oarecare stângăcie, şi vagabondul, cel căruia i se spusese Iliaster. Într-o clipă, Richard rămase singur în picioare. Apoi fata cea slabă îl trase de cot, iar Richard se lăsă, şi el, într-un genunchi.

Seniorul Vorbitor-cu-Şobolanii se aplecă atât de mult, încât părul său lung mătură solul. Chiţcăi ceva către şobolan, încreţindu-şi nasul, arătându-şi dinţii, scoţând sunete ascuţite şi sâsâind, într-un cuvânt, purtându-se ca un şobolan enorm.

— Poate să-mi spună cineva… mormăi Richard.

— Linişte! îi spuse fata cea slabă.

Şobolanul păşi – după cum se părea, cam fără chef – în mâna grosolană a seniorului Vorbitor-cu-Şobolanii, iar omul îl ridică, plin de respect, până la figura lui Richard. Şobolanul dădu încet din coadă în timp ce îi privea trăsăturile.

— Acesta este jupân Coadă-Lungă, din clanul Cenuşiu, zise seniorul Vorbitor-cu-Şobolanii. Spune că îi pari uluitor de familiar. Vrea să ştie dacă te-a mai întâlnit.

Richard se uită la şobolan. Şobolanul se uită la Richard.

— Cred că-i posibil, admise Richard.

— Spune că îndeplinea o obligaţie faţă de marchizul de Carabas.

Richard se uită mai atent la animal.

— E şobolanul acela! Da, ne-am întâlnit. De fapt, am aruncat cu telecomanda televizorului în el.

Unii dintre oamenii din jur părură şocaţi. Fata cea slabă scoase un geamăt piţigăiat. Richard nu-i băgă în seamă. În sfârşit, găsise ceva familiar în nebunia aceea.

— Salut, Şobi, zise el. Mă bucur să te revăd. Ştii unde-i Door?

— Şobi! zise fata, scoţând ceva între un schelălăit şi un

suspin plin de oroare.

Fata avea un nasture roşu, mare, pătat de apă, prins de hainele ei zdrenţuite, un nasture de felul celor care se prind de felicitările pentru ziua naşterii. Pe el scria, cu litere galbene: EU SUNT 11.

Seniorul Vorbitor-cu-Şobolanii îşi agită mustrător pumnalul de sticlă spre Richard şi-i zise:

— Nu trebuie să te adresezi jupânului Coadă-Lungă decât prin intermediul meu.

Şobolanul chiţcăi un ordin. Individului îi căzu faţa.

— Lui? întrebă el, uitându-se neîncrezător la Richard. Nu mă pot lipsi de nimeni. Ar fi mai simplu să-i tai gâtul şi să-l trimit jos, la oamenii din canalizare…

Şobolanul chiţcăi încă o dată, hotărâtor, apoi sări de pe umărul omului pe pământ şi dispăru într-una dintre multele găuri înşirate de-a lungul pereţilor.

Seniorul Vorbitor-cu-Şobolanii se ridică. O sută de ochi erau aţintiţi asupra lui. Se întoarse către hol şi se uită la supuşii săi, ghemuiţi lângă focurile lor unsuroase.

— Nu ştiu la ce vă uitaţi voi toţi, răcni el. Cine răsuceşte frigările? Vreţi să se ardă haleala? Nu-i nimic de văzut. Vedeţi-vă de treabă. Plecaţi-plecaţi cu toţii.

Richard se ridică, nervos. Piciorul stâng îi amorţise, îl frecă, trezindu-l la viaţă, simţind mâncărimi şi înţepături în el. Seniorul Vorbitor-cu-Şobolanii se uită la Iliaster.

— Trebuie dus la târg. Din ordinul jupânului Coadă-Lungă.

Iliaster clătină din cap şi scuipă pe pământ.

— Eu nu-l duc, spuse el. Călătoria aia o să mă coste viaţa. Voi, vorbitorii cu şobolanii, aţi fost întotdeauna buni cu mine, dar nu pot să mă întorc acolo. Ştii asta.

Seniorul Vorbitor-cu-Şobolanii dădu din cap. Îşi puse pumnalul în blănurile robei sale. Apoi îi zâmbi lui Richard, arătându-şi dinţii galbeni.

— Nici nu ştii ce noroc ai avut, zise el.

— Ba da, ştiu, îi răspunse Richard. Chiar ştiu.

— Nu, îl contrazise omul, nu ştii. Chiar nu ştii, spuse el, apoi clătină din cap şi-şi spuse, minunându-se: Şobi!

Seniorul Vorbitor-cu-Şobolanii îl luă pe Iliaster de braţ, iar cei doi merseră puţin, cât să nu poată fi auziţi de ceilalţi, şi începură să discute, uitându-se înapoi spre Richard în acest timp.

Fata cea slabă hăpăia una dintre bananele lui Richard, în ceea ce reprezenta ultima scenă erotică de mâncat banane pe care o văzuse el.

— Ştii, asta constituia micul meu dejun, zise Richard, iar fata se uită vinovată la el. Mă numesc Richard. Pe tine cum te cheamă?

Îşi dădu seama că fata reuşise să mănânce majoritatea fructelor pe care le luase cu el. Ea înghiţi ultima bucată de banană şi ezită. Apoi zâmbi pe jumătate şi spuse ceva care semăna cu Anaesthesia[15].

— Eram flămândă, zise.

— Şi eu sunt, îi spuse el.

Fata se uită la foculeţele răspândite prin încăpere. Apoi se întoarse din nou la Richard. Îi zâmbi iarăşi.

— Îţi plac pisicile?

— Da, răspunse el. Îmi plac mult pisicile.

Anaesthesia păru uşurată.

— Pulpă? întrebă ea. Sau piept?

Fata numită Door merse în curte, urmată de marchizul de Carabas. Existau o sută de alte curţi mici, grajduri şi alei în Londra, exact ca aceea, urme mărunte ale timpurilor de demult, neschimbate de trei sute de ani. Chiar şi mirosul de urină de aici fusese acelaşi pe vremea lui Pepys[16], cu trei sute de ani în urmă. Mai era o oră până în zori, dar cerul începuse să se lumineze, căpătând o culoare plumburie. Fâşii de ceaţă atârnau în aer ca nişte fantome palide.

Uşa fusese blocată grosolan cu scânduri şi acoperită cu

[15] „Anaesthesia” – „anestezie”

[16] Pepys – funcţionar britanic, autor al unui jurnal cifrat, care a fost accesibil publicului la mult timp după ce a fost scris, şi care oferă informaţii interesante despre viaţa cotidiană a londonezilor din vremea sa.

afişe pătate care făceau reclamă unor formaţii uitate şi unor cluburi de noapte închise de mult timp. Cei doi se opriră în faţa ei, iar marchizul o privi, aşa cum era, plină de scânduri, cuie şi afişe, şi păru neimpresionat, dar aşa părea el întotdeauna.

— Deci asta e intrarea? zise el.

Fata dădu din cap.

— Una dintre ele.

Marchizul îşi încrucişă braţele.

— Ei? Spune „Sesam, deschide-te”, sau ce faci de obicei.

— Nu vreau să fac asta, zise fata. Nu sunt convinsă că facem ceea ce trebuie.

— Foarte bine, spuse el, descrucişându-şi braţele. Ne mai vedem.

Se răsuci pe călcâie şi începu să se îndrepte de unde venise. Door îl prinse de braţ.

— Mă părăseşti? întrebă ea. Chiar aşa?

Bărbatul rânji fără veselie.

— Bineînţeles. Sunt un om foarte ocupat. Am lucruri de văzut. Oameni de făcut.

— Gata, zise ea, dându-i drumul la mânecă şi muşcându-şi buzele. Ultima dată când am fost aici…

— Ultima dată când ai fost aici ţi-ai găsit familia moartă. Asta e. Nu trebuie să mai explici. Dacă nu intrăm, relaţia noastră de afaceri încetează.

Door se uită în sus la el, cu figura ei ca de elf în bătaia luminii de dinaintea zorilor.

— Şi asta-i tot?

— Aş putea să-ţi doresc mult noroc în cariera ta viitoare, dar mă îndoiesc că o să trăieşti suficient ca să ai vreuna.

— Eşti nemaipomenit, nu-i aşa?

Marchizul nu zise nimic. Fata merse înapoi lângă uşă.

— Bine, zise ea. Vino. O să intrăm.

Door puse mâna stângă pe uşa acoperită cu scânduri, iar cu mâna dreaptă prinse palma imensă, cafenie, a marchizului. Degetele ei micuţe se încolăciră pe degetele lui mai mari. Fata închise ochii.

…ceva şopti, tresări, se schimbă…

…iar uşa se prăbuşi în beznă.

Amintirea era proaspătă, veche de numai câteva zile: Door mersese prin Casa Fără Uşi strigând „M-am întors acasă” şi „Hei!”. Trecu din antreu în sufragerie, ajunse în bibliotecă, în spălătorie. Nu-i răspunse nimeni. Merse în altă încăpere.

Bazinul de înot era o clădire victoriană interioară, construită din marmură şi fier forjat. Tatăl ei o găsise când fusese mai tânăr, o găsise abandonată, gata să fie demolată, şi o ţesuse încât ieşise pânza Casei Fără Uşi. Poate că în lumea de afară, în Londra de Deasupra, camera fusese de mult timp distrusă şi uitată. Door nu avea idee unde se aflau fizic camerele casei sale. Bunicul ei construise casa, luând o cameră de ici, o cameră de dincolo, toate din Londra, discrete şi fără uşi; tatăl ei adăugase alte încăperi la ea.

Door merse de-a lungul bazinului vechi de înot, încântată să fie acasă, uimită de absenţa familiei sale. Apoi se uitase în jos.

Ceva plutea în apă, lăsând în urmă nori gemeni de sânge, unul de la gât, unul din pântece. Era fratele ei, Arch[17]*. Ochii lui erau larg deschişi şi lipsiţi de vedere. Door îşi dădu seama că ţinea gura căscată. Se auzi ţipând.*

— Doare, spuse marchizul şi-şi frecă puternic fruntea, apoi îşi răsuci capul pe gât, ca şi cum ar fi încercat să potolească o crampă subită, dureroasă.

— Amintiri, îi explică ea. Sunt imprimate în pereţi.

Bărbatul ridică din sprânceană.

— Ai fi putut să mă avertizezi.

Se aflau într-o încăpere imensă, albă. Fiecare perete era acoperit cu picturi. Fiecare pictură era a unei alte încăperi. Camera cea albă nu avea uşi, nu avea niciun fel de deschizătură, de niciun soi.

— Interesant decor, recunoscu marchizul.

— Acesta este holul de la intrare. De aici putem merge

[17] „Arch” – „arcadă”

în orice cameră a casei. Sunt legate între ele.

— Unde sunt localizate celelalte încăperi?

Fata clătină din cap.

— Nu ştiu. Probabil la kilometri de aici. Sunt risipite prin toată Lumea de Dedesubt.

Marchizul reuşise să străbată toată camera, într-un şir de paşi plini de nerăbdare.

— Remarcabil. O casă îmbinată, fiecare odaie fiind localizată în altă parte. O chestie plină de imaginaţie. Door, bunicul tău a fost un om perspicace.

— Nu l-am cunoscut, spuse Door, apoi înghiţi în sec, după care continuă, vorbind atât pentru sine, cât şi pentru el. Ar fi trebuit să fim în siguranţă aici. Nimeni n-ar fi putut să fie în stare să ne facă rău. Numai familia mea putea să meargă prin casă.

— Să sperăm că jurnalul tatălui tău ne va da vreo indicaţie, zise marchizul. De unde începem?

Door ridică din umeri.

— Eşti sigură că ţinea un jurnal? insistă bărbatul.

Fata dădu din cap.

— Obişnuia să se ducă în camera de lucru şi să blocheze căile de acces până termina de dictat.

— Atunci să începem cu camera de lucru.

— Dar m-am uitat acolo. M-am uitat. Când am curăţat trupul…

Door începu să plângă cu suspine joase, furioase, care sunau ca şi cum ar fi fost smulse din interiorul ei.

— Hai. Hai, zise marchizul de Carabas stângaci, bătând-o pe umăr, apoi adăugă: Hai.

Nu se pricepea să liniştească pe cineva.

Ochii ciudat coloraţi ai lui Door erau plini de lacrimi.

— Poţi… poţi să aştepţi o secundă? O să mă simt bine.

Bărbatul dădu din cap şi se duse în cealaltă parte a camerei.

Când se uită înapoi, fata stătea încă acolo, singură, ca o siluetă în încăperea albă de intrare umplută cu picturi de odăi, cu braţele în jurul trupului, tremurând şi plângând asemenea unei copile.

Richard era încă mâhnit din cauza pierderii genţii.

Seniorul Vorbitor-cu-Şobolanii rămăsese ferm. Susţinea cu încăpăţânare că şobolanul – jupânul Coadă-Lungă – nu spusese nimic în privinţa înapoierii lucrurilor lui. Numai că trebuia dus la târg. Apoi îi zisese Anaesthesiei să-l ducă acolo pe individul din Lumea de Deasupra şi da, era un ordin. Să termine cu smiorcăitul şi s-o ia din loc. Îi spusese lui Richard că dacă el, seniorul Vorbitor-cu-Şobolanii, o să-l mai vadă vreodată, atunci avea să aibă necazuri mari. Repetase că Richard nu ştia ce noroc avusese şi, ignorând cererea lui de a-i fi înapoiate lucrurile – sau măcar portofelul – îl dusese la o uşă, pe care o încuiase în urma sa.

Richard şi Anaesthesia merseră alături prin beznă.

Fata purta o lampă improvizată, făcută dintr-o lumânare, o cutie de conserve, nişte sârmă şi o sticlă de limonadă, cu gură largă. Richard fu surprins cât de iute i se obişnuiră ochii cu bezna aceea aproape deplină. Cei doi merseră prin ceea ce părea a fi o succesiune de galerii subpământene şi pivniţe. Uneori, Richard avea impresia că vedea mişcare în colţurile îndepărtate ale galeriei, dar indiferent ce era acolo – om, şobolan sau altceva – dispărea în momentul în care ajungeau în locul unde fusese. Când Richard încercă să discute cu Anaesthesia despre mişcările acelea, fata sâsâise la el să tacă.

Richard simţi un curent rece pe faţă. Fata-şobolan se ghemui fără să-l avertizeze, puse jos lampa şi împinse puternic într-un grătar de metal din zid. Acesta se deschise brusc, aruncând-o pe Anaesthesia pe jos. Fata îi făcu semn să treacă prin deschizătură. Richard se ghemui, strecurându-se prin gaura din zid. După un pas, podeaua se termină.

— Scuză-mă, şopti Richard, aici e o groapă.

— Nu-i un salt prea mare, îi zise ea. Hai.

Închise grilajul în urma ei. Era inconfortabil de aproape de Richard.

— Ţine, zise ea, şi-i dădu mânerul lămpii, după care sări

în beznă. Gata, spuse apoi. N-a fost chiar aşa rău, nu?

Figura ei se afla cam la un metru sub picioarele lui, care atârnau.

— Vino aici. Dă-mi lampa.

Richard coborî lampa spre ea. Fata trebui să sară, ca s-o poată lua.

— Acum vino aici, îi şopti ea.

Richard se împinse nervos înainte, se căţără peste marginea gropii, atârnă în gol o clipă, apoi îşi dădu drumul. Căzu în patru labe pe o mocirlă umedă, moale. Îşi şterse mâinile murdare de noroi pe pulover. Cei doi merseră câţiva paşi, apoi Anaesthesia deschise altă uşă. Trecură prin ea, iar fata o închise în urma lor.

— Acum putem să vorbim, îi spuse ea. Nu prea tare, dar putem să vorbim. Dacă vrei.

— Oh! Mulţumesc, zise Richard, căruia nu-i trecea prin minte ce să spună. Deci… Hmmm… Eşti un şobolan, nu-i aşa?

Fata chicoti, ca o copilă japoneză, acoperindu-şi faţa cu mâinile în timp ce râdea. Apoi clătină din cap şi zise:

— Aş fi fost foarte norocoasă. Îmi doresc să fi fost şobolan. Nu, sunt o vorbitoare-cu-şobolanii. Discutăm cu şobolanii.

— Pălăvrăgiţi cu ei?

— Oh, nu! Facem treburi pentru ei. Adică, spuse ea cu un ton care sugera că era vorba de un lucru la care Richard n-ar fi putut să participe neajutat de cineva, există treburi pe care şobolanii *nu pot* să le facă. Adică nu au degete, deget mare şi alte chestii. Stai, zise ea, lipindu-l brusc de perete şi punându-i o mână murdară pe gură, apoi stingând lumânarea.

Nu se întâmplă nimic.

Apoi Richard auzi voci îndepărtate. Cei doi aşteptară în întuneric şi frig. Richard tremura.

Pe lângă ei trecură nişte oameni, discutând în şoaptă. După ce încetă orice zgomot, Anaesthesia îşi luă mâna de pe gura lui, aprinse lumânarea şi plecară.

— Cine erau? întrebă Richard.

Fata ridică din umeri şi-i răspunse:

— Nu contează.

— Atunci de ce crezi că n-ar fi fost încântaţi să ne vadă?

Copila se uită la el cu tristeţe, ca o mamă care încearcă să-i explice unui prunc că da, flacăra *asta* frige şi ea. *Toate* flăcările frig. Te rog, ai încredere în mine.

— Vino, zise ea, ştiu o scurtătură. O să trecem puţin şi prin Londra de Deasupra.

Urcară nişte trepte de piatră, apoi ea deschise o uşă. Trecură, după care uşa se închise în urma lor.

Richard se uită în jur, uimit. Stăteau pe Embankment, acea cale pietonală construită pe vremea reginei Victoria de-a lungul malului de nord al Tamisei, acoperind sistemul de canalizare şi noua creată linie District a metroului, şi care înlocuise mocirlele împuţite ce supuraseră de-a lungul râului în ultimele cinci sute de ani. Era încă noapte – sau poate se făcuse noapte din nou. Richard nu era sigur cât timp merseseră prin locurile din subteran şi prin beznă.

Nu răsărise Luna, dar cerul nopţii era o îngrămădeală de stele sclipitoare de toamnă. Mai erau şi două felinare stradale, iar lumina clădirilor şi a podurilor, care arătau ca nişte astre legate de pământ, sclipeau repetat, de parcă s-ar fi reflectat o dată cu oraşul în apele de noapte ale Tamisei. *E o ţară a zânelor,* îşi spuse Richard.

Anaesthesia suflă în lumânare, iar Richard spuse:

— Eşti sigură că acesta e drumul cel bun?

— Da, răspunse ea. Sunt foarte sigură.

Se apropiară de o bancă de lemn, şi când o zări, lui Richard i se păru că banca era unul dintre cele mai demne de dorit obiecte pe care le văzuse în viaţa lui.

— Putem să ne aşezăm? întrebă el. Numai un minut.

Fata ridică din umeri. Se aşezară fiecare la câte un capăt.

— Vineri, zise Richard, făceam parte din una dintre cele mai bune firme de analiză a investiţiilor.

— Ce-i o ana… cum ai zis, de investiţii?

— Era slujba mea.

Fata dădu din cap, satisfăcută.

— Bine. Şi?

— Doar îmi aminteam. Iar ieri… a fost ca şi cum n-aş mai fi existat pentru cei de aici.

— Pentru că nu mai existai, îi explică Anaesthesia.

O pereche amatoare de întâlniri nocturne, care venise încet pe Embankment către ei, ţinându-se de mână, se aşează în mijlocul băncii, între Richard şi Anaesthesia, şi nou-veniţii începură să se sărute cu patimă.

— Scuzaţi-mă, le zise Richard.

Bărbatul îşi vârâse mâna sub puloverul femeii şi o mişca pe acolo plin de entuziasm, ca un călător ce descoperise un continent neexplorat.

— Îmi vreau viaţa înapoi, spuse Richard perechii.

— Te iubesc, îi spuse bărbatul femeii.

— Dar nevasta ta… zise ea, lingându-l pe obraz.

— Să i-o tragi, zise bărbatul.

— Nu vreau să i-o trag *ei,* spuse femeia, şi începu să chicotească, beată. Vreau să ţi-o trag *ţie.*

Îi puse mâna între picioare şi chicoti din nou.

— Hai să mergem, îi spuse Richard Anaesthesiei, simţind că banca începuse să devină o vecinătate mai puţin dorită.

Se ridicară şi plecară. Anaesthesia se uită înapoi, curioasă, la perechea de pe bancă, ce se înclina, treptat, spre o poziţie orizontală.

Richard nu spunea nimic.

— E ceva rău? îl întrebă Anaesthesia.

— Doar totul, răspunse Richard. Ai locuit întotdeauna acolo jos?

— Nu. M-am născut aici, zise ea, apoi ezită. Nu cred că ai chef să auzi despre mine.

Richard îşi dădu seama, surprins, că avea chef.

— Ba am. Chiar am.

Fata îşi trecu degetele printre mărgelele grosolane de cuarţ care-i atârnau în colierul de la gât, apoi înghiţi în sec.

— Am fost eu şi mama mea şi gemenele, spuse ea, apoi se opri şi închise gura.

— Continuă, zise Richard. E bine. Chiar e bine. Sincer

vorbind.

Fata dădu din cap. Trase aer în piept, apoi începu să vorbească, fără să se uite la el, cu privirea aţintită asupra pământului din faţa ei.

— Ei bine, mama m-a avut pe mine şi pe gemene, dar era puţin cam tralala la cap. Într-o zi m-am întors acasă de la şcoală şi ea plângea şi tot plângea, nu avea haine pe ea şi spărgea tot felul de chestii. Farfurii şi altele. Dar nu ne-a bătut niciodată. Niciodată. Doamna de la serviciile sociale a venit şi a luat gemenele, iar eu m-am dus şi am stat la mătuşa mea. Ea trăia cu un bărbat. Mie nu-mi plăcea de el. Iar când ea a lipsit de acasă…

Fata se opri. Tăcu atât de mult timp, încât Richard se întrebă dacă terminase povestea. Apoi începu din nou să vorbească.

— Oricum. Obişnuia să mă bată. Să-mi facă alte treburi. Până la urmă, i-am spus mătuşii, iar ea a început să mă lovească. Să spună că mint. Să spună că o să mă reclame la poliţie. Dar eu nu minţeam. Aşa că am fugit de acasă. Era ziua mea de naştere.

Ajunseră la Albert Bridge, un monument kitsch care se întindea peste Tamisa, legând partea de sud a Battersea cu capătul dinspre Chelsea al Embankmentului, un pod de care atârnau mii de luminiţe albe.

— Nu aveam unde să mă duc. Şi era atât de frig! spuse Anaesthesia şi se opri din nou. Am dormit pe străzi. Dormeam ziua, când era puţin mai cald, şi mă plimbam noaptea, numai ca să mă mişc. Aveam doar unsprezece ani. Furam pâine şi lapte de pe pragurile oamenilor ca să mănânc. Nu-mi plăcea să fac asta, aşa că am început să dau târcoale prin pieţele stradale, de unde luam merele putrede şi portocalele şi lucrurile pe care le aruncau oamenii. Apoi m-am îmbolnăvit. Locuiam sub un pasaj de nivel din Notting Hill. Când mi-am revenit, eram în Londra de Dedesubt. Şobolanii mă găsiseră.

— Ai încercat vreodată să te întorci la toate astea? întrebă Richard, gesticulând.

Linişte, căldură, case locuite. Maşini care treceau

noaptea târziu. Lumea adevărată… Fata clătină din cap. *Toate focurile ard, copile. O să afli.*

— Nu poţi. E una sau alta. Nimeni nu poate să le aibă pe amândouă.

— Îmi pare rău, spuse Door, ezitând.

Avea ochii roşii. Fata arăta de parcă îşi suflase nasul şi îşi şterse lacrimile de la ochi şi de pe obraji cu violenţă.

Marchizul se amuzase jucând arşice cu nişte monede şi oase vechi, pe care le avea într-unul dintre multele buzunare ale hainei sale, în timp ce aşteptase ca ea să-şi revină. O privi cu indiferenţă.

— Serios?

Fata îşi muşcă buza inferioară.

— Nu. Nu cu adevărat. Nu-mi pare rău. Am alergat, m-am ascuns şi am alergat atât de tare încât… a fost prima ocazie pe care am avut-o să…

Door se opri. Marchizul îşi strânse monedele şi oasele, apoi la puse la loc în buzunarul lor.

— După dumneavoastră, zise el.

O urmă până la zidul cu picturi. Fata puse o mână pe tabloul camerei de lucru a tatălui ei şi cu cealaltă prinse palma imensă, neagră, a marchizului.

…realitatea se răsuci…

Erau în seră, udând plantele. Mai întâi Portia[18] uda o plantă, îndreptând şuvoiul de apă către solul de la baza ei, evitând frunzele şi florile.

— Udă pantofii, îi spuse ea fiicei sale mai mici. Nu şi hainele.

Ingress[19] avea o stropitoare mică. Era foarte mândră de ea.

Era ca şi cea a mamei sale, făcută din oţel şi vopsită în verde luminos. Când mama termina cu fiecare plantă, Ingress o uda cu stropitoarea ei cea mică.

[18] „Portia” poate fi considerat ca fiind un cuvânt derivat din „poartă”.

[19] „Ingress” – „intrare”, „poartă de acces”.

— Pe pantofi, îi spuse ea mamei, şi începu să râdă, un râs spontan, de fetiţă.

Iar mama ei râse şi ea, până când vicleanul domn Croup o trase brusc şi tare de părul negru şi-i tăie gâtul alb de la o ureche la cealaltă.

— Bună, tăticule, spuse Door, liniştită.

Atinse bustul tatălui său cu degetele, mângâindu-i obrazul. Un bărbat slab, ascetic, aproape chel. *Caesar în rolul lui Prospero,* îşi zise marchizul de Carabas. Îi era puţin greaţă. Ultima imagine *îl duruse.* Dar era în camera de lucru a seniorului Portico[20]. Asta însemna un prim pas.

Marchizul cercetă încăperea, examinând fiecare amănunt. Crocodilul împăiat care atârna de tavan; cărţile legate în piele, un astrolab, oglinzi concave şi convexe, instrumente ştiinţifice bizare; pe pereţi erau hărţi ale unor ţări şi oraşe despre care de Carabas nu auzise niciodată; un birou, plin cu corespondenţă scrisă de mână. Zidul alb din spatele biroului era plin cu pete de un cafeniu roşcat. Pe birou se afla un portret mic al familiei lui Door. Marchizul se uită la el.

— Mama ta, sora ta, tatăl tău şi fraţii tăi. Toţi morţi. Tu cum ai scăpat?

Fata îşi lăsă mâna în jos.

— Am avut noroc. Plecasem în explorare pentru câteva zile… ştii că mai există nişte soldaţi romani care au tabăra lângă râul Kilburn?

Marchizul nu ştia, iar acest lucru îl irita.

— Hmmm… Câţi?

Fata ridică din umeri.

— Câteva zeci. Cred că erau dezertori din Legiunea a Nouăsprezecea. Latina mea e destul de superficială. Oricum, când m-am întors aici…

Se opri, înghiţi în sec, iar ochii ei de culoarea opalului se umplură cu lacrimi.

— Stăpâneşte-te, îi spuse scurt marchizul. Avem nevoie de jurnalul tatălui tău. Trebuie să aflăm cine a făcut asta.

[20] „Portico” – „portic”.

Fata se încruntă.

— Ştim cine a făcut-o. Au fost Croup şi Vandemar…

Marchizul deschise mâna şi îşi mişcă degetele în timp ce vorbea.

— Ei sunt numai braţele. Mâinile. Degetele. Există un cap care a comandat asta, care vrea să fi moartă şi tu. Ăştia doi nu-s ieftini. Unde-i jurnalul? întrebă el, uitându-se prin încăperea răvăşită.

— Nu e aici, spuse fata. Ţi-am spus. M-am uitat.

— Aveam impresia greşită că familia ta se pricepea în a descoperi uşi, atât evidente, cât şi de alt soi.

Door se uită la el. Apoi închise ochii şi îşi puse arătătorul şi degetul mare în fiecare parte a rădăcinii nasului. Între timp, marchizul examină obiectele de pe masa lui Portico. O călimară; o piesă de şah; un zar de os; un ceas de buzunar din aur; mai multe pene şi…

Interesant.

Era o statuetă care reprezenta un mistreţ sau un urs ghemuit, poate un taur. Greu de spus. Avea mărimea unei piese de şah şi fusese cioplită grosolan în obsidian negru. Îi amintea de ceva, dar nu-şi dădea seama de ce anume. O luă cu un gest normal, o răsuci, îşi strânse degetele în jurul ei.

Door îşi cobori mâna de pe faţă. Părea uimită şi nedumerită.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă bărbatul.

— E aici, spuse ea, apoi începu să meargă prin încăpere, întorcând capul mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

Marchizul strecură discret sculptura într-un buzunar interior al hainei.

Door se opri în faţa unui dulap.

— Aici, spuse ea.

Întinse o mână, se auzi un clic şi într-o parte a dulapului se deschise o placă mică. Door căută în întuneric şi scoase ceva, de forma şi dimensiunile unei ghiulele mici. O dădu marchizului. Era o sferă, construită din bronz vechi şi lemn lustruit, în care erau inserate aramă şlefuită şi lentile de sticlă. Bărbatul luă obiectul.

— Asta e?

Fata dădu din cap.

— Bravo!

Door părea preocupată.

— Nu ştiu cum de am dat greş înainte.

— Erai îngrijorată, zise marchizul. Eram sigur că e aici. Greşesc rareori. Acum… zise el, ridicând micul glob de lemn; lumina se reflecta în sticla şlefuită şi sclipea în inserţiile de cupru şi bronz; bărbatului nu-i convenea să-şi recunoască ignoranţa în vreo privinţă, dar zise: Cum funcţionează?

Anaesthesia îl conduse pe Richard într-un parc mic din partea de sud a podului, apoi coborâră câteva trepte de piatră de lângă un zid. Reaprinse lumânarea din sticlă, după care deschise o uşă de serviciu şi o închise în urma lor. Mai coborâră câteva trepte, înconjuraţi de beznă.

— Există o fată pe care o cheamă Door, zise Richard. E ceva mai tânără decât tine. O cunoşti?

— Doamna Door. Ştiu cine e.

— Deci, hmm, din ce baronie este?

— Nu-i din nicio baronie. E din Casa Arcadei. Familia ei a fost foarte importantă.

— A fost? De ce nu mai e?

— Cineva i-a ucis.

Da, acum îşi amintea că marchizul spusese ceva despre asta. Un şobolan le tăie calea. Anaesthesia se opri pe trepte şi făcu o plecăciune adâncă. Şobolanul se opri.

— Sire, îi zise ea.

— Salut, zise Richard.

Şobolanul se uită la ei o clipită, apoi ţâşni în josul scării.

— Ce-i un târg plutitor? întrebă Richard.

— E foarte mare, zise fata. Dar vorbitorii-cu-şobolanii nu prea au nevoie să se ducă la târg. Ca să spun adevărul, zise ea, apoi ezită. Nu. O să râzi de mine.

— N-am să râd, îi făgădui, cu sinceritate, Richard.

— Sunt cam speriată, mărturisi fata cea slabă.

— Speriată? De târg?

Ajunseseră la capătul scării. Anaesthesia ezită, apoi o luă la stânga.

— Oh, nu! Există un armistiţiu la târg. Dacă cineva face rău altcuiva acolo, toată Londra de Dedesubt va tăbărî pe el ca un şuvoi de apă.

— Atunci de ce îţi e frică?

— Mi-e frică să merg acolo. Târgul se ţine de fiecare dată în alt loc. Se tot mişcă. Iar ca să ajungi în locul în care va fi în noaptea asta… zise ea, trecându-şi nervoasă degetele prin mărgelele de cuarţ de la gât, va trebui să trecem printr-un cartier cu adevărat rău.

Vocea ei suna speriată.

Richard îşi stăpâni dorinţa de a-i pune braţul pe umeri.

— Şi unde va avea loc? întrebă el.

Fata se întoarse spre el, îşi dădu părul din ochi şi-i spuse.

— Knightsbridge[21], repetă Richard, şi începu să chicotească uşor.

Fata se întoarse.

— Vezi? Am spus eu că o să râzi.

Tunelurile adânci fuseseră săpate în primele zile ale celui De-al Doilea Război Mondial. Acolo fuseseră încartiruiţi soldaţi cu miile, excrementele lor fiind pompate în sus cu ajutorul aerului comprimat, ca să ajungă la canalele aflate mult deasupra. Pe ambele laturi ale tunelurilor erau înşirate priciuri de metal, pentru somnul soldaţilor. Existaseră planuri pentru ca tunelurile să fie integrate, printr-o linie locală de mare viteză, în sistemul metroului, dar din planurile acelea n-a ieşit nimic, iar când războiul s-a terminat, priciurile au rămas în tuneluri, iar pe plasa lor de sârmă au fost depozitate cutii de carton, fiecare fiind plină cu scrisori, dosare şi hârtii: secrete dintre cele mai anoste, depozitate în adâncime, ca să fie uitate. Din motive de economie, tunelurile cele mai de jos au fost închise complet la începutul anilor 1990. Cutiile cu

[21] Knightsbridge – Podul cavalerilor; se citeşte, însă, asemenea cuvântului care înseamnă „Podul nopţii”.

secrete au fost mutate, pentru a fi scanate şi sortate pe calculator, sau tocate, sau arse.

Varney îşi făcuse lăcaş în cel mai adânc dintre cele mai adânci tuneluri, mult sub metroul din Camden Town. Îngrămădise priciuri abandonate în faţa singurei intrări. Apoi îşi împodobise locuinţa. Lui Varney îi plăceau armele. Îşi făcuse propriile arme, din ce găsise, luase sau furase: părţi de automobile, bucăţi recuperate din maşinării, pe care le transformase în cârlige şi lame, tot soiul de arbalete, baliste mici şi berbeci pentru spart zidurile, bâte, paloşe şi buzdugane. Acestea atârnau de peretele tunelului din adâncurile pământului sau stăteau prin colţuri, arătând neprietenoase.

Varney arăta cum ar fi arătat un taur, dacă taurul ar fi fost ras, i s-ar fi scos coarnele, ar fi fost acoperit de tatuaje şi ar fi suferit de o cădere completă a dinţilor. În plus, sforăia. Lampa cu petrol de lângă capul său fusese reglată să dea lumină redusă. Dormea pe un morman de zdrenţe, fornăind şi pufăind, având pe pământ, lângă mână, mânerul unei spade cu două lame, făcută în casă.

Cineva reglă lampa cu petrol astfel încât lumina să fie mai mare.

Varney avea spada cu două lame în pumn şi sări în picioare înainte să deschidă ochii. Clipi şi se uită în jur. Nu era nimeni. Nimeni nu deranjase grămada de priciuri care bloca uşa. Începu să coboare arma.

O voce zise:

— Psst!

— Hhh? făcu el.

— Surpriză! zise domnul Croup, păşind în lumină.

Varney făcu un pas înapoi: o greşeală. Se pomeni cu un cuţit la tâmplă, vârful lamei fiind lângă ochiul său.

— Alte mişcări nu-s recomandate, zise binevoitor domnul Croup. Domnul Vandemar ar putea să aibă un accident cu vechiul său harpon pentru broaşte. Majoritatea accidentelor au loc acasă. Nu-i aşa, domnule Vandemar?

— N-am încredere în statistici, spuse vocea inexpresivă a acestuia.

O mână înmănuşată se întinse din spatele lui Varney, îi zdrobi spada şi aruncă obiectul îndoit pe podea.

— Ce mai faci, Varney? întrebă domnul Croup. Sper că bine. Da? În formă bună, pregătit pentru târgul din noaptea asta? Ştii cine suntem?

Varney făcu ceva care semăna cu datul din cap, gest ce nu impunea, însă, mişcatul vreunui muşchi. Ştia cine sunt Croup şi Vandemar. Privirea sa cercetă pereţii. Da, luceafărul era acolo, o bilă de lemn cu ţepi, înţesată de cuie, prinsă de un lanţ; era în colţul îndepărtat al încăperii…

— Se vorbeşte că o anumită tânără doamnă va examina paznici în seara asta, în vederea angajării. Te-ai gândit să candidezi pentru slujbă?

Domnul Croup mormăi printre dinţii săi ca nişte pietre de mormânt:

— Enunţă limpede.

Varney luă luceafărul cu mintea. Acesta era Talentul său. Uşor… încet… Îl luă din cârlig şi îl trase către partea de sus a arcadei tunelului… Zise, cu gura:

— Varney este cel mai mare viteaz şi cel mai bun paznic din Lumea de Dedesubt. Se zice că-s cel mai bun de la Hunter[22] încoace.

Poziţionă în minte luceafărul în umbra de deasupra şi din spatele capului domnului Croup. *O să zdrobească mai întâi capul lui, apoi o să se ocupe de Vandemar…*

Luceafărul plonjă către ţeasta domnului Croup. Varney se aruncă la pământ, departe de lama cuţitului de lângă ochiul său. Domnul Croup nu se uită în sus. Nu se întoarse. Pur şi simplu îşi mută capul foarte iute, indecent de iute, iar luceafărul vâjâi pe lângă el şi se izbi de podea, unde aruncă în sus aşchii de cărămidă şi ciment. Domnul Vandemar îl ridică pe Varney cu o mână.

— Să-l pocnesc? îl întrebă el pe partenerul său.

Acesta clătină din cap: *încă nu.* Apoi îi spuse lui Varney:

— N-a fost rău. Deci, „cel mai mare viteaz şi cel mai bun paznic”, vrem să te duci diseară la târg. Vrem să faci ce-oi

[22] „Hunter” – „vânător”.

face, dar să ajungi paznicul personal al unei anumite tinere doamne. Apoi, după ce obţii slujba, să nu uiţi un lucru. O vei păzi de restul lumii, dar când o s-o vrem, o s-o luăm. Ai priceput?

Varney îşi trecu limba peste resturile dinţilor săi.

— Mă mituiţi? întrebă el.

Domnul Vandemar ridică luceafărul. Rupse lanţul, inel cu inel, cu mâna sa liberă, şi aruncă bucăţile de metal îndoit pe podea. *Zang.*

— Nu, spuse domnul Vandemar. *Zang.* Te intimidăm. *Zang.* Dacă nu faci ceea ce-ţi spune domnul Croup, atunci… *Zang…* o să te batem… *Zang…* foarte rău, înainte… *Zang…* să te ucidem.

— Aha, zise Varney. Atunci înseamnă că lucrez pentru voi, nu-i aşa?

— Da, zise domnul Croup. Nu prea avem mutre atrăgătoare.

— Asta nu mă deranjează, zise Varney.

— Foarte bine, spuse domnul Croup. Bine ai venit la bord.

Era un mecanism mare, dar elegant, construit din lemn lustruit de nuc şi stejar, din bronz şi sticlă, aramă şi oglinzi, din fildeş sculptat şi încrustat, din prisme de cuarţ, din mecanisme de alamă, din arcuri şi rotiţe. Toată chestia era ceva mai mare decât un televizor cu ecran lat, deşi ecranul în sine avea o diagonală de numai cincisprezece centimetri. O lupă plasată în faţa lui mărea imaginea. Dintr-o latură a aparatului ieşea o pâlnie mare de alamă, de felul celor care erau la gramofoanele din vechime. Întregul mecanism arăta cam cum ar fi arătat o combinaţie de televizor şi videocasetofon, dacă aşa ceva ar fi fost inventat şi construit de sir Isaac Newton, cu trei sute de ani în urmă. Şi, mai mult sau mai puţin, exact asta era.

— Priveşte, zise Door.

Puse bila de lemn pe o platformă. Prin maşină şi în minge începură să lucească luminiţe. Mingea începu să se rotească.

O figură de patrician, viu colorată, apăru pe ecranul cel mic. Din pâlnia de alamă se auzi o voce, puţin decalată şi întreruptă de pocnituri.

— … că două oraşe pot fi atât de apropiate, zise vocea, şi atât de îndepărtate în toate privinţele; posesorii de deasupra noastră, şi cei deposedaţi, noi, cei care trăim dedesubt şi între cele două lumi, cei care trăim în crăpături.

Door se uita la ecran. Pe figura ei nu se putea citi nimic.

— … totuşi, continuă tatăl ei, sunt de părere că noi, cei care locuim în Partea de Jos, suntem schilodiţi de dizidenţa noastră meschină. Sistemul baroniilor şi fiefurilor este atât despărţitor, cât şi prostesc.

Seniorul Portico purta un smoching vechi, uzat, şi o bonetă. Vocea lui părea că vine la ei de peste secole, nu de la o distanţă de câteva zile sau săptămâni. Seniorul tuşi.

— Nu sunt singur în această credinţă. Există aici oameni care vor să vadă lucrurile aşa cum sunt. Există alţii care vor ca situaţia să se înrăutăţească. Sunt unii care…

— Poţi să măreşti viteza? întrebă marchizul. Să găseşti ultima înregistrare?

Door dădu din cap. Apăsă un levier de fildeş dintr-o latură a aparatului: imaginea deveni fantomatică, se fragmentă, se realcătui.

De data asta, Portico purta o haină lungă. Boneta îi dispăruse. Avea o tăietură stacojie într-o latură a capului. Nu mai stătea la birou. Vorbea iute, liniştit:

— Nu ştiu cine va vedea înregistrarea asta, cine o va găsi. Dar, indiferent cine eşti, te rog s-o duci fiicei mele, doamna Door, dacă mai trăieşte…

O explozie de zgomot de fond se întinse peste imagine şi peste sunet. Apoi se auzi:

— Door, fetiţo, e de rău. Nu ştiu cât va dura până vor găsi această cameră. Cred că sărmana mea Portia, fratele şi sora ta sunt morţi.

Sunetul şi imaginea începură să se degradeze.

Marchizul se uită la Door. Figura acesteia era udă; lacrimile îi umpluseră ochii, lucind pe obrajii ei. Fata părea

că nu-şi dă seama că plânge, nu făcea nicio încercare să-şi şteargă ochii. Se uita la imaginea tatălui ei, îi asculta vorbele. *Pârâitură. Imagine neclară. Pârâitură.*

— Fetiţo, ascultă-mă, spuse tatăl cel mort. Du-te la Islington… poţi să ai încredere în Islington… trebuie să crezi în Islington…

Imaginea sa deveni neclară. Sângele i se scurgea de pe frunte şi-i curgea în ochi. Şi-l şterse.

— Door, răzbună-ne. Răzbună-ţi familia.

Din pâlnia gramofonului se auzi un bubuit puternic. Portico întoarse capul, ca să privească în afara ecranului, uimit şi nervos.

— Ce? zise el şi ieşi din cadru.

Pentru un timp, imaginea rămase neschimbată: biroul, peretele alb din spatele lui. Apoi un arc de cerc de sânge viu colorat stropi zidul. Door apăsă un levier dintr-o parte a aparatului, albind ecranul, şi se întoarse.

— Ţine, zise marchizul, şi-i dădu o batistă.

— Mulţumesc, zise ea, îşi şterse faţa şi-şi suflă nasul cu putere, apoi privi în gol; după un timp, zise: Islington.

— N-am avut de-a face cu Islington, spuse marchizul.

— Credeam că e numai o legendă.

— Nici vorbă, spuse bărbatul, se întinse peste birou, luă ceasul de buzunar din aur şi-l deschise. Frumoasă lucrătură, remarcă el.

Fata dădu din cap.

— A fost al tatălui meu.

Marchizul închise capacul cu un *clic.*

— E timpul să mergem în târg. O să înceapă curând. Domnul Timp nu-i prietenul nostru.

Door îşi suflă nasul încă o dată şi îşi vârî mâinile adânc în buzunarele jachetei de piele. Apoi se întoarse spre bărbat, cu figura încruntată şi ochii ei de culori ciudate sclipind.

— Chiar crezi că putem să găsim un paznic în stare să le facă faţă lui Croup şi Vandemar?

Marchizul îşi fulgeră dinţii albi spre ea.

— N-a existat nimeni de la Hunter încoace care să fi avut

vreo şansă. Nu, o să angajez pe cineva care poate să-ţi asigure timpul necesar ca să fugi.

Prinse lanţul ceasului de vestă şi îl strecură în buzunar.

— Ce faci? întrebă Door. E ceasul tatălui meu.

— Nu-l mai foloseşte, zise marchizul, aranjându-şi lanţul de aur. Arată destul de elegant.

Apoi privi emoţiile care pâlpâiau pe faţa fetei: furie calmă şi, în cele din urmă, resemnare.

— Ar fi mai bine să plecăm, fu tot ce spuse Door.

— Podul nu-i departe, zise Anaesthesia.

Richard spera să aibă dreptate. Foloseau acum a treia lumânare. Zidurile scânteiau şi se vălureau, pasajul părea că se întinde la nesfârşit. Era uimit că se aflau încă sub Londra, era aproape convins că parcurseseră jumătate din distanţa spre Ţara Galilor.

— Sunt cu adevărat speriată, zise ea. N-am mai traversat podul până acum.

— Mi s-a părut că ai spus că ai mai fost la târg, zise el, zăpăcit.

— Caraghiosule, e un târg *plutitor.* Ţi-am mai spus. Se mişcă. Se ţine în locuri diferite. Ultimul la care am participat a fost în turnul cu orologiul ăla mare. Big… şi nu mai ştiu cum.

— Big Ben? îi sugeră el.

— Probabil. Noi eram înăuntru când toate roţile alea mari s-au rotit şi acolo am primit asta… zise fata, arătându-şi colierul; lumina lumânării sclipi galbenă pe cuarţul lucios, iar fata zâmbi, ca un copil. Îţi place? întrebă ea.

— E grozav. A fost scump?

— Am dat nişte lucruri în schimbul lui. Aşa au loc treburile acolo. Facem schimb de lucruri.

Apoi dădură colţul şi Richard văzu podul. Cu cinci sute de ani în urmă, ar fi putut să fi fost unul dintre podurile de peste Tamisa, îşi spuse el. O punte uriaşă de piatră, care se întindea în noapte peste o prăpastie neagră. Dar deasupra nu era cer, nici apă dedesubt. Se întindea în

beznă. Richard se întrebă cine îl construise şi când. Se întrebă câte asemenea poduri existau sub Londra, fără să ştie nimeni. Simţi un nod în stomac. Îşi dădu seama că era profund şi patetic speriat de podul în sine.

— Trebuie să trecem peste el? întrebă. Nu putem să ajungem la târg pe altă cale?

Cei doi se opriră la baza podului.

Anaesthesia clătină din cap.

— Putem să ajungem la locul în care se ţine, zise ea, dar târgul nu va fi acolo.

— Huh? E ridicol! Adică, un lucru e sau nu e. Nu-i aşa?

Fata clătină din cap. Se auzi un zumzet de voci în urma lor şi cineva îl împinse pe Richard, trântindu-l la pământ. Richard se uită în sus: un bărbat uriaş, tatuat grosolan, îmbrăcat în haine improvizate din cauciuc şi piele, care arătau ca şi cum ar fi fost tăiate din tapiţeria interioară a unor automobile, se uita în jos la el, fără interes. În spatele tipului uriaş se aflau încă o duzină de indivizi, bărbaţi şi femei, oameni care arătau ca şi cum s-ar fi dus la un bal mascat cu costume închiriate la preţ extrem de redus.

— Cineva îmi stătea în drum, zise Varney, care nu era bine dispus. Cineva ar trebui să fie atent pe unde merge.

Cândva, pe când era mic şi se întorcea acasă, venind de la şcoală, Richard întâlnise un şobolan într-o rigolă de la marginea drumului. Când şobolanul îl văzuse pe Richard, se ridicase pe picioarele din spate, sâsâise şi sărise, îngrozindu-l pe băiat. Richard se trăsese înapoi, minunându-se că o făptură atât de mică dorea să se lupte cu o fiinţă mult mai mare decât ea. Anaesthesia păşi între Richard şi Varney. Era numai pe jumătate din uriaş, dar se uită la bărbatul cel solid, îşi arătă dinţii şi sâsâi ca un şobolan furios şi încolţit. Varney făcu un pas înapoi. Scuipă pe pantofii lui Richard. Apoi se întoarse şi, luând mâna de oameni cu el, merse peste pod şi dispăru în beznă.

— Eşti întreg? întrebă Anaesthesia, ajutându-l pe Richard să se ridice în picioare.

— Sunt bine, zise el. Ai avut mult curaj.

Fata privi în jos, ruşinată.

— Nu-s cu adevărat curajoasă, zise ea. Sunt speriată de pod. Şi ei erau speriaţi. De aceea mergeau împreună. Din cauza siguranţei pe care le-o dă numărul lor.

— Dacă treceţi podul, o să vin cu voi, spuse o voce de femeie, densă ca smântâna şi mierea, care venea din spatele lor.

Richard nu fu în stare să-i identifice accentul. Se întoarse şi văzu că în urma lor se afla o femeie înaltă, cu păr lung, cafeniu-roşcat, şi cu pielea de culoarea zahărului ars. Purta veşminte pestriţe din piele, colorate în nuanţe de cenuşiu şi maro. Pe umăr avea o tolbă uzată de piele. Purta un toiag, la cingătoare avea un cuţit, iar de încheietura mâinii îi atârna o lanternă electrică. Şi mai era – fără urmă de îndoială – cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Richard vreodată.

— Siguranţa pe care o dă numărul. Eşti binevenită alături de noi, zise el, după ce ezită o clipă. Mă numesc Richard Mayhew. Ea e Anaesthesia. E aceea dintre noi care ştie ce face.

Fata-şobolan se umflă în pene. Femeia îmbrăcată în piele o privi de sus şi se uită la el de jos.

— Eşti din Londra de Deasupra, îi zise ea.

— Da.

Întrucât era pierdut în această lume bizară, învăţase măcar să joace după regulile de aici. Mintea îi era prea zăpăcită ca să-şi dea seama unde era sau de ce era acolo, dar putea să urmeze regulile.

— Călătoreşti cu o vorbitoare-cu-şobolanii, pe cuvântul meu!

— Sunt păzitoarea sa, zise Anaesthesia, cu agresivitate. Tu cine eşti? Cui îi datorezi credinţă?

Femeia zâmbi.

— Nu datorez credinţă nici unui om, fată-şobolan. Vreunul dintre voi a mai traversat vreodată Podul Nopţii?

Anaesthesia clătină din cap.

— Bine. Nu credeţi că o să fie distractiv?

Se îndreptară spre pod. Anaesthesia îi dădu lui Richard lampa-lumânare.

— Ţine, zise ea.

— Mulţumesc, spuse Richard, şi se uită la femeia îmbrăcată în piele. Există acolo ceva care să ne sperie?

— Numai noaptea de pe pod, răspunse ea.

— Unul în armură?[23]

— Cea care vine după ce se termină ziua.

Mâna Anaesthesiei o prinse pe cea a lui Richard. El îi strânse puternic palma mică. Fata îi zâmbi. Apoi păşiră pe Podul Nopţii, iar Richard începu să înţeleagă bezna: bezna ca fiind ceva solid şi real, ceva mai mult decât simpla lipsă a luminii. Îi simţi atingerea pe piele, plimbându-se, mişcându-se, explorând, alunecându-i spre minte. I se strecură în plămâni, în spatele ochilor, în gură…

Cu fiecare pas pe care-l făceau, lumina lumânării devenea mai slabă. Richard îşi dădu seama că acelaşi lucru se întâmpla şi cu lanterna femeii îmbrăcată în piele. Nu era ca şi cum luminile se diminuau, ci ca şi cum întunericul sporea. Richard clipi şi deschise ochii, nevăzând nimic – nimic, numai beznă, completă şi deplină. *Sunete.* Un foşnet, o foială. Richard îşi imaginä că aude voci: o hoardă de trolli uriaşi, deformaţi, care stăteau sub pod…

Ceva se furişă pe lângă ei, în întuneric.

— Ce-a fost asta? chiţcăi Anaesthesia; mâna ei tremura în palma lui Richard.

— Stt! şopti femeia. Nu le atrage atenţia!

— Ce se întâmplă? şopti Richard.

— Bezna se întâmplă, zise foarte calmă femeia îmbrăcată în piele. Noaptea se întâmplă. Se întâmplă toate coşmarurile care ies când apune Soarele, încă din vremea peşterilor, când ne înghesuiam unii lângă alţii de teamă, căutând siguranţă şi căldură. Acum, le spuse ea, acum e timpul să vă fie frică de întuneric.

Richard ştiu că o să i se târască ceva pe faţă. Închise ochii: nu era nicio diferenţă între ceea ce vedea sau ceea ce simţea. Noaptea era deplină. Şi atunci începură halucinaţiile.

---

[23] „Night” – „noapte”, se pronunţă la fel ca „knight” – „cavaler”.

Richard văzu o siluetă căzând către ei prin noapte, arzând, cu părul şi cu aripile în flăcări.

Îşi ridică mâinile: nu era nimic acolo.

Jessica se uită la el, cu dispreţ în privire. Richard voia să strige la ea, să-i spună că îi pare rău.

Fă un pas în continuarea celuilalt.

Era copil mic şi mergea spre casă, venind seara de la şcoală, pe o stradă fără felinare. Nu conta de câte ori mersese pe acolo, drumul nu-i era mai uşor, nu-i era mai bine.

Era în adâncurile canalului, se rătăcise în labirint. Fiara îl aştepta. Richard auzea apa picurând încet. Ştia că Fiara îl aşteaptă. Îşi strânse bine lancea... Apoi un muget puternic, din adâncul gâtlejului, de undeva din spatele său. Se întoarse. Încet, chinuitor de încet, animalul năvăli spre el, prin beznă.

Şi năvăli.

El muri.

Şi continuă să meargă.

Încet, chinuitor de încet, animalul năvăli asupra lui, iar şi iar, prin beznă.

Se auzi un sfârâit şi izbucni o flacără atât de puternică încât îi provocă durere, făcându-l să clipească iute şi se se împleticească. Era flacăra lumânării, din suportul ei de sticlă de limonadă. Richard nu ştiuse cât de strălucitoare poate să ardă o singură lumânare. Ridică lampa, gâfâind, respirând greu şi tremurând de uşurare. Inima îi bătea puternic şi se zguduia în pieptul său.

— Se pare că am trecut cu bine, zise femeia în piele.

Inima lui Richard galopa atât de iute, încât acesta nu fu în stare să vorbească un timp. Se sili să respire lent, să se potolească. Erau într-o antecamera mare, exact ca aceea din cealaltă parte a podului. Richard avea senzaţia bizară că, de fapt, erau în aceeaşi încăpere pe care abia o părăsiseră. Dar umbrele erau mai profunde, iar în faţa ochilor lui pluteau imagini remanente, ca acelea pe care le

vezi după bliţul unui aparat fotografic.

— Presupun că nu am fost în pericol cu adevărat, zise Richard. A fost ca o casă bântuită. Câteva zgomote în întuneric… iar imaginaţia noastră a făcut restul. Nu-i aşa că n-a fost nimic de care să ne speriem?

Femeia se uită la el, aproape cu milă, iar Richard îşi dădu seama că nu-l ţinea nimeni de mână.

— Anaesthesia?

Din bezna din mijlocul podului se auzi un zgomot uşor, ca un foşnet sau un oftat. O mână de mărgele neregulate de cuarţ se rostogoli pe curba podului spre ei. Richard luă una. Era din colierul fetei-şobolan. Deschise gura, dar nu ieşi niciun sunet. Apoi îşi regăsi vocea.

— Ar fi bine… Trebuie să ne întoarcem. Ea…

Femeia ridică lanterna şi lumină spre pod. Richard putu să vadă tot drumul peste pod. Era pustiu.

— Unde-i fata? întrebă el.

— A dispărut, spuse femeia, cu glas inexpresiv. A luat-o întunericul.

— Trebuie să facem ceva, insistă Richard.

— Ce?

Din nou, deschise gura. De data asta nu găsi cuvinte. O închise. Pipăi bucata de cuarţ, se uită la celelalte de pe sol.

— A dispărut, zise femeia. Podul şi-a luat tainul. Fii mulţumit că nu te-a luat şi pe tine. Dacă vrei să te duci la târg, e pe aici, pe drumul ăsta.

Femeia arătă spre un pasaj îngust care se vedea în semiîntunericul din faţa lor, luminat slab de raza lanternei ei.

Richard nu se mişcă. Se simţea amorţit. Îi venea greu să creadă că fata-şobolan dispăruse – se rătăcise, fusese răpită, hoinărea sau… — şi îi era şi mai greu să creadă că femeia îmbrăcată în piele putea să se poarte ca şi cum nu se întâmplase nimic ieşit din comun – de parcă aşa ceva ar fi fost foarte obişnuit. Anaesthesia nu putea fi moartă…

Îşi completă gândul. Nu putea fi moartă, pentru că, de-ar fi fost moartă, acest lucru se întâmplase din vina lui. Fata nu-i ceruse să vină cu el. Richard strângea mărgeaua

de cuarţ atât de tare că-l durea mâna, şi se gândea cu ce mândrie i-o arătase Anaesthesia, se gândea cât de mult ajunsese s-o placă pe fata aceea, în cele câteva ore de când o cunoscuse.

— Vii?

Richard rămase în întuneric câteva clipe, apoi puse, cu grijă, mărgica de cuarţ în buzunarul blugilor. O urmă pe femeie, care era cu câţiva paşi înaintea sa. În timp ce se ţinea după ea, îşi dădu seama că nici măcar nu ştia cum o cheamă.

Cinci

Oamenii se strecurau şi se furişau prin întunericul din jurul lor, ţinând în mâini lămpi, torţe, lanterne şi lumânări. Spectacolul îl făcea pe Richard să-şi amintească de filmele documentare pe care le văzuse despre bancurile de peşti, care sclipeau şi se avântau prin ocean… Despre ape adânci, locuite de fiinţe care-şi pierduseră uzul ochilor.

O urmă pe femeia îmbrăcată în piele, coborând câteva trepte. Trepte de piatră, cu muchii de metal. Erau într-o staţie de metrou. Se alăturară unui şir de oameni care aşteptau să se strecoare printr-un grilaj cu o deschizătură de vreo jumătate de metru, cât să se vadă uşa, care dădea pe caldarâm.

Imediat în faţa lor se afla o pereche de băieţi, fiecare având o frânghie legată de încheietură. Frânghiile erau ţinute de un bărbat palid, chel, care mirosea a formaldehidă. Iar imediat după ei, în şir, aştepta un om cu barbă încărunţită, care avea pe umăr un pisoi negru cu pete albe. Pisoiul se spălă, linse urechea bărbatului, apoi se încolăci pe umărul lui şi adormi. Coada înainta lent, pe măsură ce siluetele de la capătul ei se strecurau, una câte una, în spaţiul dintre grilaj şi perete, vârându-se, apoi, în noapte.

— De ce te duci la târg, Richard Mayhew? întrebă, cu voce joasă, femeia îmbrăcată în piele.

Richard tot nu-i identificase accentul, începuse să presupună că e africană sau australiancă, sau că venea dintr-un loc şi mai exotic şi mai obscur.

— Am prieteni pe care sper să-i întâlnesc acolo. De fapt, numai un prieten. Nu cunosc mulţi oameni din lumea asta. Începusem s-o cunosc pe Anaesthesia, dar… zise el, fără să-şi termine gândul, după care puse întrebarea pe care nu îndrăznise s-o rostească până atunci. E moartă?

Femeia ridică din umeri.

— Da. Sau ca şi moartă. Sper că vizita ta în târg merită pierderea ei.

Richard se înfioră.

— Nu cred că merită, spuse el, simţindu-se secătuit şi complet singur; se apropiau de capătul cozii. Cu ce te ocupi? întrebă el.

Femeia zâmbi.

— Vând servicii fizice personale.

— Oh! Şi ce fel de servicii fizice? se interesă el.

— Îmi închiriez trupul, răspunse ea, fără să dea mai multe amănunte.

— Ah!

Richard era prea istovit ca să continue, să insiste să-i explice ce voia să spună. Dar îşi făcuse o idee. În timp ce păşeau în noapte, se uită în urmă. Pe staţia de metrou scria KNIGHTSBRIDGE. Nu ştia dacă să zâmbească sau să jelească. Se părea că era dimineaţa, foarte devreme. Se uită la ceas şi nu fu surprins să vadă că ecranul digital era complet alb. Poate bateria se terminase sau, îşi spuse el, poate că timpul din Londra de Dedesubt avea numai o asemănare vagă cu timpul cu care era obişnuit el. Nu-i păsa. Îşi scoase ceasul şi-l aruncă în cea mai apropiată ladă de gunoi.

Oameni ciudaţi traversau drumul într-un adevărat potop şi intrau prin uşile duble din faţa lor.

— Aici? întrebă el, îngrozit.

Clădirea era mare şi acoperită de mii de lumini arzătoare. Blazonul vizibil de pe peretele din faţă proclama, cu mândrie, că acolo se vindeau tot felul de lucruri prin dispoziţia mai multor membri ai familiei regale britanice. Richard, care petrecuse multe ore obositoare de final de săptămână ţinându-se după Jessica prin fiecare magazin important din Londra, recunoscu imediat prăvălia, chiar şi fără firma imensă care anunţa ce este.

— Harrods?

Femeia dădu din cap.

— Numai pentru noaptea asta, zise ea. Următorul târg

poate să se ţină în altă parte.

— Vreau să zic… Harrods…

I se părea un sacrilegiu să colinde prin magazinul acela noaptea.

Intrară pe uşa laterală. Încăperea era întunecată. Trecură prin *bureau de change*[24] şi prin raionul pentru împachetarea cadourilor, apoi printr-o altă încăpere întunecată, în care se vindeau ochelari de soare şi statuete, şi păşiră, după aceea, în Camera Egipteană. Culoarea şi lumina năvăli peste Richard ca un val care izbeşte ţărmul. Tovarăşa sa se întoarse către el: căscă, precum o pisică, acoperindu-şi rozul viu al gurii cu dosul mâinii de culoarea caramelului. Apoi zâmbi şi spuse:

— Ei bine, ai ajuns. În siguranţă şi – mai mult sau mai puţin – sănătos. Am treabă. Rămâi cu bine.

Femeia făcu o scurtă plecăciune şi se strecură în mulţime.

Richard rămase acolo, singur în gloată, absorbit de aceasta. Era o adevărată nebunie, nu încăpea pic de îndoială. Gălăgie, neobrăzare, ţicneală şi, în multe feluri, o minunăţie. Oamenii se certau, se tocmeau, răcneau, cântau. Îşi făceau reclamă în gura mare şi îşi lăudau produsele, susţinând zgomotos superioritatea mărfii lor. Se auzea muzică – vreo duzină de feluri diferite de muzică, interpretată în o duzină de moduri diferite, la o mulţime de instrumente diferite, majoritatea improvizate, neprobate şi puţin probabile. Richard simţi miros de mâncare. De toate felurile de mâncare – mirosul de curry şi de mirodenii părea să predomine, iar sub acesta, aroma de carne şi ciuperci la grătar. Prin magazin fuseseră ridicate pretutindeni tarabe, lângă tejghele sau chiar pe acestea, tejghele la care, în timpul zilei, fuseseră vândute parfumuri, ceasuri, chihlimbar sau eşarfe de mătase. Toată lumea cumpăra. Toată lumea vindea. Richard ascultă strigătele din târg, în timp ce hoinărea prin mulţime.

— Vise proaspete şi plăcute. Coşmaruri de primă clasă. Avem de toate. Găsiţi aici cele mai plăcute coşmaruri.

[24] „Birou de schimb”, în franceză.

— Arme! Înarmaţi-vă! Apăraţi-vă cămara, pivniţa sau groapa! Vrei să-l dai gata? Avem de toate. Vino, drăguţule, vino aici…

— Vechituri, răcnea în urechea lui Richard o femeie grasă, în vârstă, în timp ce acesta trecea pe lângă taraba ei împuţită. Resturi! continuă ea. Gunoi! Rămăşiţe! Fărâme! Veniţi şi luaţi! Nimic nu-i întreg sau nestricat! Rahaturi, ştifturi şi grămezi nefolositoare de căcaturi! Ştiţi că le vreţi!

Un bărbat în armură bătea într-o tobă mică şi scanda:

— Pierdut proprietate. Învârtiţi-vă, răsuciţi-vă şi vedeţi singuri. Pierdut proprietate. Niciunul dintre voi nu găseşte lucruri aici. Totul garantează pierderea proprietăţii.

Richard merse prin camerele imense ale magazinului, ca un om în transă. Nici măcar nu încerca să ghicească numărul oamenilor veniţi la târgul de noapte. O mie? Două mii? Cinci mii?

O tarabă era înţesată cu sticle, pline şi goale, de toate formele şi mărimile, de la sticle cu băutură la o sticlă imensă, sclipitoare, ce nu putea să conţină decât un djin captiv. Altă tarabă vindea lămpi cu lumânări, făcute din mai multe soiuri de ceară şi seu. Un bărbat întinse spre Richard ceva ce părea a fi mâna retezată a unui copil, care ţinea o lumânare, şi spuse:

— Mâna Gloriei, domnule. Luată de pe colina împădurită din Bedfordshire. Garantez că are efect.

Richard se grăbi să plece, fără să vrea să afle ce e o Mână a Gloriei, nici ce efect avea. Trecu pe lângă o tarabă unde se vindea aur strălucitor şi bijuterii de argint, pe lângă alta unde se vindeau bijuterii făcute, după toate aparenţele, din tuburi electronice şi sârme din radiouri vechi. Existau tarabe la care se vindeau tot soiul de cărţi şi reviste. La altele se vindeau haine – vechi, peticite, cârpite şi transformate bizar. Trecu pe lângă mai mulţi indivizi care făceau tatuaje, pe lângă ceva care părea a fi un mic târg de sclavi (se ţinu departe de asta), pe lângă scaunul unui dentist, cu o bormaşină acţionată manual, iar lângă scaunul acela stătea un şir de oameni chinuiţi, care

aşteptau să le fie scoşi sau plombaţi dinţii de către un tânăr ce părea că se distrează de minune; pe lângă un bătrân cocârjat care vindea lucruri incredibile, ce puteau fi pălării, dar care puteau, la fel de bine, să fie artă modernă; pe lângă ceva ce arăta ca o cabină de duş mobilă; trecu chiar şi pe lângă un fierar…

Iar la câteva tarabe era cineva care vindea mâncare. Unii dintre tarabagii găteau la focuri în aer liber: curry, cartofi, castane, ciuperci uriaşe şi pâini exotice. Richard se pomeni întrebându-se de ce fumul focurilor nu declanşa sistemul de stingere a incendiilor din clădire. Apoi se trezi întrebându-se de ce nu jefuia nimeni magazinul, de ce-şi ridicaseră micile lor tarabe. De ce nu luau, pur şi simplu, lucruri din magazin? Ştia foarte bine că nu trebuia să rişte să întrebe pe cineva. Părea a fi perceput ca un om din Londra de Deasupra, şi asta trezea mari bănuieli.

Richard ajunse la concluzia că în oamenii aceia era ceva profund tribal. Încercă să descopere grupurile distincte: erau unii care arătau ca şi cum ar fi fugit dintr-o societate de reînviere a trecutului istoric; alţii îi reaminteau de hipioţi; unii erau albinoşi cu haine cenuşii şi ochelari negri; alţii erau tipi periculoşi, în costume fiţoase şi cu mănuşi negre; femei imense, aproape identice, care mergeau împreună, în grupuri de două, trei, şi care se salutau, dând din cap când se întâlneau; cei cu păr vâlvoi, care arătau ca şi cum ar fi locuit în canale colectoare şi care puţeau ca dracu’; şi o sută de alte tipuri şi soiuri…

Richard se întrebă cât de normală ar fi părut Londra – Londra lui – unui extraterestru, iar asta îi dădu curaj. Începu să întrebe, în timp ce mergea:

— Scuzaţi-mă, caut un bărbat numit de Carabas şi o fată numită Door. Ştiţi unde aş putea să-i găsesc?

Oamenii clătinau din cap, îşi cereau scuze, se fereau să-l privească în ochi şi treceau mai departe.

Richard făcu un pas înapoi şi călcă pe piciorul unei persoane. Persoana aceea era înaltă de peste doi metri şi acoperită cu un păr des, de culoarea ghimberului. Avea dinţii ascuţiţi. Îl înhăţă pe Richard cu o mână de mărimea

unui cap de oaie şi îi trase ţeasta la mică distanţă de gura ei, aproape astupând-o.

— Îmi pare foarte rău, spuse Richard. Eu… eu caut o fată pe care o cheamă Door. O cunoaşteţi…

Dar persoana aceea îl lăsă să cadă pe podea şi plecă.

O altă adiere de mâncare gătită pluti pe deasupra podelei, iar Richard, care reuşise să uite cât de flămând fusese încă de când refuzase bucata de motan – nu-şi dădea seama cu câte ore în urmă se petrecuse asta – se pomeni că-i salivează gura şi că începe să i se oprească procesul gândirii.

Femeia cu părul ca oţelul, care se ocupa de următoarea tarabă cu mâncare, nu-i ajungea lui Richard nici până la mijloc. Când încercă să discute cu ea, femeia clătină din cap şi îşi duse un deget la buze. Nu putea să vorbească, nu vorbea sau nu voia să o facă. Richard se pomeni negociind în limbajul semnelor pentru un sandviş cu brânză de ţară şi lăptuci şi pentru o cană cu ceea ce arăta şi mirosea a limonadă făcută în casă. Mâncarea îl costă un pix şi o cutie de chibrituri, pe care uitase că le are. Femeia cea mică îşi dădu seama, probabil, că încheiase un târg foarte bun, pentru că atunci când îşi luă mâncarea, îi dădu în plus două prăjiturele cu nuci.

Richard stătea în mijlocul gloatei, ascultând muzica – cineva cânta, dintr-un motiv pe care el nu-l înţelegea, versurile de la „Greensleeves” pe melodia din „Yakkety-Yak[25]” – privea bazarul straniu care se întindea în jurul său şi îşi mânca sandvişul.

Când termină ultima bucată din el, Richard îşi dădu seama că nu ştia ce gust avea ceea ce mâncase. Aşa că hotărî să se mai domolească şi mestecă mai încet prăjiturile. Sorbi limonada, făcând ca acest lucru să dureze cât mai mult.

— Aveţi nevoie de o pasăre, domnule? întrebă o voce veselă, de lângă el. Am ciori de câmp, corbi, ciori şi grauri.

[25] Greensleeves – baladă populară englezească; se spune că ar fi fost compusă de Henric VIII: Yakkety-Yak – film australian din 1973.

Păsări bune, deştepte. Gustoase *şi* deştepte. Strălucite.

Richard îi mulţumi şi se întoarse în cealaltă parte.

Firma scrisă de mână de deasupra tarabei anunţa:

OLD BAILEY – PĂSĂRI ŞI INFORMAŢII

În jur erau răspândite şi alte pancarte, mai mici: ŞTIM CĂ VREI şi N-O SĂ GĂSEŞTI UN GRAUR MAI GRAS!!!! şi CÂND AI NEVOIE DE O CIOARĂ, AI NEVOIE DE OLD BAILEY!!!! Richard se trezi gândindu-se la omul pe care-l văzuse când venise prima dată în Londra, cel care stătea lângă staţia de metrou Leicester Square, purta o pancartă mare, scrisă de mână, şi îndemna lumea: „Mai Puţin Desfrâu Prin Mai Puţine Proteine, Ouă, Carne, Fasole, Brânză şi Sedentarism”.

Păsări ţopăiau şi fâlfâiau din aripi în colivii mici care arătau ca şi cum ar fi fost împletite din antene de televizor.

— Atunci informaţii? continuă Old Bailey, intrându-şi în rolul de vânzător. Hărţi ale acoperişurilor? Istorie? Cunoştinţe secrete şi misterioase? Dacă nu le ştiu eu, probabil că merită să fie uitate. Asta zic eu.

Bătrânul purta încă haina sa din pene, era încă înfăşurat cu funii şi sfori. Clipi către Richard, apoi îşi puse o pereche de ochelari care-i atârna de gât, legată cu o sfoară.

— Las-o baltă, te cunosc. Erai cu marchizul de Carabas. Pe acoperişuri. Îţi aminteşti? Ei? Eu sunt Old Bailey. Îţi aminteşti de mine?

Întinse mâna şi o scutură de zor pe a lui Richard.

— De fapt, zise Richard, îl caut pe marchiz. Şi pe o tânără doamnă numită Door. Cred că sunt împreună.

Bătrânul trase o mică ţopăială, făcând mai multe pene să se desprindă din haina sa; acest lucru provocă un cor de dezaprobări răguşite din partea mai multor păsări din jurul lor.

— Informaţie! Informaţie! anunţă el către încăperea aglomerată. Vedeţi? Vând! Diversificaţi, vă spun eu. *Diversificaţi!* Nu puteţi vinde veşnic ciori de câmp pentru tocană – oricum, au gust de papuci fierţi. Şi-s proaste. Au

mintea înceţoşată precum crema de ouă. Ai mâncat vreodată ciori de câmp?

Richard clătină din cap. Acesta era un lucru de care putea să fie sigur oricând.

— Ce-mi dai? întrebă Old Bailey.

— Poftim? zise Richard, sărind greoi de pe un sloi de gheaţă pe altul în torentul conştiinţei bătrânului.

— Dacă-ţi dau informaţia pe care o vrei. Ce primesc?

— Nu mai am bani, zise Richard. Şi abia mi-am dat pixul.

Începu să-şi scoată conţinutul buzunarelor.

— Asta! zise Old Bailey. Asta!

— Batista mea? întrebă Richard.

Nu era o batistă deosebit de curată, dar era un cadou de la mătuşa sa, Maude, de ziua lui. Old Bailey o luă şi începu s-o fluture fericit deasupra capului.

— Nu-ţi fie teamă, băiete! intonă el, triumfător. Căutarea ta se va sfârşi. Du-te acolo, prin uşa aceea. Nu poţi să-i ratezi. Examinează nişte candidaţi.

Bătrânul arăta spre reţeaua întinsă a Sălilor pentru Mâncare din Harrods. O cioară de câmp cârâi răutăcioasă.

— Ţine-ţi ciocul, îi zise Old Bailey, apoi îi spuse lui Richard: Mulţumesc pentru micul drapel.

După care începu să ţopăie în jurul tarabei, încântat, agitând batista într-o parte sau alta.

Examinează candidaţi? îşi zise Richard. Apoi zâmbi. Nu conta. Căutarea sa se va încheia, după cum spusese bătrânul cel nebun, care trăia pe acoperişuri. Şi se îndreptă către Sălile pentru Mâncare.

Stilul părea să fie totul la paznici. Toţi aveau câte un anumit Talent, fiecare dintre ei dorea, cu disperare, să şi-l demonstreze în faţa lumii. În momentul acela, Ruislip[26] îl înfrunta pe Fantele Fără Nume.

Fantele Fără Nume arăta cam ca o greblă de la începutul secolului al optsprezecelea, una care nu găsise haine adevărate de greblă şi trebuise să se descurce cu ceea ce descoperise la magazinul Armatei Salvării. Avea

[26] Ruislip – cartier din Londra.

faţa pudrată cu alb şi buzele vopsite în roşu. Ruislip, adversarul Fantelui, semăna cu coşmarul pe care-l are cineva care adoarme uitându-se la televizor la lupte sumo, în timp ce în fundal se aude un disc de-al lui Bob Marley. Individul era un rastafarian[27] imens, care semăna, cel mai mult, cu un prunc enorm şi obez.

Cei doi stăteau faţă în faţă, în mijlocul unui cerc alcătuit din spectatori, alţi paznici şi curioşi. Niciunul dintre ei nu-şi mişca vreun muşchi. Fantele era mai înalt cu un cap decât Ruislip. Pe de altă parte, Ruislip arăta ca şi cum ar fi cântărit cam cât patru fanţi, fiecare dintre ei cărând o valiză mare de piele plină cu slănină. Cei doi se uitau unul la altul, fără să clipească.

Marchizul de Carabas o bătu pe Door pe umăr şi-i atrase atenţia. Urma să se întâmple ceva.

La un moment dat, cei doi bărbaţi stăteau impasibili, numai privindu-se unul pe celălalt, apoi capul Fantelui fu împins înapoi, ca şi cum ar fi fost lovit în faţă. O vânătaie mică, de un purpuriu aprins, apăru pe obrazul său. Individul strânse din buze şi îşi fâlfâi genele.

— Ha! zise el, întinzându-şi buzele rujate într-o parodie fantomatică de zâmbet.

Fantele făcu un gest. Ruislip se împletici şi se apucă de burtă.

Fantele fără nume rânji insultător, îşi flutură degetele şi aruncă săruturi spre spectatori. Ruislip se uită furios la el, dublându-şi atacul mental. Din buzele Fantelui începu să se scurgă sânge. Ochiul său stâng începu să se umfle. Individul se împletici. Auditoriul murmură, laudativ.

— Nu-i atât de impresionant pe cât arată, îi şopti marchizul lui Door.

Fantele Fără Nume se clătină subit, căzu în genunchi, de parcă îl apăsa cineva în jos, apoi se rostogoli, stângaci, pe podea. După care se zbătu, ca şi cum l-ar fi izbit cineva puternic cu piciorul în burtă. Ruislip arăta triumfător.

[27] Rastafarian – adeptul unei credinţe din Jamaica; adepţii acestei credinţe îl consideră divinitate pe Haile Selassie, fostul împărat al Etiopiei.

Spectatorii aplaudară, politicoşi. Fantele se chirci şi scuipă sânge pe rumeguşul de pe podeaua Sălii pentru Peşte şi Carne din magazinul Harrods. Fu tras într-un colţ de nişte prieteni, unde vomită violent.

— Următorul, zise marchizul.

Şi următorul candidat la postul de paznic era mai slab decât Ruislip (însă diferenţa dintre ei era numai de mărimea a două greble şi jumătate, dar având, în plus, o singură valiză umplută cu slănină). Era acoperit cu tatuaje şi îmbrăcat în haine care arătau ca şi cum ar fi fost făcute din tapiserie şi covoare de cauciuc din automobile vechi. Avea capul ras şi mârâi către lume printre dinţii săi cariaţi.

— Sunt Varney, zise el, după care îşi drese glasul şi scuipă verde pe rumeguş, apoi merse în cerc.

— Începeţi când sunteţi gata, domnilor, spuse marchizul.

Ruislip bătu cu picioarele goale în podea, ca la sumo, un-doi, un-doi, apoi începu să se uite intens la Varney. O mică tăietură se deschise în fruntea acestuia, din ea începând să curgă sânge, care îi ajunse într-un ochi. Varney o ignoră şi păru că se concentrează asupra braţului său drept. Îl ridică lent, ca un om care luptă împotriva unei presiuni puternice. Apoi îşi trânti pumnul în nasul lui Ruislip, din care începu să ţâşnească sânge. Ruislip îşi trase răsuflarea lung, groaznic, apoi izbi podeaua cu zgomotul unei jumătăţi de tonă de ficat umed aruncat într-o cadă de baie. Varney chicoti.

Ruislip se ridică, încet, în picioare. Sângele care curgea din nasul lui îi uda gura şi pieptul, picurând pe rumeguş. Varney îşi şterse sângele de pe frunte şi arătă lumii dinţii distruşi, într-un rânjet îngrozitor.

— Hai, ticălos gras! Loveşte-mă din nou, zise el.

— Poţi să fi sigur de asta, mormăi marchizul.

Door ridică din sprânceană.

— Nu arată prea drăguţ.

— Drăgălăşenia la un paznic, spuse, ritos, marchizul, e un lucru la fel de folositor precum talentul de a vomita un homar întreg. Individul arată *periculos.*

Se auzi un murmur de apreciere când Varney făcu ceva

iute şi dureros pentru Ruislip, ceva ce implică o conexiune subită între piciorul înfăşurat în piele al lui Varney şi testiculele celuilalt. Murmurul semăna cu aplauzele acelea reţinute şi lipsite complet de entuziasm pe care le poţi auzi în mod normal numai în Anglia, în după-amiezele însorite, somnoroase, de duminică, la meciurile de crichet ale satului. Marchizul bătu din palme, politicos, împreună cu ceilalţi.

— Foarte bine, domnule, zise el.

Varney se uită la Door şi-i făcu cu ochiul, aproape ca un stăpân, înainte să-şi îndrepte din nou atenţia spre Ruislip. Door se înfioră.

Richard auzi aplauzele şi merse spre ele.

Cinci femei tinere, palide, îmbrăcate aproape identic, trecură pe lângă el. Purtau rochii lungi, făcute din catifea, fiecare întunecată ca noaptea, una de un verde închis, celelalte de un ciocolatiu închis, de un albastru închis, de un sângeriu închis şi una de un negru curat. Fiecare femeie avea păr negru şi purta bijuterii de argint. Fiecare era coafată perfect şi machiată la fel. Se mişcau în tăcere. Richard auzi numai un fâşâit de catifea grea când femeile trecură pe lângă el, un fâşâit care sună aproape ca un oftat. Ultima femeie, cea îmbrăcată în negru pur, cea mai palidă şi mai frumoasă, îi zâmbi. Richard îi zâmbi şi el, fără vlagă. Apoi se duse către examinare.

Aceasta avea loc în Sala de Peşte şi Carne, în zona de podea liberă de sub sculptura peştelui de la Harrods. Spectatorii stăteau cu spatele spre el, în rânduri de două, trei persoane. Richard se întrebă dacă va reuşi să-i găsească uşor pe Door şi pe marchiz. Apoi mulţimea se despărţi, iar el îi văzu pe amândoi, stând pe tăblia de sticlă a tarabei pentru somon afumat. Richard deschise gura ca s-o strige pe Door, dar, în timp ce făcea asta, îşi dădu seama de ce se dăduse mulţimea la o parte, pentru că un bărbat enorm, îngrozitor, gol puşcă, numai cu o cârpă verde, galbenă şi roşie înfăşurată ca un prosop în jurul mijlocului său, fu catapultat prin mulţime, de parcă ar fi fost zvârlit de un gigant, şi căzu drept peste el.

— Richard? zise ea.

Richard deschise ochii. Figura ei evita focalizarea. Ochii cu oglindiri de opal se uitau drept în ai lui, privindu-l dintr-o faţă palidă, ca de elf.

— Door? zise el.

Fata părea furioasă, mai mult decât furioasă.

— Pe Templu şi pe Boltă, nu-mi vine să cred! Ce cauţi aici, Richard?

— Mă bucur să te văd, zise el, fără vlagă.

Se ridică şi se întrebă dacă suferise o contuzie. Se întrebă cum avea să ştie dacă suferise o contuzie şi de ce crezuse că Door se va bucura să-l vadă. Fata îşi privea unghiile cu atenţie, încruntată, de parcă n-ar fi avut încredere în ea însăşi să mai spună ceva.

Bărbatul cel solid cu dinţii foarte cariaţi, care-l lovise pe Richard pe pod, se lupta cu un pitic. Se băteau cu bare de fier, iar întrecerea nu era atât de inegală pe cât puteai să-ţi închipui. Piticul era supranatural de iute: se rostogolea, lovea, sărea, se lăsa în jos. Fiecare mişcare a sa îl făcea pe Varney să pară, prin comparaţie, că se mişcă greoi şi fără îndemânare.

Richard se întoarse către marchiz, care privea atent încăierarea.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Marchizul îi aruncă o privire, apoi se uită din nou la acţiunea care avea loc în faţa lor.

— Tu, zise el, nu joci pe terenul tău, eşti în rahat până-n gât şi presupun că mai ai câteva ore până la un sfârşit neîndoielnic şi înainte de vreme. Noi, pe de altă parte, examinăm paznici.

Varney îşi lipi ranga de pitic, care încetă pe dată să ţopăie şi să se repeadă şi începu imediat să zacă nesimţitor.

— Cred că am văzut destul, spuse marchizul cu glas tare. Mulţumesc tuturor. Domnule Varney, vrei să aştepţi în spate?

— De ce ai venit aici? îl întrebă Door cu calm.

— Nu am prea avut de ales, zise Richard.

Fata oftă. Marchizul se plimba în jurul cercului, trimiţând acasă diferiţi paznici care fuseseră deja audiaţi, lăudând pe unii, sfătuind pe alţii. Varney aştepta răbdător, într-o parte. Richard încercă să-i zâmbească lui Door. Zâmbetul lui fu ignorat.

— Cum ai ajuns la târg? îl întrebă ea.

— Există oamenii-şobolani, începu Richard.

— Vorbitorii-cu-şobolanii, zise ea.

— Şi şobolanul care ne-a adus mesajul marchizului…

— Jupân Coadă-lungă, spuse ea.

— Ei bine, el le-a spus să mă aducă aici.

Fata ridică o sprânceană şi-şi lăsă capul într-o parte.

— Un vorbitor-cu-şobolanii te-a adus aici?

Richard dădu din cap.

— Cea mai mare parte a drumului. O fată pe care o chema Anaesthesia. Ea… i s-a întâmplat ceva. Pe pod. Cealaltă doamnă m-a adus restul drumului până aici. Cred că era… ştii… ezită el, apoi zise. O târfă.

Marchizul se întoarse. Rămase în faţa lui Varney, care arăta obscen de încântat de el însuşi.

— Experienţă în privinţa armelor? întrebă marchizul.

— Mda, zise Varney. Să zicem aşa: dacă poţi să tai pe cineva cu ea, să-i zdrobeşti capul cuiva cu ea, să-i rupi oasele cuiva cu ea, să faci o gaură urâtă în cineva cu ea, atunci Varney e maestru în mânuirea armei respective.

— Lista angajatorilor anteriori, satisfăcuţi, include pe…?

— Olympia, Regina Păstorilor, Terminatorii Ghemuiţi. Şi am asigurat securitatea Zânei Primăverii, un timp.

— Ei bine, zise marchizul de Carabas, suntem impresionaţi cu toţii de îndemânarea ta.

— Am auzit, zise o voce de femeie, că aţi anunţat că vreţi să angajaţi paznici. Nu amatori entuziaşti.

Femeia avea culoarea zahărului ars, iar zâmbetul ei ar fi oprit o revoluţie. Era îmbrăcată complet în piele moale, pestriţă, cenuşie şi cafenie. Richard o recunoscu imediat.

— Ea e, îi şopti lui Door. Târfa.

— Varney e cel mai viteaz şi mai bun paznic din Lumea

de Dedesubt, zise Varney, jignit. Toată lumea ştie asta.

Femeia se uită la marchiz.

— Aţi terminat selecţia?

— Da, zise Varney.

— Nu neapărat, spuse marchizul.

— Atunci, zise ea, aş vrea să particip şi eu.

Dură numai o clipă până când marchizul de Carabas spuse:

— Foarte bine.

Apoi făcu un pas înapoi.

Varney era, fără îndoială, un tip periculos, fără a mai pomeni că mai era solid, sadic şi dăunător în mod activ sănătăţii fizice celor din jurul său. Dar nu se prindea foarte iute. Se uita la marchiz, în timp ce fisa se chinuia să-i cadă, şi se chinuia, şi se chinuia, fără să reuşească să-i cadă. În cele din urmă, Varney întrebă, neîncrezător:

— Trebuie să mă lupt *cu ea?*

— Da, spuse femeia îmbrăcată în piele. Cu excepţia cazului în care vrei să tragi un pui de somn mai întâi.

Varney începu să râdă, scoţând un chicotit de nebun. Se opri din râs după o clipă, când femeia îl izbi puternic în plexul solar, iar el se prăbuşi ca un copac.

Pe podea, lângă mâna sa, se afla ranga pe care o folosise în lupta cu piticul. Varney o înhăţă şi o izbi cu ea pe femeie, drept în faţă – sau ar fi lovit-o, dacă ea nu s-ar fi aplecat, ferindu-se. Apoi femeia îl izbi foarte tare cu palmele peste urechi. Ranga zbură în cealaltă parte a încăperii. Ameţit încă din cauza durerii din urechi, Varney scoase un cuţit din cizmă. Nu fu foarte sigur în legătură cu ceea ce i se întâmplă după aceea, numai că lumea îi fugi de sub picioare, iar el se pomeni zăcând, cu faţa în jos, pe podea, sângele curgându-i din urechi, având, la gât, propriul cuţit, iar marchizul de Carabas zicând:

— Suficient.

Femeia se uită în sus, ţinând încă la gâtul lui Varney cuţitul, întrebă:

— Ei bine?

— Foarte impresionant, spuse marchizul, iar Door dădu

din cap.

Richard rămăsese ca lovit de trăsnet: fusese ca şi cum s-ar fi uitat la Emma Peel[28], Bruce Lee şi o tornadă deosebit de afurisită, toate împletite la un loc şi stropite cu o porţie generoasă dintr-o mangustă care omora o cobră regală. Cam aşa se mişcase femeia. Cam aşa luptase.

Richard considera, de obicei, că prezentarea de violenţă adevărată e enervantă. Dar se pomeni că o privea plin de însufleţire pe femeia aceea în acţiune, de parcă aceasta scosese la iveală o parte a sa despre care el nu ştiuse că există. I se părea foarte corect ca, în oglinda aceea ireală a Londrei pe care o cunoscuse el, femeia să fie acolo şi să lupte atât de bine şi să fie atât de periculoasă.

Ea făcea parte din Londra de Dedesubt. Richard înţelegea acum acest lucru. Iar când îşi spuse asta, se gândi la Londra de Deasupra, la lumea în care nimeni nu lupta aşa – nimeni nu avea nevoie să lupte aşa – o lume a siguranţei şi a sănătăţii mentale. Şi, pentru o clipă, dorul de casă îl copleşi ca o febră.

Femeia se uită în jos la Varney.

— Mulţumesc, domnule Varney, zise ea, politicoasă. Cred că nu mai avem nevoie de serviciile dumitale.

Apoi se îndepărtă de el şi îşi puse la cingătoare cuţitul lui.

— Şi cum te cheamă? întrebă marchizul.

— Mă numesc Hunter, zise ea.

Nimeni nu spuse nimic. Apoi Door întrebă, ezitând:

— *Acel* Hunter?

— Da, răspunse Hunter, şi îşi înlătură praful podelei de pe pantalonii ei de piele. M-am întors.

Undeva, un clopot sună de două ori, un zgomot grav, care făcu să vibreze dinţii lui Richard.

— Cinci minute, mormăi marchizul, după care spuse mulţimii care rămăsese acolo: Cred că ne-am găsit paznicul. Mulţumesc foarte mult tuturor. Nu mai aveţi altceva de văzut.

---

[28] Emma Peel – eroina din serialul „Răzbunătorii”, expertă în arte marţiale.

Hunter se duse la Door şi o privi de sus până jos.

— Poţi să împiedici oamenii să mă omoare? întrebă Door.

Hunter dădu din cap către Richard şi zise:

— I-am salvat viaţa de trei ori astăzi, când traversam podul, venind către târg.

Varney, care se ridicase în picioare, înhăţă ranga cu mintea sa. Marchizul îl văzu, dar nu zise nimic.

Pe buzele lui Door apăru o urmă de zâmbet:

— Amuzant, zise ea. Richard credea că eşti o…

Hunter nu află niciodată ce crezuse Richard că era. Ranga ţâşni rotindu-se spre capul său. Femeia întinse mâna şi o prinse. Ranga se aşeză, liniştită, în palma ei.

Hunter se duse la Varney şi-l întrebă:

— E a ta?

Acesta rânji, arătându-şi dinţii galbeni, negri şi cafenii.

— Acum suntem în Armistiţiul Târgului, zise femeia. Dar dacă mai încerci aşa ceva, o să încalc armistiţiul, o să-ţi rup amândouă mâinile şi o să te fac să le cari acasă în dinţi. Acum fii drăguţ şi cere-ţi scuze, continuă ea, ducându-şi mâinile la spate.

— Oh, zise Varney.

— Da? îl încurajă ea.

Varney scuipă, de parcă ar fi avut un nod în gât.

— Îmi cer scuze.

Femeia îl lăsă să plece. Varney se dădu înapoi până la o distanţă unde se afla în siguranţă, vizibil speriat şi furios, uitându-se la ea. Când ajunse la uşa Săliilor pentru Mâncare, ezită o clipă, apoi răcni:

— Eşti moartă. Eşti a naibii de moartă!

Vocea lui arăta că era gata să izbucnească în plâns. După aceea, se întoarse şi fugi din încăpere.

— Amatorii ăştia, oftă Hunter.

Se înapoiară prin magazin pe drumul pe care venise Richard. Clopotul pe care-l auzise bătea acum puternic, continuu. Când ajunseră lângă el, Richard văzu că era un clopot imens din bronz, atârnat de o ramă de lemn, având

o funie legată de limbă. Era tras de un bărbat solid, negru, care purta sutana întunecată a unui călugăr dominican. Clopotul se afla lângă standul cu jeleuri de fructe din Harrods.

Deşi fusese impresionat văzând târgul, Richard descoperi că viteza cu care acesta era închis, demontat şi îndepărtat era şi mai impresionantă. Orice dovadă că acolo fusese vreodată o piaţă dispăruse: tarabele fuseseră dezmembrate, încărcate în spatele unor oameni şi cărate în stradă. Richard îl zări pe Old Bailey, cu braţele pline de pancartele sale rudimentare şi de colivii pentru păsări, grăbindu-se să iasă din magazin. Bătrânul îi făcu, fericit, un semn lui Richard, şi dispăru în noapte.

Mulţimea se subţie, târgul dispăru, aproape imediat podeaua din Harrods arătă ca de obicei, liniştită, elegantă, curată, cum arătase de fiecare dată când mersese pe ea în urma Jessicăi, într-o după-amiază de sâmbătă. De parcă bâlciul nu existase niciodată.

— Hunter, zise marchizul. Sigur că am auzit de tine. Unde ai fost în tot acest timp?

— Am vânat, răspunse ea, pur şi simplu, apoi i se adresă lui Door. Poţi să respecţi ordinele?

Fata dădu din cap.

— Da, dacă trebuie.

— Bine. Atunci s-ar putea să te ţin în viaţă, zise Hunter. Dacă o să accept slujba.

Marchizul se opri. O privi neîncrezător.

— Ai zis că dacă o să accepţi slujba…?

Hunter deschise uşa şi ieşiră afară, pe pavajul Londrei, noaptea. Plouase în timp ce ei fuseseră în târg, iar luminile stradale luceau, acum, în asfaltul ud.

— Am acceptat-o, spuse Hunter.

Richard se uită la strada sclipitoare. Totul părea atât de normal, de liniştit, de sănătos. Pentru o clipă, simţi că, pentru a-şi căpăta viaţa înapoi, era suficient să oprească un taxi şi să-i spună şoferului să-l ducă acasă. Atunci, ar fi putut să doarmă în noaptea aceea în patul lui. Dar niciun taximetrist n-avea să-l vadă, n-avea să oprească să-l ia, iar

el nu avea unde să se ducă, chiar dacă ar fi oprit vreunul…

— Sunt obosit, zise el.

Nimeni nu zise nimic. Door nu voia să-l privească în ochi, marchizul îl ignora binevoitor, iar Hunter îl trata ca pe ceva lipsit de importanţă. Richard se simţea ca un copil mic, nedorit, care se ţinea după copii mai mari. Acest lucru îl enerva.

— Uite ce e, zise el, dregându-şi glasul. Ştiu că sunteţi cu toţii foarte ocupaţi. Dar cu mine cum rămâne?

Marchizul se întoarse şi se uită la el, cu ochi imenşi, albi, de pe figura sa închisă la culoare.

— Cu tine? zise el. Ce-i cu tine?

— Ei bine… zise Richard. Cum pot să revin la normal? Am impresia că am pătruns într-un coşmar. Săptămână trecută totul avea sens, iar acum, nimic nu mai are… spuse el, încercând să continue, apoi înghiţind în sec. Vreau să ştiu cum să-mi obţin viaţa înapoi, explică el.

— Richard, n-o vei obţine călătorind cu noi, zise Door. Oricum, va fi foarte greu pentru tine. Îmi pare rău…

Hunter, care mergea în frunte, îngenunche pe caldarâm. Luă de la cingătoare o mică vergea de metal şi o folosi ca să descuie capacul unui canal. Apoi îl ridică, se uită cu atenţie coborî, şi o conduse pe Door în canal. În timp ce cobora, Door nu se uită la Richard. Marchizul se scărpină într-o parte a nasului.

— Tinere, zise el, trebuie să înţelegi că există două Londre. Există Londra de Deasupra – cea în care trăieşti tu – şi Londra de Dedesubt – Lumea de Jos – locuită de oameni care au căzut prin crăpăturile lumii. Acum eşti unul dintre ei. Noapte bună.

Începu să coboare pe treptele canalului. Richard zise:

— Aşteaptă! şi prinse capacul înainte ca acesta să se închidă.

Îl urmă pe marchiz. În partea de sus a canalului mirosea a zoaie – putoare de mortăciune, de săpun, de varză. Richard se aştepta ca duhoarea să fie şi mai rea pe măsură ce cobora, dar, în loc de asta, mirosul se împrăştie iute când se apropie de podea. De-a lungul fundului de

cărămizi al canalizării curgea o apă cenuşie, puţin adâncă, dar iute. Richard păşi în ea. Vedea luminile celorlalţi în faţă şi alergă să-i prindă, plescăind prin tunel.

— Pleacă, îi zise marchizul.

— Nu, răspunse el.

Door se uită la el.

— Îmi pare rău, Richard, zise ea.

Marchizul păşi între Richard şi Door.

— Nu poţi să te întorci la casa ta, la vechea ta slujbă şi la vechea ta viaţă, îi zise el lui Richard, aproape cu blândeţe. Niciunul dintre aceste lucruri nu mai există. Acolo sus, *tu* nu mai exişti.

Ajunseră la o intersecţie, un loc în care se uneau trei tuneluri. Door şi Hunter porniră de-a lungul unuia dintre ele, cel prin care nu curgea apă. Nu se uitară înapoi. Marchizul mai zăbovi puţin.

— Trebuie să te descurci cum poţi aici, jos, în canalizare, în magie şi în beznă, îi zise el lui Richard, apoi zâmbi cu gura până la urechi, arătându-şi dinţii albi. Mi-a făcut plăcere să te revăd. Mult noroc. Dacă o să supravieţuieşti o zi, două, s-ar putea să rezişti o lună întreagă, îi destăinui el, apoi se întoarse şi plecă grăbit prin canal, după Door şi Hunter.

Richard se rezemă de zid şi le ascultă sunetul paşilor îndepărtându-se, ascultă şi zgomotul apei care curgea, croindu-şi drum către staţiile de pompare din East London şi către canalele colectoare.

— Rahat! exclamă el.

Şi, spre surprinderea sa, Richard Mayhew, stând singur în întuneric, începu să plângă, pentru prima dată de când murise tatăl lui.

Staţia de metrou era goală şi întunecată. Varney merse prin ea, ţinându-se aproape de pereţi, aruncând priviri îngrijorate în urma sa, în faţă şi primprejur. Alesese staţia la întâmplare şi se îndreptase spre ea pe acoperişuri, asigurându-se că nu e urmărit. Nu se dusese la bârlogul lui din adâncul tunelurilor din Camden Tower. Era prea

riscant. Existau şi alte locuri în care Varney ascunsese arme şi hrană. Avea să se dea la fund pentru un timp, până se va termina totul.

Merse lângă un automat de bilete şi ascultă bezna: tăcere absolută. Liniştit că e singur, îşi permise să se relaxeze. Se opri la capătul scării în spirală şi răsuflă adânc.

O voce mieroasă de lângă el spuse pe un ton banal:

— Varney e cel mai viteaz şi mai bun paznic din Lumea de Jos. Toată lumea ştie asta. Domnul Varney ne-a spus chiar el acest lucru.

Din cealaltă parte a lui îi răspunse o voce inexpresivă:

— Domnule Croup, nu-i frumos să fi minţit.

În bezna aceea deplină, domnul Croup îşi dezvoltă tema:

— Nu-i, domnule Vandemar. Trebuie să spun că am privit chestia asta ca o trădare personală şi am fost jignit profund. Şi dezamăgit. Când nu ai trăsături fermecătoare, nu-ţi place să fi dezamăgit, nu-i aşa, domnule Vandemar?

— Nu-ţi place deloc, domnule Croup.

Varney se aruncă înainte şi fugi în întuneric, coborând scara în spirală. Se auzi o voce din partea de sus a scării. Vocea domnului Croup.

— Cred că trebuie să considerăm asta ca o lovitură de graţie.

Zgomotul paşilor lui Varney zăngăni pe treptele de metal, reverberând în casa scării. Respira greu, gâfâia, cu umerii alunecând de-a lungul pereţilor, împleticindu-se orbeşte prin beznă. Ajunse la capătul scării, lângă panoul care avertiza călătorii că până sus erau 259 de trepte şi că numai oamenii sănătoşi trebuie să încerce să ajungă acolo. Ceilalţi, sugera panoul, trebuie să folosească ascensorul.

Ascensorul?

Ceva zăngăni, iar uşile liftului se deschiseră, teribil de lent, inundând pasajul cu lumină. Varney îşi căută cuţitul şi înjură când îşi dădu seama că rămăsese la târfa aia de Hunter. Se întinse să ia maceta din teaca de pe umăr. Dispăruse.

Auzi o tuse politicoasă în spatele său şi se întoarse.

Domnul Vandemar stătea pe trepte, la capătul scării în spirală. Îşi tăia unghiile cu maceta lui.

Apoi domnul Croup se năpusti asupra sa, numai dinţi, gheare şi lame mici, iar Varney nu apucă nici măcar să geamă.

— La revedere, spuse domnul Vandemar, nepăsător, şi continuă să-şi taie unghiile.

După aceea, începu să curgă sânge. Umed, roşu, în cantitate enormă, pentru că Varney fusese mare şi-l păstrase pe tot în interiorul lui. Dar când domnul Croup şi domnul Vandemar terminară, cu greu ar fi zărit cineva pe podeaua de la capătul scării în spirală vreo pată, oricât de mică.

Iar când podeaua fu spălată din nou, dispărură pentru totdeauna şi aceste pete greu vizibile.

Hunter era în frunte. Door mergea la mijloc. Marchizul de Carabas stătea la urmă. Niciunul dintre ei nu scosese un cuvânt de când îl părăsiseră pe Richard, cu o jumătate de oră în urmă.

Door se opri brusc.

— Nu putem să facem asta, zise ea, cu glas inexpresiv. Nu putem să-l lăsăm acolo.

— Sigur că putem, spuse marchizul. Tocmai am făcut-o.

Fata clătină din cap. Se simţea vinovată şi proastă încă de când îl văzuse pe Richard zăcând pe spate sub Ruislip, în clipele examinării paznicilor. Se săturase de simţământul ăsta.

— Nu te purta prosteşte, zise marchizul.

— Mi-a salvat viaţa, îi zise ea. Ar fi putut să mă lase pe trotuar. N-a făcut-o.

Era vina ei. Door ştia că aşa stăteau lucrurile. Deschisese o uşă către cineva care putea s-o ajute, iar el o făcuse. O dusese undeva unde era cald, avusese grijă de ea şi se dusese să-i caute ajutor. Iar acţiunea de a o proteja îl făcuse să se prăbuşească din lumea lui în lumea ei.

Era o prostie să se gândească să-l ia pe Richard cu ei. Nu-şi puteau permite să ia pe cineva. Door nu era sigură

dacă ei trei puteau să aibă grijă de ei înşişi în timpul călătoriei care-i aştepta.

Se întrebă, pentru scurt timp, dacă fusese vorba numai de uşa pe care o deschisese ea, dacă aceasta o dusese la el, îl făcuse s-o remarce, sau dacă fusese mai mult de atât.

Marchizul ridică o sprânceană. Zise detaşat, distant, cu o ironie clară:

— Dragă tânără doamnă, nu primim oaspeţi în această expediţie.

— Nu mă trata de sus, de Carabas, zise Door, care se simţea foarte obosită. Cred că pot să decid cine vine cu noi. Tu lucrezi pentru mine, nu-i aşa? Voi lucraţi pentru mine, nu-i aşa? Sau lucrurile stau altfel?

Mâhnirea şi oboseala o secătuiseră de răbdare. Door avea nevoie de marchizul de Carabas – nu-şi putea permite să-l gonească – dar ajunsese la limita răbdării.

De Carabas se uită la ea, furios.

— *Nu* o să vină cu noi, zise el, cu glas inexpresiv. Oricum, probabil că-i deja mort.

Richard nu era mort. Stătea în întuneric, pe o bordură de la marginea canalului de scurgere, întrebându-se ce să facă, întrebându-se cât de departe putea să ajungă, nefiind pe terenul său. Îşi spuse că viaţa sa de până acum îl pregătise pentru o slujbă în domeniul hârtiilor de valoare, pentru a face cumpărături într-un centru comercial, pentru a se uita la meciurile de fotbal de la televizor, la sfârşit de săptămână, pentru a porni instalaţia de încălzire dacă i se făcea frig. Dar eşuase fabulos în a-l pregăti pentru o viaţă de persoană inexistentă, pe acoperişurile şi în canalele din Londra, pentru un trai în frig umezeală şi întuneric.

Licări o lumină. Paşi se apropiară de el. Richard decise să nu se opună dacă era o ceată de criminali, canibali sau monştri. Să-l dea gata; se săturase. Se uită în beznă, către locul în care ar fi trebuit să fie picioarele. Zgomotul de paşi se apropie şi mai mult.

— Richard?

Vocea era a lui Door. Richard tresări. Apoi o ignoră pe

fată, în mod teatral, spunându-şi: *Dacă n-aş fi făcut pentru tine tot ceea ce am făcut...*

— Richard?

El nu-şi ridică privirea, dar întrebă:

— Ce vrei?

— Uite ce e, spuse ea, n-ai fi avut necazurile astea dacă n-aş fi fost eu.

Poţi să o mai spui o dată, gândi el.

— Nu cred că o să fi mai în siguranţă dacă o să vii cu noi. Dar... Ei bine...

Door se opri, îşi trase răsuflarea.

— Îmi pare rău, îmi pare sincer rău. Vii?

Atunci Richard se uită la ea: o făptură mititică, dar cu ochi imenşi, care-l priveau dintr-o faţă palidă, în formă de inimă. *Bine,* îşi zise el, *cred că nu sunt încă gata să abandonez lupta şi să mor.*

— Nu am alt loc în care să mă duc în momentul ăsta, zise el, cu o nepăsare teatrală, vecină cu isteria. De ce n-aş veni?

Figura ei se schimbă. Door îl prinse în braţe şi-l strânse cu putere.

— O să încercăm să te ducem din nou la tine acasă, zise ea. Îţi făgăduiesc. De îndată ce vom găsi ceea ce caut.

Richard se întrebă dacă Door credea ceea ce spunea şi bănui, pentru prima oară, că ceea ce îi oferise ea putea să fie imposibil de realizat. Dar îşi izgoni din minte un asemenea gând. Apoi începu să meargă prin tunel. Îi văzu pe Hunter şi pe marchiz aşteptându-i la gura tunelului. Marchizul arăta de parcă fusese obligat să înghită o lămâie zdrobită.

— De fapt, ce căutaţi? întrebă Richard, înveselindu-se puţin.

Door trase aer în piept şi-i răspunse după o pauză îndelungată:

— E o poveste lungă, zise ea, solemnă. În momentul acesta căutăm un înger pe nume Islington.

În clipa aceea, Richard începu să râdă. Nu se putea opri. Sigur, în râsul lui exista o doză de isterie, dar şi oboseala

cuiva care reuşise, într-un fel, ca în ultimele douăzeci şi patru de ore să creadă o duzină de lucruri imposibile, fără să fi avut parte măcar de un mic dejun adevărat. Râsul lui răsună în tuneluri.

— Un înger? întrebă el, chicotind fără încetare. Pe care-l cheamă Islington?

— Avem de străbătut un drum lung, zise Door.

Iar Richard clătină din cap şi se simţi stors, secătuit, istovit.

— Un înger, şopti el, isteric, către tuneluri şi beznă. Un înger.

Peste tot, în Sala Mare, erau lumânări: lumânări lângă stâlpii de fier care susţineau acoperişul; lumânări aproape de cascada care cădea de-a lungul unui perete şi ajungea în micul bazin din stânci aflat în partea de jos a acestuia; lumânări risipite pe podea; lumânări puse în suporturile de lângă uşa imensă care se găsea între doi stâlpi negri, de fier. Uşa fusese făcută din cremene neagră şlefuită, fixată într-o ramă de argint care se oxidase în timpul secolelor şi ajunsese aproape păcurie. Lumânările nu fuseseră aprinse, dar, când silueta înaltă trecu pe lângă ele, pâlpâiră în flăcări. Nu le atinsese nicio mână, niciun foc nu le şfichiuise fitilurile.

Roba siluetei era simplă, albă, mai mult decât albă. O culoare, sau lipsa tuturor culorilor, care era atât de luminoasă încât devenea izbitoare. Picioarele siluetei erau goale pe podeaua rece de piatră a Sălii Mari. Figura îi era palidă, înţeleaptă şi blândă. Şi, poate, exprima oarecare singurătate.

Era foarte frumoasă.

Curând, fiecare lumânare din Sală ardea. Silueta trecu pe lângă bazinul de stânci, îngenunche lângă el, îşi făcu mâinile căuş, le cufundă în apa limpede, le ridică şi bău. Apa era rece şi foarte curată. Când termină, închise ochii pentru o clipă, ca şi cum ar fi binecuvântat. Apoi se ridică şi plecă, întorcându-se prin Sală, pe drumul pe care venise. Iar lumânările se stinseră în timp ce trecea pe lângă ele,

cum făceau de zeci de mii de ani. Nu avea aripi, dar nu încăpea urmă de îndoială că era un înger.

Islington părăsi Sala Mare, iar ultima lumânare se stinse şi întunericul reveni.

Şase

Richard scrise în jurnalul din mintea sa.

Dragă jurnalule, începu el. *Vineri aveam o slujbă, o logodnică, o casă şi o viaţă care avea un rost. (Adică atât cât poate să aibă rost o viaţă.) Apoi am găsit pe pavaj o fată rănită, care sângera, şi am încercat să fiu samaritean. Acum nu mai am logodnică, nici casă, nici slujbă, şi umblu la vreo şaptezeci de metri sub străzile Londrei, cu speranţa de viaţă a unei musculiţe sinucigaşe.*

— Pe aici, spuse marchizul, făcând un gest elegant, iar manşeta sa de dantelă jegoasă flutură.

— Tunelurile acestea arată toate la fel, spuse Richard, întrerupând, pentru un moment, scrisul în jurnal. Cum poţi cunoaşte care ce-i?

— Nu poţi, spuse, cu tristeţe, marchizul. Ne-am rătăcit şi nu mai avem nicio speranţă. N-o să mai fim văzuţi vreodată. Peste două zile o să ne omorâm între noi, ca să avem ce mânca.

— Adevărat?

Richard regretă că muşcase din momeală, chiar în clipa în care rostise cuvântul.

— Nu.

Expresia marchizului spunea că torturarea unui asemenea prostănac era un lucru prea uşor ca să fie amuzant. Richard descoperi că-i păsa din ce în ce mai puţin ce credeau oamenii aceia despre el. Excepţie făcând, poate, Door.

Reveni la jurnalul din mintea sa.

Există sute de oameni în această altă Londră. Poate mii. Oameni care provin de aici şi oameni care au căzut prin crăpături. Merg prin locurile astea împreună cu o fată numită Door, cu paznica ei şi cu marele ei vizir, un tip ţicnit. Am dormit noaptea trecută într-un tunel mic, despre

care Door a spus că a fost, cândva, o porţiune din canalul Regenţei. Paznica era trează când m-am culcat şi era trează când am fost trezit. Nu cred că femeia asta doarme vreodată. Am mâncat la micul dejun nişte prăjitură cu fructe, marchizul avea, în buzunar, o bucată mare. De ce ar ţine cineva în buzunar o bucată mare de prăjitură cu fructe? Pantofii mei aproape că s-au uscat în timp ce am dormit.

Vreau să mă duc acasă. Apoi sublinie în gând de trei ori această propoziţie, o rescrise cu majuscule, cu cerneală roşie, şi o încercui înainte de a scrie un semn de exclamare pe marginea hârtiei din mintea sa.

Măcar tunelul prin care mergeau era uscat. Era un tunel de înaltă tehnologie: numai ţevărie de argint şi pereţi albi. Marchizul şi Door mergeau împreună, în faţă. Richard încerca să rămână la doi paşi în urma lor. Hunter se tot mişca: uneori era în urma lor, uneori într-o parte sau alta, deseori puţin înainte, amestecându-se cu umbrele. Nu scotea niciun sunet în timp ce mergea, lucru pe care Richard îl găsea tulburător.

În faţa lor se văzu un petic de lumină.

— Am ajuns, zise marchizul. Bank Station. Un loc bun ca să începem să căutăm.

— V-aţi ieşit din minţi, zise Richard.

Nu intenţionase să fie auzit, dar şi cea mai mică şoaptă răsuna prin beznă.

— Adevărat? zise marchizul.

Solul începu să tremure: un metrou se afla în apropiere.

— Richard, las-o baltă, zise Door.

Dar cuvintele îi ieşiră singure din gură:

— Sunteţi caraghioşi amândoi. Nu există îngeri.

Marchizul dădu din cap şi spuse:

— Ah, da! Acum te înţeleg. Nu există îngeri. Aşa cum nu există Londra de Dedesubt, nici vorbitori-cu-şoarecii, nici păstori în Shepherd’s Bush[29].

— Nu există păstori în Shepherd’s Bush. Am fost acolo. Sunt numai case, magazine, drumuri şi BBC. Asta-i tot, le

[29] Shepherd’s Bush – Tufişurile păstorului.

explică Richard, cu glas inexpresiv.

— Există păstori, spuse Hunter din beznă, chiar lângă urechea lui. Şi roagă-te să nu-i întâlneşti niciodată, adăugă ea, foarte serioasă.

— Oricum, zise Richard, nu cred că există stoluri de îngeri care se plimbă pe aici.

— Nu există stoluri de îngeri, spuse marchizul. Numai un singur înger.

Ajunseră la capătul tunelului. În faţa lor era o uşă încuiată. Marchizul se dădu înapoi şi-i spuse lui Door:

— Doamnă?

Door puse mâna pe uşă, timp de o clipă. Uşa se deschise în tăcere.

— Poate că vorbim despre lucruri diferite, insistă Richard, îngerii la care mă gândesc eu au aripi, aureolă, trompetă, pace-pe-pământ-bunăvoinţă-între-oameni.

— Corect, zise Door. Ai dreptate. Îngeri.

Intrară pe uşă. Richard îşi închise ochii, involuntar, din cauza puhoiului subit de lumină, care-l izbise în cap ca o migrenă. Când ochii i se obişnuiră, Richard descoperi, spre surprinderea sa, că ştia unde se aflau: în tunelul lung, pentru pietoni, care lega staţiile de metrou Monument şi Bank. Prin tunel mergeau călători. Niciunul dintre ei nu-i învrednici pe cei patru cu vreo privire. Văicăritul strident al unui saxofon răsună de-a lungul tunelului: melodia „I'll Never Fall In Love Again”[30], compusă de Burt Bacharach şi Hal Davis, cântată cu oarecare competenţă. Cei patru merseră către Bank Station.

— De fapt, pe cine căutăm? întrebă el, făcând pe nevinovatul. Pe arhanghelul Gabriel? Rafael? Mihail?

Treceau pe lângă o hartă a metroului. Marchizul bătu în staţia Angel cu un deget lung, negru: Islington.

Richard trecuse prin staţia Angel de sute de ori. Era în Islington, o zonă plină cu magazine de antichităţi şi localuri în care se mânca. Richard ştia puţine despre îngeri, dar era convins că staţia de metrou din Islington

[30] „I'll Never Fall In Love Again” – „N-am să mă mai îndrăgostesc vreodată”.

fusese numită aşa după o cârciumă sau după vreun semn de hotar. Schimbă subiectul.

— Ştii, când am încercat să urc în metrou, acum două zile n-am reuşit.

— Trebuia să le arăţi cine-i şeful, spuse încet Hunter, din spatele lui.

Door îşi muşcă buza inferioară.

— O să putem să ne urcăm în trenul pe care-l căutăm noi, zise ea. Dacă putem să-l găsim.

Cuvintele ei fură acoperite de o muzică venită de undeva, din apropiere. Cei patru coborâră câteva trepte şi cotiră la un colţ.

Cântăreţul la saxofon îşi întinsese haina în faţa sa, pe podeaua tunelului. Pe ea erau câteva monede, care arătau ca şi cum individul le pusese acolo chiar el, ca să convingă trecătorii că toţi făceau asta. Nimeni nu se lăsase înşelat.

Era extrem de înalt, avea părul lung până pe umeri şi o barbă lungă, despicată, care încadra ochi înfundaţi în orbite şi un nas sobru. Purta un tricou zdrenţuit şi blugi albaştri, cu pete de ulei. Când călătorii ajunseră lângă el, individul încetă să cânte, scoase muştiucul saxofonului, îl înlocui şi emise primele note ale cântecului lui Julie London, „Cry Me A River”[31].

Acum spui că-ţi pare rău…

Richard îşi dădu seama, cu surprindere, că bărbatul acela putea să-i vadă – şi că se străduia din răsputeri să se poarte ca şi cum nu i-ar fi văzut. Marchizul se opri în faţa lui. Văicăritul saxofonului se sfârşi cu un scheunat nervos. Marchizul aruncă un rânjet rece.

— Eşti Lear, nu-i aşa? întrebă el.

Omul dădu din cap, fără vlagă. Degetele lui mângâiară clapele saxofonului.

— Căutăm Earl’s Court, continuă marchizul. Se întâmplă să ai asupra ta o chestie de tipul mersului trenurilor?

[31] „Cry Me A River” – „Plânge-mi un râu”.

Richard începu să se prindă. Presupuse că Earl's Court[32] la care se referise marchizul nu era cunoscuta staţie de metrou în care aşteptase de nenumărate ori, citind un ziar sau visând cu ochii deschişi. Individul numit Lear îşi umezi buzele cu vârful limbii.

— Nu-i imposibil. Dacă am, cu ce mă aleg?

Marchizul vârî mâinile adânc în buzunarele hainei. Apoi zâmbi, ca o mâţă căreia tocmai îi fuseseră încredinţate cheile locuinţei unor canari posomorâţi, dar dolofani.

— Se zice că Blaise, maestrul lui Merlin, a scris, cândva, un dans atât de fermecător, încât vrăjea monedele din buzunarele oricui îl asculta, zise el nepăsător, ca şi cum ar fi vorbit numai ca să treacă timpul.

Lear îşi miji ochii.

— Asta ar preţui mai mult decât mersul trenurilor, zise el. Dacă aş avea aşa ceva.

Marchizul reuşi să redea foarte bine imaginea cuiva care se întreba *vai, aşa e, nu?*

— Bine, spuse el, mărinimos, presupun că nu vrei să-mi rămâi dator.

Lear dădu din cap, fără niciun chef. Scotoci în buzunarul de la spate, scoase o bucată de hârtie împăturită de prea multe ori şi o întinse. Marchizul dădu s-o ia, dar Lear îşi trase mâna înapoi.

— Mai întâi să aud dansul, zise el. Şi ar fi bine să aibă efect.

Marchizul ridică o sprânceană. Vârî o mână într-un buzunar interior al hainei. Când o scoase, ţinea un fluier de un ban şi un glob mic de cristal. Se uită la sfera de cristal, scoase un sunet de genul celor care înseamnă „aha, acolo era!" şi o puse la loc. După care îşi arcui degetele, duse fluierul la buze şi începu să cânte o melodie bizară, jucăuşă, care sălta, se răsucea şi cânta. Melodia îl făcu pe Richard să se simtă de parcă ar fi avut din nou treisprezece ani şi asculta Top Douăzeci la radioul cu tranzistori al celui mai bun prieten al său, în timpul prânzului, la şcoală, pe vremea când muzica pop contase

[32] Earl's Court – Curtea contelui.

numai cum poate conta în anii de început ai adolescenţei. Dansul marchizului era tot ceea ce-şi dorise Richard să audă într-un cântec.

O mână de monede zăngăniră pe haina lui Lear, aruncate de trecătorii care mergeau cu un zâmbet pe faţă şi cu arcuri în picioare. Marchizul lăsă jos fluierul.

— Cred că-ţi rămân dator, ticălos bătrân, zise Lear, dând din cap.

— Da. Îmi rămâi dator. Marchizul luă hârtia – mersul trenurilor – de la Lear, se uită pe ea şi dădu din cap.

— Un sfat pentru cine-i înţelept. Nu exagera. Poţi obţine câte puţin, pentru un timp foarte lung.

Apoi cei patru merseră pe coridor, înconjuraţi de afişe care recomandau filme şi lenjerie, de notificări cu aspect oficial, îndemnând muzicanţii care cântau în schimbul unor bănuţi să plece din staţie, merseră ascultând suspinul saxofonului şi sunetul banilor care aterizau pe haină.

Marchizul îi conduse spre platforma liniei centrale. Richard se duse la marginea peronului şi se uită în jos. Se întrebă, cum făcea întotdeauna, care erau şinele utilizate, şi decise, tot cum făcea întotdeauna, că erau cele mai îndepărtate de platformă, cu izolatori mari, albi, de porţelan, între ele şi sol. Apoi se pomeni zâmbind fără să vrea, văzând un şoarece mic, de un cenuşiu închis, care se plimba curajos pe şine, la un metru sub el, într-o călătorie şoricească după sandvişuri abandonate şi chipsuri de cartofi picate pe jos.

O voce răsună în difuzor, o voce masculină, fără trup, oficială, care avertiza:

— Atenţie la deschizătură.

Ţelul avertismentului era să-i împiedice pe pasagerii neatenţi să calce în spaţiul dintre tren şi platformă. Richard, ca mulţi dintre londonezi, aproape că nici nu mai auzea avertismentul acela – era ca un tapet al urechii. Dar, brusc, mâna lui Hunter îl prinse de braţ.

— Atenţie la deschizătură, îi zise ea, insistent. Dă-te înapoi. Treci lângă perete.

— Poftim? spuse Richard.

— Am zis să fi atent…

Apoi ceva ţâşni peste marginea platformei. Era o chestie fantomatică, diafană, ca în vis, de culoarea fumului negru, care se vălurea ca mătasea sub apă şi care, mişcându-se uluitor de iute, deşi părea că se deplasează cu încetinitorul, se înfăşură strâns în jurul gleznei lui. Îl înţepă, chiar şi prin materialul blugilor. Chestia îl trase către marginea platformei, iar Richard se clătină.

Îşi dădu seama – ca şi cum ar fi văzut scena de la distanţă – că Hunter îşi luase bastonul şi izbea cu el tentaculele de fum, le izbea tare, repetat.

Se auzi un ţipăt îndepărtat, subţire şi stupid, ca acela scos de un copil idiot căruia îi luase cineva jucăria. Tentaculul de fum dădu drumul gleznei, alunecă înapoi după marginea platformei şi dispăru. Hunter îl luă pe Richard de ceafă şi-l împinse lângă perete, iar el se propti de acesta. Tremura, şi lumea i se păru, brusc, teribil de ireală. Culoarea fusese absorbită din blugii săi, unde fusese atins de chestia aceea, făcând pantalonii să arate de parcă ar fi fost albiţi aiurea. Richard îşi trase în sus cracul pantalonului: pe pielea gleznei şi a gambei apăruseră mici urme purpurii.

— Ce… încercă el să spună, dar cuvintele nu-i ieşeau din gură; înghiţi în sec şi încercă din nou. Ce-a fost asta?

Hunter se uită la el, nepăsătoare. Figura ei părea sculptată în lemn cafeniu.

— Nu cred că are un nume, spuse ea. Chestiile alea trăiesc în deschizătură. Te-am avertizat.

— Eu… n-am mai văzut aşa ceva.

— N-ai făcut parte din Lumea de Dedesubt, zise Hunter. Stai lângă perete. E mai sigur.

Marchizul se uită cât e ora, la un ceas mare de buzunar, din aur. Apoi îl puse la loc în buzunarul vestei, consultă hârtia pe care i-o dăduse Lear şi dădu, satisfăcut, din cap.

— Avem noroc, îşi exprimă el părerea. Trenul de Earl’s Court va trece pe aici în aproximativ o jumătate de oră.

— Staţia Earl’s Court nu e pe linia centrală, îi atrase atenţia Richard.

Marchizul se uită la el, vădit amuzat.

— Ai o minte reconfortantă, tinere, zise el. Nimic nu se compară cu ignoranţa, nu-i aşa?

Începu să bată un vânt fierbinte. Un tren de metrou trase în staţie. Unii oameni coborau, alţii urcau, văzându-şi de treburile vieţii lor, iar Richard îi privea cu invidie.

— Atenţie la deschizătură, intonă vocea înregistrată. Nu staţi în uşi. Atenţie la deschizătură.

Door se uită la Richard. Apoi, părând îngrijorată de ceea ce vedea, se duse la el şi-l luă de mână. Richard era foarte palid. Respira puternic şi iute.

— Atenţie la deschizătură, bubui, din nou, vocea înregistrată.

— Mă simt bine, minţi, cu bravură, Richard, fără să se adreseze cuiva în mod deosebit.

Curtea centrală a spitalului în care se oploşiseră domnul Croup şi domnul Vandemar era un loc igrasios şi lipsit de veselie. Iarbă neplivită creştea printre birourile părăsite, anvelopele de cauciuc şi piesele de mobilier de birou. Impresia generală lăsată de zona aceea era că, în urmă cu un deceniu, un număr de oameni îşi aruncaseră pe fereastră lucrurile din birourile aflate mult deasupra curţii (poate de plictiseală, poate din frustrare, poate ca o declaraţie, poate ca o modalitate artistică) şi le lăsaseră pe pământ, să putrezească.

Pe acolo erau şi geamuri sparte, din abundenţă. Mai erau şi nişte saltele, unele dintre ele arătând de parcă, la un moment dat, li se dăduse foc. Printre arcurile lor crescuse iarbă. O ecologie întreagă evoluase în jurul fântânii ornamentale din centrul curţii interioare, care nu mai avea de multă vreme nimic ornamental şi nimic care să aducă a fântână. O ţeavă spartă, din care se scurgea apă, reuşise, cu ajutorul ploii, să o transforme în locul de prăsire al unor broscuţe care plescăiau vesele, bucurându-se de faptul că nu le pândeau niciun fel de animale de pradă care trăiau în aer liber. Ciorile şi coţofenele, uneori şi pescăruşii, considerau locul acela ca un magazin de

delicatese, specializat în broaşte, unde nu existau niciun fel de pisici.

Limacşii se plimbau indolenţi pe sub arcurile saltelelor arse; melcii lăsau dâre cleioase pe geamurile sparte; gândaci mari, negri, alergau de zor peste telefoanele cenuşii, din plastic, zdrobite, şi peste păpuşile Barbie mutilate în mod misterios.

Domnul Croup şi domnul Vandemar ieşiseră ca să schimbe atmosfera. Se plimbau încet de-a lungul perimetrului curţii centrale, iar cioburile de sticlă trosneau sub picioarele lor. Cei doi arătau ca nişte umbre în costumele lor negre, uzate. Domnul Croup era cuprins de o furie rece. Mergea de două ori mai iute decât domnul Vandemar, îi dădea târcoale, aproape dansând în supărarea sa. Uneori, de parcă n-ar fi fost în stare să-şi stăpânească mânia, domnul Croup se arunca în zidul spitalului, atacându-l cu pumnii şi cu picioarele, de parcă acesta ar fi fost un înlocuitor al unei persoane adevărate. Dimpotrivă, domnul Vandemar mergea pur şi simplu. Un mers prea ferm şi prea inexorabil ca să fie descris ca o simplă plimbare: numai Moartea mai mergea ca domnul Vandemar. Acesta îl privi impasibil pe domnul Croup, în timp ce el trase un şut unei bucăţi de sticlă care stătea rezemată de zid. Sticla se sparse cu un zăngănit mulţumitor.

— Domnule Vandemar, spuse domnul Croup, uitându-se la cioburi, eu, din partea mea, aproape că am ajuns la capătul răbdării. Aproape. Broasca aia râioasă care se furişează, care-i superficială, care taie frunză la câini, care şovăie… cu moaca aia ca de zer… îmi vine să-i scot ochii cu degetele…

Domnul Vandemar clătină din cap.

— Încă nu, zise el. E şeful nostru. Pentru treaba asta. După ce o să fim plătiţi, am putea să ne distrăm, pe cheltuiala noastră.

Domnul Croup scuipă pe pământ.

— E un nătărău inutil şi îngăduitor… Ar fi trebuit s-o măcelărim pe târfă. S-o anulăm, s-o radem, s-o băgăm în

mormânt, s-o facem una cu pământul…

Un telefon începu să sune puternic. Domnul Croup şi domnul Vandemar se uitară, miraţi, în jur. În cele din urmă, domnul Vandemar găsi telefonul, ascuns pe jumătate sub un morman de gunoi, în vârful unui teanc de dosare medicale pătate de apă. Din spatele lui atârnau fire rupte. Îl ridică şi i-l dădu domnului Croup.

— E pentru tine, zise el; domnului Vandemar nu-i plăceau telefoanele.

— Domnul Croup la aparat, zise acesta, apoi adăugă, slugarnic: Oh, dumneavoastră eraţi, domnule! În prezent, spuse el, după o pauză, ea umblă prin jur, liberă ca păsările cerului, cum aţi cerut. Mi-e teamă că ideea dumneavoastră cu paznicul s-a prăbuşit ca un babuin mort… Varney? Da, e mort.

Altă pauză.

— Domnule, am început să am anumite probleme conceptuale privind rolul meu şi al partenerului meu în aceste întâmplări ieşite din comun.

Urmă o a treia pauză, apoi domnul Croup deveni mai palid decât un om palid.

— Lipsiţi de profesionalism? Noi? întrebă el, cu blândeţe; îşi strânse mâna pumn şi izbi puternic în zidul de cărămidă; dar tonul vocii sale nu păru schimbat când zise: Domnule, pot să vă reamintesc, respectuos, că eu şi domnul Vandemar am dat foc cetăţii Troia? Că am adus Ciuma Neagră în Flandra? Că am asasinat o duzină de regi, cinci papi, o jumătate de sută de eroi şi doi zei acreditaţi? Ultima noastră sarcină, înainte de aceasta, a fost să torturăm până la moarte o mănăstire întreagă, în Toscana secolului al şaisprezecilea. Suntem profesionişti *pe deplin.*

Domnul Vandemar, care se amuza prinzând broscuţe şi încercând să vadă câte putea vârî în gură în acelaşi timp, zise, cu gura plină:

— Mi-a plăcut să fac asta…

— Ce vreau să zic? întrebă domnul Croup, şi îşi îndepărtă nişte praf imaginar de pe costumul său negru,

uzat, ignorând praful adevărat. Vreau să zic că noi suntem asasini. Tăiem gâturi. Omorâm.

Ascultă un timp, apoi spuse:

— Şi cu individul din Lumea de Sus? De ce nu-l ucidem?

Domnul Croup se cutremură, scuipă încă o dată şi trase un şut în perete, în timp ce ţinea în mână telefonul plin de rugină, pe jumătate sfărâmat.

— *S-o speriem?* Noi suntem ucigaşi, nu sperietoare de ciori!

Altă pauză. Domnul Croup trase aer în piept.

— Da, înţeleg, dar nu-mi place.

Persoana de la celălalt capăt al firului închisese. Domnul Croup se uită la telefon. Apoi îl apucă bine în mână şi începu să-l zdrobească sistematic, transformându-l în bucăţi de plastic şi de metal prin izbituri în zid.

Domnul Vandemar plecă. Găsi un limax mare, negru, cu pântece de un portocaliu aprins, şi începu să-l mestece ca pe un trabuc. Limaxul încercă să se târască pe bărbia lui.

— Cine a fost? întrebă domnul Vandemar.

— Cine naiba crezi că a fost?

Domnul Vandemar mestecă, gânditor, apoi trase limaxul în gură.

— O sperietoare? îşi dădu el cu părerea.

— Cel care ne-a angajat.

— Tocmai mă pregăteam să spun asta.

— Sperietoare, scuipă domnul Croup, dezgustat, trecând de la furia roşie la o bosumflare cenuşie.

Domnul Vandemar înghiţi ce avea în gură şi-şi şterse buzele cu mâneca.

— Cea mai bună metodă să sperii ciorile, zise el, e să te furişezi în spatele lor, se le prinzi de gât şi să le scuturi până nu mai mişcă. Asta le sperie cumplit.

Apoi rămase tăcut. De departe, de deasupra lor, se auzea zgomotul ciorilor care zburau, croncănind furioase.

— Ciori. Familia *Corvidae.* Substantiv colectiv, intonă domnul Croup, bucurându-se de sunetul cuvintelor, o crimă.

Richard aştepta lângă zid, în apropierea lui Door. Fata vorbise foarte puţin; îşi rosese unghiile, îşi trecuse mâinile prin părul roşcat până când acesta se ciufulise, apoi încercase să-l pieptăne la loc. Nu semăna cu nimeni dintre cei pe care-i cunoscuse Richard. Când îşi dădu seama că se uita la ea, ridică din umeri şi se ghemui şi mai mult în grămada ei de haine, se cufundă şi mai mult în jacheta ei de piele. Figura ei privea lumea din interiorul jachetei. Expresia de pe faţa ei îl făcu pe Richard să se gândească la copilul vagabond şi frumos pe care-l văzuse în iarna trecută în spate la Covent Garden; nu era sigur dacă fusese o fată sau un băiat. Mama copilului cerşea, rugându-se de trecători să-i dea câţiva bănuţi ca să-şi hrănească atât copilul, cât şi pruncul pe care-l ţinea în braţe. Dar copilul se uita la lume şi nu spunea nimic, deşi trebuie să-i fi fost frig şi foame. Se mulţumea să se uite.

Hunter stătea lângă Door, privind în dreapta şi în stânga pe platformă. Marchizul le spusese unde să-l aştepte, apoi dispăruse. Richard auzi un copil care începuse să plângă, undeva. Marchizul se strecură pe o uşă destinată numai ieşirii şi merse către ei. Mesteca o bomboană.

— Te-ai distrat? întrebă Richard.

Un tren venea către ei, apropierea fiindu-i anunţată de o rafală de vânt cald.

— M-am ocupat numai de treburi, zise marchizul, apoi îşi consultă ceasul şi bucata de hârtie, după care arătă un loc pe platformă. Ăsta trebuie să fie trenul Earl’s Court. Voi trei, staţi în spatele meu, aici.

Apoi, în timp ce metroul – după cum văzu Richard, spre dezamăgirea sa, era un tren normal, cu aspect banal – zăngănea şi se apropia de staţie, marchizul se aplecă peste el şi-i spuse lui Door:

— Doamna mea, e ceva ce ar fi trebuit să vă spun mai devreme.

Fata îşi îndreptă ochii de culoare ciudată spre el.

— Da?

— Ei bine, zise marchizul, contele s-ar putea să nu fie prea încântat să mă vadă.

Trenul încetini şi se opri. Vagonul care trăsese în faţa lui Richard era gol: luminile din el fuseseră stinse, era pustiu şi întunecat. Din când în când, Richard observase asemenea vagoane, încuiate şi negre, în trenurile metroului, şi se întrebase la ce foloseau. Celelalte uşi ale trenului fâşâiră şi se deschiseră, iar pasagerii începură să urce şi să coboare. Uşile vagonului întunecos rămaseră închise. Marchizul bătu în uşă cu pumnul, într-un ciocănit ritmic, complicat. Nu se întâmplă nimic. Tocmai când Richard se întreba dacă trenul o să plece fără ei, uşa vagonului negru fu deschisă dinăuntru. Se crăpă vreo cincisprezece centimetri şi o figură de bătrân, cu ochelari, se uită la ei.

— Cine bate? zise individul.

Richard văzu, prin deschizătură, flăcări care ardeau, oameni şi fum, în interiorul vagonului. Dar prin geamul uşii vedea numai un vagon gol şi întunecat.

— Doamna Door şi însoţitorii săi, anunţă, mieros, marchizul.

Uşa se deschise complet, iar cei patru intrară în curtea contelui.

Şapte

Pe podea, peste nişte rogojini, fusese împrăştiat rumeguş. Se vedea un foc de buşteni, care trosnea şi ardea într-un cămin mare. Mai erau şi câteva găini, care umblau şi ciuguleau pe jos. Existau şi scaune, având pe ele perne brodate de mână, şi tapiserii care acopereau ferestrele şi uşile.

Richard fu împins înainte când trenul plecă din staţie. Se întinse, se apucă de persoana cea mai apropiată şi îşi regăsi echilibrul. Persoana cea mai apropiată se nimeri a fi un pedestraş scund, cărunt, în vârstă, care ar fi arătat – după cum îşi spuse Richard – ca un funcţionar mărunt proaspăt ieşit la pensie, dacă n-ar fi fost coiful, pelerina, cămaşa de zale împletită grosolan şi lancea; aşa, arăta ca un funcţionar mărunt proaspăt ieşit la pensie care fusese recrutat, oarecum împotriva voinţei sale, în trupa locală de teatru de amatori, unde fusese obligat să joace rolul de pedestraş.

Omuleţul cenuşiu se uită miop către Richard, care se ţinea de el, apoi spuse, pe un ton lugubru:

— Îmi cer scuze.

— A fost vina mea, zise Richard.

— Ştiu, spuse omuleţul.

Un enorm câine lup irlandez veni pe coridorul dintre bănci şi se opri lângă un cântăreţ din lăută, care stătea pe podea şi interpreta o melodie, destul de nestatornic. Câinele lup se uită la Richard, pufni dispreţuitor, se întinse pe jos şi adormi. În celălalt capăt al vagonului, un şoimar mai în vârstă, care ţinea pe încheietura mâinii o pasăre cu o glugă pe cap, schimba amabilităţi cu un grup de domnişoare de o anumită vârstă. Unii dintre pasageri se uitau insistent la cei patru călători; alţii îi ignorau aşijderea. Richard îşi dădu seama că vedea ceva care

semăna cu o micuţă curte medievală, luată din locul ei şi pusă, cât de bine se putea, într-un vagon de metrou.

Un herald îşi duse goarna la buze şi scoase un sunet lipsit de muzicalitate, exact în clipa în care un bărbat imens, mai în vârstă, cu un veşmânt uriaş, căptuşit cu blană, şi cu papuci pluşaţi, intră prin uşa care făcea legătura cu compartimentul următor, sprijinindu-şi braţul pe umărul unui bufon într-un costum bălţat, ponosit. Bătrânul era foarte natural, din toate punctele de vedere: purta o legătură peste ochiul stâng şi, ca urmare, părea puţin neajutorat şi neechilibrat, ca un şoim cu un singur ochi. În barba sa roşcată-cenuşie erau firimituri de mâncare, iar de sub veşmântul său îmblănit, uzat, se vedea ceva care părea a fi o pereche pantaloni de pijama.

Acesta trebuie să fie contele, îşi spuse Richard.

Bufonul contelui era un om în vârstă, cu gură lipsită de umor, încleştată, şi cu faţa vopsită. Îl conduse pe acesta la un scaun de lemn sculptat, ca un tron, iar contele se aşeză, puţin cam nesigur de sine. Câinele lup se ridică, străbătu tot vagonul şi se culcă la picioarele în papuci ale contelui.

Earl's Court. Curtea contelui. Bineînţeles, îşi zise Richard. Apoi se întrebă dacă exista vreun baron în staţia de metrou Barons Court sau vreun corb în Ravenscourt sau…

Pedestraşul scund şi bătrân tuşi astmatic şi zise:

— Voi, veniţi încoace. Spuneţi ce treabă aveţi.

Door păşi în faţă. Îşi ţinea capul drept, părând brusc mai înaltă şi mai în largul ei decât o văzuse până atunci Richard. Spuse:

— Vrem o audienţă la Înălţimea Sa, Contele.

Contele strigă de se auzi în tot vagonul:

— Halvard, ce-a zis fetiţa?

Richard se întrebă dacă individul era surd.

Halvard, pedestraşul în vârstă, îşi târşâi picioarele şi îşi duse mâinile pâlnie la gură.

— Vor o audienţă, Înălţimea Voastră, răcni el, mai tare decât gălăgia din tren.

Contele îşi scoase boneta de blană groasă şi îşi scarpină

gânditor capul. Sub bonetă era complet chel.

— Asta vor? O audienţă? Ce minunat! Şi cine sunt ei, Halvard?

Halvard se întoarse către cei patru:

— Vrea să ştie cine sunteţi voi. Spuneţi, dar pe scurt. Nu vă întindeţi prea mult.

— Eu sunt doamna Door, declară ea. Seniorul Portico mi-a fost tată.

Auzindu-i cuvintele, contele se lumină, se aplecă în faţă şi privi prin fum cu singuru-i ochi bun.

— A zis că-i fata cea mare a lui Portico? îl întrebă el pe bufon.

— Îhî, Înălţimea Voastră.

Contele îi făcu semn lui Door.

— Vino încoace, îi zise el. Vino-vino-vino. Stai să mă uit la tine.

Fata merse prin vagonul care se balansa, ţinându-se, în timpul mersului, de bucăţile de funie groasă care atârnau din tavan, ca să-şi păstreze echilibrul. Când ajunse în faţa scaunului de lemn al contelui, făcu o reverenţă. Bătrânul se scărpină în barbă şi o privi.

— Am fost cu toţii zdrobiţi auzind de nefericita întâmplare a tatălui tău, spuse contele, apoi se întrerupse. Mda, toată familia ta, a fost o…

Se opri din nou, apoi zise:

— Ştii că aveam cele mai bune opinii despre el, am făcut unele afaceri împreună… bunul, bătrânul Portico… plin de idei…

Bătrânul tăcu iar, apoi îl bătu pe bufon pe umăr şi-i şopti, cu glas bubuitor, cât să poată fi auzit cu uşurinţă, în ciuda gălăgiei din tren:

— Du-te şi spune-le nişte glume, Tooley. Câştigă-ţi leafa.

Nebunul contelui parcurse coridorul cu paşi artritici. Se opri în faţa lui Richard.

— Şi tu cine eşti? întrebă el.

— Eu? zise Richard. Hmm. Eu? Numele meu? E Richard. Richard Mayhew.

— Eu? schelălăi nebunul, într-o imitaţie mai degrabă

bătrânească decât teatrală a accentului scoţian al lui Richard. *Eu?* Hmm. *Eu?* Auzi, unchiule. „Asta nu-i om, ci un imbecil.”

Curtenii zâmbiră pe sub mustaţă.

— Iar eu, îi spuse bufonului de Carabas, cu un zâmbet orbitor, mă proclam marchizul de Carabas.

Nebunul clipi, zăpăcit. Apoi întrebă:

— De Carabas hoţul? De Carabas hoţul de cadavre? De Carabas trădătorul?

Bufonul se întoarse către curtenii din jurul lor.

— Acesta nu poate fi de Carabas. De ce? Pentru că lui de Carabas i s-a interzis de mult timp să apară în faţa contelui. Poate că e, de fapt, o nouă şi ciudată specie de *hermină,* care a crescut neobişnuit de mare.

Curtenii chicotiră stânjeniţi, şi începu să se audă zumzăitul unei conversaţii în şoaptă, îngrijorate. Contele nu spuse nimic, dar strângea puternic din buze şi porni să tremure.

— Eu mă numesc Hunter, îi zise Hunter bufonului.

Curtenii tăcură numaidecât. Nebunul deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi se uită la femeie şi o închise, în colţul buzelor perfecte ale lui Hunter apăru o urmă de zâmbet.

— Hai, zise ea, spune ceva amuzant.

Bufonul se uită la vârfurile turtite ale încălţărilor sale, apoi mormăi:

— Câinele meu n-are nas…

Contele, care se uita la marchizul de Carabas cu ochii ca un fitil care ardea lent, sări, acum, în picioare, un vulcan cu barbă cenuşie, un berserker bătrân. Capul său atinse tavanul vagonului. Arătă spre marchiz şi răcni, împroşcând cu scuipat în toate părţile.

— Nu suport aşa ceva, nu suport! Împingeţi-l pe individ în faţă!

Halvard agită o lance amărâtă spre marchiz, care ţopăi spre partea din faţă a trenului, până ajunse lângă Door, în faţa tronului contelui. Câinele lup mârâi din gâtlej.

— Tu, spuse contele, spintecând aerul cu un deget lung,

noduros. Te recunosc, de Carabas! N-am uitat. Oi fi eu bătrân, dar n-am uitat!

Marchizul făcu o plecăciune.

— Pot să vă reamintesc, Înălţimea Voastră, zise el politicos, că am avut o înţelegere? Am negociat tratatul de pace dintre poporul dumneavoastră şi cel din Raven's Court[33]. În schimb, dumneavoastră aţi fost de acord să-mi faceţi o mică favoare.

Deci există o curte a corbului, îşi zise Richard. Şi se întrebă cum arăta curtea aceea.

— O mică favoare? zise contele, care căpătase culoarea sfeclei. Aşa îi spui tu? Am pierdut o duzină de oameni din cauza prostiei tale, în timpul retragerii din White City[34]. Am pierdut un ochi.

— Dacă nu vă supăraţi, Înălţimea Voastră, zise marchizul foarte amabil, pot să vă spun că aveţi un petic foarte frumos. Vi se potriveşte perfect pe faţă.

— Jur că… explodă contele, cu barba zburlită. Jur că… că dacă o să pui vreodată piciorul pe domeniul meu, o să…

Se întrerupse, clătină din cap, zăpăcit, uitând ce voise să spună. Apoi continuă:

— O să-mi aduc aminte. Eu nu uit.

— S-ar putea să nu fie foarte încântat să te vadă? îi şopti Door lui de Carabas.

— Păi nici nu e, îi răspunse el, tot în şoaptă.

Door mai făcu un pas în faţă.

— Înălţimea Voastră, zise ea cu glas tare şi limpede, de Carabas a venit aici cu mine, ca oaspete şi tovarăş al meu. În numele tovărăşiei care a fost cândva între familia dumneavoastră şi a mea, în numele prieteniei dintre tatăl meu şi…

— A abuzat de ospitalitatea mea, răcni contele. Jur că… dacă va mai intra vreodată pe domeniul meu, o să pun să fie spintecat şi uscat… precum, precum ceva care a fost spintecat, mai întâi… precum…

— Poate… uscat ca o scrumbie afumată, stăpâne? sugeră

[33] Raven's Court – Curtea corbului.

[34] White City – Oraşul alb.

bufonul.

Contele ridică din umeri.

— Nu contează. Paznici, înhăţaţi-l!

Iar paznicii îl înhăţară. Deşi niciunul dintre ei nu avea să mai împlinească din nou şaizeci de ani, fiecare avea câte o arbaletă îndreptată către marchiz, iar mâinile lor nu tremurau, nici din cauza vârstei, nici de teamă. Richard se uită la Hunter. Femeia părea netulburată de întâmplare, pe care o privea aproape cu amuzament, precum cineva care era la teatru.

Door îşi încrucişă braţele şi stătu dreaptă, dându-şi capul pe spate, ridicându-şi bărbia ascuţită. Arăta mai puţin a spiriduş zdrenţăros de stradă şi mai mult a cineva obişnuit să-şi impună vrerea. Ochii ei ca de opal scânteiară.

— Înălţimea Voastră, marchizul e cu mine ca însoţitor, la cererea mea. Familiile noastre au fost prietene mult timp…

— Da. Au fost, o întrerupse contele, binevoitor. Sute de ani. Sute şi sute. L-am cunoscut şi pe bunicul tău. Un bătrân amuzant. Puţin cam zăpăcit, îi destăinui el.

— Sunt obligată să declar că voi considera orice act de violenţă împotriva tovarăşului meu drept un act de agresiune împotriva mea şi a casei mele.

Fata se uită la bătrân. Acesta o privea de pe tron. Cei doi rămaseră aşa un timp. Apoi contele se trase de barba roşie-cenuşie şi îşi împinse în afară buza de jos, ca un copil.

— Nu-l vreau aici, spuse el.

Marchizul scoase ceasul de buzunar din aur, pe care-l găsise în camera de lucru a lui Portico. Se uită nepăsător la el, după care se întoarse spre Door şi zise, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Doamna mea, este evident că vă voi fi mai de folos în afara acestui tren decât în interiorul lui. Şi mai am de explorat şi alte căi.

— Nu, zise fata. Dacă pleci, vom pleca toţi.

— Nu cred, spuse marchizul. Hunter va avea grijă de dumneavoastră cât timp veţi rămâne în Londra de

Dedesubt. Vă voi întâlni la următorul târg. Între timp, să nu faceţi nimic prea prostesc.

Trenul se apropia de o staţie.

Door se uită la conte cu privirea ei specială. În căutătura aceea exista ceva mai vechi şi mai puternic decât i-ar fi putut da tinereţea ei. Richard observă că în încăpere se făcu tăcere, când ea glăsui:

— Înălţimea Voastră, o să-l lăsaţi să plece în pace?

Contele îşi trecu mâinile peste faţă, îşi frecă ochiul cel bun şi peticul de pe celălalt, apoi se uită spre ea.

— O să-l las să plece, zise el, apoi privi spre marchiz. Rândul viitor… spuse după aceea, trecându-şi un deget bătrân şi subţire peste mărul lui Adam, rândul viitor te facem scrumbie afumată.

Marchizul făcu o plecăciune până în pământ.

— Nu-i nevoie să mă conduceţi, le spuse el paznicilor, şi ieşi prin uşa deschisă.

Halvard ridică arbaleta şi ţinti către spatele marchizului. Hunter întinse mâna şi împinse din nou arbaleta către podea. Marchizul păşi pe platformă, se întoarse şi îşi flutură mâna, cu eleganţă studiată. Uşa se închise fâşâind în urma lui.

Contele se aşeză pe scaunul său enorm, de la capătul vagonului. Nu zise nimic. Trenul zăngănea şi gonea prin tunelul întunecos.

— Unde-mi sunt manierele? mormăi el, de unul singur, apoi se uită la ei, cu un ochi cercetător; după care rosti din nou, cu un răcnet disperat, pe care Richard îl simţi în abdomen, ca un bubuit de tobă mare. *Unde îmi sunt manierele?* zise, şi făcu semn unui pedestraş bătrân. Dagvard, probabil că le e foame, după ce au călătorit atât. Nu m-aş mira dacă le e şi sete.

— Da, Înălţimea Voastră.

— Opriţi trenul! strigă contele.

Uşile se deschiseră fâşâind, iar Dagvard se duse pe platformă. Richard se uită la oamenii din staţie. Niciunul nu urcă în vagonul lor. Niciunul nu păru să observe că ar fi fost ceva neobişnuit.

Dagvard se duse la un automat de pe marginea platformei, îşi scoase coiful de metal, apoi ciocăni, cu mâna în mănuşă de zale, într-o latură a automatului.

— Ordine din parte contelui, zise el. Cioc'lăţi.

Din adâncul măruntaielor automatului se auzi un zbârnâit, iar aparatul începu să scuipe din el zeci de batoane de Cadbury's Fruit and Nut, unul după altul. Dagvard îşi ţinea coiful în faţa deschizăturii, ca să le prindă. Uşile începură să se închidă. Halvard puse mânerul lăncii între uşi, acestea se deschiseră din nou şi începură să se închidă şi să se deschidă, izbindu-se de mânerul suliţei.

— *Vă rugăm să eliberaţi uşile,* zise o vece prin difuzor. *Trenul nu poate pleca până nu se închid uşile.*

Contele se uită la Door dintr-o parte, cu ochiul său cel bun.

— Deci, ce vă aduce la mine? întrebă el.

Fata îşi linse buzele.

— Ei bine, Înălţimea Voastră, ne aduce, indirect, moartea tatălui meu.

Bătrânul dădu încet din cap.

— Da. Cauţi răzbunare. E drept, spuse el, tuşi, apoi recită, cu voce profundă, de bas. *Viteaz tăiş de luptă, scânteie focul furios, spada de oţel înfiptă în inima pe care o urăşti, stacojiu…* ceva. Da.

— Răzbunare? zise Door şi se gândi o clipă. Da. Aşa a zis tatăl meu. Dar eu vreau mai ales să înţeleg ce s-a întâmplat şi să mă apăr. Familia mea nu avea duşmani.

Dagvard urcă şontâcăind în tren, cu coiful plin de batoane de ciocolată şi cutii de Coca-Cola. Uşile fură lăsate să se închidă, iar trenul se puse din nou în mişcare.

Haina lui Lear, aflată încă pe podeaua tunelului, care fusese acoperită de monede şi de bancnote, era acoperită, acum, de pantofi – care loveau monedele, mototoleau şi sfâşiau bancnotele, rupeau stofa. Lear începuse să plângă.

— Vă rog, lăsaţi-mă în pace! se ruga el.

Fusese împins spre peretele coridorului. Pe faţă i se

scurgea sânge, care picura, stacojiu, în barba sa. Saxofonul îi atârna mototolit pe piept, îndoit şi zgâriat.

Lear era înconjurat de o mică mulţime – ceva mai mult de douăzeci de oameni, dar mai puţin de cincizeci – fiecare persoană împingând şi îmbrâncind, alcătuind o turmă inconştientă, cu ochii ficşi, inexpresivi, fiecare bărbat şi fiecare femeie luptând cu disperare, cu ghearele şi cu dinţii, ca să-i dea bani lui Lear. Pe zidul acoperit cu plăci de faianţă era sânge, în locul în care se izbise cu capul. Lear evită o femeie de vârstă medie, cu poşeta larg deschisă, care-i întindea o mână de bancnote de cinci lire. Femeia îi zgârâie faţa cu unghiile, în graba ei de a-i da banii. Lear se răsuci ca să se ferească de ghearele ei şi căzu pe podeaua tunelului.

Cineva îl călcă pe mână. Faţa îi fu împinsă într-un morman de monede. Începu să geamă şi să înjure.

— Ţi-am spus să nu exagerezi cu melodia asta, zise o voce din apropiere, o voce plină de eleganţă. Nu m-ai ascultat.

— Ajută-mă, gâfâi Lear.

— Mda, există un contra-descântec, recunoscu vocea, cam fără chef.

Mulţimea se împingea şi mai aproape. O monedă de cincizeci de penny, venită în zbor, îi despică obrazul lui Lear. Acesta se ghemui în poziţie de fetus, îngropându-şi faţa în genunchi.

— Spune-l, lua-te-ar naiba, gemu printre suspine. Îţi dau tot ce vrei… numai fă-i să se oprească…

Se auzi un cânt de fluier, blând, ce răsună prin pasaj. O frază simplă, repetată iar şi iar, având, de fiecare dată, mici diferenţe: variaţiunile lui de Carabas. Paşii se îndepărtară. Se îndepărtară la început târşâiţi, apoi din ce în ce mai fermi. Lear deschise ochii. Marchizul de Carabas stătea rezemat de perete, cântând din fluier. Când îl văzu pe Lear privindu-l, marchizul îşi luă fluierul de la buze şi-l puse în buzunarul interior al hainei. Îi dădu lui Lear o batistă, din pânză de în cârpită, dar cu dantelă pe margine. Acesta îşi şterse sângele de pe frunte şi de pe faţă.

— Erau gata să mă omoare, zise el, acuzator.

— Te-am avertizat, zise de Carabas. Consideră-te norocos, pentru că m-am întors pe acest drum, spuse el şi-l ajută să se ridice în poziţie şezând. Cred că-mi eşti dator încă o favoare.

Lear îşi ridică haina – sfâşiată, noroită, plină de urmele multor paşi – de pe podeaua pasajului. I se făcu brusc foarte frig şi îşi puse haina zdrenţuită pe umeri. Monedele căzură, bancnotele se împrăştiară pe podea. Lear le lăsă unde nimeriseră.

— Am avut, cu adevărat, noroc? Sau aşa ai aranjat tu lucrurile?

Marchizul păru ofensat.

— Cum poţi să crezi aşa ceva?

— Pot, pentru că te cunosc. De-aia pot. De data asta ce vrei să fac? Să fur? Să incendiez?

Lear părea resemnat şi puţin cam trist.

— Să omor pe cineva?

De Carabas se aplecă şi îşi luă batista.

— Cred că e vorba de furt. Ai ghicit de prima oară, zise el, zâmbind. Sunt în situaţia de a avea nevoie urgent de o sculptură din timpul dinastiei T'ang.

Lear se cutremură. Apoi, lent, dădu din cap.

Richard primise un baton de ciocolată Cadbury's Fruit and Nut şi o cupă mare de argint, împodobită pe margine cu ceva care i se părură a fi safire. Cupa era plină de Coca-Cola. Bufonul – al cărui nume părea a fi Tooley – îşi drese zgomotos glasul.

— Vreau să propun un toast în cinstea oaspeţilor noştri, zise el. Un copil, un aventurier, un nebun. Fie să capete fiecare ceea ce merită.

— Eu care sunt? o întrebă Richard în şoaptă pe Hunter.

— Nebunul, bineînţeles, zise ea.

— În vremurile de demult, aveam vin, zise Halvard posomorât, după ce-şi bău Coca-Cola. Prefer vinul. Nu-i atât de înţepător.

— Toate automatele vă dau lucruri, ca acela? întrebă

Richard.

— Oh, da, răspunse bătrânul. Vezi, ele ascultă de conte. El conduce Lumea Subterană. Partea în care sunt trenurile. El este seniorul Zonei Centrale, Cercului, Jubileului, Victoriosului, Bakerlooului – toate, cu excepţia Liniei de Dedesubt.

— Ce-i Linia de Dedesubt? întrebă Richard.

Halvard clătină din cap şi îşi ţugui buzele. Hunter mângâie umărul lui Richard cu degetele sale.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus despre păstorii din Shepherd's Bush?

— Ai spus să nu vreau să-i întâlnesc şi că există anumite lucruri pe care e mai bine să nu le ştiu.

— Bine, spuse ea. Poţi să adaugi şi Linia de Dedesubt pe lista acelor lucruri.

Door veni către ei, de-a lungul vagonului. Zâmbea.

— Contele a fost de acord să ne ajute, zise ea. Să mergem. Ne va întâlni în bibliotecă.

Richard se luă după ea, apoi îşi dădu seama că nu întrebase care bibliotecă? Cu cât stătea mai mult acolo, cu atât lua lucrurile cum erau. În loc să întrebe, o urmă pe Door către tronul gol al contelui, apoi îl ocoli, mergând în spatele lui, trecu prin uşa de legătură dintre vagoane, care se găsea după tron, şi pătrunse în bibliotecă. Aceasta era o încăpere imensă de piatră, înaltă, cu tavan din lemn. Fiecare perete era acoperit de rafturi. Fiecare raft era plin cu obiecte. Da, erau şi cărţi. Dar rafturile erau pline cu o grămadă de alte lucruri: rachete de tenis, crose de hochei, umbrele, o cazma, un calculator portabil, un picior de lemn, mai multe căni, zeci de pantofi, binocluri, un buştean mic, şase păpuşi pentru teatrul de marionete, o lampă din lavă, tot felul de CD-uri, discuri (LP-uri, de 45, de 78), casete – audio şi video – zaruri, maşini de jucărie, proteze dentare asortate, ceasuri de mână, lanterne, patru pitici de grădină de dimensiuni apropiate (doi pescuind, unul meditând şi unul fumând un trabuc), teancuri de ziare, reviste, cărţi de vrăji, scăunele cu trei picioare, o cutie cu trabucuri, un alsacian de plastic care dădea din cap,

şosete… încăperea era un mic imperiu al lucrurilor pierdute.

— Acesta este adevăratul lui domeniu, mormăi Hunter. Lucruri pierdute. Lucruri uitate.

În pereţii de piatră existau ferestre. Richard văzu prin ele bezna huruitoare şi luminile trecătoare ale tunelurilor metroului. Contele stătea pe podea, cu picioarele întinse, mângâind câinele lup şi scărpinându-l sub bărbie. Bufonul se afla lângă el şi părea stânjenit. Contele se ridică în picioare când îi văzu. Avea fruntea încreţită.

— Aţi sosit. Există un motiv pentru care v-am cerut să veniţi aici, pentru că mi-am dat seama…

Se trase de barba sa roşie-cenuşie, un gest mărunt la un om atât de masiv.

— Îngerul Islington, Înălţimea Voastră, zise Door, politicoasă.

— Oh, da. Ştii, tatăl tău avea o grămadă de idei privitoare la schimbări. M-a întrebat ce cred despre ele. Eu n-am încredere în schimbări. L-am trimis la Islington…

Se opri, clipi din singurul său ochi.

— Ţi-am spus deja asta?

— Da, Înălţimea Voastră. Cum pot să ajung la Islington?

Contele dădu din cap, de parcă Door spusese ceva foarte profund.

— Numai pe calea cea iute. După aceea, trebuie s-o iei pe calea cea lungă, în jos. E periculos.

Door întrebă, răbdătoare:

— Şi calea cea iute este…?

— Nu, nu, trebuie să fi un deschizător ca s-o foloseşti. E bună numai pentru familia lui Portico, zise bătrânul, şi îşi lăsă mâna uriaşă pe umărul ei, apoi mâna alunecă în sus, către bărbie. Ar fi mai bine să rămâi aici, cu mine. Să-i ţii de cald unui om bătrân noaptea. Ce zici?

O privi pofticios şi-i atinse părul ciufulit cu degetele-i bătrâne. Hunter făcu un pas către Door. Door făcu un gest cu mâna: *Nu. Încă nu.*

Door se uită în sus, spre conte, şi zise:

— Înălţimea Voastră, eu sunt fiica cea mare a lui Portico.

Cum pot să ajung la îngerul Islington?

Richard se pomeni că era uimit că Door reuşea să-şi păstreze calmul în faţa contelui care pierdea bătălia cu scurgerea timpului.

Contele făcu cu singurul său ochi, într-un clipit solemn: un şoim bătrân, cu capul plecat într-o parte. Apoi îşi luă mâna din părul ei.

— Eşti. Eşti. Fiica lui Portico. Ce mai face tatăl tău decedat? Sper că bine. Un om grozav. Un om bun.

— Cum putem ajunge la îngerul Islington? întrebă Door, iar, de data asta, glasul îi tremura.

— Hmmm? Folosind Angelusul[35], bineînţeles.

Richard se pomeni imaginându-şi-l pe conte în urmă cu şaizeci, optzeci, cinci sute de ani: un războinic puternic, un strateg priceput, un mare iubitor de femei, un prieten grozav, un duşman groaznic. În el mai rămăseseră urme ale acestui om. Asta îl făcea atât de îngrozitor şi atât de jalnic. Contele scotoci prin rafturi, mutând stilouri, pipe, puşcoace cu aer comprimat, gargui mărunţi şi frunze moarte. Apoi, ca o pisică îmbătrânită care înhaţă un şoarece, luă un sul mic şi-l înmână fetei.

— Ăsta-i, fetiţo, zise el. Totul e aici. Şi cred că e mai bine să vă aruncăm unde trebuie să mergeţi.

— Vreţi să ne aruncaţi din tren? întrebă Richard.

Contele se uită în jur, căutând sursa sunetului, focaliză asupra lui Richard, apoi scoase un zâmbet enorm.

— Oh, nu gândi nimic rău, bubui el. Nimic rău pentru fiica lui Portico.

Door strânse puternic sulul, triumfătoare.

Richard simţi cum trenul începe să încetinească. El, Door şi Hunter fură conduşi în afara încăperii din piatră, înapoi în vagon. Richard se uită afară, pe platformă, când se opriră.

— Scuzaţi-mă, ce staţie e asta? întrebă el.

Trenul se oprise în faţa unui panou dintr-o staţie. Pe el scria BRITISH MUSEUM. Asta era o ciudăţenie prea mare. Putea să accepte „Atenţie la deschizătură” şi Curtea

[35] Angelus – o rugăciune catolică.

contelui, chiar şi biblioteca aceea ciudată. Dar ce naiba, ştia, ca toţi londonezii, harta metroului, iar chestia asta depăşea orice limită.

— Nu există o staţie numită British Museum, zise ferm Richard.

— Nu există? bubui contele. Atunci trebuie să fi foarte atent când o să cobori din tren.

Şi izbucni în hohote de râs, încântat, bătându-şi bufonul pe umăr.

— Ai auzit, Tooley? Sunt la fel de amuzant ca şi tine!

Bufonul zâmbi, cel mai sumbru zâmbet care fusese zărit vreodată.

— Înălţimea Voastră, mă sparg de râs, îmi plesnesc coastele, veselia mea e de nestăpânit, zise el.

Uşile se deschiseră fâşâind. Door îi zâmbi contelui.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Plecaţi, plecaţi, zise bărbatul bătrân şi imens, făcându-le semn lui Door, Richard şi Hunter să iasă din vagonul cald şi plin de fum, ca să se ducă pe platforma goală.

Şi apoi uşile se închiseră, trenul o luă din loc, iar Richard se pomeni uitându-se la panoul care se încăpăţâna să afirme indiferent cât de mult clipise el – şi chiar dacă se uitase în altă parte, apoi se uitase brusc înapoi, ca să-l ia prin surprindere – că numele staţiei era:

BRITISH MUSEUM

Opt

Era seara devreme, iar cerul fără nori trecuse de la albastru închis la un violet profund, cu un strop de portocaliu ca focul şi verde precum chitra deasupra Paddingtonului, la vreo zece kilometri spre vest, unde, din punctul de vedere al lui Old Bailey, apusese, de curând, Soarele.

Cerurile, îşi spuse Old Bailey, oarecum satisfăcut. Nu-s două la fel. Nici ziua, dar nici noaptea. El, Old Bailey, putea să se considere un cunoscător în privinţa cerurilor, iar acesta era un cer bun. Bătrânul îşi întinsese cortul pentru noaptea aceea pe un acoperiş vizavi de catedrala St. Paul, în centrul comercial al Londrei.

Îi plăcea foarte mult St. Paul, iar catedrala se schimbase puţin în ultimele trei sute de ani. Fusese construită din piatră albă de Portland, care, încă înainte de terminarea construcţiei, începuse să se înnegrească din cauza funinginii şi murdăriei din aerul plin de fum al Londrei, iar acum, ca urmare a curăţirii oraşului, ce avusese loc în anii 1970, era din nou albă – mai mult, sau mai puţin. Dar era tot St. Paul. Bătrânul nu era sigur dacă se putea spune acelaşi lucru despre restul centrului Londrei: se uită peste acoperiş, îndepărtându-şi privirea de iubitul său cer, îndreptând-o în jos, către pavajul luminat de lămpi cu sodiu. Putea să vadă camerele de luat vederi fixate de un perete, câteva maşini, un salariat care lucrase târziu la birou, iar acum încuia uşa şi se ducea către metrou. *Brrr.* Numai gândul mersului în subteran îl făcu pe Old Bailey să se cutremure. El era un om al acoperişurilor şi se mândrea cu asta. Fugise din lumea de la nivelul solului cu multă vreme în urmă…

Old Bailey îşi amintea de vremurile în care oamenii *locuiau* în centrul comercial, nu numai lucrau aici. Când

trăiau, păcătuiau şi râdeau, construiau case improvizate, una rezemată de alta, iar fiecare casă era plină cu oameni zgomotoşi. Zgomotul, balamucul, putoarea şi cântecele din aleea de dincolo de drum (cunoscută, pe atunci, cel puţin în conversaţii, drept Aleea Căcată) fuseseră celebre pe vremea lor, dar acum nu mai locuia nimeni în centrul comercial. Acesta devenise un loc rece, fără veselie, un loc al birourilor, al oamenilor care munceau ziua şi se duceau seara acasă, în altă parte. Nu mai era un loc pentru trăit. Bătrânului îi era dor până şi de duhoare.

Ultima pată de soare portocaliu se descompuse în purpuriul nocturn. Bătrânul acoperi cuştile, încât păsările să-şi poată face somnul dintâi. Acestea bodogăniră, apoi adormiră. Old Bailey îşi scărpină nasul, după care se duse în cort şi înhăţă o cratiţă înnegrită, nişte apă, câţiva morcovi şi cartofi, sare şi o pereche zdravănă de grauri morţi şi jumuliţi. Se duse pe acoperiş, aprinse un foc mic într-o cutie de cafea, neagră de funingine, şi tocmai punea cratiţa la fiert când îşi dădu seama că-l pândea cineva din umbra unui horn.

Bătrânul apucă o frigare şi o agită ameninţător către horn.

— Cine-i acolo?

Marchizul de Carabas ieşi din umbră, făcu, de mântuială, o plecăciune, şi zâmbi fermecător.

Old Bailey lăsă frigarea în jos.

— Oh, zise el. Tu erai. Ce vrei? Cunoştinţe? Sau păsări?

Marchizul veni, luă o felie de morcov crud din tocana lui Old Bailey şi începu s-o mestece.

— De fapt, vreau informaţii, zise el.

Old Bailey jubila.

— Ha! făcu el. E prima oară. Ei? zise el şi se aplecă spre marchiz. Şi ce-mi dai pentru asta?

— Ce ai nevoie?

— Poate ar trebui să fac ca tine. Ar trebui să-ţi cer o altă favoare. O investiţie pentru ziua care vine, spuse Old Bailey şi rânji.

— Pe durată lungă, e o chestie prea costisitoare, zise

marchizul, fără pic de umor.

Old Bailey dădu din cap. Acum, după ce Soarele apusese, se făcuse iute foarte frig.

— Atunci pantofi, spuse el. Şi o căciulă balaclava, mai zise el, apoi îşi privi mănuşile fără degete; erau mai mult găuri decât mănuşi. Şi mânuşi noi. Va fi o iarnă ticăloasă.

— Foarte bine. Am să ţi le aduc.

Marchizul de Carabas vârî mâna într-un buzunar interior şi scoase, ca un scamator ce scoate un trandafir din aer, figurina animalului negru pe care o luase din camera de lucru a lui Portico.

— Ce poţi să-mi spui despre asta?

Old Bailey îşi puse ochelarii. Luă obiectul de la de Carabas. Era rece la atingere. Bătrânul se aşeză pe o instalaţie de aer condiţionat, apoi întoarse statuia de obsidian negru pe toate părţile şi declară:

— E Marea Fiară din Londra.

Marchizul nu zise nimic. Ochii săi priveau când la statuie, când la Old Bailey, nerăbdători.

Bătrânul, bucurându-se de starea de disconfort a marchizului, continuă în ritmul său:

— Se zice că pe vremea primului rege Charles – ăla care s-a ales cu capul retezat, bulangiul ăla caraghios – înainte de incendiu şi de ciumă, locuia pe lângă Fleet Ditch un măcelar, care avea o sărmană creatură pe care voia s-o îngraşe pentru Crăciun. Unii zic că era un purcel, alţii zic că nu era, iar unii – şi printre aceştia mă număr şi eu – cred că n-o să se ştie niciodată care-i adevărul. Într-o noapte de decembrie, animalul a fugit, s-a refugiat în Fleet Ditch şi a dispărut în canale. Şi s-a hrănit din gunoaiele din canal, şi a crescut, şi a crescut… Şi a devenit mai rău şi mai ticălos. Din când în când, au fost trimise după el grupuri de vânători.

Marchizul strânse din buze.

— Trebuie să fi murit cu trei sute de ani în urmă.

Old Bailey clătină din cap.

— Făpturile de felul ăsta sunt prea ticăloase ca să moară. Sunt prea bătrâne, prea mari şi prea nesuferite.

— Credeam că e numai o legendă. Ca aligatorii din canalele New Yorkului.

Old Bailey dădu din cap, ca un om înţelept.

— Bulangii ăia mari, albi? Sunt acolo, jos. Am un prieten care şi-a pierdut un cap din cauza lor.

Urmă un moment de tăcere. Old Bailey înapoie statuia marchizului. Apoi ridică mâna şi o închise spre de Carabas, ca o gură de crocodil.

— A fost în regulă, mormăi bătrânul, cu un rânjet greu de suportat. Mai avea unul.

Marchizul pufni, nefiind sigur dacă Old Bailey făcea mişto de el. Statuia dispăru din nou în interiorul hainei sale.

— Stai puţin, zise Old Bailey.

Se duse în interiorul cortului său cafeniu şi se întoarse ţinând în mână cutia ornamentată de argint pe care i-o dăduse marchizul în timpul precedentei lor întâlniri. I-o întinse lui de Carabas.

— Ce zici de asta? întrebă el. Eşti gata s-o iei înapoi? Mă trec fiorii ştiind că-i în preajma mea.

Marchizul se duse la marginea acoperişului, apoi făcu un salt de trei metri până la clădirea învecinată.

— O s-o iau înapoi când se va termina totul, strigă el. Să sperăm că n-o să fie nevoie s-o foloseşti.

Old Bailey se aplecă spre el.

— De unde o să ştiu că trebuie să fac ceva?

— O să ştii, îi strigă marchizul. Iar şobolanii îţi vor spune ce să faci cu ea.

După aceea, de Carabas îşi dădu drumul peste marginea clădirii, alunecând şi folosind ţevile de scurgere şi bordurile ca să se ţină.

— Sper să nu aflu niciodată ce-ar trebui să fac, îşi zise Old Bailey, apoi îi trecu prin minte ceva. Hei, strigă el nopţii şi oraşului. Să nu uiţi de pantofi şi de mănuşi!

Reclamele de pe pereţi erau pentru băuturi din malţ, răcoritoare şi aducătoare de sănătate; pentru excursii cu doi şilingi pe zi, cu trenul, pe litoral; pentru heringi

afumaţi; pentru ceară pentru mustăţi; pentru cremă de ghete. Erau relicve înnegrite de fum ale ultimilor ani douăzeci sau începutul anilor treizeci. Richard se uită neîncrezător la ele. Locul părea complet abandonat, un loc părăsit.

— E staţia British Museum, recunoscu el. Dar… n-a existat niciodată o staţie British Museum. E complet aiurea.

— A fost închisă prin 1933 şi izolată complet, zise Door.

— Ce bizar! exclamă Richard.

Avea impresia că merge prin istorie. Auzea trenurile răsunând prin tunelurile din apropiere, simţea curentul de aer provocat de ele.

— Sunt multe staţii ca asta?

— Vreo cincizeci, îi răspunse Hunter. Dar nu-s toate accesibile. Nici măcar pentru noi.

La marginea platformei se mişcă ceva.

— Bună, zise Door. Ce mai faci?

Apoi se ghemui. Un şobolan cafeniu ieşi la lumină. Adulmecă mâna ei.

— Mulţumesc, zise Door, veselă. Mă bucur că nici tu n-ai murit.

Richard se apropie.

— Hmm, Door. Poţi să-i spui ceva şobolanului, din partea mea?

Şobolanul se întoarse către el.

— Doamna Mustăţi zice că dacă ai ceva să-i spui, poţi să-i spui singur, zise Door.

— Doamna Mustăţi?

Door ridică din umeri.

— E o traducere ad litteram. Sună mai bine în limba şobolanilor.

Richard nu se îndoia de asta.

— Hmm. Salut… Doamnă Mustăţi… Ştii, a fost o fată dintre oamenii voştri vorbitori-cu-şobolanii, o fată numită Anaesthesia. Mă ducea la târg. Traversam podul acela din întuneric, iar ea n-a mai ajuns dincolo.

Şobolanul îl întrerupse cu un chiţcăit strident. Door

începu să vorbească, nesigură, ca un translator care traduce în direct.

— Ea spune… că şobolanii nu te blamează pentru această pierdere. Ghidul tău a fost… hmm… luat de noapte… ca tribut.

— Dar…

Şobolanul chiţcăi din nou.

— Uneori se întorc… zise Door. Ea a luat notă de îngrijorarea ta… şi îţi mulţumeşte pentru asta.

Şobolanul dădu din cap către Richard, clipi din ochii lui negri, ca nişte mărgele, apoi sări pe podea şi se strecură din nou în beznă.

— Drăguţ şobolan, zise Door.

Dispoziţia ei părea să se fi îmbunătăţit remarcabil după ce primise sulul.

— Pe aici, zise ea, indicând o arcadă, blocată eficient de o uşă de oţel.

Se duseră către uşă. Richard împinse în metal, dar uşa era încuiată din partea cealaltă.

— Se pare că e blocată, zise Richard. Avem nevoie de scule speciale.

Door zâmbi, subit; figura ei părea iluminată. Pentru o clipă, faţa ei de elf deveni frumoasă.

— Richard, spuse ea. Familia mea. Noi suntem deschizători. E Talentul nostru. Uite…

Fata întinse o mână murdară şi atinse uşa. O clipă lungă nu se întâmplă nimic, apoi în partea cealaltă se auzi un trosnet puternic, iar în partea lor, un zăngănit. Door împinse uşa şi aceasta se deschise, cu un scârţâit zdravăn al balamalelor ruginite. Door îşi ridică gulerul jachetei de piele şi îşi vârî mâinile adânc în buzunare. Hunter lumină cu lanterna în întunericul din spatele uşii: un şir de trepte de piatră, care duceau în sus, în beznă.

— Hunter, poţi să treci în ariergardă? întrebă Door. O să merg în frunte. Richard poate să stea la mijloc.

Urcă două trepte. Hunter rămase unde era.

— Doamnă, întrebă Hunter, vă duceţi în Londra de Deasupra?

— Exact, spuse Door. Ne ducem la British Museum.

Hunter îşi muşcă buza inferioară. Apoi clătină din cap.

— Trebuie să rămân în Londra de Dedesubt, zise ea.

Vocea îi tremurase. Richard îşi dădu seama că era prima dată când o văzuse pe Hunter dând la iveală o altă emoţie decât competenţă lipsită de efort sau, ocazional, amuzament tolerant.

— Hunter, zise Door, uluită. Eşti paznicul meu.

Hunter părea stânjenită.

— Sunt paznicul dumneavoastră în Londra de Dedesubt, spuse ea. Nu pot să vin cu voi în Londra de Deasupra.

— Dar trebuie să vii!

— Doamnă, nu pot. Credeam că înţelegeţi. Marchizul ştie.

Hunter va avea grijă de dumneavoastră, cât timp veţi rămâne în Londra de Dedesubt, îşi spuse Richard. *Da.*

— Nu, zise Door, cu bărbia-i ascuţită împinsă înainte şi ridicată în sus, cu ochii ei de culoare ciudată mijiţi. Nu înţeleg. Despre ce e vorba? continuă ea, dispreţuitoare. Un blestem sau ceva de genul ăsta?

Hunter ezită, îşi linse buzele, apoi dădu din cap. Ca şi cum ar fi recunoscut că suferă de o boală socială stânjenitoare.

— Hunter, nu fi caraghioasă, se auzi Richard spunând.

Pentru o clipă, Richard crezu că Hunter avea să-l lovească — ceea ce ar fi fost rău – sau că o să înceapă să plângă – ceea ce ar fi fost mult, mult mai rău. Apoi femeia trase aer în piept şi spuse, pe ton stăpânit:

— Doamna mea, o să merg alături de dumneavoastră când veţi fi în Londra de Dedesubt, şi vă voi păzi trupul de orice rău care ar putea să vi se întâmple. Dar nu-mi cereţi să vă urmez în Londra de Deasupra. Nu pot.

Îşi încrucişă braţele la piept, ţinând picioarele puţin depărtate, arătând pentru lumea subterană ca statuia femeii care nu pleacă nicăieri, turnată în bronz şi zahăr ars.

— Bine, zise Door. Hai, Richard, adăugă ea, începând să urce scările.

— De ce nu rămânem aici? întrebă Richard. Putem să-l găsim pe marchiz, să plecăm împreună şi…

Door dispăru în întunericul din faţa lui. Hunter stătea înfiptă la capul scării.

— O să aştept aici până se întoarce, îi spuse ea. Poţi să pleci sau să rămâi, după cum vrei.

Richard urcă pe scară, cât de iute putea prin beznă. Curând văzu în faţa sa lumina lămpii lui Door.

— Aşteaptă! gâfâi el. Te rog!

Fata se opri şi aşteptă s-o ajungă. Iar când o ajunse şi stătu lângă ea, într-un spaţiu claustrofobic, zăbovi să-şi tragă răsuflarea.

— Nu poţi să alergi aşa tot timpul, zise Richard.

Door nu spuse nimic; linia buzelor ei deveni ceva mai îngustă; bărbia ei se înălţă abia vizibil.

— Ea e paznicul tău, îi atrase el atenţia.

Door începu să urce următorul şir de trepte. Richard o urmă.

— Ne vom întoarce destul de curând, zise ea. Iar atunci poate să înceapă să mă păzească din nou.

Aerul era închis, umed şi apăsător. Richard se întrebă cum puteai să-ţi dai seama dacă aerul e rău dacă nu aveai un canar, şi se mulţumi să spere că nu era.

— Cred că marchizul ştia. De blestemul ei, sau ce-o fi, zise el.

— Da, spuse Door. Sunt sigură că ştia.

— El… începu Richard. Marchizul. Ştii, sincer vorbind, mi se pare cam dubios.

Door se opri. Treptele se terminau într-un zid grosolan de cărămidă.

— Îhî, îl aprobă ea. E cam dubios în acelaşi fel în care şobolanii sunt acoperiţi puţin cu blană.

— Atunci de ce ai apelat la ajutorul lui? Nu exista altcineva care putea să te ajute?

— O să discutăm despre asta ceva mai târziu.

Door desfăşură sulul pe care i-l dăduse contele, se uită peste scrisul de mână mărunt şi fin, apoi înfăşură hârtia la loc.

— O să ne descurcăm bine, spuse ea, hotărâtă. E scris totul aici. Trebuie numai să intrăm în British Museum. O să găsim angelusul şi o să-l luăm. E uşor. Nu-i nicio problemă. Închide ochii.

Richard închise ochii, supus.

— Nu-i nicio problemă, repetă el. Când oamenii spun asta în filme, înseamnă întotdeauna că o să se întâmple ceva groaznic.

Simţi un curent de aer care-i bătea în faţă. Ceva se schimbă în felul întunericului de dincolo de pleoapele sale închise.

— Ce vrei să spui? întrebă Door.

Acustica se modificase şi ea: erau într-o încăpere mai mare.

— Acum poţi să deschizi ochii.

Richard îi deschise. Îşi dădu seama că se aflau de cealaltă parte a zidului, în ceea ce părea a fi un depozit cu vechituri. Dar nu orice depozit cu vechituri: vechiturile acelea aveau ceva bizar şi aparte. Erau vechituri minunate, rare, stranii şi scumpe, pe care te-ai aştepta să le găseşti într-un loc precum…

— Suntem în British Museum? întrebă el.

Fata se încruntă, părând că se gândeşte sau că ascultă.

— Nu chiar. Suntem foarte aproape. Cred că e un soi de spaţiu de depozitare sau ceva de genul ăsta.

Door se întinse ca să pipăie stofa unui costum vechi, aşezat pe un manechin de ceară.

— Aş fi preferat să fi rămas împreună cu paznicul, zise Richard.

Door îşi lăsă capul într-o parte şi se uită serioasă la el.

— Richard Mayhew, de cine trebuie să fi păzit?

— De nimeni, recunoscu el, apoi, când cotiră la colţ, zise: Mda… poate de ei.

Iar Door spuse, în acelaşi timp:

— Rahat!

Domnul Croup şi domnul Vandemar stăteau pe plintă, câte unul în fiecare parte a coridorului pe care mergeau ei.

Indivizii îi aminteau lui Richard în mod oribil de o

expoziţie de artă contemporană, la care îl dusese odată Jessica: un tânăr artist emoţionant anunţase că va sfărâma toate Tabuurile Artei şi, în acest scop, se lansase într-o campanie de jafuri sistematice, expunând, în cutii de sticlă, cele mai interesante treizeci de rezultate ale furturilor sale. Expoziţia se închisese după ce artistul vânduse unei agenţii de publicitate *Cadavrul furat numărul 25,* pentru o sumă cu şase cifre, iar rudele *Cadavrului furat numărul 25* văzuseră o fotografie a sculpturii în *Sun* şi-l dăduseră în judecată, atât pentru o parte din câştig, cât şi pentru schimbarea numelui operei de artă în *Edgar Fospring, 1919-1987. Soţ iubitor, tată şi unchi. Odihneşte-te în pace, Tăticule.* Richard se uitase cu oroare la cadavrele închise în sticlă, în costume pătate şi rochii distruse: se dispreţuise pentru că se uitase, dar nu fusese în stare să plece.

Domnul Croup zâmbea ca un şarpe cu o semilună vârâtă în gură, iar asemănarea sa cu Cadavrele furate numerele 1 la 30 era mărită de acest lucru.

— Cum? exclamă zâmbitorul domn Croup. Nu-i aici marchizul „Sunt atât de deştept şi ştiu totul”? Nici Hunter, cea „Nu ţi-am spus? Vai! Nu pot să urc pe scări!”

Croup făcu o pauză, pentru efect dramatic.

— Să mă vopsiţi în cenuşiu şi să-mi ziceţi lup înspăimântător dacă ăştia nu-s doi mieluşei rătăciţi care umblă de capul lor prin întuneric!

— Domnule Croup, interveni amabil domnul Vandemar, să-mi zică şi mie lup.

Domnul Croup coborî de pe plintă.

— Un cuvânt amabil în urechile voastre lânoase, mieluşeilor, zise el.

Richard se uită în jur. Nu aveau unde să fugă. Se întinse, o prinse pe Door de mână şi căută prin apropiere, disperat.

— Nu, vă rog. Staţi unde sunteţi, spuse domnul Croup. Ne place de voi aşa. Şi nu vrem să fim obligaţi să vă facem rău.

— Ba vrem, spuse domnul Vandemar.

— Ei bine, da, domnule Vandemar, din moment ce ai

spus lucrurilor pe nume… Vrem să vă facem rău amândurora. Vrem să vă facem mult rău. Dar nu pentru asta ne aflăm aici. Am venit aici ca să facem ca lucrurile să fie mai interesante. Vedeţi, când lucrurile devin plictisitoare, eu şi partenerul meu devenim indispuşi şi – chiar dacă nu vă vine să credeţi – ne pierdem starea luminoasă şi încântătoare.

Domnul Vandemar le arătă dinţii, demonstrând că avea o dispoziţie luminoasă şi fermecătoare. Fără urmă de îndoială, râsul lui fusese lucrul cel mai oribil pe care-l văzuse vreodată Richard.

— Lăsaţi-ne în pace, zise Door.

Vocea ei era limpede şi puternică. Richard o strânse pe fată de mână. Dacă ea putea să fie curajoasă, atunci putea şi el.

— Dacă vreţi să-i faceţi rău, zise el, atunci va trebui ca, mai întâi, să mă ucideţi pe mine.

Domnul Vandemar păru sincer încântat de asta.

— Bine, spuse el. Mulţumesc.

— Şi o să-ţi facem şi ţie rău, îl asigură domnul Croup.

— Dar nu acum, îi zise domnul Vandemar.

— Vezi, îi explică domnul Croup, cu o voce ca untul rânced, acum am venit aici numai ca să vă facem să fiţi îngrijoraţi.

Vocea domnului Vandemar era ca vântul nopţii care bate peste un deşert al oaselor.

— Ca să vă facem să suferiţi, zise el. Ca să vă stricăm ziua.

Domnul Croup se aşeză la baza plintei domnului Vandemar.

— Astăzi aţi vizitat Curtea contelui, zise el, cu un ton despre care Richard bănuia că individul avea impresia că-i unul uşor, plăcut.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Door, îndepărtându-se lent de cei doi.

Domnul Croup zâmbi.

— Cum am ştiut asta? Cum am ştiut unde să vă găsim acum?

— Putem să dăm de tine oricând, spuse domnul Vandemar, aproape în şoaptă.

— Ai fost vândută, domnişorică păsărică, îi spuse domnul Croup lui Door – iar Richard îşi dădu seama că-i spusese acest lucru numai ei. Există un trădător în cuibul tău. Un cuc.

— Vino, zise fata, şi o luă la fugă.

Richard alergă împreună cu ea, prin holul plin de vechituri, îndreptându-se spre o uşă. La atingerea lui Door, uşa se deschise.

— Urează-le drum bun, domnule Vandemar, spuse vocea domnului Croup, aflată mult în urma lor.

— Pa, pa, zise acesta.

— Nu, nu, îi corectă domnul Croup. *Au revoir.*

Apoi scoase un sunet – acel *cu-cu cu-cu* pe care l-ar face un cuc, dacă ar fi înalt de un metru şaptezeci şi ar avea o slăbiciune pentru carnea omenească – în timp ce domnul Vandemar, mai cinstit cu firea sa, îşi dădu pe spate capul rotund şi urlă ca un lup, fantomatic, sălbatic şi nebuneşte.

Erau afară, în aer liber, noaptea, alergând pe pavajul de pe Russell Street, din Bloomsbury. Richard avea impresia că o să-i sară inima din piept. O maşină mare, neagră, trecu pe lângă ei. British Museum era de partea cealaltă a unui gard înalt, vopsit în negru. Becuri plasate discret luminau exteriorul clădirii victoriene înalte, albe, coloanele uriaşe ale faţadei, treptele până la uşa din faţă. Construcţia era adăpostul multor comori ale lumii, furate, găsite, salvate sau donate în decursul sutelor de ani.

Ajunseră la o poartă din gard. Door o prinse cu ambele mâini şi se împinse în ea. Nu se întâmplă nimic.

— Nu poţi s-o deschizi? întrebă Richard.

— Tu ce crezi că încerc să fac? se răsti ea, cu un ton străin în glas.

La vreo sută de metri de ei, la poarta principală, opreau maşini mari, din care coborau perechi în haine elegante, mergând de-a lungul aleii, către muzeu.

— Pe aici, spuse Richard. Prin intrarea principală.

Door dădu din cap. Se uită în urma ei.

— Se pare că cei doi indivizi nu ne-au urmărit, zise ea.

Se duseră grăbiţi către poarta principală.

— Te simţi bine? întrebă Richard. Ce s-a întâmplat?

Door se ghemui în jacheta ei de piele. Arăta mai palidă decât de obicei, ceea ce însemna că era foarte palidă, iar sub ochi avea semicercuri întunecate.

— Sunt obosită, spuse ea, pe un ton inexpresiv. Am deschis prea multe uşi astăzi. De fiecare dată, asta ia mult din mine. Am nevoie de puţin timp ca să-mi revin. Dacă o să mănânc ceva, o să mă simt bine.

La poartă era un paznic, care examina minuţios invitaţiile gravate pe care trebuia să i le prezinte fiecare dintre bărbaţii bine raşi, în smoching, şi femeile parfumate, în rochii de seară, apoi le ştergea numele de pe o listă, înainte de a le permite să intre. Un poliţist în uniformă, de lângă el, îi privea impasibil pe oaspeţi. Richard şi Door merseră către poartă şi nimeni nu se uită de două ori la ei. Un şir de oameni stăteau pe treptele de piatră care ducea către uşile muzeului, iar Richard şi Door se aşezară la coadă. Un bărbat cu părul alb, însoţit de o femeie care purta, cu curaj, o haină de vizon, se aşezară la coadă chiar în spatele lor. Lui Richard îi trecu ceva prin minte.

— Pot să ne vadă? întrebă el.

Door se întoarse către domnul care stătea în urma ei. Se uită la el şi zise:

— Salut.

Bărbatul se uită în jur, cu o expresie de uluială pe faţă, de parcă n-ar fi fost sigur ce-i atrăsese atenţia. Apoi o zări pe Door, care stătea chiar în faţa sa.

— Salut… zise el.

— Eu sunt Door, îi spuse ea. El e Richard.

— Oh! exclamă bărbatul, apoi scotoci într-un buzunar interior, scoase o tabacheră cu trabucuri şi uită complet de ei.

— Ai văzut? întrebă Door.

— Am văzut, răspunse Richard.

Un timp, nu mai spuseră nimic, în vreme ce coada avansa încet către uşa de sticlă – singura deschisă – de la intrarea principală a muzeului. Door se uită la scrisul de pe sulul pe care-l avea, de parcă ar fi avut nevoie să se asigure de ceva. Apoi Richard zise:

— Un trădător?

— Au vrut să ne fraierească, zise ea. Au încercat să ne indispună.

— Şi au reuşit al naibii de bine, spuse Richard.

Apoi intrară prin uşa deschisă şi ajunseră în British Museum.

Domnul Vandemar era flămând, aşa că se înapoiară prin Trafalgar Square.

— S-o speriem, mormăi domnul Croup, dezgustat. *S-o speriem.* Am ajuns să facem aşa ceva!

Domnul Vandemar găsise, într-un coş de gunoi, o jumătate de sandviş cu creveţi şi lăptuci, şi o rupea, cu blândeţe, în bucăţi mici, pe care le arunca pe pietrele de pavaj din faţa sa, atrăgând un mic stol de porumbei noctambuli, flămânzi.

— Trebuia să facem cum am spus eu, zise el. Am fi speriat-o mult mai mult dacă aş fi smuls capul individului când fata nu se uita, apoi mi-aş fi vârât mâna prin gâtul lui şi mi-aş fi mişcat degetele prin jur. Femeile ţipă întotdeauna când globii oculari cad din orbite, îi destăinui el.

Şi făcu o demonstraţie cu mâna dreaptă.

Domnul Croup nu avea chef de asta.

— De ce ai devenit atât de mofturos în faza asta a jocului? întrebă el.

— Nu sunt mofturos, domnule Croup, zise domnul Vandemar. Îmi place când globii oculari cad. Ochiuleţii şi boaşele.

Mai mulţi porumbei cenuşii se grăbeau să ciugulească fragmentele de pâine şi creveţi, ignorând lăptuca.

— Nu vorbeam cu tine, spuse domnul Croup. Cu şeful. Omoar-o, răpeşte-o, sperie-o. De ce naiba nu se decide

odată?

Domnul Vandemar termină sandvişul pe care-l folosea ca momeală şi se repezi în mulţimea de porumbei, care-şi luă zborul cu zgomot de bătăi de aripi şi cu unele ciripeli îmbufnate.

— Foarte bine, domnule Vandemar, zise domnul Croup, aprobator.

Domnul Vandemar ţinea un porumbel surprins şi supărat, care bodogănea şi se zbătea în strânsoarea individului, dând cu ciocul în degetele lui, dar fără vreun efect.

Domnul Croup oftă, dramatic:

— Bine. Acum am dat drumul pisicii printre porumbei, spuse el cu uşurare.

Domnul Vandemar ridică pasărea spre faţa sa. Apoi se auzi zgomotul unei trosnituri, când îi rupse capul cu dinţii şi începu să-l mestece.

Paznicii îndrumau oaspeţii muzeului către un hol care părea că are funcţia de zonă de aşteptare. Door îi ignoră complet şi pătrunse în sălile muzeului, Richard ţinându-se după ea. Trecură prin sălile egiptene, urcară pe nişte scări de serviciu, şi ajunseră într-o încăpere pe care scria Anglia Timpurie.

— Conform acestui sul, zise fata, Angelusul se află undeva în această cameră.

Apoi Door se uită din nou pe sul, după care privi iar în sală, mai atentă. Se strâmbă şi-i explică lui Richard:

— Nu.

Pe urmă o luă înapoi pe scări, pe unde veniseră. Richard avea un sentiment intens de *déjà vu,* înainte să-şi dea seama, bineînţeles, că totul i se părea familiar pentru că aici îşi petrecuse weekend-urile pe vremea Jessicăi. Iar zilele acelea începu să i se pară ca nişte lucruri care i se întâmplaseră altcuiva, cu mult, mult timp în urmă.

— Deci Angelusul nu era în sala aceea? întrebă Richard.

— Nu, nu era acolo, răspunse Door, cu mai multă asprime decât merita întrebarea – după opinia lui.

— Oh! făcu el. Am întrebat şi eu…

Intrară în altă încăpere. Richard se întrebă dacă nu avea halucinaţii.

— Aud muzică, zise el.

Părea a fi un cvartet de instrumente cu coarde.

— Petrecerea, îi spuse Door.

Exact. Indivizii în smochinguri cu care stătuseră la coadă. Nu, Angelusul nu părea să fie nici acolo. Door merse în sala următoare, iar Richard se ţinu după ea. Voia să fie mai folositor.

— Acest Angelus, zise el. Cum arată?

Pentru o clipă, avu impresia că Door avea de gând să-l repeadă numai pentru că întrebase. Dar fata se opri şi îşi frecă fruntea.

— Aici spune numai că are pe el imaginea unui înger. Nu poate fi greu de găsit. La urma urmei, adăugă ea, plină de speranţă, câte lucruri cu îngeri pe ele pot fi aici?

Nouă

Jessica era sub presiune. Era îngrijorată, nervoasă şi speriată, îşi catalogase colecţia, aranjase ca British Museum să găzduiască expoziţia, organizase restaurarea obiectelor care urmau să fie expuse, asistase la aranjarea colecţiei în sala de expoziţie, stabilise lista invitaţilor la prânzul fabulos. Urma să le spună prietenelor ei că era foarte bine că nu avea niciun iubit. Fiindcă n-ar fi avut timp de el, dacă ar fi fost vreunul. Dar, când avea o clipă liberă, îşi spunea că ar fi fost frumos să aibă pe cineva cu care să se ducă în galerii, la sfârşit de săptămână. Cineva cu care…

Nu. Nu trebuia să se ducă în locul acela din mintea ei. Nu putea să-l ţintuiască locului, cum nu putea să pună degetul pe o mărgică de mercur, aşa că se concentră din nou asupra expoziţiei. Chiar şi acum, în ultima clipă, existau multe lucruri care puteau să meargă prost. Mulţi cai se împiedicaseră de ultimul obstacol. Mulţi generali prea încrezători în sine văzuseră o victorie certă transformându-se în înfrângere în clipa finală a bătăliei. Jessica urma să se asigure că n-avea să se întâmple nimic rău. Purta o rochie de mătase verde, era un general cu decolteu care-şi dirija trupele, pretinzând, cu stoicism, că domnul Stockton nu întârziase o jumătate de oră.

Trupele ei constau dintr-un chelner principal, o duzină de ospătari, trei femei de la firma care furnizase mâncarea, un cvartet de instrumente cu coarde, şi asistentul ei, un tânăr numit Clarence.

Verifică mesele cu băuturi.

— Stăm bine cu şampania? Da?

Chelnerul arătă spre lada de şampanie de lângă masă.

— Şi apa minerală?

Alt gest din cap. Altă ladă. Jessica strânse din buze.

— Dar apa *plată?* Ştii că nu toată lumea se omoară după bule.

Aveau apă plată din belşug. Bine.

Cvartetul de instrumente cu coarde îşi făcea încălzirea. Nu cânta suficient de tare cât să acopere zgomotul care venea de afară, de pe hol. Era zgomotul unei mulţimi mici, dar năvalnice: bodogănitul doamnelor cu hăini de vizon şi al bărbaţilor care ar fi fumat trabucuri, dacă n-ar fi existat pe pereţi afişele FUMATUL INTERZIS – poate nu fumau şi din cauza sfatului medicilor lor; bodogănitul ziariştilor şi celebrităţilor care adulmecau canapé-uri, vol-au-vent-uri, hors-d'oeuvres diferite şi şampanie, totul pe gratis.

Clarence vorbea cu cineva la telefonul său celular, o chestie subţire, pliată, care făcea ca mijloacele de comunicare din Star Trek să pară voluminoase şi de modă veche. Tânărul închise telefonul, îi strânse antena, îl puse în buzunarul Armani al costumului său Armani, unde nu făcu nici măcar o umflătură. Apoi zâmbi, liniştitor:

— Jessica, a sunat şoferul domnului Stockton, din maşină. Or să mai întârzie câteva minute. N-ai de ce să fi îngrijorată.

— N-am de ce să fiu îngrijorată? repetă Jessica.

Era condamnată. *Condamnată.* Toată treaba avea să fie un dezastru. Dezastrul ei. Luă un pahar cu şampanie de pe masă, îl goli şi dădu paharul gol chelnerului care se ocupa de vinuri.

Clarence îşi lăsă capul într-o parte, ascultând reverberaţiile bombănelilor de afară, de pe hol. Mulţimea voia *să intre.* Tânărul se uită la ceas, apoi privi întrebător la Jessica, asemenea unui căpitan care-şi întreabă generalul: *Intrăm în Valea Morţii, şefu?*

— Domnul Stockton e pe drum, Clarence, zise calmă Jessica. I s-a cerut o întrevedere privată înainte de începerea evenimentului.

— Să ies şi să văd ce fac oaspeţii?

— Nu, zise ea hotărâtă, apoi, la fel de hotărâtă, spuse: Da.

După ce rezolvă cu mâncarea şi cu băutura, Jessica se

întoarse către cvartetul cu instrumente cu coarde şi-i întrebă pe muzicieni – pentru a treia oară în seara aceea – ce plănuiau să cânte.

Clarence deschise uşa dublă ca să privească mulţimea. Era mai rău decât crezuse: în hol se aflau mai mult de o sută de persoane. Şi nu erau doar persoane. Erau Persoane. Unii dintre ei erau chiar Personalităţi.

— Scuză-mă, zise preşedintele Consiliului Artelor, în invitaţie scrie ora opt fix. Au trecut deja douăzeci de minute peste ora stabilită.

— Vom fi gata în câteva minute, îl asigură Clarence, amabil. Sunt necesare anumite măsuri de pază…

O femeie cu pălărie se repezi la el. Avea o voce de stentor, puternică, evident parlamentară.

— Tinere, îl abordă ea, ştii cine sunt?

— Nu, minţi Clarence, care ştia cu precizie cine erau toţi cei de acolo. O clipă, să văd dacă ştie cineva, spuse el şi închise uşa în urma sa. Jessica, invitaţii sunt pe cale să se răzvrătească.

— Nu exagera, Clarence, răspunse ea, mişcându-se prin încăpere ca un vârtej verde de mătase, plasând echipa de ospătari, cu tăvile lor de canapé-uri şi băuturi în colţuri strategice ale sălii; verificând sistemul de amplificare, podiumul, cortina şi frânghia cu care se trăgea.

— Văd deja titlurile din ziare, spuse Clarence, desfăcând unul imaginar. *Miliardari îndopaţi cu Geritol*[36] *zdrobesc tipesa de la relaţii publice în momentele oribilei navale după gustări.*

Cineva începu să bată în uşă. Volumul zgomotului de pe hol crescu. Altcineva spunea foarte tare:

— Scuză-mă! Hmm. Scuză-mă!

Un oarecare informa mulţimea că toată treaba era o ruşine, nu exista alt cuvânt mai potrivit.

— Am decis, spuse brusc Clarence. Le dau drumul înăuntru.

Jessica răcni:

---

[36] Geritol – medicament care conţine vitamine şi minerale, destinat, cu precădere, bătrânilor.

— Nu! Dacă…

Dar era prea târziu. Uşile fură deschise, iar hoarda năvăli în sală. Expresia de pe figura Jessicăi se metamorfoză din cea de oroare în cea de încântare. Se îndreptă către uşă.

— Baroneasă, zise ea, cu un zâmbet fericit, nu pot să vă spun cât de încântaţi suntem că aţi putut să veniţi la mica noastră expoziţie din această seară. Domnul Stockton a fost silit să întârzie, dar va fi aici într-o clipă. Vă rog, serviţi-vă cu nişte canapé-uri…

Clarence îi făcu vesel cu ochiul peste umărul acoperit de vizon al baronesei. Jessica îi adresă în minte toate cuvintele urâte pe care le cunoştea. De îndată ce baroneasa se îndreptă către vol-au-vent-uri, ea se duse la Clarence şi îi spuse, în şoaptă, dar continuând să zâmbească, o grămadă dintre vorbele acelea.

Richard înlemni. Un paznic venea drept către ei, raza lanternei sale mişcându-se dintr-o parte în alta. Se uită în jur, căutând un loc în care să se poată ascunde.

Prea târziu. Alt paznic venea spre ei, trecând pe lângă statuile imense ale zeilor greci morţi, măturând, în faţa sa, cu mănunchiul de raze al lanternei.

— E totul în regulă? strigă primul paznic.

Celălalt paznic continuă să vină înspre ei şi se opri chiar lângă Richard şi Door.

— Cred că da, zise el. Am fost obligat să împiedic o pereche de idioţi în costum să-şi sape iniţialele pe piatra de la Rosetta. Nu-mi place sarcina asta.

Primul paznic îşi puse lanterna chiar în ochii lui Richard, apoi lăsă raza să alunece într-o parte.

— Ţi-am mai spus, zise el, cu încântarea plină de satisfacţie a oricărui profet adevărat, avem parte din nou de *Masca morţii roşii*[37]. O petrecere a unor indivizi dintr-o elită decadentă, în timp ce civilizaţia se prăbuşeşte în capul lor.

Se scobi în nas şi îşi şterse mâna de carâmbul de piele al

[37] Aluzie la o povestire a lui E. A. Poe.

cizmei negre, bine lustruite.

Al doilea paznic oftă.

— Mulţumesc, Gerald. Hai să ne vedem de patrulare.

— Când am avut ultima dată un asemenea eveniment, am descoperit că cineva borâse într-un sarcofag, zise unul dintre ei, apoi uşa se închise în urma lor.

— Dacă faci parte din Londra de Dedesubt, îi spuse Door lui Richard, cu un ton normal, în timp ce mergeau unul lângă altul către următoarea sală, de obicei oamenii nu-şi dau seama că exişti până nu te opreşti şi le vorbeşti. Şi chiar şi aşa, uită de tine foarte iute.

— Dar eu te-am văzut, zise Richard; chestia asta îl frământase destul de mult.

— Ştiu, spuse Door. Nu-i ciudat?

— Totul e ciudat, răspunse el din tot sufletul.

Muzica instrumentelor cu coarde deveni mai puternică. Puseurile de anxietate erau cumva mai rele aici, în Londra de Deasupra, unde Richard era obligat să reconcilieze cele două universuri. Măcar în lumea de jos putea să meargă precum în vis, făcând pas după pas, ca un somnambul.

— Angelusul, anunţă Door, întrerupându-i reveria şi arătând în direcţia din care venea muzica. E aici!

— De unde ştii?

— Ştiu, spuse ea, cu o siguranţă deplină. Vino.

Ieşiră din beznă şi pătrunseră într-un coridor luminat. Deasupra culoarului atârna o pancartă uriaşă:

ÎNGERI DEASUPRA ANGLIEI
O EXPOZIŢIE LA BRITISH MUSEUM
Sponsorizată de Stocktons PLC

Parcurseră coridorul şi intrară pe o uşă deschisă, ajungând într-o încăpere mare, în care avea loc o petrecere.

Un cvartet de instrumente cu coarde cânta, iar un număr de ospătari ofereau mâncare şi băutură unei mulţimi de oameni bine îmbrăcaţi.

Începerea era ticsită cu îngeri.

Erau statui de îngeri pe plintele înguste. Erau picturi cu îngeri pe pereţi. Erau şi fresce cu îngeri. Erau îngeri uriaşi şi îngeri micuţi, îngeri rigizi şi îngeri amabili, îngeri cu aripi şi aureole şi îngeri care nu aveau niciuna, nici alta, îngeri războinici şi îngeri paşnici. Erau îngeri moderni şi îngeri clasici. Sute şi sute de îngeri, de toate mărimile şi toate formele. Îngeri occidentali, îngeri din Orientul Mijlociu, îngeri orientali, îngeri ai lui Michelangelo, îngeri ai lui Joel Peter Witkin, îngeri ai lui Picasso, îngeri ai lui Warhol[38]. Colecţia de îngeri a domnului Stockton era „lipsită de discriminare până la limita nonvalorii, dar impresionantă în eclectismul ei” *(Time Out)*

— O să crezi că sunt cârcotaş, zise Richard, dacă o să-ţi atrag atenţia că tentativa de a găsi aici ceva cu un înger pe el este o chestiune asemănătoare găsitului unui ac în oh, Doamne, e Jessica!

Richard simţi cum i se scurge sângele din obraji. Până în clipa aceea, crezuse că-i vorba numai de o figură de stil. Nu-şi închipuise că aşa ceva se poate întâmpla cu adevărat.

— E cineva cunoscut? întrebă Door.

Richard dădu din cap.

— A fost… Mda. Urma să ne căsătorim. Am fost împreună vreo doi ani. Era cu mine când te-am găsit. Ea a fost cea… Ea a lăsat mesajul. Pe robotul telefonic.

Arătă spre cealaltă parte a încăperii: Jessica discuta plină de însufleţire cu sir Andrew Lloyd Webber, Bob Geldof şi un domn cu ochelari, care semăna teribil de mult cu unul dintre fraţii Saatchi[39]. Din două în două minute,

---

[38] Joel Peter Witkin – n.1939 – fotograf american, Andy Warhol – 1928 – 1987, artist american, figură de frunte a *pop art.*

[39] Andrew Lloyd Webber – compozitor contemporan de mare succes; dintre creaţiile sale amintim musicalurile „Jesus Christ Superstar” şi „Evita”; Bob Geldof— cântăreţ, compozitor, actor şi activist politic irlandez contemporan; Charles şi Maurice Saatchi – oameni de afaceri britanici,

Jessica se uita la ceas şi arunca o privire către uşă.

— Ea? întrebă Door, recunoscând femeia; apoi, simţind, evident, că trebuie să spună ceva drăguţ despre cineva la care ţinea Richard, adăugă: Mda, e foarte…

Door făcu o pauză, se gândi, apoi spuse:

— … curată.

Richard se uită în cealaltă parte a camerei.

— Ea… n-o să se supere că suntem aici?

— Mă îndoiesc, zise Door. Sincer vorbind, dacă nu faci ceva prostesc – cum ar fi să-i vorbeşti – probabil că nici măcar n-o să te remarce.

Apoi spuse, cu mai mult entuziasm:

— Mâncare!

Se năpusti asupra canapé-urilor ca o fată micuţă, cu nasul murdar de funingine, îmbrăcată într-o jachetă de piele prea mare, care nu mai mâncase ca lumea de ceva timp. Cantităţi enorme de hrană fură îndesate imediat în gura ei, mestecate şi înghiţite, şi, în acelaşi timp, sandvişuri mai substanţiale fură înfăşurate în şerveţele de hârtie şi vârâte în buzunarele sale. Apoi, ţinând în mână o farfurie de hârtie plină ochi cu pulpe de pui, felii de pepene, vol-au-vent cu ciuperci, foietaj cu caviar şi cârnăciori de vânat, Door începu să dea târcoale prin încăpere, privind cu atenţie fiecare artefact cu îngeri.

Richard se ţinea după ea, cu un sandviş cu brânză Brie şi fennel, şi cu un pahar cu suc de portocale proaspăt stors.

Jessica era profund uluită. Îl zărise pe Richard şi, observându-l pe el, o văzuse şi pe Door. Era ceva familiar în cei doi: ca o mâncărime în adâncul gâtului, de care nu puteai să scapi şi, ca urmare, enervantă.

Treaba asta îi amintea de ceva ce-i spusese odată mama ei: că întâlnise într-o seară o femeie pe care o cunoştea de o viaţă – fusese la şcoală cu ea, făcuse parte din consiliul parohial împreună cu ea – şi, în momentul în care o

---

foarte bogaţi. Maurice a fost înnobilat şi a condus aproape doi ani partidul conservator.

întâlnise la o petrecere, îşi dăduse brusc seama că nu putea să-şi amintească numele ei, deşi ştia că femeia are un soţ ziarist, numit Eric, şi un retriever auriu, numit Major. Chestia asta o enervase teribil pe mama Jessicăi.

Iar pe Jessica o făcea să nu se poată concentra.

— Cine sunt oamenii ăştia? îl întrebă ea pe Clarence.

— Aia? Păi *el* e noul redactor de la *Vogue,* iar ea este corespondenta pe probleme de artă a ziarului *New York Times.* Cea dintre ei cred că e Kate Moss…

— Nu, nu ei, zise Jessica. *Ăia.* De acolo.

Clarence se uită spre locul în care arăta ea. Hmm? Oh! *Ăia!* Nu pricepea cum de nu-i văzuse mai înainte. Bătrâneţea, îşi zise el; avea să împlinească, în curând, douăzeci şi trei de ani.

— Ziarişti? zise el, fără prea multă convingere. Arată foarte eleganţi. Modă Grunge? Tot ce se poate. Ştiu că am invitat *The Face…*

— *Îl cunosc* pe bărbatul ăla, zise Jessica, frustrată.

Apoi şoferul domnului Stockton sună din Holborn ca să spună că aproape ajunsese la British Museum, iar Richard îi ieşi din cap, ca bobiţele de mercur ce ţi se scurg printre degete.

— Ai văzut ceva? întrebă Richard.

Door clătină din cap şi înghiţi o gură de pulpă de pui abia mestecat.

— E ca şi cum ai juca „Găseşte porumbelul” în Trafalgar Square, zise ea. Nu-i nimic care să *semene* cu Angelusul. Hârtia zice că o să-l recunosc dacă o să-l văd.

Şi merse mai departe, cercetând îngerii, croindu-şi drum pe lângă un industriaş, pe lângă şeful adjunct al opoziţiei şi pe lângă Cea Mai Scump Plătită Târfă din Sudul Angliei.

Richard se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Jessica. Avea părul prins în creştet, încadrându-i perfect faţa în spirala buclelor castanii. Era foarte frumoasă. Îi zâmbea. Zâmbetul acela declanşă totul.

— Bună, Jessica, zise el. Ce mai faci?

— Bună. N-o să crezi, dar asistentul meu a uitat să trimită o notă ziarului tău, domnule… hmm…

— Ziar? întrebă Richard.

— Am spus ziar? zise ea, cu un râs dulce, ca un zăngănit de clopoţel, un râs autocritic. Revistă… post de televiziune. Nu faci parte din presă?

— Arăţi foarte bine, Jessica, spuse Richard.

— Eşti în avantaj faţă de mine, zise ea, zâmbind zglobiu.

— Eşti Jessica Bartram. Eşti director de piaţă la Stockton. Ai douăzeci şi şase de ani. Ziua ta de naştere e pe douăzeci şi trei aprilie, iar când eşti cuprinsă de patimă ai tendinţa să fredonezi cântecul formaţiei Monkees, „I'm a Believer"[40]…

Jessica nu mai zâmbea.

— Asta-i o glumă? întrebă ea, sec.

— Oh, am fost logodiţi în ultimele optsprezece luni, spuse Richard.

Jessica zâmbi, nervoasă. Poate că era un soi de glumă, una dintre glumele alea pe care toţi ceilalţi păreau să le priceapă, iar ea nu se prindea niciodată.

— Cred că aş fi ştiut şi eu dacă aş fi fost logodită cu cineva în ultimele optsprezece luni, domnule… hmm…

— Mayhew, zise Richard, dornic s-o ajute. Richard Mayhew. M-ai părăsit, iar eu nu mai exist.

Jessica făcu semn în grabă, fără să se adreseze în mod special cuiva din încăpere.

— Aici! strigă ea, disperată, şi începu să se tragă înapoi.

— *Sunt un credul,* cântă vesel Richard. *N-aş putea s-o părăsesc nici dacă aş încerca…*

Jessica înhăţă un pahar de şampanie de pe o tavă care trecea pe lângă ea şi îl goli dintr-o înghiţitură. În celălalt capăt al camerei îl văzu pe şoferul domnului Stockton, iar unde era şoferul domnului Stockton…

Jessica se îndreptă spre uşi.

— Cine era? întrebă Clarence, în timp ce i se alătura.

— Cine?

— Bărbatul cel misterios.

— Nu ştiu, recunoscu ea, după care zise: Poate că ar trebui să chemi paza.

---

[40] „I'm a Believer" – „Sunt un credul".

— Bine. De ce?

— Tu… cheamă paza, spuse ea, apoi domnul Arnold Stockton intră în sală, iar ei îi zbură din cap orice altceva.

Domnul Arnold Stockton era un bărbat expansiv şi afectat, o caricatură de Hogarth[41] a unui bărbat, cu circumferinţă enormă, cu multe bărbii şi cu abdomen mare. Avea peste şaizeci de ani. Părul îi era cenuşiu şi argintiu, tuns prea lung la spate, pentru că oamenii nu se simţeau în largul lor din cauză că părul lui era prea lung, iar domnului Stockton îi plăcea să-i facă pe oameni să nu se simtă în largul lor. În comparaţie cu Arnold Stockton, Rupert Murdoch era un neică nimeni, iar răposatul Robert Maxwell era o balenă aruncată pe uscat[42]. Arnold Stockton era un pitbull, iar caricaturiştii alegeau, deseori, să-l reprezinte aşa. Firma sa deţinea câte puţin din toate: sateliţi, ziare, case de discuri, parcuri de distracţii, cărţi, reviste, benzi desenate, posturi de televiziune, companii cinematografice.

— Acum o să ţin discursul, îi zise domnul Stockton Jessicăi, ca introducere. Apoi o s-o şterg. O să mă întorc altă dată, când n-or să fie atâtea cămăşi scrobite aici.

— Bine, spuse Jessica. Da. Acum discursul. Bineînţeles.

Şi-l conduse pe scena cea mică, pe podium. Apoi ciocăni cu unghia într-un pahar, cerând să se facă linişte. Nimeni n-o auzi, aşa că spuse în microfon:

— Scuzaţi-mă.

De data asta, conversaţia încetă.

— Doamnelor şi domnilor. Onoraţi oaspeţi. Îmi face plăcere să vă urez bun-venit tuturor la British Museum, la expoziţia sponsorizată de Stockton, „îngeri deasupra Angliei”, şi să vi-l prezint pe cel care se află în spatele

[41] William Hogarth – pictor englez important din secolul al XVIII-lea, celebru şi prin lucrările sale în care îşi satiriza contemporanii.

[42] Rupert Murdoch – om de afaceri australian-american, deţinător al unei poziţii fruntaşe în mass media; Robert Maxwell – politician şi proprietar de ziare şi edituri.

acestei expoziţii, directorul şi preşedintele consiliului nostru de administraţie, domnul Arnold Stockton.

Oaspeţii aplaudară, niciunul dintre ei neavând vreo îndoială cu privire la cel care strânsese colecţia de îngeri şi care, la drept vorbind, le plătise şampania.

Domnul Stockton îşi drese glasul.

— Bine, zise el. N-o să dureze mult. Când eram copil, obişnuiam să vin duminica la British Museum, pentru că intrarea era gratuită, iar noi nu aveam mulţi bani. Dar urcam treptele mari spre muzeu, veneam în camera asta din spate şi mă uitam la îngerul acesta. Aveam impresia că el ştia ce gândeam.

Chiar în clipa aceea, Clarence se întoarse, cu doi paznici alături de el. Arătă către Richard, care se oprise să asculte discursul domnului Stockton. Door examina, încă, exponatele.

— Nu, el, le tot spunea Clarence paznicilor, în şoaptă. Nu acolo! Da? El.

— Mă rog. Dar, ca orice lucru care nu-i îngrijit, continuă domnul Stockton, s-a degradat, s-a prăbuşit sub tensiunile şi poverile timpurilor moderne. A putrezit. S-a stricat. A fost nevoie de bani căcălău – vorbitorul se opri, lăsând să fie priceput pe deplin, pentru că dacă el, Arnold Stockton, credea că era vorba de bani căcălău, atunci, cu siguranţă, căcălău erau – iar o duzină de meseriaşi au petrecut o grămadă de timp ca să-l restaureze şi să-l repare. După ce se termină aici, expoziţia va merge în America, apoi în jurul lumii, aşa că s-ar putea să inspire un alt puşti fără nicio leţcaie să înceapă să-şi construiască propriul imperiu al comunicaţiilor.

Stockton se uită în jur. Se întoarse către Jessica şi mormăi:

— Ce să fac acum?

Jessica îi arătă frânghia, aflată într-o parte a cortinei. Domnul Stockton trase de ea. Cortina se văluri şi se deschise, dezvăluind o uşă veche, aflată în spatele ei.

Din nou, în colţul încăperii în care se afla Clarence avu loc o izbucnire de activitate.

— Nu. *El,* zise Clarence. Pentru Dumnezeu! Sunteţi orbi?

Obiectul de după perdea arăta ca şi cum ar fi fost cândva uşa unei catedrale. Era înaltă cât doi oameni şi suficient de lată ca să poată trece prin ea un cal. În lemnul ei era sculptat un înger extraordinar, colorat în roşu, alb şi foiţă de aur. Îngerul se uita la lume cu ochi goi, medievali. Din rândul oaspeţilor se auzi un oftat plin de emoţie, apoi vizitatorii începură să aplaude.

— *Angelusul,* zise Door, prinzându-l pe Richard de mânecă. Asta el! Richard, vino! spuse ea şi fugi către scenă.

— Scuzaţi-mă, domnule, îi zise unul dintre paznici lui Richard.

— Pot să văd invitaţia dumneavoastră? întrebă celălalt, apucându-l pe Richard de braţ discret, dar ferm. Aveţi vreun act?

— Nu, răspunse acesta.

Door urcase pe scenă. Richard încercă să se elibereze şi să o urmeze, sperând că paznicii vor uita de el. Nu uitară: din moment ce atenţia le fusese îndreptată asupra lui, aveau de gând să-l trateze ca pe oricare spărgător zdrenţăros, nespălat şi cam neras. Paznicul care-l ţinea îşi mări strânsoarea, mormăind:

— Potoleşte-te!

Door se opri pe scenă, întrebându-se cum să-i facă pe paznici să-i dea drumul. Apoi făcu singurul lucru care-i trecu prin minte. Se duse la microfon, se ridică în vârful picioarelor şi răcni, cât putu de tare, în sistemul audio. Scoase un răcnet impresionant: acesta reuşi, fără niciun ajutor artificial, să treacă prin ţestele oamenilor, de parcă ar fi fost o bormaşină nouă, electrică, ce avea un burghiu pentru găurit oase. Şi fiind şi amplificat… Fu pur şi simplu ceva nepământesc.

O chelneriţă scăpă tava cu băuturi. Oamenii întoarseră capetele. Îşi acoperiră urechile cu mâinile. Conversaţiile încetară. Lumea se uita la scenă, uluită şi cuprinsă de oroare. Iar Richard profită de ocazie.

— Scuze, îi zise el paznicului ameţit, în timp ce-şi

desprindea braţul din strânsoarea individului şi fugea. Am greşit Londra.

Ajunse pe scenă şi prinse mâna stângă, întinsă, a lui Door. Mâna ei dreaptă atinse Angelusul, uşa enormă de catedrală. O atinse şi *o deschise.*

De data aceasta, nimeni nu scăpă pe jos nicio băutură. Înlemniseră cu toţii, privind, copleşiţi – şi orbiţi pentru moment. Angelusul se deschisese, iar lumina din spatele uşii potopise încăperea cu strălucirea ei. Oamenii îşi acoperiră ochii, apoi, ezitând, îi deschiseră din nou şi se uitară, pur şi simplu. Era ca şi cum în încăpere fusese declanşat un foc de artificii. Nu artificii de interior, chestii ciudate care împroaşcă foc şi miros urât; nici măcar felul de artificii pe care le pui în curtea din spatele casei; ci soiul de artificii de tip industrial, care aruncă foc suficient de sus ca să reprezinte o ameninţare pentru cursele aeriene, soiul de artificii cu care se încheie o zi la Disney World, sau care dau dureri de cap pompierilor la un concert al formaţiei Pink Floyd. Fu un moment de adevărată magie.

Publicul privea, vrăjit şi uluit. Singurul zgomot care se auzea era gâfâitul uşor, aproape geamăt, de uimire, pe care-l scot oamenii când privesc focurile de artificii: sunetul veneraţiei. Apoi, un tânăr murdar şi o fată cu faţa jegoasă, într-o jachetă uriaşă de piele, intrară în spectacolul de lumină şi dispărură. Uşa se închise în urma lor. Spectacolul de lumină se terminase.

Totul fu iarăşi normal. Oaspeţii şi paznicii, împreună cu chelnerii, clipiră, clătinară din capete, apoi, întrucât avuseseră de-a face cu ceva complet diferit de ceea ce cunoşteau din experienţă, fură de acord, fără să scoată un cuvânt, că aşa ceva nu se întâmplase niciodată. Cvartetul de instrumente cu coarde începu să cânte din nou.

Domnul Stockton plecă, dând violent din cap către diferite cunoştinţe în timpul drumului. Jessica se duse la Clarence.

— Ce fac paznicii ăştia aici? întrebă ea.

Paznicii respectivi stăteau printre oaspeţi, uitându-se în

jur de parcă nici ei nu ştiau prea bine ce făceau acolo. Clarence începu să-i explice ce căutau paznicii; apoi îşi dădu seama că nu avea habar.

— O să rezolv problema, spuse el, competent.

Jessica dădu din cap. Se uită la petrecerea ei şi zâmbi cu bunăvoinţă. Totul mergea foarte bine.

Richard şi Door merseră în lumină. Apoi se făcu întuneric şi frig, iar Richard clipi, din cauza imaginii remanente a luminii de pe retină, care-l lăsase aproape orb: o serie fantomatică de pete portocalii-verzi care se decolorau iute, pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul care-i înconjura.

Se aflau într-o sală uriaşă, săpată în stâncă. Coloane de oţel, negre şi pătate de rugină, sprijineau tavanul, urcând în întunericul îndepărtat, probabil kilometri întregi. Richard auzea, de undeva, plescăitul uşor al apei: poate o fântână sau un izvor. Door îl ţinea încă strâns de mână. În depărtare, o flacără micuţă pâlpâi şi izbucni în vâlvătaie. Apoi alta, şi alta. Richard îşi dădu seama că erau o mulţime de lumânări, care se aprindeau. Iar printre lumânări, mergând către ei, venea o siluetă înaltă, îmbrăcată într-o robă simplă, albă.

Silueta părea că se mişcă încet, dar trebuie să fi mers foarte iute, pentru că ajunse lângă ei în câteva secunde. Avea păr auriu şi faţa palidă. Nu era mult mai înaltă decât Richard, dar îl făcea să se simtă ca un copilaş. Nu era bărbat; nu era femeie. Era foarte frumoasă. Vocea sa era calmă. Zise:

— Doamna Door, nu-i aşa?

— Da, răspunse Door.

Un zâmbet blând. Făptura dădu din cap spre fată, aproape umilă.

— E o onoare ca, în cele din urmă, să vă întâlnesc pe dumneavoastră şi pe tovarăşul dumneavoastră. Eu sunt îngerul Islington.

Ochii făpturii erau limpezi şi mari. Roba sa nu era albă, cum crezuse, la început, Richard: părea să fie ţesută din

lumină.

Richard nu credea în îngeri, nu crezuse niciodată. Şi n-avea de gând să înceapă să creadă acum. Dar e mai uşor să nu crezi în ceva când acel ceva nu se uită drept la tine şi-ţi spune pe nume.

— Richard Mayhew, zise făptura, şi tu eşti binevenit aici, în sălile mele. Vă rog, spuse făptura, întorcându-se, vă rog, urmaţi-mă.

Richard şi Door urmară îngerul prin peşteri. Lumânările se stingeau singure în urma lor.

Marchizul de Carabas mergea prin spitalul gol, iar cioburile de sticlă şi seringi vechi trosneau sub cizmele sale cu bot pătrat, de motociclist. Pătrunse printr-o uşă dublă, care ducea la o scară din spatele clădirii. Marchizul coborî pe scară, către pivniţele de sub spital.

Merse prin încăperile de sub clădire, ocolind, cu un aer dezgustat, mormanele de gunoaie mucegăite. Merse prin băi şi toalete, coborî pe o scară veche de fier, trecu printr-un loc umed, mocirlos, apoi deschise o uşă pe jumătate putredă şi intră. Se uită prin camera în care se afla; privi, cu un dispreţ magnific, pisoiul pe jumătate mâncat şi teancul de lame de ras. Apoi curăţă resturile de pe un scaun şi se aşeză confortabil, comod, în bezna pivniţei, şi închise ochii.

După un timp, uşa hrubei fu deschisă şi intrară nişte oameni.

Marchizul de Carabas deschise ochii şi căscă. Apoi le aruncă domnului Croup şi domnului Vandemar un zâmbet larg.

— Salut, băieţi, zise de Carabas. Am considerat că-i momentul potrivit să vin aici şi să discut personal cu voi.

Zece

— Bei vin? întrebă făptura.

Richard dădu din cap.

— Am băut cândva puţin vin, zise Door, şovăitoare. Tatăl meu. El mi-a dat. La cină. Ne-a lăsat să gustăm.

Îngerul Islington ridică sticla: arăta ca un soi de carafă. Richard se întrebă dacă recipientul era făcut din sticlă: refracta şi reflecta lumina lumânărilor într-un mod foarte bizar. Poate că era un soi de cristal sau un diamant uriaş.

Îngerul scoase dopul cristalului şi turnă un deget de lichid într-un pahar. Era un vin alb, dar care nu semăna cu vreun vin pe care-l văzuse vreodată Richard. Răspândea lumină în peşteră, ca razele de soare reflectate într-un bazin de înot.

Door şi Richard stăteau în jurul unei mese din lemn înnegrit de vreme, pe scaune uriaşe din lemn, şi nu spuneau nimic.

— Acest vin, zise Islington, este ultima sticlă din soiul său. Am primit o duzină de sticle de la unul dintre strămoşii tăi.

Îi întinse paharul lui Door şi începu să toarne alt deget din vinul lucitor din carafă în alt pahar. Făcu acest lucru respectuos, aproape cu dragoste, ca un preot care săvârşeşte un ritual.

— A fost un dar de bun-venit. Asta s-a întâmplat cu treizeci, patruzeci de mii de ani în urmă. Oricum, cu ceva timp în urmă.

Îi dădu paharul cu vin lui Richard.

— Cred că puteţi să mă acuzaţi că risipesc ceva ce ar trebui să preţuiesc, le spuse el. Dar primesc atât de rar oaspeţi… Iar viaţa aici e grea…

— Angelusul… şopti Door.

— Da, aţi călătorit folosind Angelusul. Dar calea aceasta

poate fi utilizată o singură dată de fiecare călător.

Îngerul ridică paharul, privindu-l în lumină.

— Beţi cu grijă, îi sfătui el. E foarte tare.

Se aşeză la masă, între Richard şi Door.

— Când cineva îl gustă, îmi place să-mi imaginez că gustă de fapt razele de soare din zilele care-au trecut, zise el, gânditor, apoi îşi ridică paharul. Un toast: pentru triumfurile de altădată.

— Pentru triumfurile de altădată, intonară, în cor, Richard şi Door.

Apoi, cu prudenţă, gustară vinul, sorbindu-l, nu bându-l.

— E uimitor, spuse Door.

— Chiar e uimitor, zise şi Richard. Credeam că vinurile vechi se oţetesc când sunt expuse la aer.

Îngerul clătină din cap.

— Nu şi acesta. Totul ţine de felul strugurilor şi de locul în care au fost cultivaţi. Acest soi de struguri a dispărut, din nefericire, când via a pierit sub valuri.

— E vrăjit, spuse Door, sorbind lumina lichidă. N-am gustat niciodată aşa ceva.

— Şi nici n-o să mai guşti, zise Islington. Nu mai există vin din Atlantida.

Undeva, în interiorul lui Richard, o voce şoptită, raţională, îi atrase atenţia că nu existase niciodată vreo Atlantidă şi, ca urmare a acestei afirmaţii, concluzionă că nu existau îngeri, iar de aici ajunse la opinia că majoritatea experienţelor din ultimele câteva zile fuseseră imposibile. Richard o ignoră. Învăţase cu dificultate să se încreadă în instinctele sale, şi îşi dăduse seama că explicaţia cea mai simplă şi mai potrivită pentru ceea ce văzuse şi trăise recent era cea care-i fusese oferită – indiferent cât de puţin posibilă părea. Deschise gura şi gustă încă o dată vinul. Acesta îl făcu să se simtă fericit. Îl făcu să se gândească la ceruri mai înalte şi mai albastre decât cele pe care le văzuse, la un soare auriu, care atârna, uriaş, pe cer; la ceva mai simplu, la ceva mai tânăr decât lumea pe care o cunoştea.

În stânga lor era o cascadă; apa limpede cobora de-a

lungul stâncii şi se strângea într-un bazin de piatră. În dreapta se afla o uşă, plasată între două coloane de oţel: era făcută din cremene şlefuită, prinsă într-un metal aproape negru.

— Chiar pretindeţi că sunteţi înger? întrebă Richard. Că l-aţi întâlnit pe Dumnezeu şi toate celelalte?

Islington zâmbi.

— Nu pretind nimic, Richard. Dar sunt un înger.

— Ne-aţi onorat, zise Door.

— Nu. Voi m-aţi onorat pe mine, venind aici. Door, tatăl tău a fost un om bun şi mi-a fost prieten. Am fost profund întristat de moartea sa.

— El spunea… în jurnalul său… spunea ca trebuie să vin la dumneavoastră. Spunea că pot să am încredere în dumneavoastră.

— Sper să merit această încredere, spuse îngerul, şi îşi sorbi vinul. Londra de Dedesubt e al doilea oraş de care am grijă. Primul s-a scufundat sub valuri şi n-am putut să fac nimic ca să împiedic acest lucru. Ştiu ce înseamnă durerea şi ştiu ce înseamnă să pierzi pe cineva. Ai toată simpatia mea. Ce vrei să ştii?

Door tăcu un timp.

— Familia mea… a fost ucisă de Croup şi Vandemar. Dar cine a ordonat acest lucru? Vreau… vreau să ştiu *de ce.*

Îngerul dădu din cap.

— Multe secrete îşi croiesc drum către mine, zise el. Multe bârfe, jumătăţi de adevăruri şi zvonuri. Şi tu? spuse el, întorcându-se spre Richard. Tu ce vrei, Richard Mayhew?

Richard ridică din umeri.

— Îmi vreau viaţa înapoi. Şi apartamentul. Şi slujba.

— Se poate, spuse îngerul.

— Mda. Bine, zise Richard, cu glas inexpresiv.

— Te îndoieşti de mine? întrebă îngerul Islington.

Richard îl privi în ochi. Erau ochi de un cenuşiu luminos, bătrâni ca Universul, ochi care văzuseră cum se alcătuiseră galaxiile din praful stelar cu zece milioane de milioane de ani în urmă. Richard clătină din cap. Islington

îi zâmbi.

— Nu va fi uşor, iar tu şi tovarăşii tăi veţi înfrunta dificultăţi foarte serioase, atât în timpul lucrării, cât şi la întoarcere. Dar există o cale să învăţăm, o cheie pentru toate problemele noastre.

Îngerul se ridică, se duse la o poliţă mică de piatră şi luă de acolo o figurină, una dintre multele care erau pe raft. Era o statuetă mică, neagră, care reprezenta un soi de animal, făcut din sticlă vulcanică. Îngerul i-o dădu lui Door.

— Aceasta te va ţine în siguranţă în ultima parte a călătoriei de întoarcere către mine, zise el. Restul e grija ta.

— Ce vreţi să facem? întrebă Richard.

— Fraţii Negri[43] sunt păstrătorii unei chei. Aduceţi-mi-o.

— Şi o veţi folosi ca să aflaţi cine mi-a ucis familia? întrebă Door.

— Sper, zise îngerul.

Richard îşi termină paharul cu vin. Simţi cum băutura îl încălzeşte, cum curge prin el. Avea simţământul bizar că, dacă s-ar uita la degetele sale, ar vedea vinul lucind prin ele. Ca şi cum el însuşi ar fi fost făcut din lumină…

— Mult noroc! şopti îngerul Islington.

Apoi se auzi un sunet de mişcare, asemenea vântului care sufla printr-o pădure dispărută, sau ca bătăile unor aripi puternice.

Richard şi Door stăteau pe podea, într-o încăpere din British Museum, privind basorelieful pictat al unui înger de pe o uşă de catedrală. Camera era întunecată şi goală. Petrecerea se terminase de mult timp. Cerul de afară începuse să se lumineze. Richard se ridică, apoi se aplecă şi o ajută pe Door să se ridice.

— Fraţii Negri? întrebă el.

Door dădu din cap.

Richard traversase Blackfriars Bridge, din centrul comercial al Londrei, trecuse deseori prin staţia de metrou Blackfriars, dar învăţase deja să nu mai presupună nimic.

[43] Black Friars – Fraţii Negri, Călugării Negri.

— Nişte oameni.

Richard se duse la Angelus. Îşi trecu degetul peste roba pictată a acestuia.

— Crezi că poate să facă aşa ceva? Să-mi dea viaţa înapoi?

— N-am auzit niciodată de aşa ceva. Dar nu cred că ne-a minţit. E un înger.

Door desfăcu palma şi se uită la statuia Fiarei.

— Tatăl meu avea una dintre astea, spuse ea cu tristeţe, apoi vârî obiectul într-un buzunar al jachetei cafenii de piele.

— Mda, spuse Richard, n-o să obţinem cheia lălăindu-ne pe aici, nu-i aşa?

Merseră împreună prin coridoarele goale ale muzeului.

— Ce ştii despre cheia aia? întrebă el.

— Nimic, răspunse Door.

Ajunseseră la intrarea principală în muzeu.

— Am auzit de Fraţii Negri, dar n-am avut de-a face cu ei.

Fata îşi apăsă degetele pe o uşă de sticlă, bine încuiată, iar aceasta se deschise la atingerea ei.

— O ceată de călugări, zise Richard, gânditor. Pun pariu că dacă o să le spunem că-i pentru un înger, pentru un înger adevărat, or să ne dea cheia lor sfântă şi, ca supliment surpriză, or să ne dea deschizătorul vrăjit de conserve şi uluitorul tirbuşon care fluieră.

Începu să râdă, întrebându-se dacă era încă sub influenţa vinului.

— Eşti bine dispus, zise Door.

Richard dădu din cap, cu entuziasm.

— O să mă întorc acasă. Totul va fi din nou normal. Din nou plictisitor. Din nou minunat.

Richard se uită la treptele de piatră care duceau spre British Museum şi decise că acestea fuseseră făcute tocmai bine pentru ca Fred Astaire şi Ginger Rogers să le coboare dansând. Dar, văzând că niciunul dintre cei doi nu era disponibil, începu să coboare el treptele dansând, întruchipându-l pe Fred Astaire şi fredonând ceva care se

afla aproximativ la mijloc între „Puttin’ on the Ritz” şi „Top Hat, White Tie and Tails”[44].

— Ya-ta-ta-da-da-ta-ta-ya, cânta el, ţopăind în sus şi-n jos pe trepte.

Door rămase în capul scărilor, privindu-l îngrozită. Apoi nu mai putu să se stăpânească şi începu să râdă. Richard se uită în sus, spre ea, îşi scoase în faţa ei jobenul imaginar alb, de mătase, mimă că-l aruncă în aer, că-l prinde şi că-l pune din nou pe cap.

— Caraghiosule! îi zise Door şi-i zâmbi.

Ca răspuns, Richard o prinse de mână şi continuă să danseze, urcând şi coborând treptele. Door ezită o clipă, apoi începu şi ea să se mişte. Dansa mult mai bine decât el. Când ajunseră jos, se prăbuşiră unul în braţele celuilalt, gâfâind, epuizaţi şi chicotind.

Richard simţea că lumea se învârte cu el.

Simţea inima ei bătând lângă pieptul său. Clipa începu să se schimbe, iar Richard se întrebă ce trebuia să facă. Se întrebă dacă trebuia s-o sărute. Se întrebă dacă voia s-o sărute şi îşi dădu seama că nu ştia cu adevărat ce voia. Se uită în ochii ei uimitori. Door îşi lăsă capul într-o parte, apoi se desprinse de el. Îşi ridică gulerul jachetei cafenii de piele în jurul ei: o armură şi un blindaj.

— Să mergem şi să ne găsim paznicul, spuse Door.

Şi plecară împreună, pe trotuar, către staţia de metrou British Museum, împleticindu-se numai puţin, din când în când.

— Ce vrei? întrebă domnul Croup.

— Ce vrea toată lumea? întrebă marchizul de Carabas, puţin cam prea retoric.

— Făpturi moarte, sugeră domnul Vandemar. Dinţi în plus.

— M-am gândit că am putea să încheiem o înţelegere, zise marchizul.

---

[44] Melodii ale lui Fred Astaire; „Puttin’ on the Ritz” – „Să ne prefacem că suntem la hotelul Ritz”; „Top Hat, White Tie and Tails” – „Joben, cravată albă şi frac”

Domnul Croup începu să râdă. Râsul lui suna ca o bucată de tablă de scris trasă peste unghiile unui zid din degete retezate.

— Oh, seniore marchiz! Cred că pot să mărturisesc confidenţial, fără să risc să fiu contrazis de vreuna dintre părţile aici prezente, că ţi-ai pierdut minţile pe care se spunea că le ai. Dacă-mi pot permite vulgaritatea, eşti sărit complet de pe fix.

— Spune cuvântul necesar, zise domnul Vandemar, care stătea acum în spatele scaunului marchizului, şi o să-i iau gâtul înainte să apuci să zici „peşte”.

Marchizul suflă puternic peste unghiile sale şi le lustrui cu poala hainei.

— Am gândit întotdeauna, zise el, că violenţa este ultimul refugiu al incompetentului, iar ameninţările inutile – sanctuarul final al unui tâmpit iremediabil.

Domnul Croup se uită sever la el şi şuieră:

— Ce cauţi aici?

Marchizul de Carabas se întinse ca o pisică mare: poate un linx sau o panteră neagră uriaşă. Iar când sfârşi să se întindă, era în picioare, cu mâinile înfundate în buzunarele magnificei sale haine.

— Înţeleg că dumneata eşti domnul Croup, zise el pe un ton liniştit. Un colecţionar de figurine din timpul dinastiei T’ang.

— Chiar dacă aş fi… începu domnul Croup.

— Dacă ai fi, spuse marchizul de Carabas, atunci s-ar putea să fi interesat de asta.

Scoase o mână din buzunar şi i-l arătă domnului Croup. Până ceva mai devreme, obiectul stătuse într-o cutie de sticlă, din seiful unei bănci comerciale de frunte din Londra. În unele cataloage era înregistrat drept *Spiritul toamnei (figură gravă).* Era înalt numai de vreo cincisprezece centimetri: o piesă din ceramică smălţuită, care fusese modelată, vopsită şi coaptă pe vremea când Europa se afla în Evul întunecat, cu şase sute de ani înainte de prima călătorie a lui Columb.

Domnul Croup şuieră, involuntar, şi se întinse după

obiect. Marchizul îl feri şi-l cuibări la pieptul său.

— Nu, nu, zise el. Nu-i o treabă chiar atât de simplă.

— Nu? întrebă domnul Croup. Şi ce o să ne oprească să ţi-l luăm şi să împrăştiem bucăţi din tine prin toată Lumea de Dedesubt? Noi n-am mai dezmembrat un marchiz până acum.

— Ba da, spuse domnul Vandemar. În York. În secolul paisprezece. Ploua.

— Nu era marchiz, spuse domnul Croup. Era contele de Exeter.

— Şi marchiz de Westmorland, îl completă domnul Vandemar, care părea încântat de sine.

Domnul Croup pufni.

— Ce ne împiedică să te tocăm în tot atâtea bucăţi cum l-am tocat pe marchizul de Westmorland? întrebă el.

De Carabas scoase cealaltă mână din buzunar. Ţinea în ea ciocan mititel. Aruncă ciocanul îi aer şi-l prinse de mâner, sfârşind prin a-l pune pe figurina de porţelan.

— Oh, vă rog, zise el. Fără ameninţări prosteşti. Cred că m-aş simţi mai bine dacă voi doi v-aţi trage înapoi şi aţi sta acolo.

Domnul Vandemar îi aruncă o privire domnului Croup, iar acesta dădu din cap, aproape imperceptibil. Urmă o vibraţie a aerului, iar domnul Vandemar apăru lângă domnul Croup, care zâmbea ca un craniu.

— Într-adevăr, sunt cunoscut că achiziţionez, ocazional, statuete T'ang, recunoscu acesta. E de vânzare?

— Nu prea ne ocupăm cu vânzări şi cumpărări aici, în Lumea de Dedesubt, domnule Croup. Troc. Schimb. Cu asta ne ocupăm. Răspunsul, totuşi, este da, această statuetă măruntă şi demnă de interes e disponibilă.

Domnul Croup strânse din buze. Îşi încrucişă braţele. Îşi trecu o mână prin părul soios. Apoi zise:

— Spune ce preţ vrei.

Marchizul respiră din greu, uşurat, scoţând un oftat care aproape că putu fi auzit. La urma urmei, se părea că va fi în stare să săvârşească toată şmecheria aceea grandioasă…

— Mai întâi, trei răspunsuri la trei întrebări.

Croup dădu din cap.

— În regulă. Vrem şi noi trei răspunsuri.

— Mi se pare corect, zise marchizul. În al doilea rând, vreau garanţie că o să pot pleca nevătămat de aici. Şi să fiţi de acord să-mi daţi un avantaj de cel puţin o oră.

Croup dădu violent din cap.

— De acord. Pune prima întrebare.

Privirea lui rămase aţintită asupra statuii.

— Prima întrebare. Pentru cine lucraţi?

— Asta-i una uşoară, zise domnul Croup. Un răspuns simplu. Lucrăm pentru angajatorul nostru, care vrea ca numele său să rămână necunoscut.

— Hmmm… De ce aţi omorât familia lui Door?

— Ordin de la angajatorul nostru, spuse domnul Croup, iar zâmbetul său deveni, pentru moment, şi mai viclean.

— De ce n-aţi omorât-o pe Door, când aţi avut ocazia?

Domnul Vandemar zise, înainte ca domnul Croup să poată răspunde:

— Trebuia s-o ţinem în viaţă. E singura care poate să deschidă uşa.

Domnul Croup se uită urât la asociatul său.

— Bravo! De ce nu-i povesteşti tot?

— Voiam să-l impresionez, mormăi domnul Vandemar.

— Bine, spuse domnul Croup. Ai primit trei răspunsuri, indiferent cât de folositoare îţi sunt. Prima mea întrebare: de ce o aperi pe fată?

— Tatăl ei mi-a salvat viaţa, răspunse sincer marchizul. Nu mi-am plătit niciodată datoria faţă de el. Prefer ca datoriile să fie în favoarea mea.

— Am o întrebare, zise domnul Vandemar.

— Şi eu, domnule Vandemar. Richard Mayhew, cel din lumea de deasupra. De ce călătoreşte împreună cu ea? De ce ea îi permite acest lucru?

— Din sentimentalism, răspunse marchizul de Carabas.

Iar în clipa în care rosti cuvintele, se întrebă dacă acesta era întregul adevăr. Începuse să se întrebe dacă individul ăla din lumea de deasupra nu însemna, cumva, mai mult

decât se vedea cu ochiul liber.

— Acum răspunde-mi mie, spuse domnul Vandemar. La ce număr mă gândesc?

— Poftim?

— La ce număr mă gândesc? repetă domnul Vandemar. E între unu şi o grămadă, adăugă el, binevoitor.

— Şapte, zise marchizul.

Domnul Vandemar dădu din cap, impresionat. Domnul Croup începu să zică:

— Unde e…

Dar marchizul clătină din cap.

— Începeţi să vă lăcomiţi, zise el.

Urmă o clipă de tăcere deplină, în pivniţa aceea rece. Apoi căzură alte picături de apă şi viermii se târâră din nou. Iar marchizul zise:

— Avantaj de o oră, ţineţi minte.

— Bineînţeles, spuse domnul Croup.

Marchizul de Carabas îi aruncă figurina domnului Croup, care o prinse cu lăcomie, ca un dependent de droguri care prinde o pungă de plastic plină cu un praf alb, de provenienţă dubioasă. Apoi, fără să privească înapoi, marchizul părăsi pivniţa.

Domnul Croup examină atent figurina, răsucind-o iar şi iar în mâini, ca un curator dickensian al Muzeului damnaţilor care contemplă un exponat preţios. Limba îi ieşea din când în când din gură, ca unui şarpe. Pe obrajii săi palizi apăru o roşeaţă vizibilă.

— Oh, grozav, grozav, şopti el. Într-adevăr, din dinastia T’ang. Vechi de o mie două sute de ani, cele mai frumoase figurine din ceramică făcute vreodată pe pământ. Aceasta a fost creată de Kai Lung, cel mai bun dintre maeştri. Nu mai există ceva identic. Priveşte culoarea smalţului; simţul proporţiilor; viaţa…

Zâmbea acum, ca un prunc; zâmbetul inocent părea rătăcit şi zăpăcit pe terenul umbros al figurii domnului Croup.

— Adaugă puţină minune şi frumuseţe lumii.

Apoi rânji prea larg şi îşi coborî privirea spre figurină. Îi

zdrobi capul în dinţi, muşcând şi mestecând zdravăn, înghiţind de zor. Dinţii săi transformară porţelanul într-o pulbere fină, care-i murdări partea de jos a figurii.

Se bucură de distrugere, aruncându-se în ea cu o nebunie bizară şi cu pofta de sânge necontrolată a unei vulpi ajunsă în coteţul găinilor. Apoi, când din statuie nu mai rămase nimic în afară de praf, se întoarse către domnul Vandemar. Părea ciudat de potolit, aproape moleşit.

— Cât timp am spus că o să-i acordăm?

— O oră.

— Mmmm… Şi cât a trecut?

— Şase minute.

Domnul Croup îşi lăsă capul în jos. Îşi trecu un deget pe bărbie, linse lutul prăfos de pe vârful degetului.

— Urmăreşte-l, domnule Vandemar, zise domnul Croup. Mai am nevoie de puţin timp ca să savurez situaţia.

Hunter îi auzi coborând pe trepte. Stătea în umbră, cu braţele încrucişate, în aceeaşi poziţie în care fusese când cei doi o părăsiseră. Richard fredona zgomotos. Door chicotea neajutorată. Apoi se opri şi-i spuse lui Richard să tacă. După aceea, începu din nou să chicotească. Trecură pe lângă Hunter, fără s-o observe.

Aceasta ieşi din umbră şi zise:

— Aţi lipsit opt ore.

Era o recunoaştere a faptelor, fără reproş sau curiozitate.

Door clipi spre ea.

— Nu mi s-a părut că a trecut atât de mult timp.

Hunter nu spuse nimic.

Richard rânji spre ea, cu ochii împăienjeniţi.

— Nu vrei să ştii ce s-a întâmplat? Am căzut într-o ambuscadă a domnului Croup şi a domnului Vandemar. Din nefericire, nu aveam un paznic cu noi. Dar i-am făcut să muncească pentru banii lor.

Hunter ridică din sprânceană.

— Sunt uluită în faţa talentului tău pugilistic, zise ea,

sec.

Door chicoti.

— Glumeşte. De fapt, indivizii ne-au ucis.

— Ca expertă în pus capăt funcţiilor trupeşti, îmi permit să nu fiu de acord, zise Hunter. Niciunul dintre voi nu e mort. După cât se pare, sunteţi amândoi morţi de beţi.

Door scoase limba la paznic.

— Aiurea! N-am băut decât un strop. Doar atât.

Întinse două degete, ca să arate cât de puţin însemna „doar atât”.

— Am fost la o petrecere, spuse Richard, am văzut-o pe Jessica şi am văzut un înger adevărat, am primit un purceluş negru şi ne-am întors.

— Am băut doar un pic, continuă Door, conştiincioasă. O băutură veche, veche… O băuturică mică. Foarte mică. Ca şi cum n-ar fi fost.

Door începu să sughiţe. Apoi chicoti din nou. Un alt sughiţ o întrerupse. Fata se aşeză brusc pe platformă.

— Cred că suntem puţin piliţi, zise ea, lucidă.

Apoi închise ochii şi începu, solemnă, să sforăie.

Marchizul de Carabas alerga prin subterane de parcă l-ar fi adulmecat şi l-ar fi hăituit toţi dulăii din iad. Plescăia prin cincisprezece centimetri cenuşii de Tyburn[45], Râul spânzuratului, care era menţinut în siguranţă, în beznă, de o canalizare din cărămidă de sub Park Lane, în drumul său spre sud, către Buckingham Palace. Alerga de şaptesprezece minute.

La patru metri sub Marble Arch, se opri. Canalizarea se despărţea în două ramificaţii. Marchizul de Carabas alergă în ramura din stânga.

După câteva minute, domnul Vandemar veni prin canalizare. Iar când ajunse la ramificaţie, se opri şi el pentru câteva clipe, adulmecând aerul. Apoi merse la rându-i în ramura din stânga.

---

[45] Tyburn – pârâu din Londra; acum curge prin canalizarea subterană; cu secole în urmă, pe malul său era locul în care aveau loc execuţiile prin spânzurătoare.

Hunter puse trupul inconştient al lui Richard Mayhew pe o grămadă de paie, cu un mormăit. Bărbatul se rostogoli în paie, spuse ceva care sună cam „patrujril bgiugli mobală hub” şi adormi din nou. Hunter o puse pe Door pe paie, lângă el, dar ceva mai blând. Apoi se aşeză lângă ea, în grajdul întunecat de sub pământ, şi rămase de pază.

Marchizul de Carabas era epuizat. Se rezemă de peretele tunelului şi se uită la treptele care urcau deasupra sa. Apoi scoase ceasul de aur şi se uită ce oră era. Trecuseră treizeci şi cinci de minute de când fugise din pivniţa spitalului.

— A trecut o oră? întrebă domnul Vandemar.

Acesta stătea pe treptele de deasupra marchizului, tăindu-şi unghiile cu un cuţit.

— Nici vorbă, gâfâi marchizul.

— Eu mă simt de parcă ar fi trecut o oră, spuse amabil domnul Vandemar.

Urmă o vibraţie a lumii, iar domnul Croup apăru lângă marchizul de Carabas. Mai avea încă praf pe bărbie. De Carabas se uită la el. Se întoarse ca să-l vadă pe domnul Vandemar. Apoi, deodată, începu să râdă. Domnul Croup zâmbi.

— Ne consideraţi amuzanţi, seniore marchiz? O sursă de distracţie? Nu-i aşa? Cu hainele noastre frumoase, cu circumlocuţiunile noastre convolute…

Domnul Vandemar mormăi:

— Eu n-am nicio circumlo…

— … şi cu prostioarele noastre în maniere şi comportare. Poate că *suntem* amuzanţi.

Domnul Croup ridică un deget şi-l îndreptă spre de Carabas.

— Dar nu trebuie să vă imaginaţi, continuă el, seniore marchiz, că, dacă un lucru e amuzant, nu-i şi periculos.

Iar domnul Vandemar îşi aruncă, puternic şi precis, cuţitul în marchiz. Îl lovi cu mânerul în tâmplă. Marchizul dădu ochii peste cap, iar genunchii i se muiară.

— Circumlocuţiuni, îi spuse domnul Croup domnului Vandemar. E un mod de a vorbi despre ceva. O digresiune. Vorbărie.

Domnul Vandemar îl apucă pe marchizul de Carabas de cingătoare şi-l târî pe scări; ţeasta acestuia se izbea de fiecare treaptă în timp ce mergeau, iar domnul Vandemar dădu din cap.

— Mă întrebam ce înseamnă, zise el.

Le păzea visele, acum, când dormeau.

Pe Hunter o cuprinse somnul.

În vis, era în oraşul subteran de sub Bangkok. Acesta era parţial un labirint, parţial o pădure, pentru că sălbăticia Thailandei se retrăsese adânc sub pământ, sub aeroport, sub hoteluri şi sub străzi. Lumea aceea mirosea a mirodenii şi a mango uscat, şi mai mirosea – fără a fi ceva neplăcut – a sex. Era o lume umedă, iar Hunter transpirase. Bezna era întreruptă de pete fosforescente de pe perete, de ciuperci de un cenuşiu verzui, care dădeau suficientă lumină ca să amăgească ochiul, suficientă lumină ca să poţi merge.

În vis, Hunter se mişcă în tăcere, ca o fantomă, prin tunelul umed, croindu-şi drum prin vegetaţie. Ţine în mâna dreaptă un baston greu de aruncat, iar un scut, de piele îi acoperă antebraţul stâng.

Simte mirosul făpturii, acru şi animalic, iar ea se opreşte lângă un zid dărâmat, din cărămizi, şi aşteaptă, făcând parte din umbră, fiind una cu bezna. Hunter crede că vânătoarea, ca şi viaţa, constă, cu precădere, din aşteptare. Totuşi, în visul său nu aşteaptă. În timpul sosirii sale, făptura vine prin tufărişuri, o vâltoare de cafeniu şi alb, ondulându-se lent, ca un şarpe cu blană umedă, cu ochii roşii luminând şi privind prin întuneric, cu dinţii ca nişte ace, un carnivor şi un ucigaş. Făptura a dispărut din lumea de deasupra. Cântăreşte cam o sută cincizeci de kilograme, e puţin mai lungă de cinci metri – măsurată de la vârful nasului până în vârful cozii.

În timp ce trece pe lângă ea, Hunter sâsâie ca un şarpe

şi, pentru moment, sub acţiunea unor vechi instincte, făptura înlemneşte. Apoi se repede la ea, alcătuită numai din ură şi dinţi ascuţiţi. Hunter îşi aminteşte că, în vis, acest lucru s-a mai întâmplat, şi când s-a întâmplat, atunci, în trecut, îi împinsese scutul de piele în gură şi-i zdrobise craniul cu bastonul de aruncat, plin cu plumb, având grijă să nu-i strice pielea. Ea dăduse pielea Marii Nevăstuici unei fete care-i atrăsese atenţia, iar fata fusese recunoscătoare, cum se cuvine.

Dar acum, în vis, nu se întâmpla aşa. Nevăstuica întinsese o labă către ea, iar ea dăduse drumul bastonului şi strânsese laba aceea în mână. Iar acum, acolo, în oraşul subteran de sub Bangkok, dansau împreună, într-un vals nesfârşit. Iar Hunter se privea din afara sa, admirând mişcările complicate pe care le făceau în timp ce se mişcau, coadă, picioare, braţe, degete, ochi şi păr, toate rostogolindu-se şi răsucindu-se puternic şi bizar, de dedesubt în sus, pentru totdeauna.

În lumea treziei se auzi un zgomot uşor, o şoaptă din vis scoasă de copilul Door, iar Hunter trecu din somn la veghe, cursiv şi imediat. Este iarăşi alertă, de pază. Uită complet visul, trezindu-se.

Door îl visează pe tatăl ei.

În visul său, acesta îi arată cum să deschidă lucruri. El ia o portocală şi face un gest: cu o mişcare uşoară, o întoarce şi o răsuceşte: carnea portocalei este acum afară, iar coaja este în centru, în interior. *Trebuie să menţii întotdeauna paritatea,* îi spune tatăl ei, curăţând pentru ea o bucată de portocală întoarsă pe dos. *Paritate, simetrie, topologie: acestea vor fi subiectele pe care le vei studia în lunile care vor urma, Door. Dar lucrul cel mai important pe care trebuie să-l înţelegi este următorul: toate lucrurile vor să se deschidă. Trebuie să simţi aceasta nevoie şi s-o foloseşti.* Părul tatălui ei este castaniu şi des, cum fusese cu un deceniu înainte de moartea sa, iar el avea un zâmbet plăcut, pe care Door şi-l amintea, dar pe care timpul îl redusese, o dată cu trecerea anilor.

În vis, tatăl îi dă un lacăt. Ea îl ia. Mâinile ei au mărimea şi forma mâinilor ei de acum, deşi ea ştie că, de fapt, întâmplarea s-a petrecut pe când era copil mic, că ea lua momente, conversaţii şi lecţii dintr-o perioadă mai mare de zece ani şi le condensa într-o singură lecţie. *Deschide-l,* îi spune el.

Door ţine lacătul în mână, simţind metalul rece, simţind greutatea obiectului în palmă. O îngrijorează ceva. Ar trebui să ştie ceva. Door învăţase să deschidă la ceva timp după ce învăţase să meargă. Şi-o amintea pe mama ei ţinând-o strâns şi deschizând o uşă din dormitorul ei către camera de joacă, îşi amintea că-l privise pe fratele ei, Arch, despărţind inele de argint înlănţuite, apoi unindu-le din nou.

Încercă să deschidă lacătul. Scotoci în el cu degetele şi cu mintea. Nu se întâmplă nimic. Aruncă lacătul pe podea şi începu să plângă. Tatăl ei se aplecă şi ridică obiectul, îl puse înapoi în mâna ei. Degetul lui lung şterse o lacrimă de pe obrazul ei.

Aminteşte-ţi, îi spune el, *lacătul vrea să se deschidă. Tot ce ai de făcut e să-l laşi să facă ceea ce doreşte.*

Lacătul stă în mâna ei, rece, inert şi greu. Apoi, deodată, ea înţelege şi, undeva în sufletul ei, îl lasă să fie ceea ce vrea să fie. Se aude un clinchet puternic, iar lacătul se deschide. Tatăl ei zâmbeşte.

Gata, zice ea.

Bravo, spune el. *Asta-i tot în ceea ce priveşte deschiderea. Orice altceva e numai chestie de tehnică.*

Door îşi dă seama ce o îngrijorase. *Tată,* întreabă ea. *Jurnalul tău. Cine l-a pus deoparte? Cine l-a ascuns?* Dar el se îndepărtează de ea, iar fata uită deja. Door îl cheamă, dar el nu poate s-o audă. Deşi Door îi aude vocea în depărtare, nu mai poate să înţeleagă ceea ce spune.

În lumea treziei. Door scânceşte uşor. Apoi se răsuceşte, îşi duce mâinile la faţă, sforăie o dată, de două ori, apoi adoarme încă o dată, fără vise.

Richard ştie că fiara îl aşteaptă. Cu fiecare tunel prin

care coboară, cu fiecare cotitură, cu fiecare ramificaţie prin care merge, simţământul creşte ca intensitate şi greutate. Ştie că fiara e acolo, aşteptându-l, iar sentimentul catastrofei de neînlăturat creşte cu fiecare pas. Richard ştie că se va simţi uşurat când va coti la ultimul colţ şi o va vedea stând acolo, îndesată în tunel, aşteptându-l. Până atunci simte numai groază. În visul său, făptura are mărimea lumii: nu a rămas nimic din lume, numai Fiara, cu laturile aburinde, din trup ieşindu-i mânere rupte şi aşchii de arme vechi. Pe coarnele şi pe colţii ei e sânge uscat. E mare, e imensă, e rea. Şi se năpusteşte asupra lui.

El ridică mâna (dar nu-i mâna sa) şi aruncă lancea în făptură.

Richard îi vede ochii, umezi, răi şi lacomi, în timp ce plutesc spre el, totul într-o fracţiune de secundă, care devine o veşnicie măruntă. Apoi fiara e peste el…

Apa era rece şi lovi faţa lui Richard ca o palmă. Deschise iute ochii şi îşi ţinu răsuflarea. Hunter se uita în jos spre el. Femeia ţinea în mână o găleată mare de lemn. Găleata era goală. Richard ridică o mână. Avea părul leoarcă şi faţa udă. Îşi şterse apa din ochi şi tremură, din cauza frigului.

— Nu trebuia să faci asta, zise el.

Avea un gust neplăcut în gură, de parcă o mulţime de animale mici ar fi folosit-o drept toaletă. Încercă să stea în picioare şi se aşeză, brusc, la loc.

— Oooh! zise el, drept explicaţie.

— Cum îţi simţi capul, întrebă Hunter, cu tonul unui profesionist.

— A fost şi mai bine, răspunse Richard.

Hunter luă alt ciubăr de lemn, unul plin cu apă, şi-l târî pe podeaua grajdului.

— Nu ştiu ce-aţi băut, zise ea, dar trebuie să fi fost ceva tare.

Hunter îşi cufundă mâna în găleată şi o agită spre faţa lui Door, stropind-o. Ochii lui Door clipiră.

— Nu-i de mirare că Atlantida s-a scufundat, mormăi Richard. Dacă se simţeau aşa dimineaţa, probabil că a fost

o uşurare pentru ei să ajungă sub valuri. Unde suntem?

Hunter stropi faţa lui Door cu o altă mână de apă.

— În grajdurile unui prieten, zise ea.

Richard se uită în jur. Locul acela nu aducea deloc a grajd. Se întrebă dacă grajdul era pentru cai – şi dacă era aşa, ce fel de cai trăiau sub pământ? Pe perete era pictată o emblemă: litera S (sau era un şarpe? Richard nu-şi dădea seama) înconjurată de şapte stele.

Door ridică o mână tremurătoare către cap şi-l atinse, de încercare, de parcă n-ar fi fost sigură ce ar fi putut să găsească acolo.

— Ooh! zise ea, aproape în şoaptă. Pe Templu şi pe Boltă! Am murit?

— Nu, răspunse Hunter.

— Păcat.

Hunter o ajută să se ridice în fund.

— Mda, spuse Door, somnoroasă, el ne-a avertizat că-i tare.

Apoi se trezi complet, foarte iute. Îl prinse pe Richard de umăr, îi arătă emblema de pe perete, S-ul şerpuitor înconjurat de stele. Apoi gemu.

— Serpentine, le zise ea lui Richard şi lui Hunter. Asta-i simbolul lui Serpentine. Richard, ridică-te! Trebuie să fugim, înainte ca ea să afle că suntem aici…

— Copile, crezi că poţi să intri în casa lui Serpentine fără ca Serpentine să ştie? întrebă sec o voce din prag.

Door se trase spre lemnul zidului grajdului. Tremura. Richard îşi dădu seama, printre bubuiturile din capul său, că n-o mai văzuse niciodată pe Door speriată atât de rău.

Serpentine stătea în prag. Purta un corset de piele albă, cizme înalte din piele albă, şi resturile a ceea ce părea să fi fost cândva, cu multă vreme în urmă, o rochie de mireasă confecţionată din mătase şi dantelă, dar care era, acum, zdrenţuită, pătată şi sfâşiată. Era mai înaltă decât toţi ceilalţi, ciuful ei de păr încărunţit atingând pragul de sus al uşii. Ochii ei erau ageri, iar gura îi era o despicătură plină de cruzime pe o figură autoritară. Se uita la Door de parcă ar fi considerat că groaza acesteia i se cuvenea, de

parcă se obişnuise atât de mult cu teama pe care o provoca, încât acum o aştepta, ba chiar îi plăcea.

— Linişteşte-te, zise Hunter.

— Dar ea e Serpentine, se văicări Door. Una dintre cele Şapte Surori.

Serpentine îşi înclină capul cu bunăvoinţă. Apoi plecă din pragul uşii şi se îndreptă spre ei. În urma ei venea o femeie slabă, cu figură severă şi păr lung, negru, care purta o rochie păcurie şi avea un mijloc ca de viespe. Femeia nu spuse nimic. Serpentine se duse la Hunter.

— Hunter a lucrat pentru mine cu mult timp în urmă, zise ea, apoi întinse un deget alb şi mângâie uşor cu el obrazul cafeniu al lui Hunter, un gest de afecţiune şi de posesie, după care adăugă: Ţi-ai păstrat înfăţişarea mai bine decât am făcut-o eu, Hunter.

Hunter îşi lăsă privirea în jos.

— Prietenii ei sunt prietenii mei, copilă, zise Serpentine. Tu eşti Door?

— Da, răspunse ea, cu gura uscată.

Serpentine se întoarse spre Richard.

— Şi tu ce eşti? întrebă ea, neimpresionată de el.

— Richard, răspunse acesta.

— Eu sunt Serpentine, îi spuse ea, cu amabilitate.

— Aşa am priceput şi eu, spuse Richard.

— Vă aşteaptă mâncarea, adăugă ea, dacă vreţi să prânziţi.

— Oh, Doamne, nu, şopti Richard, politicos.

Door nu spuse nimic. Era încă rezemată cu spatele de zid, tremurând uşor, ca o frunză în briza toamnei. Faptul că Hunter îi adusese acolo considerând, în mod evident, locul ca un refugiu sigur nu contribuia cu nimic la potolirea fricii sale.

— Ce avem de mâncare? întrebă Hunter.

Serpentine se uită la femeia cu mijloc ca de viespe care stătea în prag.

— Ei? întrebă ea.

Femeia zâmbi cu cel mai rece zâmbet pe care-l văzuse vreodată Richard pe vreo figură omenească, apoi spuse:

— Ouă prăjite ouă ochiuri ouă murate vânat în sos de curry ceapă murată heringi muraţi heringi afumaţi heringi săraţi tocană de ciuperci bacon sărat varză umplută piftie de picioare de viţel…

Richard deschise gura ca s-o roage să înceteze, dar era prea târziu. I se făcu greaţă brusc, violent, groaznic.

Voia să-l ajute cineva, să-i spună că totul va fi bine, că se va simţi, în curând, mai bine; cineva care să-i dea o aspirină şi un pahar cu apă, apoi să-l conducă înapoi în pat. Dar nimeni nu făcu asta. Iar patul său era departe, în altă viaţă. Îşi spălă voma de pe faţă şi de pe mâini cu apă din ciubăr. Apoi îşi clăti gura. După care, legănându-se uşor, urmă cele patru femei spre micul dejun.

— Dă-mi piftia de picioare de viţel, zise Hunter, cu gura plină.

Sufrageria lui Serpentine se afla pe ceea ce părea a fi cea mai mică platformă de metrou pe care o văzuse Richard vreodată. Era lungă de vreo patru metri, iar cea mai mare parte a acestui spaţiu fusese ocupat de masa pentru prânz. O faţă de masă albă, de damasc, fusese întinsă, iar pe aceasta fusese aşezat un serviciu de prânz pentru ocazii deosebite, din argint. Peste tot fuseseră îngrămădite mâncăruri care puţeau. Richard îşi spuse că cel mai rău puţeau ouăle murate de prepeliţă.

Îşi simţea pielea lipicioasă şi avea impresia că ochii îi fuseseră aşezaţi greşit în orbite, iar ţeasta îi dădea impresia generală că i-o luase cineva în timpul somnului şi i-o înlocuise cu alta, cu două, trei mărimi mai mică. Un metrou trecu la un metru de ei; curentul produs şfichiui masa. Zgomotul acestei treceri îi străbătu scăfârlia ca un cuţit încins care-i fusese înfipt în creier. Richard gemu.

— Văd că eroul tău nu ţine la băutură, remarcă Serpentine, pe un ton detaşat.

— Nu-i eroul meu, zise Door.

— Ba e. O să înveţi să recunoşti genul. Probabil după ceva, după o lucire din ochi.

Serpentine se întoarse către femeia în negru, care părea

să fie un fel de majordom, şi-i zise:

— Adu ceva care să-l refacă pe domnul.

Femeia zâmbi subţire şi se strecură afară.

Door ciuguli dintr-o farfurie cu ciuperci.

— Vă suntem recunoscători pentru toate acestea, doamnă Serpentine, zise ea.

Serpentine pufni:

— Doar Serpentine, copilo! Nu am timp pentru onoruri prosteşti şi titluri imaginare. Deci tu eşti fata cea mare a lui Portico.

— Da.

Serpentine îşi înmuie degetul în sosul sărat în care erau nişte chestii care păreau a fi ţipari mărunţi.

— Am avut puţin timp pentru tatăl tău. Toate prostiile alea cu unificarea Lumii de Dedesubt… Tâmpenii şi aiureli. A fost un caraghios. Căuta necazurile cu lumânarea. Ultima dată când l-am văzut i-am spus că dacă mai vine vreodată aici, o să-l transform într-un şarpe de casă. Apropo, zise ea, întorcându-se spre Door, ce mai face?

— E mort, spuse Door.

Serpentine păru foarte mulţumită.

— Vezi? zise ea. Asta voiam să spun.

Door nu adăugă nimic.

Serpentine luă ceva care se mişca în părul ei cenuşiu. Examină atentă vietatea aceea, o strivi între degetul mare şi arătător, apoi o lăsă să cadă pe platformă. După care se întoarse către Hunter, care demola o colină mică de heringi muraţi.

— Vânezi Fiara? întrebă ea.

Hunter dădu din cap, cu gura plină.

— Sigur, ai nevoie de lance, spuse Serpentine.

Femeia cu mijloc de viespe stătea acum lângă Richard, ţinând o tăviţă. Pe ea era un pahar mic, ce conţinea un lichid de culoarea smaraldului. Richard se uită la lichid, apoi privi înspre Door.

— Ce-i daţi? întrebă aceasta.

— Nimic care să-i facă rău, spuse Serpentine, cu un zâmbet îngheţat. Sunteţi oaspeţi.

Richard dădu lichidul verde pe gât. Avea gust de lămâiţă, mentă şi dimineţi de iarnă. Îl simţi cum se duce în jos şi se pregăti să încerce să-l împiedice s-o ia înapoi, în sus. Respiră puternic şi îşi dădu seama, surprins, că nu-l mai durea capul şi că murea de foame.

Old Bailey nu era, de felul lui, un om pus în lumea asta ca să spună bancuri. În ciuda acestui handicap, se încăpăţâna să încerce. Îi plăcea să spună glume cu câini în călduri, poante de lungimi insuportabile, care trebuia să se termine cu un calambur trist, dar, deseori, nu mai era în stare să-şi amintească jocul de cuvinte, când ajungea la momentul în care urma să-l spună. Singurul public al glumelor lui Old Bailey consta în micul auditoriu captiv alcătuit din păsări, care – cu precădere ciorile de câmp – considera bancurile sale drept parabole profunde şi filosofice, conţinând opinii serioase şi pătrunzătoare despre ce înseamnă să fi om, şi care îi cerea, din timp în timp, să mai spună una dintre poveştile sale amuzante.

— Bine, bine, bine, spunea Old Bailey. Să mă opriţi dacă aţi mai auzit-o vreodată pe asta. Un om intră într-un bar. Nu, nu era un om. Ăsta-i bancul. Îmi pare rău. Era un cal. Un cal… nu… o bucată de funie. Trei bucăţi de funie. Exact. Trei bucăţi de funie intră într-un bar.

O cioară uriaşă, bătrână, croncăni o întrebare. Old Bailey îşi frecă bărbia, apoi ridică din umeri.

— Au intrat, pur şi simplu. E un banc. Funiile pot să meargă, într-un banc. Cere o băutură pentru el şi pentru fiecare dintre prietenii săi. Iar barmanul zice „Aici nu servim bucăţi de funie”. Îi zice asta uneia dintre bucăţile de funie. Da. Asta se întoarce la prietenii ei şi le zice „Aici nu servesc funii”. E o glumă, aşa că şi cea din mijloc păţeşte la fel, erau trei, vedeţi, atunci ultima se leagă la mijloc şi-şi trage capătul afară. Şi comandă o băutură.

Cioara croncăni din nou, judicios.

— Trei băuturi. Ai dreptate. Şi barmanul zice „Tu nu eşti una dintre bucăţile alea de funie?” Iar ea, bucata de funie, zice „Mă ghem că nu”. *Mă tem, ghem…* aţi priceput?

Calambur. Foarte, foarte amuzant.

Graurii scoaseră sunete politicoase. Ciorile de câmp dădură din cap, apoi îşi lăsară capul într-o parte. După care cioara cea mai bătrână croncăni către Old Bailey.

— Alt banc? Ştii, nu-s un tip hazliu. Stai să mă gândesc…

Din cort se auzi un zgomot profund, ritmic, ca bătăile unei inimi îndepărtate. Old Bailey se grăbi să intre. Zgomotul venea de la cufărul vechi, de lemn, în care îşi ţinea acele lucruri pe care le preţuia. Bătrânul deschise cufărul. Zgomotul deveni mai puternic. Cutioara de argint se afla deasupra comorilor lui Old Bailey. Bătrânul întinse o mână noduroasă şi luă cutia. În interiorul ei pulsa şi lucea ritmic o lumină roşie, pulsa ca bătăile unei inimi şi strălucea prin filigranul de argint, prin deschizături şi încuietori.

— Are necazuri, zise Old Bailey.

Cioara cea mai bătrână croncăni o întrebare.

— Nu, nu-i un banc. E vorba de marchiz, spuse Old Bailey. Are necazuri mari.

Richard ajunsese la jumătatea celei de-a doua farfurii cu mâncare, când Serpentine îşi trase scaunul de la masă.

— Cred că mi-am îndeplinit datoria de gazdă, spuse ea. Copilă, tinere, bună ziua. Hunter…

Serpentine se opri. Trecu un deget ca o gheară de-a lungul fălcii lui Hunter.

— Hunter, eşti întotdeauna binevenită aici.

Dădu din cap către ei, autoritară, se ridică şi plecă, urmată de majordomul ei cu talie de viespe.

— Trebuie să plecăm chiar acum, spuse Hunter.

Se ridică de la masă, iar Door şi Richard o urmară, fără niciun chef.

Merseră de-a lungul unui coridor care era prea îngust ca să le permită să treacă altfel decât unul câte unul. Urcară nişte trepte de piatră. Trecură un pod de fier, prin beznă, în timp ce trenurile zăngăneau sub ei. Pătrunseră în ceea ce părea a fi o reţea nesfârşită de tainiţe subterane, care miroseau a umezeală şi putregai, a cărămizi, a piatră şi a

timp.

— A fost patroana ta? Pare destul de drăguţă, îi zise Richard lui Hunter.

Hunter nu spuse nimic.

Door, care se potolise oarecum, zise:

— În Lumea de Dedesubt, când vrei să faci copiii să fie cuminţi, le spui: „Poartă-te cum se cuvine, sau te ia Serpentine”.

— Oh! exclamă Richard. Hunter, ai lucrat pentru ea?

— Am lucrat pentru toate cele Şapte Surori.

— Credeam că nu mai vorbesc una cu alta de… de cel puţin treizeci de ani, zise Door.

— Tot ce se poate. Pe atunci discutau între ele.

— Cât de bătrână eşti? întrebă Door.

Richard fu încântat că pusese ea întrebarea. El n-ar fi îndrăznit.

— Bătrână cât limba mea, răspunse Hunter, înţepată. Şi ceva mai bătrână decât dinţii mei.

— Oricum, zise Richard – cu glasul netulburat al cuiva care scăpase de mahmureală şi care ştia că undeva, departe, deasupra lor, cineva avea parte de o zi minunată – a fost în regulă. Mâncare bună. Nimeni n-a încercat să ne ucidă.

— Asta e o chestie care o să treacă de la sine, pe măsură ce trece timpul, îl lămuri Hunter. Doamna mea, care-i calea către Fraţii Negri?

Door se opri şi se concentră.

— O să mergem pe drumul râului, zise ea. Pe aici.

— Şi-a revenit deja? întrebă domnul Croup.

Domnul Vandemar îmboldi cu un deget lung trupul culcat al marchizului. Respiraţia acestuia era slabă.

— Încă nu, domnule Croup. Cred că l-am stricat.

— Trebuie să fi mai atent cu jucăriile tale, domnule Vandemar, zise domnul Croup.

Unsprezece

— Ce urmăreşti? o întrebă Richard pe Hunter.

Cei trei mergeau, cu multă atenţie, de-a lungul malului unui râu subteran. Malul era alunecos, o cărăruie de-a lungul stâncii negre şi a zidăriei rudimentare. Richard privea respectuos apa cenuşie, care se avânta şi se prăvălea la o întindere de mână de ei. Nu era felul de râu în care să cazi şi să poţi ieşi, era de celălalt soi.

— Ce urmăresc?

— Eu încerc să mă întorc în Londra cea adevărată, la viaţa mea de dinainte. Door vrea să afle cine i-a ucis familia. Tu ce cauţi?

Mergeau de-a lungul ţărmului, pas cu pas, cu Hunter în frunte. Femeia nu-i răspunse. Râul încetini, scurgându-se într-un mic lac subteran. Cei trei merseră pe lângă apă, lămpile lor reflectându-se în suprafaţa neagră, oglindirile lor fiind deformate de ceaţa râului.

— Ce-i asta? întrebă Richard.

Nu aştepta niciun fel de răspuns.

Vocea lui Hunter era liniştită şi concentrată. Nu se opri din mers în timp ce vorbea.

— Am luptat în canalizarea de sub New York cu un rege-aligator alb şi orb. Avea o lungime de zece metri, se îngrăşase cu gunoaie şi era fioros în luptă. Iar eu l-am învins şi l-am ucis. Ochii lui erau ca nişte perle uriaşe în beznă.

Vocea ei cu accent ciudat provocă ecou în subterană, se dublă în ceaţă, în noaptea de sub pământ.

— Am luptat cu ursul care vâna în oraşul de sub Berlin. Ucisese o mie de oameni, iar ghearele lui erau pătate cu negru şi cafeniu de la sângele uscat în sute de ani, dar s-a prăbuşit în faţa mea. A şoptit cuvinte într-o limbă omenească, atunci când a murit.

Ceaţa atârna deasupra lacului. Richard avu impresia că vedea făpturile despre care vorbea femeia, siluete albe care se agitau prin vapori.

— În oraşul de sub Calcutta era un tigru negru. Un mâncător de oameni, strălucit şi amarnic, de mărimea unui elefant mai mic. Un tigru e un adversar valoros. L-am dat gata cu mâinile goale.

Richard aruncă o privire spre Door. Aceasta o asculta cu atenţie pe Hunter. Erau lucruri noi şi pentru ea.

— Şi trebuie să ucid Fiara din Londra. Se spune că laturile ei sunt ţepoase din cauza săbiilor, lăncilor şi cuţitelor aruncate în ea de cei care au încercat şi au dat greş. Colţii ei sunt ca bricele, copitele ei ca fulgerele. Am s-o ucid sau am să mor încercând.

Ochii femeii sclipeau în timp ce vorbea despre prada sa. Ceaţa râului devenise o negură deasă, galbenă.

Puţin în faţa lor, un clopot bătu de trei ori, sunetul fiind purtat dincolo de apă. Lumea începu să se lumineze. Richard avu impresia că vedea, în jurul lor, siluete turtite de clădiri. Ceaţa verde-gălbuie deveni şi mai deasă: avea gust de cenuşă, de funingine, de praf de cărbune strâns într-o mie de ani orăşeneşti. Atârna peste lămpile lor, slăbindu-le lumina.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Ceaţa londoneză, zise Hunter.

— Dar a încetat cu ani în urmă, nu-i aşa? Legea Aerului Curat, combustibili care nu scot fum şi toate celelalte.

Richard se pomeni amintindu-şi de cărţile cu Sherlock Holmes, din copilăria sa.

— Cum i se spune?

— Supă de mazăre, zise Door. Ceaţa particulară din Londra. Ceaţă deasă, galbenă, de râu, amestecată cu fum de cărbune şi cu murdăria care a ajuns în aer în ultimele cinci secole. Aşa ceva n-a mai existat în Lumea de Deasupra de… de vreo patruzeci de ani. Acum avem aici, jos, fantoma ei. Mmmm… Nu fantomă. Mai degrabă ecoul ei.

Richard respiră într-o fâşie de ceaţă galben-verzuie şi

începu să tuşească.

— Nu sună a bine, zise Door.

— Ceaţă în gât, spuse Richard.

Solul deveni mai lipicios, mai mocirlos. Îi sugea picioarele în timpul mersului.

— Puţină ceaţă n-a făcut rău nimănui, zise el, ca să se liniştească.

Door îl privi cu ochi mari, de spiriduş.

— A fost o ceaţă în 1952, despre care se afirmă că a ucis patru mii de oameni.

— Oameni de aici? întrebă el. De sub Londra?

— Oameni de-ai tăi, zise Hunter.

Richard tindea să-i dea crezare. Se gândi să-şi ţină răsuflarea, dar ceaţa deveni mai deasă. Solul se făcu mai mocirlos.

— Nu înţeleg, spuse el. De ce aveţi ceaţă aici, din moment ce noi nu mai avem ceaţă acolo, sus?

Door îşi scarpină nasul.

— În Londra există mici zone cu timp vechi, în care lucrurile şi locurile rămân aceleaşi, ca nişte bule din chihlimbar, îi explică ea. Există o grămadă de timp în Londra şi trebuie să ajungă undeva – nu poate să fie consumat tot deodată.

— Probabil că atârnă încă pe deasupra, oftă Richard. Mi se pare o treabă aproape logică.

***

Abatele ştiuse că ziua aceea avea să-i aducă pelerini. Cunoaşterea făcea parte din visele sale, îl înconjura, precum întunericul. Aşa că ziua devenise una de aşteptare, ceea ce nu se cuvenea, iar el ştia asta. Clipa trebuia trăită, aşteptarea era un păcat atât împotriva timpului care urma să vină, cât şi a momentelor pe care nu le băgai în seamă. Cu toate astea, abatele aştepta. În timpul fiecărei slujbe din zi, în timpul meselor sărăcăcioase, abatele asculta cu atenţie, aşteptând să sune clopotul, aşteptând să ştie cine şi câţi aveau să vină.

Se pomeni sperând o moarte curată. Ultimul pelerin rezistase aproape un an, o făptură care ţipa şi gemea. Abatele nu considera propria orbire niciun blestem, nicio binecuvântare: pur şi simplu aceasta *exista.* Dar asta fiind situaţia, fusese recunoscător că nu reuşise niciodată să vadă figura sărmanei creaturi. Fratele Lignit, care avusese grijă de creatură, se trezea încă noaptea ţipând, văzând, în faţa ochilor, figura schimonosită a făpturii.

Clopotul bătu după-amiaza târziu, de trei ori. Abatele era în altar, în genunchi, gândindu-se la însărcinările lor. Se ridică în picioare şi se duse pe coridor, unde aşteptă.

— Părinte?

Vocea era a fratelui Funingine.

— Cine păzeşte podul? îl întrebă abatele.

Glasul său era surprinzător de profund şi de melodios pentru un om atât de bătrân.

— Doliu, veni răspunsul din beznă.

Abatele întinse mâna, prinse cotul tânărului şi merse alături de acesta, lent, prin coridoarele abaţiei.

Nu exista un teren solid; nu exista nici lac. Picioarele lor plescăiau printr-un fel de mlaştină, prin ceaţa galbenă.

— Chestia asta e dezgustătoare, declară Richard.

Îi pătrunsese prin pantofi, inundându-i şosetele şi făcând o cunoştinţă mai apropiată cu degetele picioarelor sale decât ar fi preferat el.

În faţa lor era un pod, care se ridica din smârc. O siluetă, îmbrăcată în negru, aştepta la capătul lui. Silueta purta roba neagră a unui călugăr dominican. Pielea sa avea culoarea cafeniu-închis, precum mahonul vechi. Era un bărbat înalt şi ţinea în mână un baston de lemn, cât el de lung.

— Staţi locului, strigă el. Spuneţi-mi numele şi starea voastră.

— Eu sunt doamna Door, spuse ea. Sunt fiica lui Portico, din Casa Arcadei.

— Eu sunt Hunter. Sunt paznicul ei.

— Richard Mayhew, zise Richard. Sunt ud.

— Şi vreţi să treceţi?

Richard făcu un pas înainte.

— Da, vrem. Am venit aici după o cheie.

Călugărul nu spuse nimic. Îşi ridică bastonul şi-l împinse pe Richard cu el în piept, cu blândeţe. Piciorul lui Richard alunecă, iar el căzu în apa noroioasă. Călugărul aşteptă câteva secunde, să vadă dacă Richard se va ridica şi va începe să lupte. Richard nu luptă cu el.

Luptă Hunter.

Richard se ridică din noroi şi privi, cu gura căscată, în timp ce călugărul şi Hunter se întreceau cu bâtele. Călugărul era bun. Era mai solid decât ea, iar Richard bănuia că era mai puternic. Pe de altă parte, Hunter era mai iute decât el. Bastoanele de lemn pocneau şi se izbeau în ceaţă.

Ciomagul călugărului luă brusc contact cu capul pieptului lui Hunter. Femeia se împletici în noroi. Călugărul veni aproape – prea aproape – şi descoperi că împleticeala ei fusese o fentă, iar bâta ei îl izbi cu putere, tare şi precis, în dosul genunchilor, iar picioarele nu-i mai ţinură greutatea. Omul se prăvăli în noroiul ud, iar Hunter îşi propti vârful bastonului pe ceafa lui.

— Suficient, strigă o voce de pe pod.

Hunter făcu un pas înapoi. Reveni iarăşi lângă Richard şi Door. Nici măcar nu transpirase. Călugărul cel solid se ridică din noroi. Se plecă adânc în faţa ei, apoi se duse la capătul podului.

— Cine sunt aceştia, frate Doliu?

— Doamna Door, fiica seniorului Portico, din Casa Arcadei; Hunter, paznica ei, şi Richard Mayhew, tovarăşul lor, spuse fratele Doliu, printre buzele învineţite. Ea m-a învins într-o luptă dreaptă, frate Funingine.

— Lasă-i să urce, zise glasul.

Hunter urcă prima pe pod. Un alt călugăr îi aştepta, în partea cea mai de sus a podului: fratele Funingine. Era mai tânăr şi mai scund decât primul pe care-l întâlniseră, dar era îmbrăcat în acelaşi fel. Avea pielea de un cafeniu profund, intens. Mai erau şi alte siluete îmbrăcate în

negru, abia vizibile, aflate ceva mai departe, în ceaţa galbenă. Richard îşi dădu seama că aceştia erau Fraţii Negri. Al doilea călugăr se uită o secundă la cei trei călători, apoi recită:

Întorc capul şi poţi să te duci unde vrei.
Îl întorc din nou, vei sta locului fără temei.
N-am faţă, dar nu mi-e greu
Cu dinţii mei găuriţi – cine sunt eu?

Door făcu un pas înainte. Îşi linse buzele şi îşi miji ochii.

— Întorc capul… zise ea, pentru sine. Dinţi găuriţi… te duci unde vrei…

Apoi pe faţă i se întinse un zâmbet. Door se uită în sus, spre fratele Funingine.

— O cheie! zise ea. Acesta e răspunsul: eşti o cheie.

— Un răspuns înţelept, recunoscu fratele Funingine. Aţi făcut doi paşi. A mai rămas unul.

Un bărbat foarte bătrân ieşi din ceaţa galbenă şi merse cu grijă către ei, ţinându-se, cu mâna-i noduroasă, de parapetul de piatră al podului. Se opri când ajunse lângă fratele Funingine. Ochii săi aveau o pojghiţă de un albastru-alb, îngroşată de cataractă. Richard îl plăcu de cum îl văzu.

— Câţi sunt? îl întrebă bătrânul pe fratele mai tânăr, cu o voce profundă, liniştitoare.

— Trei, părinte abate.

— Şi unul dintre ei l-a învins pe primul păzitor al porţii?

— Da, părinte abate.

— Şi unul dintre ei a răspuns corect celui de-al doilea păzitor al porţii?

— Da, părinte abate.

Vocea bătrânului spuse, cu mare regret:

— Deci unul dintre ei a rămas să facă faţă încercării Cheii. El sau ea să iasă în faţă.

Door zise:

— Oh, nu!

Hunter interveni:

— Lăsaţi-mă să-i iau locul. Voi înfrunta eu încercarea.

Fratele Funingine clătină din cap:

— Nu putem permite aşa ceva.

Pe când Richard era copil mic, fusese dus într-un castel local, în timpul unei excursii cu şcoala. Împreună cu clasa sa, urcase o grămadă de trepte către locul cel mai înalt din castel, un turn în parte ruinat. Se strânseseră cu toţii în vârf, în timp ce profesorul le arăta tot peisajul care se întindea jos. Chiar şi la vârsta aceea, Richard nu se simţise în largul său la înălţime. Se prinsese de balustradă, închisese ochii şi încercase să nu privească în jos. Profesoara le spusese că din vârful turnului cel vechi şi până la baza dealului era o distanţă de vreo sută de metri; le mai spusese că un bănuţ care pica din vârful turnului avea suficientă forţă ca să străpungă craniul unui om aflat la bază, că îi putea găuri ţeasta ca un glonţ. În noaptea aceea, Richard rămăsese întins în pat, neputând să doarmă pentru că îşi imagina bănuţul căzând cu puterea trăsnetului. Arăta ca un bănuţ, dar era un bănuţ ucigaş, atunci când pica…

O încercare.

Bănuţul cădea asupra lui Richard. Era un bănuţ din soiul trăsnetului.

— Staţi o secundă, zise el. S-o luăm de la început. Mmm-mmm: încercare. Pe cineva îl aşteaptă o încercare. Pe cineva care nu s-a încăierat în noroi şi care n-a răspuns la ghicitoare…

Începuse să bolborosească. Se auzea bolborosind şi nu-i păsa.

— Încercarea asta, îl întrebă Richard pe abate. Ce fel de încercare este?

— Pe aici, îi spuse abatele.

— Nu trebuie să-l luaţi pe el, zise Door. Luaţi una dintre noi.

— Aţi venit trei. Există trei teste. Fiecare dintre voi trebuie să treacă un test, zise abatele. Aşa-i corect. Dacă el o să treacă de încercare, se va întoarce la voi.

O briză uşoară risipi ceaţa. Celelalte siluete întunecate

aveau arbalete în mâini. Fiecare arbaletă era îndreptată asupra lui Richard, a lui Hunter, respectiv a lui Door. Fraţii strânseră rândurile, despărţindu-l pe Richard de femei.

— Noi căutăm o cheie, îi spuse el abatelui, în şoaptă.

— Da, răspunse abatele, calm.

— E pentru un înger, îi explică Richard.

— Da, zise abatele, apoi întinse mâna şi găsi cotul fratelui Funingine.

Richard continuă, în şoaptă:

— Uite ce e, nu poţi să refuzi un înger, mai ales când eşti un om al bisericii, ca dumneavoastră… de ce nu trecem peste încercare? Puteţi să-i daţi cheia, pur şi simplu.

Abatele începu să coboare pe panta podului. La capătul acesteia era o uşă deschisă. Richard îl urmă. Uneori, nu poţi să faci nimic.

— Când a fost întemeiat ordinul nostru, zise abatele, ne-a fost încredinţată cheia. E una dintre cele mai sfinte şi mai puternice dintre relicvele sacre. Noi trebuie s-o predăm, dar numai celui care trece de test şi dovedeşte că e demn de ea.

Merseră prin coridoare înguste, întortocheate. Richard lăsa în urma lui o dâră de noroi ud.

— Dacă nu trec de încercare, n-o să primim cheia?

— Nu, fiule.

Richard se gândi o clipă la cele auzite.

— Pot să încerc şi a doua oară?

Fratele Funingine tuşi.

— Nu chiar, fiule, spuse abatele. Dacă vei da greş, există mari şanse să fi…

Bătrânul se opri, apoi continuă:

— … să nu-ţi mai pese. Dar nu te necăji, poate că vei fi cel care va câştiga cheia.

În vocea bătrânului exista o sforţare terifiantă de a fi încurajator, iar acest lucru era mai înspăimântător decât ar fi fost orice tentativă de a-l speria.

— O să mă ucideţi?

Abatele privi în gol cu ochii săi albaştri-lăptoşi. Spuse,

cu puţin reproş în glas:

— Noi suntem oameni sfinţi. Nu, încercarea te va ucide.

Coborâră un şir de trepte şi ajunseră într-o încăpere joasă, ca o criptă, cu pereţii decoraţi în mod ciudat.

— Acum zâmbeşte, zise abatele.

Se auzi şuieratul electric al declanşării unui bliţ, iar Richard fu orbit pentru o clipă. Când putu să vadă din nou, fratele Funingine lăsase în jos un aparat rablagit de fotografiat, un Polaroid, şi scotea fotografia din el. Fratele aşteptă până când aceasta fu developată, apoi o prinse cu piuneze de perete.

— Acesta este zidul nostru cu cei care au dat greş, oftă abatele. Ne asigurăm că niciunul dintre ei nu va fi uitat. Şi asta e o povară a noastră: amintirea.

Richard se uită la figuri. Câteva poze de Polaroid, vreo douăzeci sau treizeci de instantanee fotografice, câteva poze în sepia şi daghereotipuri, iar, după acestea, schiţe în peniţă, acuarele şi miniaturi. Se întindeau toate de-a lungul unui perete. Fraţii se ocupau de treaba asta de foarte mult timp.

Door se cutremură.

— Sunt o proastă, mormăi ea. Trebuia să fi ştiut. Trei dintre noi. N-ar fi trebuit să vin direct aici.

Hunter îşi mişca iute capul dintr-o parte în alta. Reţinuse poziţia fiecărui frate şi a fiecărei arbalete. Calculase şansele de a o arunca pe Door peste marginea podului, nevătămată, apoi cele să aibă numai răni mărunte, iar, după aceea, cele ca ea să aibă răni importante, dar Door să aibă numai răni mărunte. Apoi se apucă să refacă toate calculele.

— Şi ce ar fi fost altfel, dacă ai fi ştiut? întrebă Hunter.

— În primul rând, nu l-aş fi adus aici pe el, zise Door. L-aş fi găsit pe marchiz.

Hunter îşi lăsă capul într-o parte:

— Ai încredere în el? întrebă ea, direct, iar Door ştiu că vorbea despre de Carabas, nu despre Richard.

— Da, răspunse Door. Mai mult sau mai puţin…

Door împlinise cinci ani cu numai două zile în urmă. În ziua aceea, târgul se ţinea în Grădinile din Kew, iar tatăl ei o luase cu el, ca un cadou de aniversare. Era primul ei târg. Erau în casa fluturelui, înconjuraţi de aripi colorate strălucitor, lucruri fără greutate, iridescente, care o vrăjeau şi o fascinau, când tatăl ei se ghemui lângă ea.

— Door, spusese el. Întoarce-te încet şi uită-te acolo.

Fata se întorsese şi se uitase. Un bărbat cu pielea neagră, care purta o haină mare, cu părul negru, legat în coadă de cal, discuta cu doi gemeni cu pielea aurie, un tânăr şi o tânără. Tânăra plângea cum plâng adulţii, stăpânindu-se cât pot, ţinând totul în ei cât se putea, ceea ce îi făcea urâţi şi caraghioşi. Door se întorsese din nou către fluturi.

— L-ai văzut? o întrebase tatăl ei.

Fata dăduse din cap.

— El îşi spune marchizul de Carabas, zisese tatăl ei. E un hoţ şi un trişor, poate chiar un soi de monstru. Dacă o să ai vreodată necazuri, du-te la el. Fetiţo, el o să te apere. Trebuie s-o facă.

Door se uitase din nou la bărbat. Acesta îşi pusese câte o mână pe umărul fiecărui geamăn şi îi conducea afară din încăpere; dar aruncase o privire peste umăr, în timp ce pleca, şi se uitase drept la ea, şi-i aruncase un zâmbet enorm; apoi îi făcuse cu ochiul.

Fraţii care-i înconjurau erau fantome negre în ceaţă. Door ridică glasul:

— Scuzaţi-mă, frate, strigă ea către Fratele Doliu. Prietenul nostru, cel care s-a dus să ia cheia… Dacă dă greş, ce se va întâmpla cu noi?

Călugărul făcu un pas către ele, ezită, apoi zise:

— O să vă însoţim departe de locul acesta şi o să vă lăsăm să plecaţi.

— Şi Richard? întrebă ea.

Îl văzu pe călugăr clătinând din cap sub glugă, cu tristeţe.

— Ar fi trebuit să-l aduc pe marchiz, zise Door.

Apoi se întrebă unde era acesta şi ce făcea.

Marchizul de Carabas fusese crucificat pe o structură mare din lemn, în formă de X, pe care o făcuse domnul Vandemar din mai multe scânduri vechi, dintr-o bucată de scaun şi dintr-o poartă de lemn. Mai folosise şi o mare parte dintr-o cutie zdravănă plină de cuie ruginite.

Trecuse mult timp de când domnul Vandemar crucificase pe cineva.

Braţele şi picioarele marchizului de Carabas fuseseră întinse în forma unui X larg. Îi fuseseră înfipte cuie ruginite în mâini şi picioare. Fusese legat cu o funie în jurul mijlocului. După ce trăise o durere teribilă, acum era inconştient – mai mult sau mai puţin. Toată structura atârna în aer, de câteva funii, într-o încăpere care fusese, cândva, cafeneaua salariaţilor spitalului. Domnul Croup strânsese pe solul de sub structură o grămadă mare de obiecte ascuţite, de la brice şi cuţite de bucătărie la scalpele şi lanţete abandonate. Era acolo până şi un vătrai, luat din camera cuptorului.

— Domnule Vandemar, de ce nu te uiţi să vezi ce face? întrebă domnul Croup.

Domnul Vandemar întinsese ciocanul şi-l lovise pe marchiz cu el, de încercare.

Marchizul de Carabas nu era un om bun şi se cunoştea suficient de bine ca să ştie cu certitudine că nu era un om curajos. Decisese, cu mult timp în urmă, că lumea, Cea de Sus sau Cea de Jos, era un loc care voia să fie înşelat şi, în acest scop, îşi alesese numele după o minciună dintr-un basm şi se crease pe sine – hainele, manierele, ţinuta – ca o glumă bună.

Simţea o durere surdă la încheieturile mâinilor şi în picioare. Găsea că îi e din ce în ce mai greu să respire. Nu mai avea nimic de câştigat prefăcându-se inconştient, aşa că înălţă capul, cât de bine putu, şi scuipă o gură de sânge stacojiu în faţa domnului Vandemar.

Îşi spuse că era un lucru curajos. Şi unul prostesc. Poate că indivizii l-ar fi lăsat să moară liniştit dacă n-ar fi făcut asta. Dar acum nu se îndoia că aveau să-l chinuiască şi mai

mult.

Şi poate că moartea avea să vină mai iute, din cauza asta…

Ceainicul fără capac fierbea de zor. Richard privi apa clocotind şi aburul gros. Se întrebă ce aveau să facă monahii cu ea. Imaginaţia sa fu în stare să-i ofere un oarecare număr de răspunsuri, majoritatea dintre ele inimaginabil de dureroase, dar niciunul nu se dovedi corect.

Apa fierbinte fu turnată într-o oală, în care fratele Funingine adăugă trei linguriţe de frunze uscate, sfărâmate. Lichidul rezultat fu turnat din oală – printr-o strecurătoare de ceai – în trei ceşti de porţelan. Abatele îşi înălţă capul chior, adulmecă aerul şi zâmbi.

— Prima parte a încercării Cheii este o ceaşcă bună de ceai. Vrei zahăr?

— Nu, mulţumesc, spuse Richard, fără vlagă.

Fratele Funingine adăugă puţin lapte în ceai, apoi îi dădu ceaşca şi farfuria lui Richard.

— E otrăvit? întrebă acesta.

Abatele păru ofensat.

— Doamne fereşte! Nu e otrăvit.

Richard sorbi din ceai, care avea aproximativ gustul pe care-l avusese întotdeauna ceaiul pe care-l băuse.

— Asta face parte din încercare?

Fratele Funingine luă mâna abatelui şi puse o ceaşcă în ea.

— Într-un fel, spuse abatele. Ne place întotdeauna să oferim solicitanţilor o ceaşcă de ceai înainte să înceapă. E o parte a încercării pentru noi, nu pentru tine.

Abatele îşi sorbi ceaiul şi un zâmbet fericit se întinse pe figura lui îmbătrânită.

— Ţinând seama de toate lucrurile, putem spune că-i un ceai bun!

Richard îşi puse jos ceaşca, aproape neatinsă.

— Vă supăraţi dacă începem testul? întrebă el.

— Deloc, zise abatele. Deloc.

Apoi se ridică, şi toţi trei merseră către o uşă de la capătul încăperii..

— Puteţi… zise Richard, apoi făcu o pauză, încercând să decidă ce voia să întrebe. Puteţi să-mi spuneţi ceva despre încercare?

Abatele clătină din cap. Nu era nimic de spus: el conducea solicitanţii la uşă. Şi apoi aştepta, o oră, două, pe coridorul de afară. După aceea se întorcea şi lua rămăşiţele solicitantului din altar, ca să le ducă în pivniţă. Uneori, în cazurile mai rele, solicitantul nu era mort, deşi nu puteai să spui că ceea ce rămăsese din el era *viu,* iar Fraţii Negri aveau grijă de acei nefericiţi cât de bine se pricepeau.

— Bine, zise Richard, după care zâmbi neconvingător şi adăugă. Bine, dă-i drumul, Macduff!

Fratele Funingine trase zăvoarele de la uşă. Acestea pocniră ca două împuşcături. Apoi fratele deschise uşa. Richard păşi peste prag. Fratele Funingine o închise în urma lui şi împinse zăvoarele la locul lor. Îl conduse pe abate la scaunul său şi aşeză ceaşca de ceai în mâna bătrânului. Abatele îl sorbi în tăcere. Apoi zise, cu sincer regret în glas:

— Corect era „hai, Macduff”[46]. Dar n-am avut tăria să-l corectez. Părea să fie un tânăr drăguţ.

[46] Macduff este un personaj din tragedia „Macbeth”, a lui Shakespeare; expresia populară engleză „lead on, Macduff”, inspirată din piesă, cu sensul de „hai să mergem”, este, de fapt, eronată, expresia din piesă fiind „lay on, Macduff”.

Doisprezece

Richard Mayhew coborî pe platforma metroului. Era o staţie de pe o linie districtuală: pancarta spunea că se numea BLACKFRIARS. Platforma era goală. Undeva, în depărtare, un tren bubuia şi zăngănea, provocând un vânt fantomatic de-a lungul platformei, care împrăştie un exemplar din ziarul de scandal *Sun* în paginile sale componente, sânii în patru culori şi invectivele în alb şi negru fiind aruncate şi rostogolite pe peron, iar de acolo jos, pe şine.

Richard merse de-a lungul platformei. Apoi se aşeză pe o bancă şi aşteptă să se întâmple ceva.

Nu se întâmplă nimic.

Richard se scărpină în cap şi i se făcu puţin greaţă. Se auziră paşi pe peron, în apropierea sa. Richard ridică privirea şi zări o fetiţă îngrijit îmbrăcată, care trecu pe lângă el, ţinută de mână de o femeie care arăta ca o versiune mai mare şi mai în vârstă a fetiţei. Cele două se uitară la el, apoi îşi îndreptară privirea în altă parte, în mod ostentativ.

— Nu te apropia prea mult de el, Melanie, o sfătui femeia pe fetiţă, într-o şoaptă care se auzi foarte bine.

Melanie se uită la Richard, privindu-l cum privesc copii, fără jenă sau conştiinţa faptului. Apoi se uită la mama ei şi întrebă, curioasă:

— De ce mai trăiesc asemenea oameni?

— N-au suficient curaj ca să pună capăt la toate, îi explică ea.

Melanie îndrăzni să arunce o altă privire spre Richard.

— E patetic, spuse ea.

Picioarele celor două făcură paşi iuţi şi mărunţi pe platformă şi, curând, fetiţa şi mama ei dispărură. Richard se întrebă dacă nu şi le imaginase. Încercă să-şi

amintească de ce stătea pe peron. Aştepta un metrou? Unde se ducea? Ştia că răspunsul se afla undeva, în capul său, undeva la îndemână, dar nu putea să-l găsească, nu putea să-l aducă înapoi de unde-l pierduse. Rămase locului, singur şi întrebându-se. Oare visa? Pipăi cu mâinile scaunul tare din plastic roşu de sub el, izbi în platformă cu pantofii acoperiţi de noroi (de unde venea noroiul ăsta?), îşi pipăi faţa… Nu. Nu era un vis. Indiferent ce era, era real. Se simţea ciudat: detaşat, deprimat, bizar şi oribil de trist. Cineva se aşeză lângă el. Richard nu-şi ridică privirea şi nici nu întoarse capul.

— Salut, zise o voce familiară. Ce mai faci, Dick? Eşti bine? Richard îşi ridică privirea. Simţi că figura i se strâmbă într-un zâmbet, iar speranţa îl izbi ca un pumn în piept.

— Gary? întrebă el, speriat. Poţi să mă vezi? Gary rânji.

— Ai fost întotdeauna glumeţ, zise el. Eşti amuzant, omule! Gary purta costum şi cravată. Era proaspăt ras şi nu avea un fir de păr care să nu fie la locul lui. Richard îşi dădu seama cum arăta el: plin de noroi, nebărbierit, boţit…

— Gary… Eu… ascultă, ştiu cum arăt. Pot să-ţi explic.

Se gândi o clipă, apoi spuse:

— Nu… Nu pot. De fapt, nu pot.

— Nicio problemă, îl asigură Gary.

Glasul său era blând, normal.

— Nu prea ştiu cum să-ţi spun. Îmi e puţin jenă.

Gary făcu o pauză, apoi îi explică:

— Uite ce e, de fapt, nu sunt aici.

— Ba da, eşti, zise Richard.

Gary clătină din cap, plin de înţelegere.

— Nu, zise el. Nu sunt. Eu sunt tu. Tu vorbeşti de unul singur.

Richard se întrebă, vag, dacă era cumva una dintre glumele lui Gary.

— Poate asta o să te ajute, zise Gary.

Îşi duse mâinile la faţă, împinse în ea, o frământă, o modelă. Faţa sa arăta ca o bucată de plastilină.

— E mai bine aşa? întrebă persoana care fusese Gary, cu

o voce care-i era teribil de familiară lui Richard.

Cunoştea această faţă nouă: o bărbierise în multe dimineţi de sfârşit de săptămână, de când terminase şcoala; îi spălase dinţii, îi pieptănase părul, într-o împrejurare dorise să fi semănat mai mult cu cea a lui Tom Cruise sau a lui John Lennon, sau a oricui altcuiva. Era, bineînţeles, faţa lui.

— Stai în staţia Blackfriars, la o oră de vârf, îi zise celălalt Richard, pe un ton obişnuit. Discuţi cu tine însuţi. Ştii ce se spune despre oamenii care vorbesc singuri. Se pare că acum începi să te apropii puţin de sănătatea mentală.

Richard cel ud şi plin de noroi se uită în ochii lui Richard cel curat şi bine îmbrăcat, apoi zise:

— Nu ştiu cine eşti şi ce încerci să faci, însă n-ai fost foarte convingător: nu semeni deloc cu mine.

Celălalt Richard zâmbi încurajator, apoi clătină din cap.

— Sunt eu, Richard, zise el. Eu sunt ceea ce a mai rămas din mintea ta sănătoasă.

Richard nu auzea ecoul stânjenitor al vocii sale pe care-l auzise pe roboţi telefonici, pe benzi sau pe înregistrări video, parodia aceea groaznică a unei voci care trecea drept fiind a lui: omul vorbea cu vocea sa adevărată, cu vocea pe care o auzea el în minte când vorbea, una răsunătoare şi reală.

— Concentrează-te! strigă omul, cu vocea lui Richard. Uită-te în jur, încearcă să vezi oamenii, încearcă să vezi adevărul… eşti deja mai aproape de realitate decât ai fost în ultima săptămână…

— Asta-i o aiureală, zise Richard disperat, cu un glas inexpresiv.

Clătină din cap, negând tot ceea ce spunea celălalt eu al său, dar se uită, totuşi, pe peron, întrebându-se ce ar fi trebuit să vadă. Apoi zări ceva cu coada ochiului. Întoarse capul, dar imaginea dispăruse.

— Priveşte! şopti dublul său. Vezi!

— Ce să văd?

Stătea pe o platformă goală de staţie de metrou, slab

luminată, un mausoleu singuratic al unui loc. Apoi…

Zgomotul şi lumina îl izbiră ca o sticlă peste faţă: era în staţia Blackfriars, în mijlocul orei de vârf. Oamenii se înghesuiau pe lângă el: o răzmeriţă de zgomot şi lumină, de omenire care se împingea şi se mişca. Lângă peron aştepta un tren, şi Richard se putu vedea, reflectat în fereastra acestuia. Arăta ca un nebun; avea o barbă de o săptămână; resturi de mâncare în jurul gurii; avea un ochi învineţit de curând, iar lângă nas îi apăruse un furuncul de un roşu fioros; era murdar, acoperit de un praf negru, solidificat, care-i umplea porii şi-i pătrunsese sub unghii; avea ochii roşii şi tulburi; părul îi era plin de praf şi încurcat. Era un vagabond nebun, care stătea pe platforma unei staţii de metrou aglomerate, chiar într-o oră de vârf.

Îşi cufundă faţa în mâini.

Când îşi ridică privirea, ceilalţi oameni dispăruseră. Peronul era din nou întunecos, iar el era singur. Se aşeză pe bancă şi închise ochii. O mână îi găsi palma, o ţinu câteva clipe, apoi i-o strânse. O mână de femeie. Richard simţi mirosul unui parfum familiar.

Celălalt Richard stătea în stânga sa, iar acum Jessica stătea în dreapta lui, ţinându-l de mână şi privindu-l compătimitor. Richard nu mai văzuse niciodată această expresie pe faţa ei.

— Jess? zise el.

Ea clătină din cap şi-i dădu drumul mâinii.

— Nu sunt Jessica, spuse ea. Sunt tot tu. Dar trebuie să mă asculţi, dragă. Eşti mai aproape de realitate decât ai fost…

— Voi spuneţi mereu mai aproape de realitate, mai aproape de sănătate mentală. Nu ştiu ce…

Richard se opri. Atunci îşi aminti ceva. Se uită la cealaltă versiune a sa, la femeia pe care o iubise.

— Asta face parte din încercare? întrebă el.

— Încercare? întrebă Jessica, şi aruncă o privire îngrijorată către celălalt-Richard-care-nu-era-el.

— Da. Încercare. La Fraţii Negri care locuiesc sub Londra, zise Richard, şi când rosti vorbele, faptul deveni

mai real. Există o cheie. Trebuie s-o obţin pentru îngerul numit Islington. Dacă îi dau cheia, o să mă trimită acasă…

Gura i se uscă şi nu putu să mai vorbească.

— Ascultă-te ce spui, zise celălalt Richard, cu blândeţe. Nu-ţi dai seama cât de ridicol sună toate astea?

Jessica părea că se stăpâneşte să nu plângă. Ochii îi luceau.

— Nu treci prin nicio încercare, Richard. Tu… ai avut un soi de epuizare nervoasă. Acum două săptămâni. Cred că te-ai ţicnit. Am rupt logodna – te purtai atât de ciudat, de parcă ai fi fost o altă persoană, cu care nu mă puteam înţelege… Apoi ai dispărut…

Lacrimile începură să se scurgă pe obrajii ei, iar Jessica încetă să vorbească, ca să-şi sufle nasul într-o batistă.

Celălalt Richard începu să glăsuiască:

— Am rătăcit, singur şi nebun, pe străzile Londrei, dormind sub poduri, mâncând ceea ce găseam prin cutii de gunoi. Tremurând, rătăcit, singur. Mormăind de unul singur, discutând cu oameni care nu erau acolo…

— Îmi pare rău, Richard, zise Jessica.

Acum plângea, cu faţa schimonosită şi neatrăgătoare. Machiajul ei începuse să se scurgă, nasul i se înroşise. Richard n-o mai văzuse niciodată îndurerată şi îşi dădu seama că dorea foarte mult să-i îndepărteze suferinţa. Întinse mâna să încerce s-o ţină de braţ, s-o liniştească, dar lumea alunecă, se răsuci, se schimbă…

Cineva se împiedică de el, înjură şi plecă mai departe. Richard zăcea întins pe platformă, în lumina puternică de la orele de vârf. Avea obrazul lipicios şi rece. Îşi ridică puţin capul de pe sol. Zăcuse într-o baltă alcătuită din propria vomă. Sau spera să fi fost voma lui. Trecătorii se uitau la el cu scârbă, iar, după o privire în treacăt, nu se mai deranjau.

Richard îşi şterse faţa cu mâinile şi încercă să se ridice, dar nu-şi mai amintea cum se face asta. Începu să scâncească. Strânse bine ochii şi-i ţinu închişi. Când îi deschise, după treizeci de secunde, după o oră sau după o zi, platforma era în semiîntuneric. Se ridică în picioare. Nu

era nimeni acolo.

— Hei! strigă el. Ajutaţi-mă! Vă rog!

Gary stătea pe bancă, privindu-l.

— Tot mai ai nevoie de cineva care să-ţi spună ce să faci? zise Gary, apoi se ridică şi se duse în locul în care stătea Richard. Richard, insistă el, eu sunt tu. Singurul sfat pe care pot să ţi-l dau este cel pe care ţi-l dai singur. Numai că eşti prea speriat ca să mă asculţi.

— Tu nu eşti eu, spuse Richard, dar nu mai credea în ceea ce afirmase.

— Atinge-mă, zise Gary.

Richard întinse braţul: mâna sa pătrunse în faţa lui Gary, turtind-o şi deformând-o, de parcă ar fi intrat într-o bulă proaspătă de gumă de mestecat. Nu simţi nimic în aerul din jurul mâinii. Îşi trase degetele din faţa lui Gary.

— Vezi? zise acesta. Eu nu sunt aici. Aici eşti numai tu, care te plimbi de colo-colo pe platformă şi vorbeşti de unul singur, încercând să-ţi faci curaj să…

Richard nu voia să spună nimic, dar gura i se mişcă şi se auzi întrebând:

— Încercând să-mi fac curaj ca să fac… ce?

O voce profundă răsună din difuzor şi se răspândi, distorsionată, pe peron:

— Transportul din Londra îşi cere scuze pentru întârziere. Acesta s-a datorat unui incident petrecut în staţia Blackfriars.

— Să faci asta, zise Gary, înclinându-şi capul. Ca să devii un incident în staţia Blackfriars. Ca să pui capăt la tot. Viaţa ta e lipsită de bucurie, de dragoste, e o impostură inutilă. N-ai prieteni…

— Tu îmi eşti prieten, şopti Richard.

Gary se uită la el cu ochi plini de sinceritate şi îi spuse deschis:

— Cred că eşti un tâmpit. Un caraghios desăvârşit.

— Îmi sunt prieteni Door, Hunter, Anaesthesia…

Gary zâmbi. În zâmbetul lui era milă adevărată, iar mila aceea îl răni pe Richard mai mult decât l-ar fi rănit ura sau duşmănia.

— Alţi prieteni imaginari? Tot biroul râdea de tine din cauza trollilor ălora. Îi mai ţii minte? Cei de pe masa ta de lucru.

Şi izbucni în râs. Richard începu şi el să râdă. Situaţia era prea groaznică, nu-i rămânea altceva de făcut decât să râdă. După un timp se opri. Gary îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un troll mic din plastic. Acesta avea păr ciufulit, purpuriu, şi stătuse, cândva, pe monitorul calculatorului lui Richard.

— Ţine! spuse Gary, şi-i aruncă trollul.

Richard încercă să-l prindă, întinse mâinile, dar jucăria trecu prin ele ca şi cum n-ar fi fost acolo. Se lăsă în patru labe pe platforma goală, căutând trollul. I se părea că era singurul fragment din viaţa sa adevărată: dacă ar fi putut să capete păpuşa înapoi, poate că ar fi putut să primească totul înapoi…

O fulgerare.

Era din nou oră de vârf. Un tren vomită sute de oameni pe platformă, iar alte sute încercară să urce în el, iar Richard stătea în patru labe, fiind lovit cu picioarele şi îmbrâncit de navetişti. Cineva îl călcă rău pe degetele de la mână. Richard ţipă strident şi îşi vârî instinctiv degetele în gură, ca un copil care se fripsese. Aveau un gust scârbos. Lui Richard nu-i păsa: văzuse trollul pe marginea peronului, la numai trei metri de el, şi se târî încet, în patru labe, prin mulţime, de-a curmezişul platformei. Oamenii îl înjurau, îi stăteau în cale, îl îmbrânceau. Richard nu-şi imaginase că trei metri puteau însemna o distanţă atât de greu de parcurs.

În timp ce se târa, auzi o voce piţigăiată chicotind, şi se întrebă cui aparţinea. Era un chicotit deranjant, răutăcios şi straniu. Se întrebă ce fel de persoană ţicnită putea să râdă în felul acela. Înghiţi în sec, şi hlizitul încetă, iar Richard ştiu cine chicotise.

Era aproape de marginea platformei. O femeie în vârstă urcă în vagon, iar când o făcu, piciorul ei lovi trollul cu păr purpuriu şi-l aruncă în beznă, în deschizătura dintre tren şi peron.

— Nu, zise Richard.

Râdea încă, un râs nechezat, neplăcut, dar din ochi îi ţâşniră lacrimi şi se scurseră pe obrajii săi. Îşi frecă ochii cu mâinile, făcându-i să-l usture şi mai tare.

O fulgerare.

Platforma era din nou întunecoasă şi pustie. Richard se ridică în picioare şi parcurse, nesigur, ultimii paşi până la marginea ei. De acolo văzu, jos, pe şine, lângă linia a treia, o mică pată purpurie: trollul său. Se uită în faţa sa: afişe imense, lipite de zid, în cealaltă parte a şinelor. Afişele făceau reclame la cărţi de credit, pantofi sport şi vacanţe în Cipru. În timp ce privea, cuvintele de pe afişe se răsuceau şi se transformau.

Noi mesaje:

PUNE CAPĂT LA TOATE, spunea unul dintre ele.

IEŞI SINGUR DIN PROPRIUL CHIN.

FII BĂRBAT – FĂ-O.

PĂŢEŞTE UN ACCIDENT FATAL ASTĂZI.

Richard dădu din cap. Vorbea de unul singur. Afişele nu spuneau cu adevărat asta. Da, vorbea de unul singur. Şi era timpul să asculte. Auzea zăngănitul trenului care venea către staţie. Strânse din dinţi şi se mişcă înainte şi înapoi, de parcă ar mai fi fost împins de navetişti, cu toate că era singur pe platformă.

Trenul venea către el, cu farurile luminând, în tunel, ca ochii unui dragon monstruos dintr-un coşmar din copilărie. Iar Richard înţelese cât de puţin efort trebuia să facă pentru a pune capăt durerii – ca să scape de orice suferinţa pe care o avusese vreodată, ca s-o îndepărteze pentru totdeauna. Îşi vârî mâinile adânc în buzunare şi trase adânc aer în piept. O să fie uşor. O clipă de durere, apoi totul se va termina…

În buzunarul lui era ceva. Simţi cu degetele ceva neted, tare, aproximativ sferic. Scoase obiectul din buzunar şi îl privi atent: o mărgea din cuarţ. Îşi aminti când o ridicase. Era la capătul celălalt al Podului Nopţii. Mărgeaua făcuse parte din colierul Anaesthesiei…

De undeva, din capul său sau din afara acestuia, avu

impresia că o aude pe fata-şobolan spunându-i:

— Richard. Rezistă.

Nu ştia dacă-l ajuta cineva în momentul acela. Bănuia că vorbea, de fapt, de unul singur. Îi vorbea adevăratul său eu, iar el îl asculta.

Dădu din cap şi puse mărgica înapoi în buzunar. Apoi rămase pe platformă şi aşteptă să ajungă trenul în staţie. Acesta sosi în dreptul peronului, încetini, se opri complet.

Uşile vagoanelor fâşâiră, deschizându-se. Vagonul era plin cu tot soiul de oameni, toţi morţi, fără urmă de îndoială. Unele erau cadavre proaspete, cu tăieturi la gât sau cu găuri de glonţ la tâmple. Altele erau leşuri vechi, uscate. Cadavre în picioare, acoperite de pânze de păianjen, şi chestii canceroase, tolănite pe scaune. Din câte se părea, fiecare cadavru murise de propria mână. Unele erau de bărbaţi, altele de femei. Richard avu impresia că mai văzuse unele dintre figuri, prinse în piuneze pe un zid lung, dar nu-şi mai amintea unde şi când. Vagonul mirosea cum ar fi mirosit o morgă la sfârşitul unei veri lungi, fierbinţi, în cursul căreia echipamentul de refrigerare se stricase definitiv.

Nu avea idee cine era el; nu avea idee ce era sau nu era adevărat; nici dacă era curajos sau laş, nebun sau sănătos, dar ştia care-i următorul lucru pe care trebuia să-l facă. Urcă în tren, iar luminile se stinseră.

Zăvoarele fură trase. Două bubuituri zgomotoase răsunară în încăpere. Uşa către altarul cel mic fu deschisă, lăsând să pătrundă înăuntru lumina lămpii de pe hol.

Încăperea era mică, avea tavanul înalt, alcătuind o boltă. O cheie de argint atârna de un fir legat de punctul cel mai înalt al plafonului. Curentul provocat de deschiderea uşii făcu cheia să se legene, apoi să se rotească lent, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Abatele se ţinu de braţul fratelui Funingine. Cei doi bărbaţi merseră în altar, unul lângă altul. După aceea, abatele dădu drumul braţului fratelui şi zise:

— Ia cadavrul, frate Funingine.

— Dar… părinte…

— Ce-i?

Fratele Funingine se lăsă într-un genunchi. Abatele auzi degetele acestuia frecându-se de pânză şi de piele.

— Nu-i mort.

Abatele oftă. Ştia că era rău să gândească aşa, dar, sincer vorbind, i se părea că e mai bine dacă solicitanţii mureau de-a binelea. Altfel, era mult mai rău.

— E unul dintre aceia? Bine, o să avem grijă de sărmana fiinţă până o să-şi găsească răsplata de pe urmă. Condu-l la infirmerie.

O voce slabă zise cu calm, dar ferm:

— Nu sunt o biată fiinţă.

Abatele auzi pe cineva ridicându-se. Îl auzi pe fratele Funingine respirând puternic.

— Cred… cred că am reuşit, spuse glasul lui Richard Mayhew, cuprins brusc de nesiguranţă. Dacă nu cumva asta face parte din încercare…

— Nu, fiule, spuse abatele.

În vocea lui era ceva care ar fi putut fi veneraţie, sau ar fi putut să fie regret.

Urmă tăcere.

— Eu… eu cred că aş vrea acum o ceaşcă de ceai, dacă nu vă supăraţi, zise Richard.

— Sigur, răspunse abatele. Pe aici.

Richard se uită la bătrân. Ochii acoperiţi de albeaţă priveau în gol. Abatele părea încântat că Richard e în viaţă, dar…

— Scuzaţi-mă, îi spuse respectuos fratele Funingine lui Richard, întrerupând gândurile acestuia. Să nu vă uitaţi cheia.

— Oh. Da. Mulţumesc.

Uitase de ea. Întinse mâna şi prinse cheia rece de argint, care se rotea încet, legată de firul ei. Trase de ea, iar firul se rupse uşor.

— Cu dinţii mei găuriţi, cine sunt eu? întrebă Richard, amintindu-şi.

Puse cheia în buzunar, lângă mărgica de cuarţ, apoi

părăsiră cu toţii încăperea.

Ceaţa începuse să se subţieze. Hunter era încântată. Acum era convinsă că, dacă va fi nevoie, va reuşi s-o scoată nevătămată pe doamna Door din mâinile fraţilor, iar ea va putea să scape numai cu leziuni lipsite de importanţă.

La celălalt capăt al podului se văzu agitaţie.

— Se întâmplă ceva, îi spuse Hunter lui Door, în şoaptă. Fiţi gata s-o luaţi la goană.

Fraţii se întorceau. Richard Mayhew, omul din Lumea de Sus, venea împreună cu ei prin ceaţă, mergând alături de abate. Richard arăta oarecum altfel… Hunter îl privi cu atenţie, încercând să descopere ce se schimbase la el. Punctul său de echilibru se mutase mai jos, devenise mai centrat. Nu… era mai mult de-atât. Richard arăta mai puţin copilăros. Părea că începuse să se maturizeze.

— Încă în viaţă? zise Hunter.

Richard dădu din cap. Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase o cheie de argint. I-o azvârli lui Door, care o prinse, apoi se aruncă asupra lui, luându-l în braţe şi strângându-l cât de tare putea.

După aceea, Door îi dădu drumul şi fugi la abate.

— Nu pot să vă spun cât de mult înseamnă asta pentru noi, îi zise ea.

Acesta zâmbi fără vlagă, dar amabil.

— Templul şi Bolta fie cu voi toţi, în călătoria voastră prin Lumea de Dedesubt, le ură el.

Door făcu o plecăciune, apoi, strângând bine cheia în mână, se întoarse lângă Richard şi Hunter. Cei trei călători coborâră de pe pod şi plecară. Fraţii rămaseră până când cei trei dispărură din vedere, pierduţi în ceaţa veche a lumii de sub lume.

— Am pierdut cheia, spuse abatele pentru sine, dar şi pentru ceilalţi. Dumnezeu să ne ajute!

Treisprezece

Îngerul Islington visa un vis întunecat şi agitat.

Valuri uriaşe se ridicau şi se zdrobeau peste oraş; cerul nopţii era sfâşiat de zigzagul fulgerelor albe dintr-o parte în alta a orizontului; ploaia curgea puhoi, oraşul se zguduia; incendiile se declanşară lângă amfiteatrul cel mare şi se întinseră iute prin oraş, sfidând furtuna. Islington se uita la toate, privind de sus, de departe, plutind în aer aşa cum pluteşti în vis, aşa cum plutise în vremurile de demult. În oraş erau clădiri de sute de metri, dar păreau pitice faţă de valurile verzi-cenuşii ale Atlanticului. În Atlantida locuiau patru milioane de oameni şi, în visul lui, Islington auzea fiecare dintre vocile lor, limpede şi distinctă, în timp ce, una câte una, se văita, se sufoca, ardea, se îneca şi murea. Valurile înghiţiră oraşul şi, în cele din urmă, furtuna se potoli.

Când se iviră zorile, acolo nu mai era nimic care să indice că în locul acela fusese un oraş, pe o insulă de două ori mai mare decât Grecia. Nu mai rămăsese nimic din Atlantida, decât trupuri de copii, femei şi bărbaţi, umflate de apă, plutind pe valurile reci ale dimineţii; cadavre pe care pescăruşii, cenuşii şi albi, începuseră deja să le ciugulească, folosindu-şi ciocurile haine.

Iar Islington se trezi. Stătea în octogonul stâlpilor de oţel, lângă uşa mare, neagră, făcută din cremene şi argint care-şi pierduse strălucirea. Atinse netezimea rece a cremenii şi răceala metalului. Atinse masa. Îşi trecu uşor degetul de-a lungul pereţilor. Apoi merse prin camerele edificiului său, trecând din una în alta, atingând lucruri, ca şi cum ar fi vrut să fie sigur de existenţa lor, să se convingă de faptul că erau acum acolo, în timp ce mergea urma un anumit model, mergea de-a lungul unor canale netede, săpate în stâncă de picioarele lui goale, în decurs

de secole. Se opri când ajunse la bazinul alcătuit din stânci, îngenunche şi îşi lăsă degetele să atingă apa rece.

În apă apăru o vălurire, care începu de la buricele sale şi se întinse către marginile bazinului. Oglindirea în bazin, a îngerului şi a flăcărilor lumânărilor care-l încadrau, tremură şi se transformă. Îngerul se uita într-o pivniţă. Se concentră o clipă; auzi un telefon sunând undeva, în depărtare.

Domnul Croup se duse la telefon şi ridică receptorul. Individul părea încântat de el.

— Croup şi Vandemar! lătră el. Ochi scoşi, nasuri răsucite, limbi găurite, bărbii retezate, gâturi spintecate.

— Domnule Croup, zise îngerul. Acum au cheia. Vreau ca fata numită Door să rămână nevătămată în timpul drumului ei înapoi spre mine.

— Nevătămată, repetă domnul Croup, neimpresionat. Bine. O să avem grijă să rămână nevătămată. Ce idee minunată – câtă originalitate! Uluitoare în mod pozitiv. Majoritatea oamenilor s-ar mulţumi să angajeze asasini pentru execuţii, omoruri viclene sau crime josnice. Numai dumneavoastră, domnule, puteaţi să angajaţi doi dintre cei mai buni cuţitari din tot spaţiul şi timpul ca să le cereţi să aibă grijă ca o fetiţă să rămână nevătămată.

— Să ai grijă să fie aşa, domnule Croup. Să nu-i facă rău nimeni. Dacă vei permite să-i facă rău cineva în vreun fel, mă vei necăji profund. Ai înţeles?

— Da, răspunse Croup, stânjenit.

— Mai e ceva? întrebă Islington.

— Da, domnule, răspunse Croup şi tuşi în palme. Vi-l amintiţi pe marchizul de Carabas?

— Bineînţeles.

— Înţeleg că nu există o prohibiţie asemănătoare în ceea ce priveşte stârpirea marchizului…

— Nu mai există, spuse îngerul. Protejeaz-o numai pe fată.

Apoi Islington îşi scoase mâna din apă. Oglindirea arăta acum numai flăcări de lumânări şi o fiinţă de o frumuseţe androgină perfectă, uluitoare. Îngerul se ridică şi se

întoarse în camerele sale, să aştepte eventualii vizitatori.

— Ce-a zis? întrebă domnul Vandemar.

— A spus, domnule Vandemar, că putem să facem ce vrem cu marchizul.

Acesta dădu din cap.

— Asta include şi uciderea lui în chinuri? întrebă el, cu oarecare pedanterie.

— Da, domnule Vandemar. Dacă mă gândesc bine, include şi asta.

— Foarte bine, domnule Croup. Nu mi-ar fi plăcut să fie altfel, zise el, şi se uită la chestia însângerată care atârna deasupra lor. Atunci să scăpăm de cadavru.

***

Una dintre roţile din faţă ale căruciorului pentru cumpărături din centrul comercial scârţâia şi avea o tendinţă pronunţată să tragă spre stânga. Domnul Vandemar găsise căruciorul de metal într-un refugiu pietonal acoperit de iarbă, lângă spital. Când îl văzuse, îşi dăduse seama că avea mărimea potrivită pentru transportul unui cadavru. Ar fi putut să care el însuşi hoitul, bineînţeles, dar acesta ar fi sângerat, sau din leş s-ar fi scurs alte lichide. Iar el avea un singur costum. Aşa că împingea căruciorul pentru cumpărături cu trupul marchizului de Carabas prin canalul de scurgere, iar căruciorul scârţâia şi trăgea la stânga. Ar fi dorit să fi împins şi domnul Croup la el, dar domnul Croup vorbea.

— Ştii, domnule Vandemar, spunea el, în acest moment, mă bucur prea mult, sunt prea încântat – ca să nu spun cuprins de un extaz profund şi fără limite – ca să bombăn, ca să mă vait sau ca să mârâi, având în vedere că, în cele din urmă, ni s-a permis să facem ceea ce facem noi cel mai bine…

Domnul Vandemar avea de-a face cu o cotitură deosebit de dificilă.

— Adică să ucidem pe cineva? întrebă el.

Domnul Croup radia.

— Într-adevăr, să ucidem pe cineva, domnule Vandemar, suflet mare şi coleg strălucit şi nobil! Cu toate astea, între timp, probabil că ai sesizat un „dar” care se furişa sub exteriorul meu fericit, amabil şi fragil. O mică ofensă, ca o fâşiuţă de ficat crud strecurată în interiorul cizmei mele. Fără îndoială că îţi spui „în pieptul domnului Croup lucrurile nu-s tocmai în regulă. Trebuie să-l conving să mi se spovedească.”

Domnul Vandemar se gândi la asta în timp ce se silea să împingă uşa rotundă de fier dintre canalul de scurgere şi reţeaua de canalizare şi să treacă prin ea. Apoi manevră căruciorul de sârmă cu marchizul de Carabas în el prin deschizătură. După aceea, destul de sigur că nu gândise niciodată aşa ceva, spuse:

— Nu.

Domnul Croup îi ignoră răspunsul şi continuă:

— Şi, ca răspuns la rugămintea ta de a divulga ceea ce mă ofensase, aş mărturisi că sufletul îmi e obosit de necesitatea de a ne ascunde lumina sub oboroc. Ar fi trebuit să atârnăm rămăşiţele jalnice ale fostului marchiz de cea mai înaltă spânzurătoare din Londra de Dedesubt. Nu să le aruncăm ca pe un…

Se opri, căutând cuvântul similar exact.

— Şobolan? sugeră domnul Vandemar. O menghină? Splină?

Scârţ, scârţ, făceau roţile căruciorului de cumpărături.

— Ah, da, zise domnul Croup.

În faţa lor se afla un canal adânc, cu apă cafenie. Pe suprafaţa ei pluteau cocioace albe de spumă, prezervative folosite şi, uneori, fragmente de hârtie igienică. Domnul Vandemar opri căruciorul. Domnul Croup se aplecă şi prinse capul marchizului de păr, apoi îi şuieră în urechea moartă:

— Cu cât afacerea asta se va termina mai repede, cu atât voi fi mai fericit. Există alte timpuri şi alte locuri care vor aprecia cum se cuvine două perechi de mâini îndemânatice în ceea ce priveşte mânuirea sârmei de

sugrumat şi a cuţitului de spintecat.

După care se ridică:

— Noapte bună, bunule marchiz. Nu uita să-mi scrii!

Domnul Vandemar răsturnă căruciorul, iar cadavrul marchizului căzu, plescăind, în apa cafenie de sub el. Apoi, pentru că ajunsese să nu-l mai poată suferi, domnul Vandemar împinse şi căruciorul pentru cumpărături în canalizare, privind cum îl ia curentul.

După aceea, domnul Croup ridică lampa şi se uită la locul în care erau.

— Domnule Vandemar, e trist să ştii că există oameni care merg pe străzile de deasupra şi care nu vor cunoaşte niciodată frumuseţea acestor canale, spuse el. A acestor catedrale din cărămizi roşii care se află sub picioarele lor.

— E o adevărată artă, îl aprobă domnul Vandemar.

Cei doi întoarseră spatele apei cafenii şi se înapoiară prin tuneluri.

— Domnule Vandemar, la oraşe, ca şi la oameni, starea măruntaielor este foarte importantă, spuse domnul Croup.

Door îşi legă cheia la gât cu o bucată de sfoară pe care o găsise într-unul dintre buzunarele jachetei ei de piele.

— N-o să fie în siguranţă, zise Richard.

Fata se strâmbă la el.

— Nu-i în siguranţă, zise el.

Fata ridică din umeri.

— Bine, zise ea. O să cumpăr un lanţ pentru ea, când o să ne ducem la târg.

Mergeau printr-un labirint de peşteri, tuneluri adânci, săpate în gresie, care păreau aproape preistorice.

Richard chicoti.

— Ce-ai găsit atât de amuzant? întrebă Door.

El rânji.

— Mă gândesc ce mutră o să facă marchizul când o să-i spunem că am luat cheia de la fraţi, fără ajutorul lui.

— Sunt convinsă că o să găsească ceva sardonic de spus, zise Door. Acum trebuie să ne întoarcem la înger. „Pe calea lungă şi periculoasă”, indiferent care ar fi aceasta.

Richard admira picturile de pe pereţii peşterii. Mistreţi care atacau şi gazele care fugeau, mastodonţi lânoşi şi leneşi gigantici, trasaţi din linii roşcate, ocru sau cărămizii. Richard îşi imagina că picturile erau vechi de mii de ani, dar, când cotiră la un colţ, observă că în acelaşi stil fuseseră desenate camioane, pisici de casă, automobile şi aeroplane – acestea din urmă fiind, evident, inferioare celorlalte imagini, de parcă avioanele ar fi fost zărite rareori şi de la mare distanţă.

Niciuna dintre picturi nu era prea sus faţă de sol. Richard se întrebă dacă pictorii făceau parte dintr-o rasă de neanderthalieni pitici, subterani. Era la fel de posibil, ca şi alte lucruri din lumea aceea bizară.

— Şi când are loc următorul târg? întrebă el.

— N-am idee, zise Door. Tu ştii, Hunter?

Hunter se strecură afară din umbră.

— Nu.

O siluetă mică trecu pe lângă ei, îndreptându-se în direcţia din care veniseră. După câteva momente, o pereche de siluete micuţe veni către ei, în goană. Hunter întinse mâna şi înhăţă un băieţel de ureche.

— Vai! zise acesta, în felul copiilor. Dă-mi drumul! Ea mi-a furat pensula!

— Aşa e, zise un glas piţigăiat, care venea de undeva de pe coridor. I-a furat pensula!

— Ba nu, se auzi alt glas, mai strident şi mai piţigăiat, care venea mai de departe.

Hunter arătă spre picturile de pe zidul peşterii.

— Tu ai făcut astea? întrebă ea.

Băiatul avea aroganţa care se întâlneşte numai la marii artişti şi la băieţii de nouă ani.

— Mda, spuse el, agresiv. Unele dintre ele.

— Nu sunt rele, spuse Hunter.

Băiatul se uită la ea.

— Unde are loc următorul Târg Plutitor? întrebă Door.

— Belfast, zise băiatul. În seara asta.

— Mulţumesc, spuse ea. Sper să-ţi recuperezi pensula. Dă-i drumul, Hunter.

Hunter dădu drumul urechii băiatului. Acesta nu se mişcă. O privi din cap până-n picioare, apoi se strâmbă, ca să arate că – fără urmă de îndoială – nu fusese impresionat de ea.

— *Tu* eşti Hunter? întrebă el.

Femeia îi zâmbi cu modestie. Puştiul pufni:

— *Tu* eşti cel mai bun paznic din Lumea de Dedesubt?

— Aşa se zice.

Băiatul duse o mână la spate şi o aruncă apoi în faţă, într-o singură mişcare, cursivă. Se opri, uluit, îşi desfăcu mâna, se uită în palmă. După care se uită la Hunter, zăpăcit. Hunter îşi desfăcu mâna şi scoase la iveală un briceag mic cu o lamă ascuţită. Îl ţinu sus, unde băiatul nu putea să ajungă la el. Acesta strâmbă din nas.

— Cum ai făcut asta?

— Şterge-o! zise ea.

Închise briceagul şi-l aruncă băiatului, care o tuli pe coridor, fără să se uite în urmă, fugind după pensula sa.

Cadavrul marchizului de Carabas plutea spre est, cu faţa în jos, prin canalul cel adânc.

Canalele din Londra îşi încep viaţa ca râurile şi pârâurile, curgând de la nord la sud (şi, în partea de sud a Tamisei, de la sud la nord), cărând în ea gunoaie, leşuri de animale şi conţinutul oalelor de noapte, Tamisa ducând cea mai mare parte a acestor substanţe ofensatoare în mare. Sistemul funcţionase – mai mult sau mai puţin – timp de mulţi ani, până când, în 1858, volumul enorm al afluenţilor produs de oamenii şi industriile din Londra, combinat cu o vară fierbinte, a dus la un fenomen cunoscut, pe vremea aceea, drept Putoarea cea Mare: Tamisa însăşi devenise o canalizare în aer liber. Oamenii care puteau să părăsească Londra o părăsiră; cei care rămaseră îşi înfăşurară în jurul feţelor cârpe îmbibate în fenol şi încercară să nu respire pe nas. Parlamentul fu silit să-şi înceteze activitatea devreme în anul 1858, iar în anul următor, ordonă începerea unui program de construire a canalizării. Miile de kilometri de canalizare care au fost construite s-au

bazat pe panta uşoară dinspre vest spre est şi, undeva dincolo de Greenwich, apele uzate erau pompate în estuarul Tamisei, iar murdăria se scurgea în Marea Nordului. Această călătorie o făcea şi trupul răposatului marchiz de Carabas, plutind de la vest la est, către răsărit şi către instalaţiile de canalizare.

Şobolanii de pe o platformă înaltă de cărămidă – care făceau ceea ce fac şobolanii când nu-i privesc oamenii – văzură cadavrul purtat de apă. Cel mai mare dintre ei, un mascul zdravăn, negru, chiţcăi. O femelă mai mică, de culoare cafenie, chiţcăi ca răspuns, apoi sări de pe platformă pe spatele marchizului şi pluti puţin pe canal, adulmecând părul şi haina leşului, gustându-i sângele, apoi aplecându-se cu grijă şi privind ceea ce se putea vedea din faţa lui.

După aceea sări de pe capul lui în apa murdară şi înotă cu greu până la marginea canalului, unde se căţără pe zidul alunecos de cărămidă. Alergă, după aceea, pe o traversă şi se alătură tovarăşilor ei.

— În Belfast? întrebă Richard.

Door zâmbi maliţios şi, în ciuda insistenţelor lui, nu spuse decât:

— O să vezi.

Richard schimbă modul de abordare.

— De unde ştii că puştiul acela ţi-a spus adevărul în privinţa târgului?

— Nu-i un lucru despre care să mintă cineva din lumea noastră. Eu… nu cred că *putem* minţi în legătură cu subiectul ăsta. Târgul acesta e ceva deosebit, adăugă ea, după o scurtă pauză.

— De unde ştia puştiul locul în care se va ţine târgul?

— I-a spus cineva, zise Hunter.

Richard medită un timp la spusele ei.

— Şi acel cineva de unde ştia?

— I-a spus altcineva.

— Dar…

Richard se întrebă cine alesese locul şi cum se

răspândise ştirea despre acel loc, străduindu-se să formuleze întrebarea în aşa fel încât să nu pară prost.

O voce profundă de femeie întrebă din întuneric:

— Psst! Aveţi idee unde se va ţine viitorul târg?

Femeia păşi în lumină. Purta bijuterii de argint, iar părul ei negru fusese coafat perfect. Avea faţa foarte palidă, iar rochia ei lungă era din catifea neagră ca smoala. Richard îşi dădu seama imediat că o mai văzuse, dar avu nevoie de câteva momente ca să-şi aducă aminte unde: la primul Târg Plutitor, care fusese la Harrods. Femeia îi zâmbi.

— În seara asta, îi spuse Hunter. În Belfast.

— Mulţumesc, zise femeia.

Avea ochi uimitori, îşi spuse Richard. De culoarea degetariţei.

— Atunci, ne vedem acolo, adăugă ea, uitându-se la Richard în timp ce vorbea.

După care, cu oarecare timiditate, privi în altă parte. Apoi păşi în umbră şi dispăru.

— Cine e? întrebă Richard.

— Ele îşi spun Catifele, zise Door. Dorm aici, jos, în timpul zilei, iar noaptea se duc în Lumea de Sus.

— Sunt periculoase? întrebă el.

— Toţi sunt periculoşi, zise Hunter.

— Hai să revenim la târg, spuse Richard. Cine decide unde şi când se ţine târgul? Şi cum află primii oameni unde se va ţine?

Hunter ridică din umeri.

— Door, tu ştii ceva? o întrebă Richard.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

Ajunseră la un colţ şi cotiră. Door ridică lampa.

— Nu-i rău deloc, spuse ea.

— Şi lucrează iute, o completă Hunter.

Paznica pipăi cu vârful degetului pictura de pe peretele din stâncă. Era încă umedă. O pictură care-i înfăţişa pe ei trei. Nu era deloc măgulitoare.

Şobolanul cel negru intră în vizuina Auriilor plin de respect, cu capul plecat, cu urechile pe spate. Se târî

înainte, scâncind şi chiţcăind.

Auriii îşi făcuseră bârlogul într-o grămadă de oase, care aparţinuse, cândva, unui mamut lânos, pe vremurile când animalele mari şi păroase umblau – după opinia Auriilor – prin tundra înzăpezită din sudul Angliei ca şi cum ar fi stăpânit locul acela. Aurii îi scoseseră ideea aceea din cap mamutului respectiv, într-un mod clar şi definitiv.

Şobolanul cel negru îşi exprimă supunerea la baza grămezii de oase. Apoi se întinse pe spate, cu gâtul expus, închise ochii şi aşteptă. După un timp, un chiţcăit de sus îi spuse că putea să se întoarcă.

Unul dintre Aurii se târî afară din craniul mamutului, pe o grămadă de oase. Se târî de-a lungul unui vechi colţ de fildeş. Era un şobolan cu blană aurie, de mărimea unei pisici mari de casă. Avea ochii roşii.

Şobolanul cel negru vorbi. Auriul se gândi puţin şi chiţcăi un ordin. Şobolanul cel negru se rostogoli pe spate, expunându-şi din nou gâtul pentru un moment. Apoi se răsuci, se întoarse şi îşi văzu de drum.

Bineînţeles, existaseră oameni ai canalizării înainte de Marea Putoare, care trăiseră în canalizarea elizabetheană, sau în canalizarea Restauraţiei, sau în cea a Regenţei, atunci când din ce în ce mai multe dintre căile de apă ale Londrei erau forţate să curgă prin ţevi şi prin galerii acoperite, în timp ce populaţia în creştere producea ape uzate mai murdare, mai pline de resturi. Dar, după Marea Putoare, după planul grandios al construirii canalizării victoriene, oamenii din canalizare ajunseseră în plinătatea lor. Puteau fi găsiţi pretutindeni, de-a lungul şi de-a latul canalizării, dar îşi făcuseră case permanente în subteranele din cărămizi roşii ca nişte biserici, din est, la confluenţa apelor înspumate. Acolo stăteau, având alături undiţe, plase şi cângi improvizate, supraveghind suprafaţa apei brune.

Oamenii aceia purtau haine – haine cafenii şi verzi, acoperite cu un strat gros, alcătuit, poate, din mucegai, sau, la fel de posibil, dintr-o clisă petrochimică – dar, la fel

de bine, putea fi ceva mult mai rău. Purtau păr lung şi încâlcit. Duhneau cam aşa cum vă imaginaţi. Deasupra tunelului atârnau felinare vechi. Nimeni nu ştia ce foloseau oamenii canalizării drept combustibil, dar felinarele lor ardeau cu o flacără albastră-verde, destul de toxică.

Nu se ştia cum comunicau între ei oamenii canalizării. În puţinele ocazii în care avuseseră de-a face cu lumea exterioară, folosiseră un soi de limbaj al semnelor. Bărbaţii, femeile şi copilaşii tăcuţi ai canalizării trăiau într-o lume a clipocitului şi picuratului.

Dunnikin descoperi ceva pe apă. El era şeful oamenilor canalizării, cel mai înţelept şi cel mai bătrân dintre ei. Cunoştea canalizarea mai bine decât cei care o construiseră. Dunnikin întinse mâna şi luă o plasă lungă de pescuit crevete; cu o mişcare expertă din mână pescui din apă un telefon mobil destul de noroit. Se duse, după aceea, la o grămăjoară de gunoi dintr-un colţ şi puse telefonul peste restul recoltei. Prada din ziua aceea consta, până în momentul acela, din două mânuşi desperecheate, un pantof, un cap de pisică, un pachet ud de ţigări, un picior artificial, un cocker spaniel mort, o pereche de coarne de cerb (montate pe o placă) şi jumătatea de jos a unui cărucior pentru copii.

Nu fusese o zi bună. Iar în noaptea aceea se ţinea târgul, în aer deschis. Aşa că Dunnikin stătea cu ochii pe apă. Nu ştii niciodată ce-o să iasă la iveală.

Old Bailey îşi atârnase rufele la uscat. Cearşafuri şi pături fâlfâiau şi fluturau în vânt deasupra clădirii Centre Point, un zgârie-nori urât şi distinct din anii şaizeci, care marchează capătul de est al Oxford Street, mult deasupra staţiei de metrou Tottenham Court Road. Old Bailey nu se sinchisea prea mult de Centre Point, dar, cum spunea el deseori păsărilor, vederea din vârful clădirii nu se putea compara cu nimic, mai mult, acoperişul clădirii Centre Point fiind unul dintre puţinele locuri din West End de unde nu erai obligat să te uiţi la Centre Point.

Vântul rupea fulgi din haina lui şi le ducea departe,

peste Londra. Bătrânului nu-i păsa. După cum le spusese deseori păsărilor sale, mai erau destule acolo de unde le luase.

Un şobolan mare, negru, se târî afară printr-un capac spart de aerisire, se uită în jur, apoi se duse către cortul pătat de păsări al lui Old Bailey. Se căţăra pe latura cortului, apoi alergă pe sfoara de rufe a bătrânului. După care chiţcăi insistent spre el.

— Mai încet, mai încet, zise bătrânul.

Şobolanul repetă, într-un ritm mai domol, dar la fel de insistent.

— Doamne sfinte! zise Old Bailey, apoi fugi în cort şi se întoarse cu armele sale – frigarea şi o lopată pentru cărbuni.

După care fugi din nou în cort şi aduse nişte scule cumpărate de ocazie. Pe urmă se întoarse în cort pentru ultima oară, deschise cufărul de lemn şi vârî în buzunar cutia de argint.

— Chiar n-am timp pentru asemenea caraghioslâcuri, îi spuse el şobolanului, când ieşi ultima dată. Sunt un om foarte ocupat. Ştii, păsările nu se prind singure.

Şobolanul schelălăi la el. Old Bailey îşi desfăcea funia înfăşurată în jurul mijlocului.

— Bine, îi zise el şobolanului, să găsească alţii trupul. Nu mai sunt tânăr cum am fost. Nu-mi plac locurile de dedesubt. Eu sunt un om al acoperişurilor, născut şi crescut aici.

Şobolanul scoase un sunet grosolan!

— Mai multă grabă, viteză mai mică, îi replică Old Bailey. Am plecat. Mucosule! L-am cunoscut pe stră-stră-bunicul tău, amice şobolan, aşa că nu te mai da mare! Unde o să aibă loc târgul?

Şobolanul îi spuse. Old Bailey îl băgă în buzunar şi îşi dădu drumul peste marginea clădirii.

Stând pe platforma de lângă canal, Dunnikin fu copleşit de un presentiment de bogăţie şi prosperitate. Simţea cum bogăţia pluteşte de la vest spre est, către el.

Bătu puternic din palme. Alţi bărbaţi fugiră către el, şi femei, şi copii, luând cängi, plase şi undiţe în timp ce veneau. Se strânseră de-a lungul platformei alunecoase a canalului, în lumina verde, care trosnea, a felinarelor. Dunnikin arătă, iar ei aşteptară în tăcere, fiindcă aşa aşteaptă oamenii canalizării.

Cadavrul marchizului de Carabas veni plutind cu faţa în jos de-a lungul canalului, curentul purtându-l încet şi maiestuos, ca pe o barcă funerară. Oamenii îl traseră, cu cängile şi plasele lor, în tăcere, iar curând, cadavrul ajunse pe platformă. Îi scoaseră haina, cizmele, ceasul de aur, conţinutul buzunarelor hainei, dar lăsară restul îmbrăcăminţii pe el.

Dunnikin se uita bucuros la toate. Bătu din nou din palme, iar oamenii canalizării începură să se pregătească pentru târg. Acum aveau, cu adevărat, ceva valoros de vânzare.

— Eşti sigură că marchizul va fi la târg? o întrebă Richard pe Door, în timp ce drumul începu să urce, treptat.

— N-o să ne lase baltă, zise ea, cât putu de încrezătoare. Sunt convinsă că o să fie acolo.

Paisprezece

Nava maiestăţii sale *BELFAST* este o canonieră de 11000 de tone, care fusese gata de navigat în 1939 şi care fusese în serviciu activ în timpul celui De-al Doilea Război Mondial. De atunci fusese ancorată pe ţărmul de sud al Tamisei, în zona cărţilor poştale[47], între Tower Bridge şi London Bridge, în faţa Turnului Londrei. De pe punte se puteau vedea catedrala St. Paul şi vârful aurit al monumentului în formă de coloană închinat Marelui, Incendiu din Londra, care fusese ridicat, ca şi o mare parte din oraş, de Christopher Wren. Nava serveşte ca muzeu plutitor, monument comemorativ şi spaţiu de instruire.

Există o pasarelă de la vapor la ţărm, iar oamenii veniră pe pasarela aceea câte doi, câte trei şi cu duzinile. Îşi instalară tarabele cât de devreme putură, toate triburile din Londra de Dedesubt fiind unite de Armistiţiul Târgului şi de dorinţa mutuală de a-şi pune tejghelele cât mai departe de oamenii canalizării.

Se căzuse de acord, cu peste un secol în urmă, că oamenii canalizării puteau să aibă o tarabă numai la târgurile ţinute în aer liber. Dunnikin şi oamenii săi îşi aruncară prada pe o foaie de cauciuc, alcătuind o grămadă zdravănă, lângă o turelă mare de tun. Nimeni nu veni imediat la taraba oamenilor canalizării, dar, către sfârşitul târgului, aveau să apară vânătorii de chilipiruri, curioşii şi puţinii norocoşi care, din fericire, nu aveau simţul mirosului.

Richard, Hunter şi Door îşi croiră drum prin mulţimea de pe punte. Richard îşi dădu seama că pierduse – cumva –

---

[47] La sfârşitul secolului al XIX-lea, poşta engleză a permis unor companii private să tipărească o serie de cărţi poştale; o mare parte dintre acestea au fost emise şi distribuite pe litoral, pentru turişti.

nevoia să se oprească şi să privească. Oamenii nu erau mai puţin ciudaţi decât fuseseră la ultimul Târg Plutitor, dar, îşi spuse el, şi el era la fel de ciudat ca ei. Se uită în jur, cercetând figurile din mulţime în timp ce mergea, căutând zâmbetul ironic al marchizului.

— Nu-l văd, zise el.

Se apropiară de taraba unui fierar, unde un bărbat care ar fi putut să treacă uşor drept un munte mai mic – dacă îi ignorai barba castanie zburlită – bătea pe nicovală o bucată de metal înroşit, scos din vasul cu jăratic. Richard nu mai văzuse până atunci o nicovală adevărată. Simţea căldura răspândită de metalul încins şi de vasul cu jar, aflat la vreo patru metri de el.

— Mai caută. De Carabas trebuie să apară, zise Door, uitându-se în urma lor. O să apară ca un ban rău.

Fata se gândi o clipă, apoi adăugă:

— De fapt, ce-i un ban rău?[48]

Apoi, înainte ca Richard să apuce să-i răspundă, Door strigă:

— Fierarule!

Omul bărbos cât un munte îşi ridică privirea, încetă să izbească metalul încins şi răcni:

— Pe Templu şi pe Boltă! Doamna Door!

Apoi o ridică într-o mână, de parcă n-ar fi cântărit mai mult decât un şoricel.

— Bună, fierarule, zise Door. Speram să fi aici.

— Doamnă, n-am ratat niciodată un târg, tună el, vesel, după care îi mărturisi, într-o şoaptă ca o explozie: Aici se fac adevăratele afaceri. Acum aşteptaţi o clipă, zise el, amintindu-şi de bucata de metal care se răcea pe nicovală.

O puse pe Door pe taraba sa, la mai mult de doi metri deasupra punţii.

Izbi bucata de metal cu barosul, răsucind-o cu un instrument despre care Richard presupuse, în mod corect, că era un cleşte. Sub loviturile ciocanului, bucata informă de metal portocaliu se transformă într-un trandafir perfect,

[48] Expresia englezească „turn up like a bad penny” are înţelesul „n-ai cum să scapi de el”.

negru. Era o lucrare de o delicateţe uimitoare, fiecare petală fiind perfectă şi deosebită. Fierarul cufundă trandafirul într-un ciubăr cu apă rece, de lângă nicovală. Metalul sfârâi şi scoase aburi. Apoi scoase trandafirul din vas, îl şterse şi-l înmână unui bărbat gras, într-o cămaşă de zale, care stătuse, răbdător, alături. Bărbatul cel gras se declară mulţumit şi-i dădu în schimb fierarului o pungă verde de plastic, plină cu diferite feluri de brânză.

— Fierarule, zise Door, din locul în care era cocoţată. Ei sunt prietenii mei.

Acesta cuprinse mâna lui Richard într-o palmă de câteva ori mai mare decât a sa. Strângerea sa fu entuziastă, dar foarte blândă, ca şi cum ar fi avut în trecut numeroase accidente în timp ce strângea mâini şi se antrenase mult, încât să poată face gestul cum trebuia.

— Încântat! bubui el.

— Richard, se prezentă acesta.

Fierarul păru fericit.

— Richard! Grozav nume! Am avut un cal pe nume Richard!

Dădu drumul mâinii lui, se întoarse spre Hunter şi zise:

— Şi tu eşti… Hunter? Hunter! Ea e, aşa cum eu trăiesc, respir şi mă cac!

Fierarul se roşi ca un băiat de şcoală. Îşi scuipă în palmă şi încercă, stângaci, să-şi aranjeze pirul. Apoi îşi întinse mâna şi îşi dădu seama că tocmai scuipase în ea, aşa că o şterse pe şorţul său de piele, după care se lăsă, stânjenit, de pe un picior pe altul.

— Fierarule, îl salută Hunter cu un zâmbet perfect de zahăr ars.

— Fierarule, nu mă dai jos? întrebă Door.

Uriaşul păru ruşinat.

— Îmi cer scuze, doamnă, zise el şi o coborî.

Richard îşi dădu seama că fierarul o cunoscuse pe Door când fusese copil şi se pomeni că e nejustificat de gelos pe bărbatul acela imens.

— Ce pot să fac pentru tine? o întrebă fierarul.

— Vreo două lucruri, îi răspunse ea. Mai întâi, zise Door

şi se întoarse spre Richard, am o treabă pentru tine.

Hunter ridică din sprânceană.

— Pentru el?

Door dădu din cap.

— Pentru voi amândoi. Vreţi să vă duceţi şi să faceţi rost de nişte mâncare? Vă rog!

Richard se simţi ciudat de mândru. Arătase de ce e în stare în timpul încercării. Era Unul Dintre Ei. Avea să se Ducă şi să Aducă Mâncare. Îşi umflă pieptul.

— Eu sunt paznicul tău. O să rămân alături de tine, zise Hunter.

Door rânji. Ochii ei scânteiară.

— În târg? Hunter, totul e în regulă. Armistiţiul Târgului e încă valabil. Nimeni n-o să se atingă de mine aici. Iar Richard are mai multă nevoie decât mine să aibă cineva grijă de el.

Richard se dezumflă, dar nu-l văzu nimeni.

— Şi dacă cineva va încălca armistiţiul? întrebă Hunter.

Fierarul se înfioră, în ciuda căldurii vasului său cu jar.

— Să încalce Armistiţiul Târgului? Brrr!

— N-o să se întâmple asta. Du-te, plecaţi amândoi. Aduceţi curry, vă rog. Şi nişte lipii. Una cu mirodenii.

Hunter îşi trecu mâna prin păr. Apoi se întoarse şi merse în mijlocul mulţimii, iar Richard se luă după ea.

— Şi ce o să se întâmple dacă cineva va încălca Armistiţiul Târgului? întrebă el, în timp ce-şi croiau drum prin ceată.

Hunter se gândi un timp.

— Ultima dată când s-a întâmplat aşa ceva a fost cu vreo trei sute de ani în urmă. Doi prieteni s-au certat pentru o femeie, în timpul târgului. A fost scos un cuţit, unul dintre ei a murit. Celălalt a fugit.

— Ce s-a întâmplat cu el? A fost ucis?

Hunter clătină din cap.

— Dimpotrivă. Îşi doreşte şi acum să fi fost el cel care a murit.

— Trăieşte încă?

Hunter strânse din buze.

— Oarecum, zise ea, după un timp.

Mai trecu ceva timp, apoi Richard simţi că i se face greaţă.

— Ce-i asta? Ce pute aşa?

— Oamenii canalizării.

Richard îşi întoarse capul şi încercă să nu respire pe nas până nu se îndepărtară de taraba oamenilor canalizării.

— Nici urmă de marchiz? întrebă el.

Hunter clătină din cap. Dacă ar fi întins mâna, ar fi putut să-l atingă. Urcară pe o estacadă, către tarabele cu mâncare şi către arome mult mai plăcute.

Old Bailey îi găsi pe oamenii canalizării fără mare greutate, după miros.

Bătrânul ştia ce are de făcut, aşa că se bucură să se dea puţin în spectacol, examinând în mod ostentativ cockerul spaniel mort, piciorul artificial şi telefonul mobil ud şi plin de noroi, clătinând din cap îndurerat la fiecare dintre ele. Apoi se prefăcu că observă cadavrul marchizului. Se scărpină la nas. Îşi puse ochelarii şi privi prin ei. Dădu din cap pentru sine, posomorât, sperând să lase impresia vagă a unui om care are nevoie de un cadavru şi e dezamăgit de ofertă, dar trebuie să se mulţumească şi cu ceea ce găseşte. Apoi îi făcu semn lui Dunnikin şi-i arătă corpul.

Dunnikin îşi deschise larg palmele, zâmbi fericit şi îşi îndreptă privirea către cer, mărturisind ce bucurie îi produsese intrarea rămăşiţelor marchizului în viaţa sa. Apoi îşi duse mâna la frunte, o coborî şi păru distrus, ca să împărtăşească ce tragedie ar însemna să piardă un cadavru atât de remarcabil.

Old Bailey îşi vârî o mână în buzunar şi scoase un deodorant consumat pe jumătate. I-l dădu lui Dunnikin, care se uită la el, îl linse, apoi îl înapoie, neimpresionat. Old Bailey îl puse la loc în buzunar. Se uită din nou la cadavrul marchizului de Carabas, care era îmbrăcat numai pe jumătate şi ud în urma călătoriei prin canalizare. Stârvul era cenuşiu, sângele se scursese din el prin mai multe tăieturi, mari şi mici, iar pielea se zbârcise şi se

învineţise după atât timp petrecut în apă.

Apoi bătrânul scoase o sticlă, plină pe trei sferturi cu un lichid galben, şi i-o dădu lui Dunnikin. Acesta se uită bănuitor la ea. Oamenii canalizării ştiau cum arată o sticlă de Chanel Nr. 5 şi se strânseră în jurul lui Dunnikin, să privească. Cu grijă, plin de sine, acesta deşurubă dopul şi îşi turnă un strop pe încheietura mâinii. Apoi, cu o gravitate pe care i-ar fi invidiat-o cel mai bun *parfumier* din Paris, mirosi. După care dădu din cap, entuziasmat, şi se apropie de Old Bailey ca să-l îmbrăţişeze şi să încheie târgul. Bătrânul îşi întoarse faţa şi îşi ţinu răsuflarea până se termină îmbrăţişarea.

Old Bailey ridică un deget şi încercă din răsputeri să mimeze că nu mai era la fel de tânăr ca altădată şi că, mort sau nu, marchizul de Carabas era puţin cam greu. Dunnikin se ciupi de nas gânditor, apoi, cu un gest care indica nu numai mărinimie, dar şi o generozitate prostească şi nepotrivită care avea să-l ducă la azilul săracilor şi pe el şi pe ceilalţi oameni ai canalizării, puse unul dintre indivizii mai tineri din poporul său să lege cadavrul de jumătatea de jos a căruciorului vechi pentru copii.

Bătrânul acoperi leşul cu o cârpă, apoi plecă dintre oamenii canalizării împreună cu trupul, pe puntea aglomerată.

— O porţie de curry vegetarian, vă rog, îi spuse Richard femeii de la taraba unde se vindea curry. Mă întrebam… hmmm… Curry cu carne… Cu ce fel de carne e?

Femeia îi spuse.

— Oh! exclamă Richard. Bine. Hmmm… Daţi-ne curry vegetarian pentru toţi.

— Salut din nou, rosti o voce profundă de lângă el.

Era femeia palidă pe care o întâlniseră în peşteri, cea în rochie neagră şi cu ochii de culoarea degetariţei.

— Salut, răspunse Richard, zâmbind. Oh, şi nişte lipii, vă rog. Ai venit aici să cumperi curry?

Femeia îl privi cu ochii ei violeţi şi-i zise, imitându-l pe

Bela Lugosi.

— Eu nu mănânc… curry.

Apoi râse, un râs zdravăn, plin de încântare, iar Richard se trezi că-şi dă seama cât de mult timp trecuse de când nu mai glumise cu o femeie.

— Oh. Hmmm. Richard. Richard Mayhew, se prezentă el şi întinse mâna.

Femeia i-o atinse cu mâna ei, într-un gest care semăna puţin cu o strângere de mână. Degetele ei erau foarte reci, dar noaptea târziu, la sfârşitul toamnei, pe o navă de pe Tamisa, totul e foarte rece.

— Lamia, zise ea. Sunt o Catifea.

— Aha! spuse el. Bine. Sunteţi multe.

— Câteva, adăugă ea.

Richard luă recipientele cu curry.

— Ce faci? o întrebă el pe Lamia.

— Când nu caut de mâncare, sunt ghid, îi răspunse ea, zâmbind. Cunosc fiecare centimetru din Lumea de Dedesubt.

Hunter – despre care Richard ar fi jurat că fusese în cealaltă parte a tarabei – stătea acum chiar lângă Lamia.

— Nu-i al tău, zise ea.

Lamia zâmbi dulce.

— O să apreciez eu cum stau lucrurile.

— Hunter, ea e Lamia. E o Cataramă.

— Catifea, îl corectă aceasta cu blândeţe.

— E ghid.

— Te duc oriunde vrei să mergi.

Hunter luă punga cu mâncare din mâna lui Richard.

— E timpul să ne întoarcem, zise ea.

— Bine, spuse Richard, dar dacă o să ne ducem să-l vedem pe ştii-tu-cine, s-ar putea să ne fie de ajutor.

Hunter nu spuse nimic. Se uită numai la Richard. Dacă s-ar fi uitat aşa la el cu o zi înainte, Richard ar fi abandonat discuţia. Dar asta s-ar fi întâmplat atunci.

— Să vedem ce crede Door, spuse el. Vreo urmă de marchiz?

— Încă nu, zise Hunter.

Old Bailey târâse cadavrul pe pasarelă, legat de partea de la bază a căruciorului pentru copii, ca un Guy Fawkes îngrozitor, efigia acestuia fiind, nu cu mult timp în urmă, târâtă şi plimbată peste tot de copiii din Londra la începutul lui noiembrie, arătată trecătorilor înainte s-o arunce să-şi găsească sfârşitul în flăcări în ziua de cinci noiembrie, când era Noaptea Rugurilor. Bătrânul cără cadavrul peste Tower Bridge şi, mormăind şi văicărindu-se, îl târî în susul colinei de dincolo de Turnul Londrei. Merse spre vest, către staţia Tower Hill, şi se opri puţin înainte de staţie, lângă o bucată cenuşie de zid. Nu era un acoperiş, îşi zise Old Bailey, dar avea să meargă.

Era unul dintre ultimele resturi ale Zidului Londrei. Zidul Londrei fusese construit, conform tradiţiei, la ordinul împăratului roman Constantin cel Mare, în al treilea secol d. H., la cererea mamei sale, Elena. În momentul acela, Londra era unul dintre puţinele oraşe mari din imperiu care nu avea un zid monumental. Când a fost terminat, înconjura complet orăşelul. Era înalt de zece metri şi lat de aproape trei. Era, fără putinţă de tăgadă, Zidul Londrei.

Acum nu mai era înalt de zece metri, nivelul solului crescuse din zilele mamei lui Constantin (cea mai mare parte din Zidul Londrei cel iniţial se află la cinci metri sub nivelul străzilor de astăzi) şi nu mai înconjura oraşul. Dar este, încă, o bucată impresionantă de zid. Old Bailey dădu viguros din cap, fiind de acord cu el însuşi. Legă căruciorul cu o bucată de funie şi se căţără pe zid. Apoi, mormăind şi înjurând, îl trase pe marchiz în vârf. Dezlegă cadavrul de pe cărucior şi-l aşeză, cu blândeţe, pe spate, cu braţele alături. Avea răni din care se scurgea încă lichid. Era un cadavru foarte mort.

— Tâmpitule, şopti Old Bailey, cu tristeţe. Ce-ai urmărit de ai fost omorât pentru asta?

Luna era lucitoare, mică, ridicată pe cerul nopţii reci, iar constelaţiile toamnei scânteiau pe firmamentul albastru-negru ca o pulbere de diamante sfărâmate. O privighetoare zbură pe zid, privi corpul marchizului de

Carabas şi ciripi dulce.

— Nu-i pentru ciocul tău, zise Old Bailey, mohorât. Nici voi, păsările, nu mirosiţi ca nişte trandafiri înfloriţi.

Pasărea îi ciripi o obscenitate privighetorească melodioasă, apoi zbură în noapte.

Old Bailey căută în buzunar şi scoase şobolanul cel negru, care dormise. Animalul se uită somnoros la el, apoi căscă, arătând o bucată zdravănă de limbă tărcată.

— Eu aş fi fericit dacă n-aş mai avea niciodată miros, îi spuse Old Bailey şobolanului cel negru, după care aşeză animalul pe pietrele Zidului Londrei.

Şobolanul chiţcăi spre el, gesticulând cu labele din faţă. Old Bailey oftă. Apoi scoase cu grijă cutia de argint din buzunar şi, dintr-un alt buzunar interior, trase afară frigarea.

Puse cutia pe pieptul lui de Carabas, apoi, nervos, întinse frigarea şi deschise capacul. În interior, pe un cuibar de catifea roşie, se afla un ou mare de raţă, care părea de un verde-albastru deschis în razele lunii. Old Bailey ridică frigarea, închise ochii şi izbi în ou.

Se auzi un *whup* şi oul făcu implozie.

După aceea, timp de câteva secunde urmă o linişte deplină. Apoi începu vântul. Nu bătea într-o anumită direcţie, ci părea să vină de pretutindeni, o furtună pornită din senin. Frunze căzute, foi de ziare, tot felul de resturi din oraş zburau de pe sol şi erau aruncate prin aer. Vântul atinse suprafaţa Tamisei şi purtă apa rece spre cer, în stropi mărunţi. Era un curent nebun şi periculos. Proprietarii de tarabe de pe puntea lui *Belfast* îl înjurară şi îşi ţinură mărfurile, să nu le ia vijelia.

Apoi, când vântul păru că devenise atât de puternic încât va dărâma lumea întreagă, că va dărâma stelele şi că va arunca oamenii în aer ca pe nişte frunze uscate de toamnă…

Tocmai atunci…

…încetă, iar frunzele, ziarele şi pungile de plastic pentru cumpărături căzură pe pământ, pe drum sau pe apă.

Sus, pe resturile Zidului Londrei, tăcerea care urmă

vijeliei fu, în felul ei, la fel de puternică precum fusese vântul. Această tăcere fu întreruptă de o tuse. O tuse scârboasă, cu expectoraţie. Fu urmată de zgomotul cuiva care se răsucea greoi; apoi de zgomotul cuiva care vomita.

Marchizul de Carabas vomită apa din canalizare peste marginea Zidului Londrei, murdărind pietrele cenuşii cu o scârboşenie cafenie. Dură mult timp până elimină apa aceea din trupul său. Apoi zise, cu o voce care era numai cu puţin mai tare decât o şoaptă răguşită.

— Cred că gâtul meu a fost tăiat. Ai ceva cu care să-l leg?

Old Bailey scotoci prin buzunare şi scoase o bucată de cârpă murdară. I-o dădu marchizului, care o înfăşură de câteva ori în jurul gâtului şi o strânse bine. Old Bailey se pomeni că îşi aminteşte, într-un mod absurd, de gulerele înalte, tip Frumosul Brummel, ale dandy-ilor din perioada Regenţei.

— Ai ceva de băut? croncăni marchizul.

Old Bailey scoase plosca şi-i deşurubă capacul, apoi o dădu marchizului, care trase o duşcă, apoi se înfioră de durere, după care tuşi slab. Şobolanul cel negru, care privise totul cu interes, coborî de pe fragmentul de zid şi plecă. Trebuia să le spună Auriilor: toate favorurile fuseseră răsplătite, toate datoriile fuseseră achitate.

Marchizul îi dădu plosca înapoi bătrânului. Old Bailey o puse bine şi-l întrebă:

— Cum te simţi?

— Mai bine.

Marchizul se ridică, tremurând. Nasul îi curgea. Privea în jur, se uita la lume de parcă n-o mai văzuse până atunci.

— Ce-ai căutat de te-ai dus să fi omorât? Tare aş vrea să ştiu, zise Old Bailey.

— Informaţii, şopti marchizul. Oamenii îţi spun mult mai multe când ştiu că eşti pe moarte. Şi vorbesc lângă tine când mori.

— Şi ai aflat ceea ce voiai să ştii?

Marchizul îşi pipăi rănile de la mâini şi de la picioare.

— Oh, da! În mare parte. Acum am mai mult decât o

simplă bănuială despre ce-i vorba în toată treaba asta.

Apoi închise din nou ochii, îşi strânse braţele în jurul trupului şi se legănă încet, înainte şi înapoi.

— Şi cum e să fi mort? întrebă Old Bailey.

Marchizul oftă. Apoi îşi răsuci buzele într-un zâmbet şi răspunse, cu o rămăşiţă din ceea ce fusese:

— Old Bailey, dacă o să trăieşti destul, o să afli singur.

Bătrânul păru dezamăgit.

— Ticălosule! După tot ce am făcut ca să te aduc înapoi de pe tărâmul din care nu se întoarce nimeni… Adică, de unde nu se întoarce de obicei…

Marchizul de Carabas îşi ridică privirea spre el. Ochii săi erau foarte albi în lumina lunii. Apoi şopti:

— Cum e să fi mort? E foarte frig, prietene. Foarte întuneric şi foarte frig.

Door ridică lănţişorul. Cheia de argint atârna de el, roşie şi portocalie în lumina vasului cu jar al fierarului. Fata zâmbi şi spuse:

— Frumoasă lucrătură, fierarule!

— Mulţumesc, doamnă.

Door îşi atârnă lănţişorul de gât şi ascunse cheia sub straturile hainelor sale.

— Ce-ai vrea să primeşti în schimb?

Fierarul păru ruşinat.

— N-aş vrea să vă indispun… mormăi el.

Door făcu mutra ei care spunea „hai, dă-i drumul”. Fierarul se aplecă şi scoase o cutie neagră de sub o grămadă de unelte pentru prelucrarea metalului. Era făcută dintr-un lemn de culoare închisă, cu incrustaţii de fildeş şi sidef. Avea dimensiunile unui dicţionar mare. Fierarul o sucea şi o răsucea în mâinile sale.

— E o cutie surpriză, îi explică el. Am primit-o în schimbul unei lucrări de fierărie, cu câţiva ani în urmă. Nu pot s-o deschid, deşi m-am străduit din greu.

Door luă cutia şi îşi trecu degetele peste suprafaţa ei netedă.

— Nu mă miră că n-ai reuşit s-o deschizi. Mecanismul s-

a stricat. E complet blocat.

Fierarul se posomori.

— Deci n-o să aflu niciodată ce-i în ea…

Door făcu o mutră amuzată. Degetele ei cercetară suprafaţa cutiei. O bară alunecă afară, într-o latură. Door împinse bara înapoi pe jumătate, apoi o răsuci. Se auzi un *clunk* în străfundul cutiei, iar într-o parte a acesteia se deschise un capac.

— Gata, spuse Door.

— Doamnă, îi mulţumi fierarul.

Apoi luă cutia din mâna ei şi deschise capacul complet. Înăuntru era un scrin. Fierarul îl deschise. Broscuţa din scrin orăcăi şi privi în jur cu ochi de aramă, lipsiţi de curiozitate. Fierarului îi căzu faţa.

— Speram să găsesc diamante şi perle, zise el.

Door întinse mâna şi mângâie capul broaştei.

— Are ochi frumoşi, spuse ea. Păstreaz-o, fierarule. O să-ţi aducă noroc. Mulţumesc încă o dată. Ştiu că pot să fiu sigură de discreţia ta.

— Puteţi să vă bizuiţi pe mine, doamnă, zise fierarul, din tot sufletul.

Rămaseră împreună în vârful Zidului Londrei, fără să vorbească. Old Bailey coborî încet căruciorul de copii pe pământ, sub ei.

— Unde se ţine târgul? întrebă marchizul.

Old Bailey îi arătă canoniera.

— Acolo.

— Door şi ceilalţi. Mă aşteaptă.

— Nu eşti în stare să te duci undeva.

Marchizul tuşi, chinuitor. Old Bailey avu impresia că celălalt mai avea o grămadă de apă din canalizare în plămânii lui.

— Am făcut o călătorie lungă astăzi, şopti de Carabas. Încă puţin n-o să-mi strice.

Îşi privi mâinile, îşi mişcă încet degetele, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă făceau sau nu ceea ce le punea să facă. Apoi se răsuci şi începu să coboare, cu dificultate, pe

latura zidului. Dar înainte să facă asta, zise, cu glas răguşit şi poate puţin întristat:

— Se pare, Old Bailey, că-ţi sunt dator o favoare.

***

Când Richard se întoarse cu mâncarea, Door fugi la el şi-l îmbrăţişa. Îl strânse zdravăn în braţe, ba chiar îl bătu pe fund, înainte să înhaţe punga de hârtie şi s-o deschidă cu entuziasm. Luă un recipient de curry vegetarian şi începu să mănânce fericită.

— Mulţumesc, zise ea, cu gura plină. Aţi dat de marchiz?

— Nici urmă de el, zise Hunter.

— Croup şi Vandemar?

— Nici ei.

— Grozav curry. E foarte bun.

— Ai făcut lănţişorul? întrebă Richard.

Door trase lănţişorul de la gât, numai cât să-i arate că era acolo, apoi îl lăsă să cadă la loc, greutatea cheii trăgându-l în jos.

— Door, zise Richard, ea e Lamia. E ghid. Zice că poate să ne ducă oriunde în Lumea de Dedesubt.

— Oriunde? întrebă Door, mestecând o lipie.

— Oriunde, spuse Lamia.

Door îşi lăsă capul într-o parte.

— Ştii unde e îngerul Islington?

Lamia clipi încet, genele-i lungi acoperind şi dezvăluind ochii ei de culoarea degetariţei.

— Islington? spuse ea. Nu puteţi să mergeţi acolo…

— Ştii?

— Pe Down Street, zise Lamia. La capătul Down Street[49]. Dar nu-i un lucru pe care să-l faci în siguranţă.

Hunter urmărise conversaţia cu braţele încrucişate, fără să fie impresionată. Acum zise:

— Nu avem nevoie de ghid.

— Eu cred că avem, zise Richard. Marchizul nu-i pe aici.

[49] Down Street – Strada de jos.

Ştim că va fi o călătorie periculoasă. Noi trebuie să-i ducem… lucrul pe care l-am luat eu… îngerului. Iar el o să-i spună lui Door despre familia ei şi o să-mi spună mie cum să ajung acasă.

Lamia se uită în sus, spre Hunter, încântată.

— Şi poate să vă dea creiere, spuse ea, veselă, iar mie o inimă.

Door şterse ultima picătură de curry din vas cu degetele, apoi le linse.

— O să ne descurcăm foarte bine şi în trei, Richard. Nu ne putem permite un ghid.

Lamia se înfierbântă:

— O să-mi iau plata de la el, nu de la tine!

— Şi ce fel de plată vor cei de soiul tău? întrebă Hunter.

— Asta o să aflu eu, iar el o să se minuneze, zise Lamia, cu un zâmbet dulce.

Door clătină din cap.

— Nu cred că e nevoie.

Richard mârâi:

— Nu-ţi place că am pregătit eu totul, măcar o dată, în loc să te urmez orbeşte şi să merg unde mi se spune.

— Nici vorbă!

Richard se întoarse către Hunter.

— Hunter, tu ştii drumul către Islington?

Hunter clătină din cap.

Door oftă.

— Trebuie s-o luăm din loc. Down Street ai spus?

Lamia zâmbi cu buzele-i de culoarea prunelor.

— Da, doamnă.

Când marchizul ajunse în târg, ei plecaseră deja.

Cincisprezece

Coborâră de pe navă, mergând pe pasarela întinsă, ajunseră pe ţărm, unde coborâră nişte trepte, merseră printr-un pasaj lung, neluminat, apoi urcară din nou. Lamia mergea în fruntea lor, încrezătoare. Îi conduse într-o alee mică, pavată cu piatră. Pe pereţi ardeau şi pâlpâiau lămpi cu gaz.

— A treia uşă de aici, le zise ea.

Se opriră în faţa uşii. Pe ea era o placă de alamă, pe care scria:

SOCIETATEA REGALĂ
PENTRU PREVENIREA CRUZIMII
FAŢĂ DE CASE

Dedesubt, cu litere mai mici:

DOWN STREET. VĂ RUGĂM SĂ BATEŢI LA UŞĂ.

— Se ajunge în stradă prin casă? întrebă Richard.

— Nu, îi răspunse Lamia. Strada este în casă.

Richard bătu în uşă. Nu se întâmplă nimic. Aşteptară şi tremurară din cauza frigului dimineţii. Richard ciocăni din nou. În cele din urmă, apăsă pe sonerie. Uşa fu deschisă de un lacheu care părea somnoros, cu o perucă pudrată şi creaţă şi o livrea stacojie. Se uită la mulţimea pestriţă din pragul său cu o expresie care spunea că nu meritau să se dea jos din pat pentru ei.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă el.

Richard fusese înjurat cu mai multă căldură şi cu mai mult umor.

— Down Street, spuse autoritar Lamia.

— Pe aici, oftă lacheul. Să vă ştergeţi pe picioare.

Trecură printr-un hol impresionant. Apoi aşteptară în

timp ce lacheul aprinse fiecare lumânare din candelabru. Coborârâ o scară impresionantă, acoperită cu un covor gros. Coborârâ o scară mai puţin impresionantă, acoperită de un covor mai puţin gros. Apoi coborârâ o scară complet neimpresionantă, acoperită cu pânză de sac cafenie, roasă, şi, în cele din urmă, coborârâ pe o scară din lemn simplu, pe care nu era niciun soi de covor.

La capătul acesteia era un ascensor străvechi, pe care se afla o pancartă. Pe pancartă scria:

DEFECT

Lacheul ignoră pancarta şi deschise uşa exterioară, din sârmă, a liftului, cu un zăngănit metalic. Lamia îi mulţumi, politicoasă, şi urcă în ascensor. Ceilalţi o urmară. Lacheul le întoarse spatele. Richard îl privi prin împletitura de sârmă cum urca pe treptele de lemn, cărându-şi candelabrul.

Pe peretele liftului era un şir scurt de butoane negre. Lamia apăsă pe butonul cel mai de jos. Uşa de zăbrele metalice se închise automat, cu un zgomot. Un motor porni, iar ascensorul începu să coboare încet, scârţâind. Stăteau toţi patru strânşi la un loc în lift. Richard îşi dădu seama că putea să simtă mirosul fiecărei femei aflată în ascensor cu el: Door mirosea preponderent a curry; Hunter mirosea a transpiraţie, dar nu într-un fel neplăcut, ci într-un mod care-l făcea să se gândească la felinele mari aflate în cuştile din grădinile zoologice; în timp ce Lamia mirosea îmbătător a caprifoi, lăcrimioare şi mosc.

Ascensorul continuă să coboare. Richard transpira. Era acoperit de o sudoare rece, lipicioasă. Îşi înfipsese adânc unghiile în palme. Cu cel mai normal ton de care fu în stare, zise:

— Ar fi un moment foarte nepotrivit pentru cineva să descopere că e claustrofobic, nu-i aşa?

— Da, spuse Door.

— Atunci n-o să fac asta, zise Richard.

Şi continuară să coboare.

În cele din urmă simţiră o smuncitură, se auzi un pocnet, apoi un zăngănit, iar liftul se opri. Hunter deschise uşa, se uită în jur, apoi ieşi pe o platformă îngustă.

Richard se uită afară prin uşa deschisă a ascensorului. Atârnau, cu toţii, în aer, în vârful a ceva care-i amintea lui Richard de o pictură pe care o văzuse odată, a Turnului Babel, sau, mai degrabă, a modului în care ar fi arătat Turnul Babel dacă ar fi fost întors pe dos. Erau la capătul unei cărări enorme, în spirală, săpată în stâncă, care cobora şi tot cobora în jurul unui puţ central. Pe zid pâlpâiau slab, ici-colo, lumini, alături de cărare. Jos, departe, departe de ei, ardeau focuri mărunte. Ascensorul atârna la capătul puţului central, la vreo mie de metri deasupra solului. Liftul se legăna puţin.

Richard trase adânc aer în piept şi-i urmă pe ceilalţi pe platforma de lemn. Apoi, deşi ştia că e o idee rea, se uită în jos. Între el şi podeaua de stâncă de dedesubt, aflată la o mie de metri sub ei, nu era nimic, numai o scândură lată de lemn.

— Presupun că nu-i momentul potrivit să vă atrag atenţia că sufăr de rău de înălţime, zise el, cu mult mai puţină nonşalanţă decât îşi închipuia.

— E o treabă sigură, spuse Lamia. Sau aşa a fost ultima dată când am trecut pe aici. Priviţi.

Lamia merse pe scândura aceea lată, într-o fluturare de catifea neagră. Ar fi putut să ţină o duzină de cărţi în echilibru pe cap şi n-ar fi picat niciuna. Când ajunse la cărarea de piatră din marginea puţului, se opri, se întoarse şi le zâmbi încurajator. Hunter o urmă peste prăpastie, apoi se întoarse şi aşteptă lângă ea, pe platformă.

— Vezi? zise Door, apoi întinse mâna şi-l prinse pe Richard de braţ. Totul e bine.

Richard dădu din cap şi înghiţi în sec. *Totul e bine.*

Door traversă prăpastia. Nu părea că-i face plăcere, dar, cu toate acestea, o traversă. Cele trei femei îl aşteptară pe Richard, care stătea locului. După un timp, Richard observă că nu părea să meargă pe scândura de lemn, în ciuda comenzii „mergeţi” pe care o transmisese picioarelor

sale.

Departe, deasupra lor, fu apăsat un buton. Bărbatul auzi un *thunk* şi scrâşnetul motorului electric îmbătrânit. Uşa liftului se trânti şi se închise în urma lui, lăsându-l într-o poziţie nesigură, pe o platformă de lemn îngustă, care nu era mai lată decât o scândură.

— Richard! răcni Door. Mişcă-te!

Ascensorul începu să urce. Richard păşi de pe platforma care se zguduia şi merse pe scândura cea lată; apoi picioarele i se transformară în piftie sub el, şi se pomeni în patru labe pe pasarelă, ţinându-se cu disperare de ea. O parte măruntă, raţională, a minţii sale se întreba ce e cu ascensorul: cine-l chemase sus şi de ce? Restul minţii era ocupat să le spună membrelor sale să se agaţe zdravăn de scândură şi să ţipe, în mintea lui: „Nu vreau să mor!”. Închise ochii cât de strâns putu, convins că, dacă o să-i deschidă şi o să vadă zidul de stâncă de sub el, o să-şi dea, pur şi simplu, drumul de acolo şi o să cadă, o să cadă, o să…

— Nu mi-e frică să cad, îşi spuse el. Partea de care mi-e frică e cea când termini de căzut.

Ştia că se minte singur. Căderea îl speria – îi era teamă să se bălăngăne şi să se rostogolească neajutorat prin aer, îndreptându-se către podeaua de piatră aflată mult sub el, ştiind că nu putea să facă nimic ca să se salveze, că nu va avea loc nicio minune care să-l salveze…

Treptat, îşi dădu seama că cineva îi vorbea.

— Richard, târăşte-te de-a lungul scândurii, îi spunea vocea.

— Eu… nu pot, şopti el.

— Ai trecut prin lucruri mai rele când ai luat cheia, zise ea.

Cea care vorbise era Door.

— Nu sunt bun în treaba cu înălţimea, zise el, încăpăţânat, cu faţa lipită de scândura de lemn, cu dinţii clănţănind. Vreau acasă!

Richard simţi lemnul apăsându-i faţa. Apoi scândura începu să tremure. Vocea lui Hunter spuse:

— Nu ştiu la câtă greutate rezistă placa asta. Voi două, staţi aici.

Scândura vibra, ca şi cum cineva ar fi mers pe ea, către el. Richard se prinse bine de ea, cu ochii închişi. Apoi Hunter îi spuse, încrezătoare, la ureche:

— Richard…

— Hmmm?

— Împinge-te înainte, Richard. Câte puţin de fiecare dată. Hai…

Richard trase aer în piept şi se împinse. După care înlemni din nou.

— Te descurci bine, zise Hunter. Foarte bine. Hai!

Şi, făcându-l să se târască centimetru cu centimetru, Hunter îi tot vorbi până când parcurse scândura, iar când ajunse la capăt, Hunter îl luă, pur şi simplu, pe sus, apucându-l cu mâinile de subraţe, şi-l puse pe teren solid.

— Mulţumesc, zise Richard.

Nu-i trecu prin minte altceva, ceva suficient de mare ca să fie pe măsura a ceea ce făcuse Hunter pentru el. Mai spuse o dată:

— Mulţumesc.

Apoi le zise tuturor:

— Scuzaţi-mă.

Door se uită la el.

— Nu-i nimic, spuse ea. Acum eşti în siguranţă.

Richard se uită la drumul şerpuitor în spirală de sub lume, care ducea în jos, tot mai jos; apoi se uită la Hunter, la Door şi la Lamia; după care râse până-i dădură lacrimile.

— Ce-i atât de amuzant? îl întrebă Door, când, în cele din urmă, se opri din râs.

— *În siguranţă!* răspunse el, pur şi simplu.

Door se uită la el şi zâmbi.

— Acum unde mergem? întrebă Richard.

— În jos, spuse Lamia.

Începură să coboare pe Down Street. Hunter era în frunte, cu Door lângă ea. Richard mergea alături de Lamia, respirându-i mirosul de lăcrimioare-caprifoi, şi se bucura de compania ei.

— Îmi face plăcere că ai venit cu noi, îi spuse el. Fiindcă eşti ghid. Sper să nu-ţi aduc ghinion.

Femeia îl privi cu ochii ei de culoarea degetariţei.

— De ce să am ghinion?

— Ştii ce sunt vorbitorii-cu-şobolanii?

— Bineînţeles.

— A fost o fată vorbitoare cu şobolanii, numită Anaesthesia. Da, noi eram prieteni, într-un fel, iar ea mă conducea undeva. Şi a fost furată. Pe Podul Nopţii. Mă tot întreb ce s-a întâmplat cu ea.

Lamia îi zâmbi, înţelegătoare.

— Poporul meu are poveşti despre asta. Unele dintre ele ar putea să fie adevărate.

— Trebuie să mi le spui, zise el.

Era frig. Răsuflarea lui producea aburi în aerul rece.

— Într-o zi, îi făgădui ea; respiraţia ei nu scotea abur. A fost frumos din partea voastră că m-aţi luat cu voi.

— N-a fost mare lucru.

Door şi Hunter coborâră pe curba din faţa lor şi dispărură din vedere.

— Ştii, spuse Richard, celelalte două sunt puţin cam înaintea noastră. Trebuie să ne grăbim.

— Lasă-le să se ducă, îi spuse ea cu blândeţe. O să le ajungem.

Richard îşi spuse că era cam ca atunci când se ducea la film cu o fată, pe când era adolescent. Sau, mai degrabă, ca atunci când se întorceau acasă după aceea, oprindu-se în staţiile de autobuz sau lângă ziduri să fure o sărutare, o atingere grăbită a pielii şi un amestec al limbilor, apoi grăbindu-se să-şi întâlnească prietenii…

Lamia îi trecu un deget rece pe obraz.

— Eşti atât de cald, zise ea, admirativ. Trebuie să fie minunat să ai atât de multă căldură.

Richard încercă să fie modest.

— Nu-i ceva care să mă preocupe, recunoscu el.

Auzi în depărtare, mult deasupra, zăngănitul metalic al uşii ascensorului.

Lamia se uită la el, implorându-l cu blândeţe.

— Vrei să-mi dai puţin din căldura ta, Richard? întrebă ea. Mi-e atât de frig…

Richard se întrebă dacă trebuie s-o sărute.

— Poftim? Eu…

Femeia păru dezamăgită.

— Nu mă placi? întrebă ea.

Richard speră, disperat, că n-o jignise.

— Sigur că te plac, se auzi el zicând. Eşti foarte drăguţă.

— Şi tu nu-ţi foloseşti toată căldura, nu-i aşa? sublinie ea, în mod rezonabil.

— Cred că nu…

— Ai spus că o să mă plăteşti dacă o să vă fiu ghid. Asta vreau ca plată. Căldură. Îmi dai nişte căldură?

Orice voia. Orice. Caprifoiul şi lăcrimioarele se înfăşurară în jurul lui, iar ochii lui nu văzură altceva decât pielea ei palidă, buzele ei ca roşeaţa întunecată a prunelor şi părul ei negru ca smoala. Richard dădu din cap. Undeva, în interiorul lui, ceva ţipa; dar, indiferent ce era, putea să aştepte. Femeia îşi ridică mâinile spre faţa lui şi o trase, cu blândeţe, în jos, spre ea. Apoi îl sărută, lung şi languros. Richard avu un şoc iniţial, simţindu-i răceala buzelor şi frigul limbii, apoi sucombă în întregime sub sărutul ei.

După un timp, ea se trase înapoi.

Richard simţi gheaţa pe buzele sale. Se împletici spre perete, încercă să clipească, dar îşi simţea ochii ca şi cum i-ar fi îngheţat deschişi. Lamia se uită la el şi zâmbi încântată, cu pielea înroşită şi roz, cu buzele stacojii. Respiraţia ei scotea aburi în aerul rece. Femeia îşi linse buzele roşii cu o limbă fierbinte, cărămizie. Lumea începu să se întunece în faţa lui Richard. Acesta avu impresia că zărise, cu coada ochiului, o siluetă neagră.

— Mai vreau, zise Lamia, şi se întinse spre el.

O văzuse pe Catifea trăgându-l pe Richard spre ea, pentru primul sărut, văzuse chiciura şi promoroaca împrăştiindu-se peste pielea lui. O văzuse trăgându-se înapoi, fericită. Şi atunci venise în spatele ei, iar când ea se apucă să termine ceea ce începuse, el întinsese mâna şi

o apucase zdravăn de gât, apoi o ridicase de pe sol.

— Dă-i-o înapoi, şuierase în urechea ei. Dă-i înapoi viaţa.

Catifeaua reacţionase ca un pisoi care tocmai fusese aruncat în cadă, se zbătea, sâsâia, scuipa şi zgârâia. Toate astea nu-i foloseau la nimic. Era ţinută zdravăn de gât.

— Nu poţi să mă obligi, spuse ea, cu un ton complet lipsit de muzicalitate.

Bărbatul îşi înteţi strânsoarea.

— Dă-i viaţa înapoi, îi zise el, cu glas răguşit şi plin de sinceritate. Sau îţi rup gâtul.

Lamia se înfioră. Bărbatul o împinse către Richard, care stătea lângă perete, îngheţat şi îndoit.

Femeia îi luă mâna şi îi suflă în gură şi în nas. Din gura ei ieşiră aburi, care intrară în gura lui. Gheaţa de pe pielea lui începu să se subţieze, chiciura din părul lui să dispară.

Bărbatul o strânse din nou de gât:

— Toată viaţa, Lamia!

Femeia şuieră atunci, foarte furioasă, şi deschise gura încă o dată. Un ultim fir de abur se scurse din gura ei în gura lui Richard şi dispăru în interiorul acestuia. Richard clipi. Gheaţa de pe ochii săi se topise în lacrimi, care-i curgeau pe obraji.

— Ce mi-ai făcut? întrebă el.

— Ţi-a băut viaţa, spuse marchizul de Carabas, într-o şoaptă răguşită. Ţi-a luat căldura. Te-a transformat într-o chestie rece, ca ea.

Figura Lamiei se strâmbă, ca a unui copil căruia îi fusese luată jucăria favorită. Ochii ei de culoarea degetariţei scânteiau.

— Am nevoie de căldură mai mult decât el, se văită ea.

— Credeam că mă placi, zise Richard, prosteşte.

Marchizul o ridică pe Lamia cu o mână şi-i apropie faţa de mutra sa.

— Dacă te mai apropii de el, tu sau alt Copil de Catifea, o să vin în timpul zilei în peştera voastră şi o să dau foc la tot ce-i în ea. Ai priceput?

Lamia dădu din cap. Marchizul îi dădu drumul, iar ea pică pe sol. Se ridică în picioare – nu era teribil de înaltă –

îşi dădu capul pe spate şi îl scuipă zdravăn pe marchiz în faţă. Apoi îşi apucă poala din faţă a rochiei de catifea neagră şi fugi în susul pantei, paşii ei răsunând pe cărarea şerpuitoare de stâncă a Down Street, în timp ce scuipatul ei rece ca gheaţa se scurgea pe obrazul marchizului. De Carabas îl şterse cu dosul palmei.

— Voia să mă omoare! se înfierbântă Richard.

— Nu imediat, îi explică marchizul, fără să acorde prea multă atenţie subiectului. Ai fi murit mai târziu, după ce termina să-ţi mănânce viaţa.

Richard se uită la el. Avea pielea murdară şi părea cenuşiu, în ciuda texturii sale negre. Haina îi dispăruse, iar în locul ei purta o pătură veche, încinsă în jurul umerilor, ca un poncho, sub care avea ceva voluminos – Richard nu-şi dădea seama ce. Marchizul era desculţ şi – Richard considera că ăsta e un semn de eleganţă bizară – avea înfăşurată în jurul gâtului o cârpă decolorată.

— Te-am căutat cu toţii, zise Richard.

— Şi acum m-ai găsit, croncăni marchizul.

— Ne-am aşteptat să te întâlnim la târg.

— Da. Mda. Unii oameni credeau că sunt mort. Am fost silit să nu ies la iveală.

— De ce… de ce credeau unii oameni că eşti mort?

Marchizul se uită la Richard cu ochi care văzuseră prea multe.

— Pentru că m-au omorât, zise el. Hai, ceilalţi nu pot fi prea departe.

Richard se uită peste marginea cărării, dincolo de puţul central. Le văzu pe Door şi Hunter, ceva mai jos, în cealaltă parte a gropii. Se uitau în jur. Presupuse că după el. Le strigă, răcni şi dădu din mâini, dar sunetul nu ajunse la ele. Marchizul îşi puse mâna pe braţul lui.

— Priveşte, zise el.

Arătă nivelul de sub Door şi Hunter. Ceva se mişca. Richard îşi miji ochii: văzu două siluete care stăteau în umbră.

— Croup şi Vandemar, zise marchizul. E o capcană.

— Ce trebuie să facem?

— Să fugim! spuse marchizul. Să le avertizăm. Eu încă nu pot să alerg... Hai, du-te!

Şi Richard o luă la goană. Fugi cât de iute putu, cât de tare putu, pe drumul alunecos de piatră de sub lume. Simţi o durere subită în piept: o împunsătură. Şi se sili să meargă mai departe, continuă să fugă.

Coti şi le văzu:

— Hunter! Door! gâfâi el, fără suflu. Staţi! Atenţie!

Door se întoarse. Domnul Croup şi domnul Vandemar ieşiră din spatele unei coloane. Domnul Vandemar îi prinse lui Door mâinile la spate şi le legă, dintr-o singură mişcare, cu o fâşie de nailon. Domnul Croup ducea ceva lung şi subţire, într-o husă de pânză cafenie, de felul celei în care tatăl lui Richard îşi ducea undiţele pentru pescuit. Hunter stătea locului, cu gura căscată. Richard răcni:

— Hunter! Repede!

Femeia dădu din cap şi trase un şut, într-o mişcare lină, ca de balet.

Piciorul ei îl izbi pe Richard în burtă. Bărbatul se prăbuşi pe podea, la câţiva metri, îndoit, cu suflarea tăiată şi îndurerat.

— Hunter? gemu el.

— Asta e, zise ea, şi se întoarse cu spatele.

Richard se simţi brusc scârbit şi întristat. Trădarea doare la fel de mult ca loviturile.

Domnul Croup şi domnul Vandemar îi ignorară complet pe Richard şi Hunter. Domnul Vandemar lega braţele lui Door, în timp ce domnul Croup stătea şi privea.

— Domnişoară, să nu ne consideraţi drept nişte asasini, nişte ucigaşi, spunea domnul Croup, pe un ton obişnuit. Gândiţi-vă la noi ca la nişte paznici.

Hunter stătea lângă peretele de piatră, fără să se uite la vreunul dintre ei, iar Richard zăcea pe podeaua de piatră şi se chircea de durere, încercând să tragă aer în plămâni. Domnul Croup se întoarse spre Door şi-i zâmbi, arătând o mulţime de dinţi.

— Vedeţi, doamnă Door, o să ne asigurăm că o să ajungeţi în siguranţă la destinaţia dumneavoastră.

Door îl ignoră.

— Hunter, strigă ea, ce se întâmplă?

Hunter nu se mişcă, nici nu răspunse.

Domnul Croup radia, plin de mândrie.

— Înainte ca Hunter să fie de acord să lucreze pentru dumneavoastră, fusese de acord să lucreze pentru patronul nostru. Să aibă grijă de dumneavoastră.

— Noi v-am spus, croncăni domnul Vandemar. V-am spus că unul dintre voi e trădător.

Apoi îşi lăsă capul pe spate şi urlă ca un lup.

— Credeam că vorbeaţi despre marchiz, zise Door.

Domnul Croup îşi scărpina capul plin de păr portocaliu, cu un gest teatral.

— Dacă tot veni vorba de marchiz, mă întreb unde o fi. A cam întârziat, nu-i aşa, domnule Vandemar?

— Foarte întârziat, domnule Croup. Cât se poate de întârziat.[50]

Domnul Croup tuşi sentenţios şi îşi lansă poanta.

— De aceea, de acum înainte o să-i spunem răposatul marchiz de Carabas. Cred că-i un pic…

— Mort şi ţeapăn, termină fraza domnul Vandemar.

Richard reuşi, în cele din urmă, să aibă suficient aer în plămâni ca să gâfâie:

— Căţea trădătoare!

Hunter se uită în pământ.

— Fără resentimente, şopti ea.

— Cheia pe care aţi obţinut-o de la Fraţii Negri, îi zise domnul Croup lui Door. Unde-i?

— E la mine, gemu Richard. Dacă vreţi, puteţi să mă percheziţionaţi. Uite.

Scotoci în buzunare – remarcă ceva tare şi necunoscut în buzunarul din spate, dar nu avea acum timp să vadă despre ce e vorba – şi scoase cheia de la uşa din faţă a fostului său apartament. Se ridică în picioare şi se împletici spre domnul Croup şi domnul Vandemar.

— Poftim.

---

[50] Joc de cuvinte; „late” înseamnă atât „întârziat”, cât şi „răposat”.

Domnul Croup se întinse şi-i luă cheia.

— Doamne sfinte, zise el, aruncând numai o privire spre obiect. Domnule Vandemar, mă simt foarte impresionat de gestul său plin de deşteptăciune.

Îi dădu cheia domnului Vandemar, care o ţinu între degetul mare şi arătător, apoi o strivi ca pe o foiţă de alamă.

— Am fost înşelaţi din nou, domnule Croup, zise el.

— Loveşte-l, domnule Vandemar, spuse acesta.

— Cu plăcere, domnule Croup, zise domnul Vandemar, şi-i trase un şut lui Richard în genunchi.

Richard se prăbuşi pe sol, cuprins de chinuri. Auzi vocea domnului Vandemar ca şi cum ar fi fost la mare distanţă. Acesta părea că-i ţine o lecţie.

— Oamenii cred că forţa cu care loveşti este cea care contează, zicea glasul domnului Vandemar. Dar nu contează cât de tare loveşti. Ci unde loveşti. Adică o lovitură foarte uşoară cum e asta…

Ceva izbi umărul stâng al lui Richard. Braţul lui stâng amorţi şi floarea alb-purpurie a durerii se deschise pe umărul său. Avea impresia că tot braţul îi luase foc, dar şi îngheţase în acelaşi timp, de parcă i-ar fi înfipt cineva un electrod în carne, adânc, şi dăduse drumul la curent cât de mult se putea. Richard se chirci. Iar domnul Vandemar spuse:

— … doare la fel de tare ca *asta* – care-i o lovitură mult mai puternică.

Iar cizma lui se izbi de coastele lui Richard ca o ghiulea. Richard se trezi ţipând.

— Am cheia, o auzi el pe Door.

— Dacă ai avea un briceag militar elveţian, îi spuse amabil domnul Vandemar lui Richard, aş putea să-ţi arăt ce pot să fac cu fiecare bucată din el. Chiar şi cu tirbuşonul sau cu chestia pentru scos pietre din copitele cailor.

— Lasă-l, domnule Vandemar. O să avem timp suficient şi pentru bricegele militare elveţiene. Are obiectul?

Domnul Croup scotoci prin buzunarele lui Door şi scoase

sculptura cioplită în obsidian, Fiara cea mică pe care i-o dăduse îngerul.

Vocea lui Hunter era gravă şi răsunătoare:

— Cu mine cum rămâne? Ce-i cu plata mea?

Domnul Croup pufni. Îi aruncă husa pentru undiţe. Hunter o prinse cu o singură mână.

— Succes la vânătoare, zise el.

Apoi şi el şi domnul Vandemar se întoarseră şi porniră în jos pe panta în spirală a Down Street, cu Door între ei. Richard rămase pe sol şi-i privi plecând, în timp ce în suflet i se răspândea un sentiment teribil de disperare.

Hunter îngenunche pe sol şi începu să desfacă legăturile husei. Avea ochii mari şi scânteietori. Richard era cuprins de durere.

— Ce ai acolo? întrebă el. Treizeci de arginţi?

Femeia scoase încet obiectul din acoperământul său de pânză, mângâindu-l cu degetele, strângându-l, iubindu-l.

— O lance, răspunse ea, fără afectare.

Lancea era făcută dintr-un metal de culoarea bronzului; avea lama lungă, curbată ca un kris[51], ascuţită într-o parte, zimţată ca un ferăstrău în cealaltă; în latura minerului erau sculptate figuri, verzi cu verzui, împodobite cu modele bizare şi înfloriturі stranii. Din vârful lamei până la capătul mânerului avea o lungime de un metru şi jumătate. Hunter o atinse aproape cu teamă, de parcă ar fi fost cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată.

— Ai vândut-o pe Door pentru o lance, zise Richard.

Hunter nu spuse nimic. Îşi umezi vârful unui deget cu limba ei roz, apoi îl trecu uşor peste latura vârfului lăncii, verificând tăişul lamei; apoi zâmbi, ca şi cum ar fi fost satisfăcută de ceea ce simţise.

— O să mă ucizi? o întrebă Richard.

Şi fu surprins să descopere că nu mai era speriat de moarte – sau, cel puţin, îşi dădu seama că nu era speriat de acea moarte.

Atunci femeia întoarse capul şi se uită la el. Hunter părea mai plină de viaţă decât o văzuse el vreodată, mai

[51] „Kris” – pumnal malaezian.

frumoasă şi mai periculoasă.

— Şi cu ce m-aş lăuda dacă te-aş vâna pe tine, Richard Mayhew? întrebă ea, cu un zâmbet viu. Am de ucis o pradă mai mare.

— Asta-i lancea ta pentru vânarea-Marii-Fiare-a-Londrei, nu-i aşa? zise el.

Femeia se uită la lance într-un fel în care nicio femeie nu se uitase la Richard.

— Se spune că nimeni nu poate să înfrunte lancea asta.

— Dar Door a avut încredere în tine. Eu am avut încredere în tine.

Hunter nu mai zâmbea.

— Gata!

Treptat, durerea chinuitoare din umăr începu să scadă, reducându-se la o arsură surdă în umăr, coaste şi genunchi.

— Pentru cine lucrezi? Unde o duc pe Door? Cine e în spatele tuturor lucrurilor?

— Spune-i, Hunter, mormăi, cu glas hârâit, marchizul de Carabas.

Ţinea o arbaletă îndreptată spre ea. Avea picioarele goale bine înfipte în sol; avea figura neîndurătoare.

— M-am întrebat dacă eşti pe atât de mort pe cât pretindeau Croup şi Vandemar, zise Hunter, abia întorcând capul. Mi-ai lăsat impresia unui om greu de ucis.

Bărbatul înclină capul într-o plecăciune ironică, dar ochii nu i se mişcară, iar mâinile îi rămaseră încordate.

— Şi tu mi-ai lăsat aceeaşi impresie, dragă doamnă. Dar o săgeată de arbaletă în gâtul tău şi o cădere de câteva mii de metri ar putea dovedi că mă înşel, ce zici? Pune lancea jos şi dă-te înapoi.

Femeia puse lancea pe podea, încet, cu dragoste; apoi se ridică şi se îndepărtă de ea.

— Ai putea să-i spui, Hunter, zise marchizul. Eu ştiu. Am aflat prin calea cea grea. Spune-i cine e în spatele tuturor lucrurilor.

— Islington, zise ea.

Richard clătină din cap, ca şi cum ar fi încercat să

izgonească o muscă.

— Nu poate fi adevărat, zise el. Adică, l-am întâlnit pe Islington. E un înger.

Apoi întrebă, aproape cu disperare:

— De ce?

Privirea marchizului n-o părăsise pe Hunter, iar vârful săgeţii nu se clintise.

— Aş vrea să ştiu. Dar Islington e la capătul de jos al Down Street şi în spatele întregii aiureli. Iar între noi şi Islington se află labirintul Fiarei. Richard, ia lancea. Hunter, mergi în faţa mea, te rog!

Richard luă lancea şi se ridică greoi în fund, sprijinindu-se în ea.

— Vrei să vină cu noi? întrebă el, uimit.

— Preferi să vină după noi? îl întrebă sec marchizul.

— Ai putea s-o omori, zise Richard.

— Am s-o omor, dacă n-o să am altă alternativă, spuse marchizul, dar nu-mi place să renunţ la o opţiune dacă nu e absolut necesar. Oricum, moartea e ceva definitiv, nu-i aşa?

— Oare? întrebă Richard.

— Uneori, zise marchizul de Carabas.

Şi începură să coboare.

Şaisprezece

Merseră ore în şir în tăcere, urmând drumul şerpuitor de piatră care ducea în jos. Richard avea încă dureri, şchiopăta şi simţea o tulburare fizică şi mentală bizară: simţăminte de înfrângere şi trădare clocoteau în el şi acestea, combinate cu faptul că aproape îşi pierduse viaţa din cauza Lamiei, cu durerea provocată de domnul Vandemar şi cu experienţa de pe scândura aflată undeva deasupra, îl afectaseră profund. Dar Richard era convins că experienţele sale din ultima zi reprezentau ceva mic şi insignifiant dacă erau puse alături de ceea ce trăise marchizul. Aşa că nu zicea nimic.

Marchizul rămase tăcut, pentru că fiecare cuvânt pe care-l scotea îi provoca dureri în gât. Era mulţumit să-şi lase gâtul să se vindece şi să se concentreze asupra lui Hunter. Ştia că, dacă îşi slăbea atenţia numai pentru o clipă, individa avea să-şi dea seama şi avea să fugă sau să se repeadă asupra lor. Aşa că nu zicea nimic.

Hunter mergea puţin înaintea lor. Nici ea nu zicea nimic.

După câteva ore, ajunseră la capătul de jos al Down Street. Strada se termina într-o poartă uriaşă, construită din blocuri enorme, grosolane, de piatră. *Giganţii au construit poarta asta,* îşi zise Richard, amintindu-şi, pe jumătate, basme despre regii morţi de multă vreme ai Londrei mitice, basme despre regele Bran şi despre giganţii Gog şi Magog, cu mâini de mărimea unor stejari şi cu capetele retezate cât nişte coline. Portalul în sine ruginise şi se sfărâmase. Fragmente din el puteau fi văzute în noroiul de sub picioarele lor sau bălăngănindu-se fără folos de o balama ruginită, într-o latură a porţii. Balamaua era mai mare decât Richard.

Marchizul îi făcu semn lui Hunter să se oprească. Apoi

îşi umezi buzele şi zise:

— Poarta asta marchează sfârşitul Down Street şi începutul labirintului. Iar dincolo de labirint aşteaptă îngerul Islington. Şi în labirint e Fiara.

— Tot nu înţeleg, spuse Richard. Islington. L-am întâlnit. E un înger. Adică un înger adevărat.

Marchizul zâmbi fără veselie.

— Richard, când un înger devine rău, e mai rău decât oricine. Aminteşte-ţi că Lucifer a fost un înger.

Hunter se uită la Richard cu ochii ei ca nişte alune.

— Locul pe care l-ai vizitat este citadela lui Islington şi, în acelaşi timp, închisoarea sa, zise ea – era primul lucru pe care îl spunea după ore întregi. Nu poate să plece de acolo.

Marchizul i se adresă direct.

— Presupun că labirintul şi Fiara sunt aici ca să-i descurajeze pe vizitatori.

Femeia îşi înclină capul.

— Tot aşa cred şi eu.

Richard se întoarse către marchiz, iar furia, neputinţa şi frustrarea ţâşniră din el într-o izbucnire furtunoasă.

— De ce vorbeşti cu ea? De ce mai e cu noi? E o trădătoare şi a încercat să ne facă să credem că tu erai trădătorul.

— Şi ţi-am salvat viaţa, Richard Mayhew, zise liniştită Hunter. De mai multe ori. Pe pod. La deschizătura de lângă platforma metroului. Pe scândura de sus.

Femeia se uită în ochii lui, iar cel care-şi coborî privirea fu Richard.

Ceva răsună prin tuneluri: un muget sau un urlet. Lui Richard i se zburli parul din cap auzindu-l. Mugetul răsunase departe, dar acesta era singurul lucru care-l liniştea cât de cât. Cunoştea sunetul: îl auzise în visele sale, dar acum nu mai părea scos de un taur sau de un mistreţ; părea scos de un leu; părea scos de un dragon.

— Labirintul este unul dintre cele mai vechi locuri din Londra de Dedesubt, zise marchizul. Aici a fost un labirint încă dinainte ca regele Lud să fi întemeiat satul din

mlaştinile Tamisei.

— Dar fără Fiară, spuse Richard.

— Atunci nu era.

Richard ezită. Urletul îndepărtat începu din nou.

— Eu… eu cred că am visat despre Fiară, zise el.

Marchizul ridică din sprânceană.

— Ce fel de vis?

— Un coşmar, spuse Richard.

Marchizul se gândi la asta, cu ochii lucindu-i. Apoi zise:

— Uite ce e, Richard. O s-o iau pe Hunter cu mine. Dacă vrei să aştepţi aici, n-o să te acuze nimeni de laşitate.

Richard clătină din cap. Uneori nu poţi să faci nimic.

— Nu mă întorc. Nu acum. Indivizii au luat-o pe Door.

— Ai dreptate, zise marchizul. Bine. Mergem?

Buzele perfecte de zahăr ars ale lui Hunter se strâmbară într-un rânjet dispreţuitor.

— Trebuie să fi nebun ca să te duci acolo, spuse ea. Fără obiectul îngerului n-o să găseşti niciodată drumul. N-o să treci niciodată de mistreţ.

Marchizul vârî mâna sub poncho-ul făcut din pătură şi scoase mica statuetă de obsidian pe care o luase din camera de lucru a tatălui lui Door.

— E vorba de un obiect ca acesta? întrebă el.

Marchizul simţi atunci că meritase să treacă prin multe din cele care i se întâmplaseră în săptămâna anterioară numai ca să vadă ce mutră făcuse Hunter. Apoi intrară prin poartă şi pătrunseră în labirint.

Door avea braţele legate la spate, iar domnul Vandemar îi mergea în urmă, cu mâna lui imensă, cu inele, pe umărul ei, împingând-o. Domnul Croup fugea în faţa lor, ţinând ridicat talismanul pe care-l luase de la Door, şi se uita atent dintr-o parte în alta, ca o nevăstuică pompoasă care se pregătea să dea o raită prin coteţul găinilor.

Labirintul în sine era o adevărată nebunie. Era construit din fragmentele pierdute ale Londrei de Deasupra: alei, drumuri, coridoare şi canale care căzuseră prin crăpături în timpul mileniilor şi pătrunseseră în lumea celor

dispărute şi uitate.

Cei doi bărbaţi şi fata mergeau pe pavaje de piatră, prin noroi, prin excremente de diferite feluri, pe scânduri putrede de lemn. Mergeau prin lumina zilei şi prin noapte, pe străzi luminate cu becuri cu gaz, pe străzi luminate cu becuri cu sodiu, pe străzi luminate de torţe şi de legături de trestie. Labirintul era un loc care se tot schimba, iar fiecare cărare se ramifica, ocolea şi se întorcea la sine.

Domnul Croup simţi smucitura talismanului şi-l lăsă să o ia în partea în care voia să se ducă. Coborâră toţi trei pe o alee micuţă, care făcuse cândva parte dintr-un cartier victorian deocheat – o mahala compusă din părţi egale de hoţie şi gin de un penny, mizerie de doi penny şi jumătate şi sex de trei – şi auziră Fiara adulmecând şi pufnind undeva, aproape. Apoi mugi, profund şi sumbru. Domnul Croup ezită înainte să se grăbească să urce pe o scară scurtă de lemn; la capătul aleii se opri şi privi în jur, înainte să-i conducă pe nişte trepte care duceau în jos, într-un tunel lung de piatră, care traversase cândva Mlaştinile Golfului, pe vremea templierilor.

— Ţi-e teamă, nu-i aşa? îl întrebă Door.

— Ţine-ţi gura! zise Croup, uitându-se la ea.

Fata zâmbi, deşi nu-i ardea de zâmbit.

— Ţi-e teamă că bibeloul tău pe post de salvconduct n-o să te ajute să treci de Fiară. Acum ce mai plănuieşti? Să-l răpeşti pe Islington? Să ne vinzi pe amândoi cui plăteşte mai mult?

— Tăcere! zise domnul Vandemar.

Dar domnul Croup se mulţumi să chicotească, iar Door ştiu atunci că îngerul Islington nu era prietenul ei.

Începu să strige:

— Hei! Fiară! Aici!

Domnul Vandemar o apucă de cap şi o izbi de un zid.

— Ţi-am zis să taci, îi spuse el calm.

Door simţi gust de sânge în gură şi scuipă stacojiu în noroi. Apoi îşi deschise gura ca să înceapă din nou să strige. Domnul Vandemar, anticipând acest lucru, scoase o batistă din buzunar şi i-o vârî între dinţi. Door încercă să-l

muşte de deget, dar asta nu-l impresionă prea mult.

— Acum o să taci, îi spuse el.

Domnul Vandemar era foarte mândru de batista sa, care era împestriţată cu verde, cafeniu şi negru, şi care aparţinuse iniţial unui negustor de tutun de prizat de prin anii 1820, un tip supraponderal care murise de apoplexie şi care fusese înmormântat cu ea în buzunar. Ocazional, domnul Vandemar găsise în ea fragmente din negustor, dar considera că, una peste alta, era o batistă grozavă.

Îşi continuară drumul în tăcere.

Richard mai adăugă ceva la jurnalul său mental. *Astăzi,* gândi el, *am supravieţuit mersului pe scândură, sărutului morţii şi unei lecţii despre modul în care se produce durere. Chiar acum merg printr-un labirint împreună cu un ticălos nebun care s-a întors din morţi şi cu un paznic care s-a dovedit a fi... exact opusul unui paznic. Sunt atât de depăşit de probleme, ca un...* Nu reuşi să găsească metafora potrivită. Se afla dincolo de lumea metaforelor şi comparaţiilor, era în locul lucrurilor care sunt, iar acest lucru îl schimbase.

Înaintau printr-un pasaj îngust, cu sol umed, noroios, între pereţi de piatră întunecată. Marchizul ţinea atât talismanul cât şi arbaleta, având grijă să meargă, mereu, la vreo trei metri în urma lui Hunter. Richard, în frunte, ducea lancea pentru Fiară a lui Hunter şi o torţă galbenă pe care o scosese marchizul de sub pătura sa, torţă care lumina pereţii de piatră şi noroiul. Richard mergea la distanţă bună în faţa lui Hunter. Mlaştina puţea, iar ţânţari uriaşi începură să se aşeze pe braţele, picioarele şi faţa lui, muşcându-l dureros şi provocându-i umflături uriaşe, care-l mâncau. Nici Hunter, nici marchizul nu pomeniseră până atunci de ţânţari.

Richard începu să suspecteze că se rătăciseră. Şi nu contribuia cu nimic la buna sa dispoziţie faptul că în mlaştină era un mare număr de morţi: cadavre uscate cu pielea pe ele, oase decolorate de schelet şi stârvuri albe, umflate de apă. Se întrebă de cât timp erau cadavrele

acelea acolo şi dacă oamenii fuseseră ucişi de Fiară sau de ţânţari. Nu zise nimic cât mai merseră, timp de cinci minute şi unsprezece muşcături de ţânţar, apoi strigă:

— Cred că ne-am rătăcit. Am mai trecut pe aici.

Marchizul ridică bibeloul.

— Nu. E bine, spuse el. Obiectul ăsta ne conduce corect. E un lucruşor deştept.

— Mda, zise Richard, care nu fusese impresionat de talisman. Foarte deştept…

În momentul acela, marchizul păşi cu picioarele lui goale pe coastele împrăştiate ale unui cadavru pe jumătate îngropat, se înţepă în călcâi şi se împiedică. Mica statuetă neagră zbură prin aer şi căzu în mlaştină cu plescăitul satisfăcut al unui peşte care a sărit în aer şi se întoarce în apă. Marchizul se îndreptă şi aţinti arbaleta spre spatele lui Hunter.

— Richard, strigă el. Am scăpat talismanul. Poţi să te întorci aici?

Richard se înapoie, ţinând făclia sus, sperând să vadă lucirea flăcării reflectate de obsidian, dar văzând numai noroi ud.

— Intră în noroi şi uită-te, zise marchizul.

Richard mârâi.

— Richard, ai visat Fiara, îi spuse marchizul. Vrei s-o întâlneşti cu adevărat?

Richard se gândi la asta, dar nu prea mult timp, apoi înfipse mânerul lăncii în suprafaţa mlaştinii şi aşeză făclia pe noroiul de lângă ea, luminând suprafaţa mocirlei cu o lumină plăcută, chihlimbarie. Se lăsă în patru labe în noroi şi începu să caute statuia. Îşi trecu mâna pe suprafaţa smârcului, sperând să nu întâlnească feţe sau mâini de morţi.

— N-am nicio şansă. Poate să fie oriunde.

— Continuă să cauţi, îi zise marchizul.

Richard încercă să-şi amintească felul în care găsea, de obicei, lucrurile pe care le căuta. Mai întâi îşi lăsă mintea să se golească, atât cât se putea, apoi îşi plimbă privirea pe suprafaţa mlaştinii, alene, fără niciun ţel. Ceva luci pe

suprafaţa mocirloasă, la un metru şi jumătate în stânga sa. Era statuia Fiarei.

— O pot vedea, strigă Richard.

Se împletici către ea, prin noroi. Mica fiară sticloasă era cu capul în jos într-o băltoacă de apă neagră. Poate că mâlul fu agitat de apropierea lui Richard; poate că – aşa cum rămase convins pentru totdeauna – fusese numai răutatea lumii materiale. Indiferent de cauză, Richard era aproape de statuetă când mlaştina scoase un zgomot care sună ca o ghiorăitură a unui stomac gigantic, o bulă uriaşă de gaz se ridică şi explodă, toxic şi obscen, lângă talisman, iar acesta dispăru sub apă.

Ajunse în locul în care fusese talismanul şi îşi vârî mâinile adânc în mâl, căutând de zor, fără să-i mai pese ce ar putea să îi întâlnească degetele. Fără niciun rezultat. Talismanul dispăruse pentru totdeauna.

— Ce facem acum? întrebă Richard.

Marchizul oftă.

— Ne întoarcem şi o să găsim noi ceva.

Richard zise calm:

— Prea târziu.

Fiara venea către ei atât de lent, atât de masivă, încât crezu – o fracţiune de secundă – că era bătrână şi bolnavă, poate chiar muribundă. Asta fusese prima impresie. Apoi îşi dădu seama cât spaţiu acoperea în timp ce se apropia, noroiul şi apa murdară ţâşnind de sub copitele ei în vreme ce alerga, iar Richard îşi dădu seama că greşise crezând că Fiara e lentă. La vreo zece metri de ei, Fiara încetini şi se opri, cu un grohăit. Laturile ei scoteau aburi. Animalul mugi, triumfător şi provocator. Din laturile şi din spinarea lui ieşeau, ca nişte ţepi de arici, lănci rupte, spade sfărâmate şi cuţite ruginite. Lumina galbenă a faclei se reflecta în ochii roşii, în colţii şi în copitele lui.

Animalul îşi lăsă în jos capul masiv. Era un soi de mistreţ, îşi spuse Richard, dându-şi seama că asta era o aiureală, un mistreţ nu putea să fie atât de uriaş. Animalul avea mărimea unui taur, a unui elefant mascul sau a unei vieţi. Fiara se uită la ei, rămase locului timp de o sută de

ani, care se manifestară printr-o duzină de bătăi de inimă.

Hunter îngenunche, într-o mişcare continuă, şi scoase lancea din Mlaştina Golfului, care-i dădu drumul cu un zgomot de ventuză. Apoi, cu o voce care exprima o bucurie deplină, zise:

— Da. În sfârşit.

Femeia uitase totul; uitase de Richard, care era în noroi, de marchizul cu arbaleta lui caraghioasă, de întreaga lume. Era încântată şi entuziasmată, era în locul perfect, în lumea pentru care trăia. Lumea ei conţinea două făpturi: pe ea şi Fiara. Fiara ştia şi ea acest lucru. Era potrivirea perfectă, vânătorul şi vânatul. Iar cine ce era, asta numai timpul urma să dovedească; timpul şi dansul.

Fiara atacă.

Hunter aşteptă până putu să vadă balele albe care se scurgeau din botul animalului, iar când Fiara îşi lăsă capul în jos, izbi cu lancea. Dar când încercă să i-o înfigă în coaste, Hunter înţelese că acţionase cu numai o fracţiune de secundă prea târziu, iar lancea căzu din mâinile ei amorţite; un colţ mai ascuţit decât cel mai tăios brici îi spintecă trupul. Iar când se prăbuşi sub greutatea monstruoasă a Fiarei, simţi copitele ascuţite ale acesteia zdrobindu-i braţul, şoldurile şi coastele. Iar apoi Fiara plecă, dispăru în beznă, iar dansul se sfârşi.

***

Domnul Croup era mai uşurat decât şi-ar fi permis să fie în labirint. Dar el şi domnul Vandemar trecuseră prin labirint nevătămaţi, ca şi victima lor. În faţă se vedea un perete de stâncă, iar în peretele de stâncă se afla o uşă dublă de stejar, şi în uşa din dreapta se găsea o oglindă ovală.

Domnul Croup atinse oglinda cu o mână murdară. Suprafaţa ei se înnoră la atingerea sa, se agită un timp, clocotind ca o oală cu argint viu care fierbea, apoi se potoli. Îngerul Islington se uita la ei. Domnul Croup îşi drese glasul.

— Bună dimineaţa, domnule. Noi suntem, şi o avem cu noi pe tânăra doamnă pe care ne-aţi trimis s-o prindem.

— Şi cheia?

Vocea blândă a îngerului părea că vine de peste tot din jurul lor.

— Atârnă de gâtul ei ca de lebădă, zise domnul Croup, puţin mai temător decât intenţionase.

— Atunci intraţi, spuse Islington.

Uşile de stejar se deschiseră la vorbele sale, iar cei trei intrară.

Totul se întâmplase foarte iute. Fiara venise din beznă, Hunter înhăţase lancea, Fiara o atacase, apoi dispăruse din nou în întuneric.

Richard se străduia să o audă. Nu auzea nimic. Numai undeva, în apropierea sa, clipocitul încet al picăturilor care cădeau şi bâzâitul strident, înnebunitor, al ţânţarilor. Hunter zăcea pe spate, în noroi. Un braţ îi era răsucit într-un unghi ciudat. Richard înotă spre ea, prin smârc.

— Hunter! şopti el. Mă auzi?

Urmă o pauză, apoi o şoaptă atât de slabă, încât Richard crezu, o clipă, că şi-o imaginase.

— Da.

Marchizul stătea la câţiva metri de el, înlemnit lângă un zid. Îl strigă:

— Richard, rămâi unde eşti. Creatura aia îşi aşteaptă momentul potrivit. O să se întoarcă.

Richard îl ignoră. Îi spuse lui Hunter:

— Eşti…

Se opri, pentru că i se părea prostesc să spună aşa ceva, dar spuse, până la urmă, cuvintele.

— O să te faci bine?

Hunter râse, cu buzele pătate de sânge, şi clătină din cap.

— Există vreun medic aici, jos? îl întrebă el pe marchiz.

— Nu în sensul în care crezi tu. Avem vindecători, o mână de indivizi care pun lipitori, şi felceri…

Hunter tuşi, apoi se crispă. Sânge de un roşu aprins,

arterial, i se scurgea de la colţul gurii. Marchizul se trase puţin mai aproape.

— Hunter, îţi ţii viaţa ascunsă undeva? întrebă el.

— Eu sunt un vânător, şopti ea, dispreţuitoare. Noi nu ne ţinem de treburi din astea…

Femeia trase aer în piept cu efort, apoi îl expiră, ca şi cum simpla strădanie de a respira devenise prea grea pentru ea.

— Richard, ai folosit vreodată o lance?

— Nu.

— Ia-o, şopti ea.

— Dar…

— Ia-o, insistă ea în şoaptă. Ridic-o. Apuc-o de capăt.

Richard ridică lancea căzută pe jos. O apucă de mâner.

— Cunosc partea asta, îi spuse el.

O urmă de zâmbet se ivi pe figura ei.

— Ştiu.

— Uite ce e, zise Richard, simţindu-se – nu pentru prima dată – ca singura persoană normală într-o casă de nebuni. De ce nu stăm foarte liniştiţi? Poate că o să plece. O să încercăm să te ajutăm.

Şi – iarăşi nefiind prima dată – persoana cu care discuta îi ignoră complet spusele.

— Am făcut un lucru rău, Richard Mayhew, îi şopti ea, tristă. Am făcut un lucru foarte rău. Pentru că voiam să fiu cea care va ucide Fiara. Pentru că aveam nevoie de lance.

Apoi, incredibil, începu să se ridice în picioare. Richard nu-şi dăduse seama cât de rău era rănită; nici nu-şi putea imagina durerea pe care o îndura. Vedea numai că braţul ei drept atârna fără folos, cu o bucată albă de os ieşind, în mod îngrozitor, prin piele. Dintr-o tăietură de pe coaste curgea sânge. Cutia ei toracică arăta *rău.*

— Opreşte-te, şuieră el, inutil. Stai jos.

Hunter scoase cu mâna stângă un cuţit de la cingătoare, îl puse în mâna dreaptă, strânse degetele lipsite de nervi în jurul plăselelor.

— Am făcut un lucru rău, repetă ea. Iar acum plătesc pentru asta.

Apoi începu să fredoneze. Să fredoneze strident şi grav, până găsi nota care făcea zidurile, ţevile şi încăperea să reverbereze, şi o îngână până simţi că întregul labirint răsuna de cântatul ei. Apoi, trăgând aer în cutia ei toracică sfărâmată, răcni:

— Hei! Băiete! Unde eşti?

Nu primi niciun răspuns. Nu se auzea niciun zgomot, cu excepţia sunetului slab al picăturilor de apă. Până şi ţânţarii tăcuseră.

— Poate… a plecat, zise Richard, strângând lancea atât de tare că-l dureau mâinile.

— Mă îndoiesc, mormăi marchizul.

— Hai, ticălosule! ţipă Hunter. Ţi-e frică?

În faţa lor se auzi un muget grav, iar Fiara ieşi din beznă şi-i atacă încă o dată. De data asta nu mai era loc pentru greşeli.

— Dansul, şopti Hunter. Dansul nu s-a încheiat.

Iar când Fiara veni către ea, cu coarnele coborâte, Hunter răcni:

— Acum, Richard! Izbeşte! în jos şi în sus! *Acum!*

Răcnise înainte ca Fiara s-o lovească şi înainte ca vorbele ei să se transforme în ţipăt fără cuvinte.

Richard văzu Fiara ieşind din întuneric şi pătrunzând în lumina faclei. Totul se petrecea foarte lent. Era ca în vis. Era ca în toate visele sale. Fiara era atât de aproape încât simţea duhoarea animalică de fecale şi sânge, atât de aproape încât îi simţea căldura. Iar Richard înfipse lancea, cât de tare putu, împingând-o în coastele ei şi lăsând-o să pătrundă în ea.

Atunci se auzi un muget sau un urlet de furie, ură şi durere. Apoi tăcere.

Richard îşi auzi inima, bubuindu-i în urechi, auzi apa picurând. Ţânţarii începură iar să bâzâie. Îşi dădu seama că strângea încă mânerul lăncii, deşi lama acesteia era înfiptă adânc în trupul Fiarei nemişcate. Dădu drumul armei şi se împletici în jurul Fiarei, uitându-se după Hunter. Aceasta era prinsă sub animal. Lui Richard îi trecu prin minte că dacă ar mişca-o, dacă ar trage-o de sub

creatura aceea, i-ar putea provoca moartea, aşa că, în loc s-o tragă pe Hunter, împinse, cât de tare putu, în latura caldă, moartă, a Fiarei, încercând s-o dea la o parte. Era ca şi cum ar fi căutat să împingă un tanc Sherman, dar, până la urmă, cu chiu, cu vai, reuşi s-o elibereze pe jumătate.

Hunter zăcea pe spate, privind în sus, la întunericul de deasupra lor. Avea ochii deschişi şi neatenţi, iar Richard ştiu, cumva, că ochii aceia nu mai vedeau nimic.

— Hunter? zise el.

— Sunt încă aici, Richard Mayhew.

Vocea ei părea detaşată. Femeia nu făcea niciun efort să-l găsească din privire, nu se concentra să-l zărească.

— Fiara e moartă?

— Cred că da. Nu se mai mişcă.

Atunci ea râse, un soi ciudat de râs, de parcă ar fi auzit cea mai amuzantă glumă pe care lumea putea s-o spună unui vânător. Şi, între spasmele şi tuşea chinuitoare, plină de sânge, care-i întrerupea râsul, îi împărtăşi gluma lui Richard.

— Ai omorât Fiara, zise ea. Deci eşti cel mai mare vânător din Londra de Dedesubt. Războinicul…

Atunci Hunter încetă să se amuze.

— Nu îmi mai simt mâinile. Ia-mi mâna dreaptă.

Richard căută sub trupul Fiarei şi îşi strânse degetele în jurul degetelor reci ale lui Hunter. Brusc, acestea părură foarte mici.

— Mai ţin în mână un cuţit? şopti ea.

— Da.

Richard simţea cuţitul, rece şi lipicios.

— Ia-o. E a ta.

— Nu vreau…

— *Ia-o*[52]*.*

Richard desprinse cuţitul dintre degetele ei.

— Acum e a ta, şopti Hunter.

---

[52] Hunter foloseşte genul feminin pentru cuţit, în locul neutrului care se foloseşte, de obicei, în limba engleză pentru obiecte, arătând că îşi consideră cuţitul o fiinţă vie, de genul feminin.

Nu mai mişca nimic, în afară de buze, iar ochii i se întunecau.

— Ea a avut întotdeauna grijă de mine. Şterge sângele meu de pe ea… să nu-i ruginească lama… un vânător are întotdeauna grijă de armele sale…

Hunter gâfâia.

— Acum… atinge sângele Fiarei… cu ochii şi cu limba ta…

Richard nu era convins că auzise bine şi nici nu credea ceea ce auzise.

— Poftim?

Nu observase că marchizul se apropiase, dar acesta îi şopti în ureche, insistând:

— Fă ceea ce-ţi spune. Are dreptate. Sângele o să-ţi dea puterea să poţi trece prin labirint. Fă ce ţi-a spus.

Richard îşi puse mâna pe lance, o coborî de-a lungul mânerului până percepu trupul Fiarei şi putoarea caldă a sângelui acesteia. Simţindu-se ca un prost, îşi atinse mâna cu limba, gustând sarea din sângele făpturii. Spre surpriza sa, acest lucru nu-l revoltă. Era un gust natural, ca al unui ocean. Îşi duse degetele însângerate la ochi, unde sângele se lipi ca sudoarea.

— Am făcut tot ce-ai spus, îi zise el.

— Bine, şopti Hunter.

Apoi nu mai spuse nimic.

Marchizul de Carabas întinse mâna şi-i închise ochii. Richard şterse cuţitul lui Hunter pe cămaşa sa. Aşa îi spusese ea să facă. Asta îl scutea să gândească.

— Ar fi mai bine să plecăm de aici, spuse marchizul, ridicându-se în picioare.

— Nu putem s-o lăsăm aici.

— Putem. O să ne întoarcem după cadavru mai târziu.

Richard lustrui lama cât de bine putu, frecând-o de cămaşă. Plângea, dar nu-şi dădea seama.

— Şi dacă n-o să existe „mai târziu”?

— Atunci nu ne rămâne decât să sperăm că cineva o să aibă grijă de rămăşiţele noastre. Inclusiv de cele ale doamnei Door. Probabil că aceasta s-a plictisit să ne

aştepte.

Richard se uită în jos. Şterse ultimele picături de sânge ale lui Hunter de pe cuţitul ei şi-l puse la brâu. Apoi dădu din cap.

— Du-te, îi zise de Carabas. O să te urmez de îndată ce voi putea.

Richard ezită. Apoi o luă la goană, cât de repede fu în stare.

Poate că sângele Fiarei făcuse asta. Oricum, Richard nu găsea altă explicaţie. Indiferent care era cauza, mergea drept şi bine prin labirint, care nu mai avea niciun mister pentru el. Simţea că-i cunoştea fiecare cotitură, fiecare cărare, fiecare alee, fiecare stradelă şi fiecare tunel. Alerga, împleticindu-se şi căzând, continuând să fugă, obosit, prin labirint, cu sângele bubuindu-i în tâmple. În timp ce fugea, prin minte îi gonea o rimă, rezonând cu cadenţa picioarelor sale. Nişte versuri pe care le auzise pe când era copil.

În noaptea asta, până-n zori,
Te vei mai bucura niţel
De foc, cămin şi lumânări
Iar Domnul te-o primi la el…

Cuvintele îi răsunau ca o jelanie în minte. *De foc, cămin şi lumânări…*

La capătul labirintului se afla o culme abruptă de granit, iar în culme două uşi înalte, din lemn. De una dintre ele atârna o oglindă ovală. Uşile erau închise. Richard atinse lemnul şi ele se deschiseră, în tăcere, la atingerea sa.

Richard intră.

Şaptesprezece

Richard urmă calea printre lumânările care ardeau, şi aceasta îl conduse prin grota îngerului până în Sala cea Mare. Recunoscu ce era în jurul său, pentru că acolo băuseră vinul lui Islington: un octogon de stâlpi de fier care susţineau tavanul de piatră de deasupra, uşa imensă din piatră neagră şi metal, masa veche de lemn, lumânările.

Door era legată, cu mâinile şi picioarele întinse, între doi piloni de lângă uşa de cremene şi argint. Fata se uită la el când intră, cu ochii ei, de spiriduş şi ciudat coloraţi larg deschişi şi plini de spaimă. Îngerul Islington, care stătea lângă ea, se întoarse şi-i zâmbi lui Richard în timp ce el intra. Acesta era cel mai groaznic lucru: amabilitatea acelui zâmbet, compasiunea lui blândă.

— Intră, Richard Mayhew, intră, zise îngerul Islington. Vai de mine! Arăţi groaznic.

În vocea sa se simţea îngrijorare sinceră. Richard ezită.

— Te rog, spuse îngerul, făcând un gest, îndoind un arătător alb, grăbindu-l să se apropie. Cred că ne cunoaştem cu toţii. O cunoşti pe doamna Door, bineînţeles, şi pe asociaţii mei, domnul Croup, domnul Vandemar.

Richard se întoarse. Croup şi Vandemar stăteau fiecare în câte o parte a sa. Domnul Vandemar îi zâmbi. Domnul Croup nu.

— Speram să apari, continuă îngerul, apoi îşi lăsă capul într-o parte şi întrebă: Apropo, unde-i Hunter?

— A murit, răspunse Richard, şi o auzi pe Door gemând.

— Oh! Sărmana! zise Islington, apoi îşi clătină capul cu tristeţe, regretând evident pierderea fără rost a unei vieţi omeneşti, regretând fragilitatea tuturor muritorilor născuţi ca să sufere şi să piară.

— Asta e, ciripi domnul Croup, nu poţi să faci omletă

fără să ucizi câţiva oameni.

Richard se străduia să-l ignore.

— Door, eşti bine?

— Mai mult sau mai puţin, mulţumesc de întrebare. Deocamdată.

Buza de jos a fetei era umflată şi avea o vânătaie pe obraz.

— Mi-e teamă că domnişoara Door s-a dovedit puţin cam intransigentă, zise Islington. Tocmai discutam cu domnul Croup şi cu domnul Vandemar s-o…

Se opri. Evident, era vorba de un cuvânt pe care nu-i făcea plăcere să-l rostească.

— S-o torturăm, sugeră domnul Vandemar, plin de amabilitate.

— La urma urmei, suntem celebri în întreg Universul pentru priceperea în artele caznelor, spuse domnul Croup.

— Suntem buni în a face rău oamenilor, îl lămuri domnul Vandemar.

Îngerul continuă, uitându-se atent la Richard în timp ce vorbea, ca şi cum n-ar fi auzit nimic din spusele celor doi.

— Iar domnişoara Door nu-mi pare a fi o persoană care se răzgândeşte uşor.

— Dacă o să ne lăsaţi suficient timp, o s-o frângem, spuse domnul Croup.

— În bucăţi mici şi umede, spuse domnul Vandemar.

Islington clătină din cap şi zâmbi înţelegător faţă de această dovadă de entuziasm.

— Nu avem timp, îi spuse el lui Richard. Nu avem timp. Dar ea îmi pare a fi cineva care ar acţiona ca să pună capăt durerii şi suferinţei unui prieten, a unui tovarăş muritor, a unuia ca tine, Richard…

Domnul Croup îl lovi în burtă, după care îi dădu o izbitură mişelească în vintre, iar Richard se încovoie, apoi simţi degetele domnului Vandemar pe ceafa sa, trăgându-l înapoi, în poziţie şezând.

— Dar asta-i rău, spuse Door.

Islington păru gânditor.

— Rău? întrebă el, uimit şi amuzat.

Domnul Croup îi trase lui Richard capul lângă ţeasta sa şi-i aruncă zâmbetul său de cimitir.

— Îngerul a ajuns atât de departe dincolo de bine şi rău, încât nu le mai poate vedea nici măcar cu un telescop, într-o noapte drăguţă şi senină, îi mărturisi el. Domnule Vandemar, ce-ar fi să faci onorurile?

Domnul Vandemar îl prinse pe Richard de mâna stângă. Apoi îi apucă degetul mic între degetele sale uriaşe şi-l trase în spate până se rupse. Richard răcni de durere.

Îngerul se întoarse, lent. Părea distras de ceva. Clipi cu ochii săi de culoarea cenuşie a perlelor.

— E cineva afară. Domnule Croup?

Se văzu o vânturare întunecată în locul în care fusese domnul Croup, iar acesta nu mai fu acolo.

Marchizul de Carabas stătea lipit de latura culmii de granit roşu, uitându-se la uşile de stejar care duceau în sălaşul lui Islington.

În capul lui mişunau planuri şi intrigi, fiecare proiect dovedindu-se nefolositor de îndată ce-l imagina. Crezuse că avea să ştie ce trebuia să facă atunci când avea să ajungă în momentul acela şi descoperise, spre dezgustul său, că nu avea nici cea mai mică idee. Nu mai avea favoruri la care să recurgă, nu mai avea pârghii sau butoane de apăsat, aşa că se uita la uşi şi se întreba dacă erau păzite sau dacă îngerul avea să ştie dacă le deschidea cineva. Trebuia să existe o soluţie evidentă, pe care ar fi găsit-o, dacă s-ar fi străduit suficient: poate că avea să-i pice din senin. Cel puţin urma să-i ia prin surprindere, îşi zise marchizul, puţin înveselit.

Crezu asta până când simţi vârful rece al unui cuţit ascuţit apăsat pe gâtul său şi auzi vocea mieroasă a domnului Croup şoptindu-i la ureche:

— Te-am omorât deja o dată pe ziua de azi. Unii oameni nu se învaţă minte niciodată…

Richard fusese legat cu cătuşe şi lanţuri între o pereche de stâlpi de fier când domnul Croup se întoarse,

împingându-l pe marchizul de Carabas cu cuţitul său. Îngerul se uită la marchiz plin de dezamăgire, apoi clătină cu blândeţe din capul său frumos.

— Mi-aţi zis că e mort, spuse îngerul.

— Este, zise domnul Vandemar.

— A fost, îl corectă domnul Croup.

Vocea îngerului deveni cu o fracţiune mai puţin blândă şi mai puţin grijulie.

— Nu-mi place să fiu minţit, spuse el.

— Noi nu minţim, zise domnul Croup, jignit.

— Minţim, spuse domnul Vandemar.

Domnul Croup îşi trecu exasperat mâna jegoasă prin părul portocaliu şi murdar.

— Adevărat, minţim. Dar nu şi de data asta.

Durerea din mâna lui Richard nu părea să scadă.

— Cum poţi să te porţi astfel? întrebă el, furios. Eşti un înger!

— Ce ţi-am spus eu, Richard? îl întrebă sec marchizul.

Richard se gândi.

— Ai spus că şi Lucifer a fost un înger.

Islington zâmbi cu superioritate.

— Lucifer? zise el. Lucifer a fost un idiot. A sfârşit prin a fi domn şi stăpân peste nimic.

Marchizul rânji.

— Şi tu ai sfârşit ca domn şi stăpân peste doi asasini şi o încăpere plină cu lumânări?

Îngerul îşi linse buzele.

— Au zis că asta a fost pedeapsa mea pentru Atlantida. Le-am spus că n-aş mai fi putut să fac nimic. Toată povestea fusese…

Islington se opri, de parcă ar fi vânat cuvântul corect. Apoi zise, cu o undă de regret:

— O întâmplare nefericită.

— Dar au fost uciși milioane de oameni, zise Door.

Îngerul îşi lovi palmele în faţa pieptului, de parcă ar fi pozat pentru o carte poştală pentru Crăciun.

— Lucruri din astea se întâmplă uneori, explică el, rezonabil.

— Sigur că se întâmplă, zise, cu voce inexpresivă, marchizul, ironia rezultând din vorbele sale, nu din ton. În fiecare zi se scufundă oraşe. Şi tu n-ai avut nimic de-a face cu asta?

Parcă fusese ridicat capacul de pe ceva întunecat şi care se zvârcolea, de pe ceva plin de nebunie, furie şi răutate deplină; şi, într-o perioadă plină de lucruri înspăimântătoare, fusese cel mai îngrozitor lucru pe care-l văzuse vreodată Richard. Frumuseţea senină a îngerului se sfărâmă; ochii acestuia aruncară scântei, iar Islington răcni la ei, nebuneşte şi fără să se controleze, dar complet convins de dreptatea sa:

— *Meritau ce-au păţit!*

Urmă un moment de tăcere. Apoi îngerul îşi coborî fruntea, oftă, îşi înălţă capul şi spuse, foarte calm şi cu un profund regret:

— A fost o întâmplare nefericită.

După care făcu semn spre marchiz.

— Legaţi-l şi pe el.

Croup şi Vandemar prinseră cătuşele de încheieturile marchizului şi le legară zdravăn cu lanţuri de stâlpii de lângă Richard. Îngerul îşi îndreptă din nou atenţia spre Door. Se duse la ea, întinse mâna, o puse sub bărbia ei şi-i ridică puţin capul, ca s-o privească în ochi.

— Familia ta, zise el, cu blândeţe. Provii dintr-o familie foarte neobişnuită. Remarcabilă chiar.

— Atunci de ce ne-ai ucis?

— Nu pe toţi, zise Islington.

Richard avu impresia că vorbea despre Door, dar îngerul adăugă:

— Exista posibilitatea ca tu… să nu fi acţionat atât de bine.

Îngerul dădu drumul bărbiei fetei şi-i mângâie faţa cu degete lungi, albe, apoi zise:

— Familia ta poate să deschidă uşi. Poate să creeze uşi unde nu există. Poate descuia uşi încuiate. Poate să deschidă uşi care au fost făcute să nu fie deschise niciodată.

Îşi trecu degetele peste gâtul ei, uşor, ca şi cum ar fi mângâiat-o, apoi strânse mâna pe cheia de la gâtul ei.

— Când am fost condamnat să stau aici, mi-au dat o uşă închisorii mele. Apoi au luat cheia şi au pus-o tot aici, jos. O formă elegantă de tortură.

Islington trase uşor de lănţişor, scoţându-l de sub straturile de mătase, bumbac şi dantelă, descoperind cheia de argint; apoi îşi trecu degetele peste ea, de parcă i-ar fi explorat locurile secrete.

Atunci Richard îşi dădu seama de adevăr.

— Fraţii Negri păzeau cheia de tine, zise el.

Islington dădu drumul cheii. Door era înlănţuită lângă uşa făcută din cremene neagră şi argint învechit. Îngerul se duse la uşă şi îşi puse mâna pe ea, mână albă pe negreala ei.

— De mine, aprobă. O cheie. O uşă. O persoană care deschide uşi. Trebuia să fie toţi trei la un loc: o glumă deosebit de subtilă. Ideea era că atunci când ei aveau să decidă că îmi câştigasem iertarea şi libertatea, aveau să trimită o persoană care să deschidă uşa şi aveau să-mi dea cheia. Eu am decis să iau problema în propriile mâini şi să plec de aici puţin mai devreme.

Se întoarse către Door. Mângâie încă o dată cheia. Apoi strânse mâna în jurul ei şi trase cu putere. Lănţişorul se rupse. Door se chirci.

— Door, am vorbit mai întâi cu tatăl tău, continuă îngerul. El se preocupa de soarta Lumii de Dedesubt. Voia să unească Londra de Dedesubt, să unească baroniile şi domeniile – poate chiar să alcătuiască un soi de uniune cu Londra de Deasupra. I-am spus că vreau să-l ajut, dacă mă va ajuta şi el. După care i-am spus de ce fel de ajutor am nevoie, iar el a râs de mine.

Îngerul repetă cuvintele, de parcă i-ar fi fost imposibil să creadă aşa ceva.

— A râs. De mine.

Door clătină din cap.

— L-ai ucis pentru că te-a refuzat.

— Nu l-am ucis, o corectă, cu blândeţe, Islington. Am

pus să fie ucis.

— Dar tata mi-a spus că pot să am încredere în tine. Mi-a spus să vin aici. Era înregistrat în jurnalul său.

Domnul Croup începu să chicotească.

— N-a făcut aşa ceva, zise el. N-a făcut niciodată asta. Noi am fost. Domnule Vandemar, ce a spus, de fapt?

— Door, copilă, teme-te de Islington, zise domnul Vandemar, cu vocea tatălui ei, o voce identică. Islington e în spatele întregii poveşti. E periculos. Door, fereşte-te de el.

Îngerul îi mângâie obrazul cu cheia.

— M-am gândit că versiunea mea ar putea să te facă să vii mai iute aici.

— Am luat jurnalul, l-am modificat şi l-am pus la loc, spuse domnul Croup.

— Unde duce uşa asta? strigă Richard.

— Acasă.

— În Rai?

Iar Islington nu spuse nimic, dar zâmbi.

— Şi crezi că ei n-or să bage de seamă că te-ai întors? mârâi marchizul. Or să zică „Oh, uite încă un înger, ia o harpă şi dă-i cu osanale”?

Ochii cenuşii ai lui Islington deveniră sclipitori.

— Nu-i de mine chinul liniştit al adulărilor, imnurilor, nimburilor şi rugăciunilor pline de sine, zise îngerul. Eu am… propriile planuri.

— Ei bine, acum ai cheia, spuse Door.

— Şi te am şi pe tine, zise el. Tu eşti persoana care deschide. Fără tine, cheia nu foloseşte la nimic. Deschide uşa pentru mine.

— I-ai omorât familia, spuse Richard. Pe ea ai hăituit-o prin Londra de Dedesubt. Iar acum vrei să deschidă pentru tine o uşă ca să invadezi, de unul singur, Raiul? Nu te pricepi să judeci oamenii. Door n-o să facă niciodată aşa ceva.

Îngerul se uită la el, cu ochi mai bătrâni decât Calea Lactee, apoi zise:

— Nu mai spune!

Şi-i întoarse spatele, ca şi cum n-ar fi fost pregătit să privească lucrurile neplăcute care aveau să urmeze.

— Fă-i iarăşi rău, domnule Vandemar, zise domnul Croup. Taie-i o ureche.

Domnul Vandemar ridică mâna. Era goală. Scutură braţul, aproape imperceptibil, şi în mână îi apăru un cuţit.

— Ţi-am spus într-o zi că o să afli ce gust are propriul ficat, îi spuse el lui Richard. Astăzi va fi ziua ta norocoasă.

Îi strecură uşor lama cuţitului sub lobul urechii. Richard nu simţi nicio durere şi îşi zise că poate avusese parte de prea multă în ziua aceea sau poate că lama era prea ascuţită ca să-i provoace vreuna. Dar simţi sângele cald picurându-i, umed, de pe ureche pe gât. Door îl privea, iar figura sa de elf şi ochii ei imenşi, de culoarea opalului, îi umplură câmpul vizual. Richard încercă să-i transmită un mesaj prin intermediul minţii. *Rezistă. Nu-l lăsa să te oblige să faci aşa ceva. Totul o să fie bine.* Apoi domnul Vandemar apăsă puţin cuţitul, iar Richard îşi stăpâni un ţipăt. Încercă să-şi împiedice figura să se schimonosească, dar o altă împunsătură a tăişului scoase din el o grimasă şi un geamăt.

— Opreşte-l, zise Door. O să deschid uşa.

Islington făcu un gest poruncitor, iar domnul Vandemar oftă jalnic şi îşi îndepărtă cuţitul. Sângele cald se scurgea de pe gâtul lui Richard şi se strângea în golul claviculei sale. Domnul Croup se duse la Door şi-i descuie cătuşa de la mâna dreaptă. Fata rămase locului, încadrată de coloane, frecându-şi încheietura mâinii. Era încă înlănţuită de coloana din stânga ei, dar acum avea o oarecare libertate de mişcare. Întinse mâna după cheie.

— Ţine minte, îi spuse Islington, îi am în puterea mea pe prietenii tăi.

Door se uită la el cu dispreţ, fiind în totalitate fiica mai mare a seniorului Portico.

— Dă-mi cheia, zise ea.

Îngerul îi dădu cheia de argint.

— Door! strigă Richard. Nu face asta. Nu-l elibera. Noi nu contăm.

— De fapt, spuse marchizul, eu contez foarte mult. Dar sunt de acord cu el. Nu face asta.

Door se uită de la Richard la marchiz, privirea îi zăbovi un timp pe mâinile lor prinse în cătuşe, pe lanţurile grele care-i legau de stâlpii grei de fier. Fata părea foarte vulnerabilă. Apoi se întoarse şi se duse, cât îi permitea lanţul, până ajunse în faţa uşii negre făcută din cremene şi argint învechit. Nu exista nicio gaură pentru cheie. Door puse palma mâinii drepte pe uşă şi închise ochii, lăsând-o să-i spună unde se deschidea, ce trebuia să facă, cum să găsească, în interiorul ei, locuri care să corespundă cu ea. Când Door îşi trase mâna, pe uşă era o gaură de cheie care nu fusese acolo. O lumină albă pătrunse de dincolo de ea, puternică şi strălucitoare ca o rază laser, intrând în întunericul sălii luminate de lumânări.

Fata vârî cheia de argint în broască. Zăbovi puţin, apoi o răsuci. Se auzi un clinchet, apoi un sunet de clopot şi, subit, uşa fu înrămată în lumină.

— După ce voi pleca, le spuse îngerul foarte calm domnului Croup şi domnului Vandemar, plin de farmec, cu amabilitate şi compasiune, ucideţi-i pe toţi, în ce fel doriţi.

Islington se întoarse către uşa pe care Door o deschidea. Aceasta se crăpa încet, de parcă ar fi întâmpinat o mare rezistenţă. Door transpirase.

— Deci angajatorul vostru pleacă, îi zise marchizul domnului Croup. Sper că v-aţi primit amândoi plata.

Croup se uită la marchiz şi zise:

— Poftim?

— Păi crezi că o să-l mai vezi de acum înainte? spuse Richard, neînţelegând ce încerca marchizul să facă, dar dornic să-l ajute.

Domnul Vandemar clipi încet, ca o cameră de luat vederi veche, şi zise:

— Poftim?

Domnul Croup îşi scărpină bărbia.

— Viitorul cadavru are dreptate, îi spuse el domnului Vandemar, apoi se duse către îngerul care stătea cu braţele încrucişate în faţa uşii. Domnule, ar fi înţelept din

partea dumneavoastră să vă achitaţi datoriile, înainte să începeţi următoarea etapă a călătoriilor dumneavoastră.

Islington se întoarse şi se uită de sus la el, de parcă individul ar fi fost mai puţin important decât ultimul gunoi. Apoi îi întoarse spatele. Richard se întrebă ce contempla îngerul.

— Acum nici nu se pune problema, zise acesta. Curând, vei primi toate recompensele pe care mintea ta măruntă şi revoltătoare le poate imagina. Când o să-mi ocup tronul.

— Vă amână pe mâine, zise Richard.

— Nu-mi place pâine, spuse domnul Vandemar. Mă face să râgâi.

Domnul Croup întinse un deget spre domnul Vandemar.

— Nu vrea să ne plătească datoria, zise el. Tipule, nu poţi să nu-ţi plăteşti datoriile faţă de domnul Croup şi domnul Vandemar. Noi ne recuperăm datoriile.

Domnul Vandemar se duse lângă domnul Croup.

— În totalitate, zise el.

— Cu dobândă, lătră domnul Croup.

— Şi cu cârlige pentru agăţat carnea, spuse domnul Vandemar.

— Din Rai? strigă Richard, de departe, din spatele lor.

Domnul Croup şi domnul Vandemar se duseră către îngerul contemplativ.

Uşa se deschisese numai puţin, dar se deschisese. Lumina năvălea prin crăpătură. Islington făcu un pas înainte. Părea că visează cu ochii larg deschişi. Lumina care ieşea prin deschizătura uşii îi scălda faţa, iar el o bea ca pe vin.

— Nu vă fie teamă, spuse el. Când imensitatea Universului va fi a mea, iar când ei se vor strânge în jurul tronului meu ca să cânte osanale numelui meu, îi voi răsplăti pe cei vrednici şi-i voi izgoni pe cei pe care îmi e silă să-i văd.

Cu un ultim efort, Door deschise complet uşa cea neagră. Imaginea care se vedea prin ea era de o intensitate orbitoare, un maelstrom de culoare şi lumină, care se rotea. Richard îşi miji ochii şi îşi întoarse capul,

ferindu-se de strălucirea aceea de un portocaliu ticălos şi un purpuriu retinal. *Aşa arată Raiul? Pare mai mult a iad.*

Atunci simţi vântul.

O lumânare trecu pe lângă capul lui şi dispăru prin uşă. Apoi alta. Iar aerul se umplu de lumânări, toate rotindu-se şi rostogolindu-se, îndreptându-se spre lumină. De parcă întreaga încăpere era absorbită prin uşă. Richard îşi dădu seama că era mai mult decât un simplu vânt. Încheieturile mâinilor începură să-l doară unde erau prinse în cătuşe, de parcă ar fi cântărit, brusc, de două ori mai mult decât cântărise înainte. Apoi perspectiva i se schimbă. Vederea prin uşă – *era în jos.* Ca şi cum nu numai vântul trăgea totul către uşă. Ci gravitaţia. Vintul era numai aerul din sală, care era aspirat în locul de dincolo de uşă. Richard se întrebă ce era în cealaltă parte – poate suprafaţa unei stele, sau orizontul plat al unei găuri negre, sau ceva ce el nu-şi putea imagina.

Islington se apucă de coloana de lângă uşă şi se ţinu disperat de ea.

— Ăsta nu-i Raiul, răcni el, cu ochii cenuşii scânteind, cu scuipat pe buzele-i perfecte. Vrăjitoare mică şi nebună! Ce-ai făcut?

Door se prinsese de lanţurile care o legau de coloana cea neagră şi le strângea de i se albiseră încheieturile degetelor, în ochii ei se citea triumful. Domnul Vandemar se agăţase de piciorul unei mese, iar domnul Croup, la rândul lui, se prinsese de domnul Vandemar.

— N-a fost cheia adevărată, zise, triumfătoare, Door peste mugetul vântului. Asta a fost o copie a cheii, făcută de fierar la târg.

— Dar a deschis uşa! ţipă îngerul.

— Nu, spuse, cu superioritate, fata cu ochi de opal. Eu am deschis uşa. Am deschis uşa cât mai departe am putut.

Nu mai rămăsese pic de amabilitate sau compasiune pe figura îngerului, ci doar ură, curată, sinceră şi rece.

— O să te omor, îi zise el.

— Cum mi-ai omorât familia? Nu cred că o să mai omori pe cineva.

Îngerul se agăţa de coloană cu degete albe, dar trupul său forma un unghi de nouăzeci de grade cu încăperea şi se îndrepta spre uşă. Arăta, simultan, comic şi înfiorător. Islington îşi linse buzele.

— Opreşte asta, se rugă el. Închide uşa! O să-ţi spun unde-i sora ta… E încă vie…

Door se înfioră.

Iar îngerul fu aspirat prin uşă, o siluetă mică, plutitoare, care se micşora în timp ce cădea în golful orbitor de dedesubt. Puterea de aspirare deveni mai puternică. Richard se ruga ca lanţurile şi cătuşele să reziste, pentru că se simţea tras către deschizătură. Îl văzu cu coada ochiului pe marchiz bălăngănindu-se în lanţurile lui, ca o marionetă trasă de un aspirator.

Masa de piciorul căreia se ţinea zdravăn domnul Vandemar zbură prin aer şi se înţepeni în uşa deschisă. Domnul Croup şi domnul Vandemar atârnau în afara ei. Domnul Croup, care se agăţa, literalmente, de fracul domnului Vandemar, trase aer în piept şi începu să se caţăre, străduindu-se din greu, în cârca domnului Vandemar. Masa trosni. Domnul Croup se uită la Door şi zâmbi ca o vulpe.

— *Eu* ţi-am ucis familia, zise el. Nu Islington. Iar acum, în cele din urmă, o să-mi termin…

În momentul acela, stofa costumului negru al domnului Vandemar cedă. Domnul Croup se rostogoli în gol, ţipând, strângând în mână o fâşie lungă de ţesătură neagră. Domnul Vandemar se uită în jos, spre silueta mişcătoare a domnului Croup, în timp ce acesta se prăbuşea departe de el. Şi el se uită la Door, dar în privirea lui nu era ameninţare. Ridică din umeri, atât cât poţi să ridici din umeri când te ţii de piciorul unei mese ca să-ţi salvezi viaţa, şi zise cu blândeţe:

— La revedere.

Apoi dădu drumul piciorului mesei.

Plonjă în tăcere prin uşă, în lumină, micşorându-se în timp ce cădea, îndreptându-se spre conturul slab al domnului Croup. Curând, cele două forme se topiră într-o

bobiţă de negreală în marea de lumină albă, portocalie şi de un purpuriu care spumega, apoi punctul negru dispăru şi el. Era logic, îşi spuse Richard, cei doi formau o echipă.

Era din ce în ce mai greu să respiri. Richard se simţea vesel şi nepăsător. Masa din uşă se despică şi fu aspirată prin ea. Una dintre cătuşele lui Richard se deschise, iar braţul lui drept se zbătu liber. Richard se prinse de lanţul care-i lega mâna stângă şi se ţinu de el cât de bine putu, mulţumit că degetul rupt era la mâna prinsă încă în cătuşă. Chiar şi aşa, fulgerături roşii şi albastre de durere îi străpungeau braţul stâng. Se auzi, detaşat, ţipând de durere.

Nu putea să respire. Pete albe de lumină îi explodară în spatele ochilor. Simţi cum lanţul începe să cedeze…

Zgomotul uşii negre care se trânti şi se închise umplu întreaga lume. Richard căzu şi se izbi violent de coloana rece de fier, apoi se prăbuşi pe podea. După aceea, în sală se aşternu tăcerea – tăcerea şi bezna deplină se întinseră în Sala Mare de sub pământ. Richard închise ochii: în întuneric nu era nicio diferenţă, aşa că-i deschise din nou.

Liniştea fu întreruptă de vocea marchizului, care întrebă, sec:

— Şi unde i-ai trimis?

Apoi Richard auzi o voce de fată care vorbea. Ştia că trebuia să fie glasul lui Door, dar părea atât de tânăr, precum glasul unui copil mic, când vine vremea de culcare, la sfârşitul unei zile lungi şi obositoare.

— Nu ştiu unde… departe. Sunt… foarte obosită. Eu…

— Door, zise marchizul, dezleagă-ne de aici.

Avea dreptate în ceea ce spunea, îşi zise Richard, cineva trebuia să spună asta, dar Richard nu-şi mai amintea cum se vorbeşte. Apoi în întuneric se auzi un clinchet: zgomotul unei cătuşe care se deschide, urmat de zgomotul unul lanţ care cade lângă o coloană de metal. După aceea se auzi sunetul unui chibrit frecat de cutie. Fu aprinsă o lumânare, care arse fără vlagă, pâlpâind în aerul rarefiat. *Foc, cămin şi lumina lumânării,* îşi zise Richard, fără să-şi amintească de ce se gândise la cuvintele acelea.

Door se duse, nesigură, la marchiz, ţinând lumânarea în mână. Întinse palma, îi atinse lanţul, iar cătuşele zăngăniră şi se deschiseră. Marchizul îşi frecă încheieturile. Apoi fata se duse la Richard şi-i atinse singura cătuşă rămasă. Aceasta se desfăcu. Door oftă şi se aşează lângă el. Richard întinse braţul sănătos şi-i cuprinse capul, trăgând-o lângă el. O legănă încet, scâncind un cântec de leagăn fără cuvinte. Era frig, tare frig în sala goală a îngerului, dar curând, căldura leşinului se întinse şi-i acoperi pe amândoi.

Marchizul de Carabas privi copii care dormeau. Ideea somnului – de întoarcere, chiar pentru scurt timp, la o stare groaznic de apropiată de moarte – îl speria mai mult decât ar fi crezut vreodată. Dar, mai târziu, până şi el îşi puse capul pe braţ şi închise ochii.

Şi nu mai fu nimic.

Optsprezece

Doamna Serpentine, care era – dacă n-o socoteam pe Olympia – cea mai în vârstă dintre cele Şapte Surori, mergea prin labirintul de la capătul de jos al Down Street, cu capul sus, cu cizmele ei din piele albă plescăind prin noroi. Era locul cel mai îndepărtat de casa ei în care se dusese de mai bine de o sută de ani. Majordomul ei cu mijloc de viespe, îmbrăcată din cap până-n picioare în piele neagră, mergea în faţă, purtând un felinar mare de caleaşcă. Două dintre celelalte femei ale Serpentinei, îmbrăcate similar, mergeau în urma ei, la o distanţă respectuoasă.

Trena sfâşiată, din dantelă, a rochiei Serpentinei se târa prin mocirlă în urma femeii, dar ea nu se sinchisea. Serpentine văzu ceva lucind la lumina felinarului, în faţa ei, iar alături de lucrul acela, o siluetă întunecată, imensă.

— Aici e, zise ea.

Cele două femei care mergeau în urmă se grăbiră să treacă în faţă, plescăind prin mlaştină, iar când majordomul lui Serpentine se apropie, aducând cu ea un cerc mişcător de lumină caldă, silueta se transformă în obiecte. Lumina lucise într-o lance lungă de bronz. Trupul lui Hunter, contorsionat, însângerat şi jalnic, zăcea pe spate, îngropat pe jumătate în noroi, într-o baltă mare de sânge închegat, stacojiu, cu picioarele prinse sub trupul unei făpturi enorme, care semăna a mistreţ. Hunter avea ochii închişi.

Femeile Serpentinei traseră cadavrul de sub Fiară şi-l aşezară pe noroi. Serpentine îngenunche în mocirla udă şi îşi trecu un deget peste obrazul rece al lui Hunter, până ajunse la buzele ei, înnegrite de sânge, unde îşi lăsă degetul să zăbovească pentru câteva clipe. Apoi femeia se ridică.

— Luaţi lancea, zise ea.

Una dintre femei ridică trupul lui Hunter, cealaltă trase lancea din leşul Fiarei şi şi-o puse pe umăr. Apoi, cele patru siluete se întoarseră pe drumul pe care veniseră: o procesiune funebră aflată mult sub lume. Lumina felinarului pâlpâia pe figura răvăşită a Serpentinei în timp ce aceasta mergea, dar nu scotea la iveală niciun fel de emoţie, nici tristeţe, nici fericire.

Nouăsprezece

Pentru un moment, după ce se trezi, nu avu idee unde era. Acest lucru reprezenta un sentiment eliberator deosebit, de parcă ar fi fost liber să fie orice ar fi vrut: putea să fie oricine, putea să-şi ia orice identitate; putea să fie bărbat sau femeie, un şobolan sau o pasăre, un monstru sau un zeu. Apoi cineva scoase un foşnet, iar el se trezi complet, şi, trezindu-se, descoperi că era Richard Mayhew, indiferent cine ar fi fost acesta, indiferent ce însemna asta. Era Richard Mayhew şi nu ştia unde se afla.

Îl apăsa pe faţă un cearşaf apretat. Îl durea peste tot; în unele locuri – de exemplu, degetul mic de la mâna stângă – îl durea mai tare decât în altele.

Cineva se găsea în apropierea lui. Richard îi auzea răsuflarea, auzea foşnetul ezitant al unei persoane din aceeaşi încăpere, care încerca să fie discretă. Ridică atunci capul şi, făcând asta, descoperi alte locuri care-l dureau. Unele dintre ele îl dureau foarte rău. Undeva, departe, la distanţă de multe camere – cântau nişte oameni. Cântecul era atât de îndepărtat şi de liniştit încât el ştiu că urma să-l piardă dacă avea să deschidă ochii: o cântare profundă, melodioasă…

Deschise ochii. Încăperea era mică şi slab luminată. El era întins pe un pat jos, iar foşnetul pe care-l auzise provenea de la o siluetă cu glugă, într-o robă neagră, care stătea cu spatele la el. Silueta în negru ştergea praful din cameră, cu un pămătuf absurd, din pene strident colorate.

— Unde sunt? întrebă Richard.

Silueta neagră aproape că scăpă pămătuful din mână, apoi se întoarse, scoţând la iveală o figură foarte nervoasă, slabă, de un cafeniu închis.

— Vrei nişte apă? întrebă Fratele Negru, în felul celor cărora li s-a spus că atunci când pacientul se trezeşte

trebuie să-l întrebi dacă vrea apă, şi îşi repetase acest lucru de zeci de ori în ultimele patruzeci de minute, ca să fie sigur că n-avea să uite.

— Eu… zise Richard, şi îşi dădu seama că-i era îngrozitor de sete; se ridică pe pat. Da, vreau. Mulţumesc foarte mult.

Fratele turnă nişte apă dintr-un bidon rablagit de metal într-o cană rablagită de tablă şi i-o dădu. Richard sorbi apa foarte încet, stăpânindu-şi impulsul de a o da peste cap dintr-o înghiţitură. Era rece ca un cristal, limpede, şi avea gust de diamante şi gheaţă.

Richard se privi. Hainele lui dispăruseră. Era îmbrăcat într-o robă lungă, precum veşmintele Fraţilor Negri, dar avea culoarea cenuşie. Degetul său rupt fusese prins în aţele şi bandajat cu grijă. Îşi duse un deget la ureche: avea un bandaj pe ea, şi sub bandaj simţi nişte cusături.

— Eşti unul dintre Fraţii Negri, zise Richard.

— Da, domnule.

— Cum am ajuns aici? Unde sunt prietenii mei?

Fratele arătă spre coridor, nervos, fără să scoată un cuvânt.

Richard se dădu jos din pat. Se uită sub roba sa cenuşie: era gol. Torsul şi picioarele îi erau acoperite de o mulţime de vânătăi de un indigo închis sau purpurii. Toate arătau ca şi cum ar fi fost unse cu un soi de alifie, care mirosea a sirop de tuse şi pâine cu unt. Genunchiul lui drept era bandajat. Richard se întrebă unde-i erau hainele. Lângă pat erau nişte sandale. Le încălţă, apoi ieşi pe coridor. Abatele venea pe culoar către el, ţinându-se de braţul fratelui Funingine, cu ochii săi orbi sidefii în bezna de sub glugă.

— Deci te-ai trezit, Richard Mayhew, zise abatele. Cum te simţi?

Richard se strâmbă.

— Mâna mea…

— Ţi-am potrivit degetul. Era rupt. Ţi-am îngrijit vânătăile şi tăieturile. Şi ai nevoie de odihnă, iar noi ţi-am oferit-o.

— Unde-i Door? Dar marchizul? Cum am ajuns aici?

— V-am adus aici, spuse abatele.

Cei doi fraţi începură să meargă pe coridor, iar Richard merse împreună cu ei.

— Hunter, zise el. I-aţi adus trupul?

Abatele clătină din cap.

— N-am găsit niciun cadavru. Numai Fiara.

— Hmmm… Hainele mele…

Ajunseră la uşa unei chilii, asemănătoare celei în care se trezise. Door stătea pe marginea patului, citind dintr-un exemplar al romanului *Mansfield Park;* Richard era convins că fraţii nu ştiuseră până atunci că-l aveau. Şi Door purta o robă cenuşie de călugăr, care era mult prea mare pentru ea. Arăta aproape comică în ea. Fata îşi ridică privirea când ei intrară.

— Bună, zise. Ai dormit veacuri întregi. Cum te simţi?

— Cred că bine. Dar tu?

Fata zâmbi. Zâmbetul ei nu era foarte convingător.

— Puţin slăbită, recunoscu ea.

De pe coridor se auzi un zăngănit puternic, iar Richard se întoarse şi-l văzu pe marchizul de Carabas, care venea către ei într-un scaun pe rotile vechi şi şubred. Era împins de un Frate Negru masiv. Richard se întrebă cum de reuşea marchizul să facă astfel încât deplasarea sa într-un astfel de scaun să pară ceva romantic şi elegant. Marchizul îi onoră cu un zâmbet larg.

— Bună seara, prieteni, zise el.

— Acum, din moment ce sunteţi toţi aici, putem să discutăm, spuse abatele.

Îi conduse într-o cameră mare, încălzită de un foc de lemne care ardea zdravăn. Se strânseră cu toţii în jurul unei mese. Abatele le făcu semn să stea jos. Apoi pipăi după un scaun şi se aşeză pe el, după care le spuse fratelui Funingine şi fratelui Tenebre (care împinsese scaunul marchizului) să iasă din încăpere.

— Deci, să trecem la treburi, zise abatele. Unde-i Islington?

Door ridică din umeri.

— E departe, cât de departe am putut să-l trimit. La jumătatea spaţiului şi timpului.

— Înţeleg, zise abatele. Bine, adăugă el.

— De ce nu ne-aţi avertizat în privinţa lui? întrebă Richard.

— Nu era responsabilitatea noastră.

Richard pufni, apoi întrebă:

— Acum ce se va întâmplă?

Abatele nu zise nimic.

— Să se întâmple? În ce fel? întrebă Door.

— Ai vrut să-ţi răzbuni familia. Ai reuşit. I-ai trimis pe toţi cei implicaţi în crimă într-un colţ îndepărtat din nicăieri. Vreau să spun că n-o să mai încerce nimeni să te ucidă, nu-i aşa?

— Nu chiar acum, răspunse Door, cu seriozitate.

— Şi tu? îl întrebă Richard pe marchizul de Carabas. Ai obţinut ce-ai dorit?

Marchizul dădu din cap.

— Cred că da. Datoria mea faţă de seniorul Portico a fost plătită pe deplin, iar doamna Door îmi datorează o favoare considerabilă.

Richard se uită la Door. Aceasta dădu din cap.

— Şi cu mine cum rămâne? întrebă el.

— Păi noi n-am fi reuşit fără tine, spuse Door.

— Nu la asta m-am referit. Cum rămâne cu întorsul meu acasă?

Marchizul ridică din sprânceană.

— Ce crezi că e Door? Vrăjitorul din Oz? Nu te putem trimite acasă. Asta-i casa ta.

— Richard, am încercat să-ţi explic asta, spuse Door.

— Trebuie să existe o cale, zise Richard, şi izbi puternic cu palma mâinii stângi în masă, ca să-şi sublinieze spusele.

Degetul îl duru, dar se stăpâni şi îşi păstră figura calmă. Apoi zise „Văleu”, dar spuse acest lucru foarte încet, pentru că trecuse prin lucruri mult mai rele.

— Unde e cheia? întrebă abatele.

Richard înclină din cap.

— La Door, spuse el.

Fata clătină din căpşorul ei de spiriduş.

— N-o mai am, îi explică ea. Am strecurat-o în buzunarul tău, la ultimul târg. Când ai cumpărat curry.

Richard deschise gura, apoi o închise la loc. După care o deschise iarăşi şi zise:

— Adică atunci când le-am spus lui Croup şi lui Vandemar că e la mine, dacă ei ar fi venit şi m-ar fi percheziţionat… ar fi găsit-o?

Fata dădu din cap. Richard îşi aminti de obiectul tare din buzunarul de la spate, când era pe Down Street; îşi aminti de îmbrăţişarea fetei, când erau pe vapor…

Abatele se întinse. Degetele sale cafenii, noduroase, apucară un clopoţel de pe masă şi-l clătinară, chemându-l pe fratele Funingine.

— Adu-mi hainele Războinicului, zise el.

Funingine dădu din cap şi plecă.

— Eu nu sunt războinic, spuse Richard.

Abatele zâmbi cu blândeţe.

— Ai ucis Fiara, îi explică el, aproape cu o undă de regret. Eşti Războinicul.

Richard îşi încrucişă braţele, exasperat.

— Deci, după toate astea, nu numai că n-o să mă duc acasă, dar, ca premiu de consolare, o să fiu trecut pe o listă arhaică de onoare din lumea subterană?

Marchizul păru să nu fie de partea lui.

— Nu poţi să te întorci în Londra de Deasupra. Numai câţiva indivizi au reuşit să aibă un soi de semiviaţă. I-ai întâlnit pe Iliaster şi pe Lear. Dar asta e cel mai bun lucru la care poţi să speri şi nu-i o viaţă plăcută.

Door întinse mâna şi-l atinse pe Richard pe braţ.

— Îmi pare rău, zise ea. Dar uită-te la toate lucrurile bune pe care le-ai făcut. Ai obţinut cheia pentru noi.

— Şi ce-i cu asta? o întrebă el. Ai făcut altă cheie…

Fratele Funingine reapăru, purtând blugii lui Richard; erau sfâşiaţi, acoperiţi de noroi şi stropiţi cu sânge uscat; puţeau. Fratele înmână pantalonii abatelui, care începu să caute prin buzunare. Door zâmbi dulce.

— Nu l-aş fi putut pune pe Fierar s-o copieze dacă n-aş fi

avut originalul, îi reaminti ea.

Abatele îşi drese glasul.

— Sunteţi toţi nişte proşti, le zise el, amabil. Nu ştiţi nimic.

Ridică apoi cheia de argint, care străluci în lumina focului.

— Richard a trecut încercarea Cheii. El este stăpânul ei, până ne-o va înapoia s-o păstrăm. Cheia are putere.

— E cheia Raiului… zise Richard, neştiind despre ce vorbea abatele sau asupra cărui lucru încerca să le atragă atenţia.

Vocea bătrânului era profundă şi melodioasă.

— Cheia este a tuturor realităţilor. Dacă Richard vrea să se întoarcă în Londra de Deasupra, cheia îl va duce înapoi în Londra de Deasupra.

— E chiar atât de simplu? întrebă el.

Bătrânul dădu din capul său orb, sub umbra glugii sale.

— Şi când putem face asta?

— De îndată ce vei fi gata, zise abatele.

Fraţii îi spălaseră şi-i reparaseră hainele, apoi i le aduseseră. Fratele Funingine îl conduse prin abaţie, în susul unor scări vertiginoase, până în clopotniţă. În vârful turnului se afla un chepeng greu, din lemn. Fratele Funingine îl descuie, cei doi bărbaţi îl împinseră şi se pomeniră într-un tunel îngust, plin de pânze de păianjen, cu trepte de metal înfipte într-o latură a peretelui. Urcară pe trepte, pe o distanţă care păru lungă de mii de metri, şi ajunseră pe platforma plină de praf a unei staţii de metrou.

NIGHTINGALE LANE[53]

scria pe pancarta de pe perete. Fratele Funingine îi ură lui Richard numai bine şi-i spuse să aştepte acolo până va fi luat, apoi coborî pe latura peretelui şi dispăru.

Richard rămase pe platformă timp de douăzeci de minute. Se întrebă ce fel de staţie era aceea: nu părea

[53] Nightingale Lane – Câmpul privighetorii.

abandonată, precum British Museum, dar niciuna adevărată, precum Blackfriars. Era un soi de staţie fantomă, un loc imaginar, uitat şi straniu. Se întrebă de ce marchizul nu-şi luase rămas-bun de la el. Când o întrebase pe Door, aceasta îi spusese că nu ştie, dar că rămasul-bun era un mod de a alina oamenii, iar marchizul nu se pricepea la aşa ceva. Apoi îi spusese că îi intrase ceva în ochi, îi dăduse o hârtie pe care îi scrisese indicaţii, după care plecase.

Ceva se agită în bezna din tunel: ceva alb. O batistă prinsă de un băţ.

— Hei! strigă Richard.

Rotunjimile înfăşurate în pene ale lui Old Bailey ieşiră din întunecime; bătrânul arăta sfios şi stânjenit. Flutura batista lui Richard şi transpirase.

— E steguleţul meu, zise el, arătând batista.

— Mă bucur că îţi e de folos.

Old Bailey rânji, fără să se simtă în largul lui.

— Corect. Voiam numai să-ţi spun. Am ceva pentru tine. Uite.

Vârî mâna într-un buzunar al hainei şi scoase o pană lungă, neagră, cu licăriri albastre-purpurii-verzi; în jurul capătului ei fusese înfăşurat un fir roşu.

— Hmmm… Mda, mulţumesc, zise Richard, neştiind ce să facă cu ea.

— E o pană, îi explică Old Bailey. Una bună. O amintire. Un suvenir. Să-ţi aduci aminte. E gratis. Un cadou. Din partea mea. Un fel de mulţumire.

— Da. Bine. Foarte drăguţ din partea ta.

Richard puse pana în buzunar. Prin tunel începu să sufle un vânt cald: venea un tren.

— E trenul tău, zise Old Bailey. Eu nu merg cu trenurile. Mă mulţumesc cu un acoperiş bun în fiecare zi.

Îi strânse mâna lui Richard şi o tuli.

Trenul intră în staţie. Avea farurile stinse şi nu era nimeni în compartimentul din faţă, cel al mecanicului. Se opri. Toate vagoanele erau întunecate. Nu se deschise nicio uşă. Richard ciocăni în cea din faţa sa, sperând că

era cea bună. Uşa se deschise, umplând staţia imaginară cu lumină caldă, galbenă. Doi domni mărunţi, în vârstă, cu goarne lungi, arămii, coborâră din tren pe platformă. Richard îi recunoscu: Dagvard şi Halvard, din curtea contelui. Nu-şi mai amintea – dacă ştiuse vreodată – care era care. Cei doi duseră goarnele la gură şi trâmbiţară aiurea, dar cu sinceritate. Richard urcă în tren, iar ei se luară după el.

Contele stătea la capătul vagonului, mângâind un câine lup irlandez enorm. Bufonul – Tooley, îşi zise Richard, aşa îl chema – stătea lângă el. În afară de ei şi de cei doi pedestraşi, vagonul era gol.

— Cine-i? întrebă contele.

— El e, sire, spuse bufonul. Richard Mayhew. Cel care a ucis Fiara.

— Războinicul? exclamă acesta şi îşi scărpină gânditor barba roşie-cenuşie. Aduceţi-l aici.

Richard se duse spre scaunul contelui, care îl privi gânditor, de sus până jos, fără să arate, în vreun fel, că-şi amintea să-l mai fi întâlnit vreodată.

— Credeam că eşti mai înalt, zise contele, în cele din urmă.

— Îmi pare rău.

— Mda, mai bine să-i dăm drumul.

Bătrânul se ridică şi se adresă vagonului gol.

— Bună seara. Suntem aici să-l onorăm pe tânărul Mayflower. Cum zicea bardul?

Apoi recită, într-un răcnet ritmic, aliterativ:

— *Stacojii spintecături în stârv, Iute cade inamicul, Paznic priceput preţios, Cel mai brav băiat...* Nu mai e băiat, nu-i aşa, Tooley?

— Nu în mod deosebit, Înălţimea Voastră.

Contele întinse mâna.

— Dă-mi spada ta, băiete!

Richard duse mâna la cingătoare şi scoase cuţitul pe care i-l dăduse Hunter.

— Ăsta e bun? întrebă el.

— Da-da, spuse bătrânul, luându-l din mâna sa.

— Îngenunchează, zise Tooley, cu o şoaptă de sufleor, arătând spre podeaua vagonului.

Richard se lăsă într-un genunchi; contele îl atinse uşor pe fiecare umăr cu lama cuţitului.

— Ridică-te, sir Richard de Maybury, răcni el. Cu acest cuţit te eliberez de Lumea de Dedesubt. Ai permisiunea să mergi liber, fără piedici sau oprelişti… şi aşa mai departe… etcetera… bla bla bla… continuă el, nedesluşit.

— Mulţumesc, zise Richard. De fapt, mă cheamă Mayhew.

Însă trenul se opri.

— Aici cobori, spuse contele.

Îi dădu lui Richard cuţitul – cuţitul lui Hunter – îl bătu pe spate şi-i arătă uşa.

Locul în care coborî nu era o staţie de metrou. Era deasupra solului şi-i amintea puţin de staţia St. Pancras – şi aici, arhitectura avea ceva supradimensionat şi un gotic parodiat. Dar exista şi ceva *eronat,* care desemna cumva locul ca o parte a Londrei de Dedesubt. Lumina avea culoarea aceea de un cenuşiu pătat care se vede numai cu scurt timp înainte de zori şi, pentru câteva clipe, după apus, în momentele în care Universul se scufundă în întuneric, iar culoarea şi distanţa devin imposibil de apreciat.

Pe o bancă de lemn stătea un bărbat care-l privea; iar Richard se apropie de el, cu grijă, nefiind în stare să-şi dea seama, în întuneric, cine era şi dacă era cineva pe care-l întâlnise mai înainte. Richard ţinea încă în mână cuţitul lui Hunter – cuţitul său – şi-i strânse plăselele mai puternic, ca să fie mai sigur. Bărbatul îşi ridică privirea când Richard se apropie, apoi sări în picioare. Se trase de moţul de pe frunte, un gest pe care Richard îl văzuse numai în adaptările pentru televiziune ale romanelor clasice. Individul arăta atât comic, cât şi respingător. Richard îl recunoscu: era seniorul Vorbitor-cu-şobolanii.

— Bine-bine. Da-da, zise vorbitorul-cu-şobolanii, agitat, începând fraza de la jumătate. Ca să spun, fata Anaesthesia. Fără resentimente. Şobolanii sunt încă

prietenii tăi. Şi vorbitorii-cu-şobolanii. Dacă vii la noi. O să te primim bine.

— Mulţumesc, zise Richard. O să-l conducă Anaesthesia, îşi spuse el. Ea poate fi irosită.

Seniorul Vorbitor-cu-şobolanii căută ceva pe bancă şi-i oferi un sac de sport din vinii negru, cu fermoare. Sacul i se păru lui Richard foarte cunoscut.

— E totul aici. Totul. Aruncă o privire.

Richard deschise sacul. Toate lucrurile lui erau acolo, inclusiv, deasupra unor blugi frumos împăturiţi, portofelul său. Trase fermoarul, aruncă sacul pe umăr şi se îndepărtă de bărbat, fără să-i mulţumească sau să mai arunce o privire în urma sa.

Ieşi din staţie şi coborî câteva trepte cenuşii.

Totul era tăcut. Totul era pustiu. Frunze moarte de toamnă zburau printr-o curte, un vârtej de galben, ocru şi castaniu, o izbucnire subită de culoare mută în lumina slabă. Richard traversă curtea şi coborî nişte trepte într-un pasaj subteran. În semiîntuneric fâlfâi ceva. Fără niciun chef, Richard se întoarse. Erau vreo zece, în coridorul din spatele lui, şi se strecurau către el aproape în tăcere, numai cu un foşnet de catifea neagră şi, din când în când, cu un zăngănit de bijuterii de argint. Foşnetul frunzelor fusese mult mai puternic decât cel al femeilor palide, care se uitau la el cu ochi flămânzi.

Richard se sperie. Sigur, avea cuţitul, dar nu mai putea lupta cu el, cum nu putea să sară peste Tamisa. Spera numai că, dacă femeile îl vor ataca, le va speria cu el. Simţi miros de caprifoi, lăcrimioare şi mosc.

Lamia îşi croi drum în fruntea Catifelelor şi făcu un pas în faţă. Richard ridică pumnalul, nervos, amintindu-şi patima geroasă a îmbrăţişării ei, amintindu-şi cât de plăcută şi de rece fusese. Ea îi zâmbi şi îşi înclină capul, amabilă. Apoi îşi sărută vârful degetelor şi îşi suflă sărutul către el.

Richard se înfioră. Ceva fâlfâi în bezna din pasajul subteran; când privi din nou, nu mai era nimic acolo în afara umbrelor.

Richard merse prin pasajul subteran, apoi urcă nişte trepte şi se trezi în vârful unui deluşor cu iarbă. Era în zori, iar el abia putea să zărească detaliile peisajului din jur: stejari aproape fără frunze, frasini şi fagi, uşor de identificat prin forma trunchiurilor. Un râu lat, limpede, şerpuia lent prin peisajul verde de ţară. În timp ce privea în jur, Richard îşi dădu seama că era pe un soi de insulă – două râuri mai mici curgeau într-unul mai mare, despărţindu-l pe el, aflat pe deluşor, de teritoriul principal. Ştiu, fără să-şi dea seama cum, dar fiind absolut sigur, că era încă în Londra, dar într-o Londră cum fusese probabil cu trei sute de ani în urmă sau, poate, cum fusese înainte să fie pusă prima piatră a primei locuinţe omeneşti.

Richard trase fermoarul sacului şi puse cuţitul în el, lângă portofel. Apoi trase fermoarul la loc. Cerul începuse să se lumineze, dar lumina era ciudată. Era cumva *mai tânără* decât lumina soarelui cu care era el obişnuit – poate mai pură. Soarele roşu-portocaliu se ridicase la est, unde avea să fie, cândva, zona docurilor, iar el urmări zorile întinzându-se peste pădurile şi mlaştinile pe care continua să le considere Greenwich, Kent şi mare.

— Salut, spuse Door.

N-o văzuse apropiindu-se. Fata purta alte haine sub jacheta ei ponosită de piele cafenie: erau încă puse una peste alta, rupte şi cârpite, dar erau din tafta, dantelă, mătase şi brocart. Părul ei scurt, roşu, lucea în lumina zorilor ca arama lustruită.

— Bună, zise Richard.

Door stătea lângă el şi-l prinsese cu degetele ei mici de mâna dreaptă, cea în care ţinea sacul de sport.

— Unde suntem? întrebă el.

— Pe o insulă ciudată şi groaznică din Westminster, îi spuse ea.

Fraza părea a fi un citat, dar Richard nu credea că o mai auzise vreodată. Merseră împreună prin iarba înaltă, udă şi albă din cauza brumei care se topea. Urmele paşilor lot lăsau o dâră de un verde închis în iarba din spate, arătând

de unde veneau.

— După ce îngerul a dispărut, au rămas multe lucruri de lămurit în Londra de Dedesubt, spuse Door. Şi numai eu pot să fac asta. Tatăl meu voia să unească Londra de Dedesubt… Cred că trebuie să mă străduiesc să termin ceea ce a început…

Mergeau către nord, îndepărtându-se de Tamisa, ţinându-se de mână. Pescăruşi albi se roteau şi ţipau pe cer, deasupra lor.

— Richard, ai auzit ce ne-a spus Islington, că a ţinut-o pe sora mea în viaţă, pentru orice eventualitate. S-ar putea să nu fiu singura rămasă din familia mea. Iar tu mi-ai salvat viaţa. Nu numai o singură dată.

Door tăcu un timp, apoi izbucni, dintr-o suflare:

— Richard, mi-ai fost cu adevărat un bun prieten. Şi îmi plăcea să fi în preajma mea. Te rog să nu pleci.

Richard îi strânse uşor mâna.

— Ei bine, şi mie îmi plăcea să fi în preajma mea. Dar eu nu aparţin acestei lumi. În Londra mea… cel mai periculos lucru de care trebuie să te fereşti e un taxi care se grăbeşte. Şi eu te plac. Te plac foarte mult. Dar trebuie să mă întorc acasă.

Fata se uită la el cu ochii ei ciudat coloraţi, verzi, albaştri şi ca nişte flăcări.

— Atunci n-o să ne mai vedem vreodată.

— Probabil că nu.

— Mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut, zise ea cu seriozitate.

Apoi îl cuprinse în braţe şi-l strânse suficient de puternic încât îl durură vânătăile de pe coaste, iar el o îmbrăţişă la rându-i, la fel de puternic, făcându-şi vânătăile să protesteze violent, însă pur şi simplu nu-i păsa.

— Da, spuse el, după un timp. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Fata clipea de zor. Richard se întrebă dacă avea să-i spună din nou că îi intrase ceva în ochi. În loc să zică aşa ceva, Door îl întrebă:

— Eşti gata?

El dădu din cap.

— Ai cheia?

Richard puse sacul jos şi căută în buzunarul din spate cu mâna întreagă. Scoase cheia şi i-o dădu fetei. Aceasta o întinse în faţa sa, ca şi cum ar fi introdus-o într-o uşă imaginară.

— Bine, spuse ea. Mergi, pur şi simplu. Nu te uita înapoi.

Richard începu să coboare un deluşor, îndepărtându-se de apele albastre ale Tamisei. Un pescăruş cenuşiu zbură pe lângă el. Când ajunse la poalele dealului, se uită în urmă. Fata stătea în vârful colinei, luminată din spate de soarele ce răsărea. Obrajii îi luceau. Discul portocaliu făcea cheia să sclipească. Door o răsuci cu o mişcare hotărâtă.

Douăzeci

Lumea se întunecă şi un muget grav îi umplu capul lui Richard, ca urletul înnebunitor a mii de fiare înfuriate. Clipi din cauza beznei şi îşi ţinu bine sacul. Se întrebă dacă nu făcuse o prostie punând cuţitul deoparte. Nişte oameni îl îmbrânciră, trecând pe lângă el prin întuneric. Richard se dădu la o parte din calea lor. În faţa sa erau nişte trepte; începu să urce şi, pe măsură ce urca, lumea începea să se clarifice, să capete formă şi să se refacă.

Mugetul era zgomotul traficului. Richard ieşea dintr-un pasaj subteran din Trafalgar Square. Cerul avea albastrul perfect, netulburat, al unui ecran de televizor reglat pe un canal care nu emite.

Era pe la jumătatea dimineţii, într-o zi călduroasă de octombrie, iar el stătea în piaţă, ţinându-şi sacul şi clipind din cauza luminii soarelui. Taxiuri negre, autobuze roşii şi automobile multicolore urlau şi se mişcau iute prin piaţă, în timp ce turiştii aruncau mâini de mâncare pentru păsări legiunilor de porumbei dolofani şi făceau poze cu Columna lui Nelson şi cu leii imenşi ai lui Landseer[54], din jurul ei. Richard merse prin piaţă, întrebându-se dacă era adevărată sau nu. Turiştii japonezi îl ignorară. Richard încercă să discute cu o fată blondă, frumoasă, care râse, clătină din cap şi spuse ceva într-o limbă pe care el o consideră italiană, dar care era, de fapt, finlandeză.

Acolo era şi un copilaş de sex nedeterminat, care se uita la porumbei în timp ce demola oral un baton de ciocolată. Richard se ghemui lângă el.

— Hm… Salut, puştiule, îi zise.

Copilul îşi sugea intens batonul de ciocolată şi nu dădu

[54] Edwin Henry Landseer, 1802-1873, pictor şi sculptor englez, cunoscut îndeosebi pentru picturile sale cu animale.

vreun semn că-l recunoscuse pe Richard drept o altă fiinţă omenească.

— Salut, repetă el, cu o uşoară notă de disperare în glas. Poţi să mă vezi? Puştiule? Hei!

Doi ochişori îl priviră din faţa mânjită cu ciocolată. Apoi buza de jos a puştiului începu să tremure, iar copilul fugi şi se prinse cu mâinile de picioarele celei mai apropiate femei adult, după care începu să se vaite:

— Mami! Omul ăsta mă sâcâie! Mă sâcâie!

Mama copilului se întoarse spre Richard, încruntându-se teribil:

— Ce faci? întrebă ea, îl sâcâi pe Leslie al nostru? Vezi că există locuri în care sunt închişi oameni ca tine!

Richard începu să zâmbească. Un zâmbet larg, fericit.

— Îmi pare foarte, foarte rău, zise el, rânjind precum o pisică din Cheshire[55].

Apoi îşi înhăţă sacul şi fugi prin Trafalgar Square, însoţit de explozia porumbeilor impetuoşi, care se ridicară în aer, surprinşi.

Richard îşi luă cardul din portofel şi-l introduse într-un bancomat. Acesta îi recunoscu codul PIN, îl sfătui să-l păstreze secret şi să nu-l spună nimănui, apoi îl întrebă ce fel de serviciu dorea. Richard ceru bani gheaţă, iar automatul îi dădu din belşug. Richard zvâcni un pumn în aer, încântat, apoi, stânjenit, se prefăcu că făcuse semn unui taxi.

O maşină se opri lângă el – se oprise! pentru el! — Richard urcă şi se aşeză pe bancheta din spate, fericit. Îi ceru şoferului să-l ducă la birou. Iar când şoferul îi atrase atenţia că ar ajunge mai iute mergând pe jos, el rânji cu gura până la urechi şi spuse că nu-i pasă. Şi, de îndată ce porniră la drum, îi ceru taximetristului – practic se rugă de el – să-l delecteze cu opiniile sale despre Problemele Traficului Din Centru, Cum Se Rezolvă Cel Mai Bine

[55] Pisica din Cheshire – personaj din „Alice în ţara minunilor”, care dispare, lăsând în urma sa numai zâmbetul.

Problema Criminalităţii şi Problemele Politice Spinoase ale Zilei. Taximetristul îl acuză că-l ia la mişto şi rămase îmbufnat tot timpul călătoriei de cinci minute pe Strand. Lui Richard nu-i păsă. Îi dădu individului un bacşiş ridicol de mare. Apoi se duse la birou.

Când intră în clădire, simţi că începe să-i dispară zâmbetul. Cu fiecare pas devenea mai temător, mai stânjenit. Dacă nu mai avea slujbă? Nu conta că îl vedeau un copilaş mânjit de ciocolată şi un taximetrist, dacă se dovedea că, printr-un ghinion groaznic, rămăsese invizibil pentru colegii săi.

Domnul Figgis, paznicul, îşi ridică privirea de pe *Naughty Teenage Nymphets*[56], pe care o ascunsese într-un exemplar al ziarului *Sun* şi mormăi:

— ’Neaţa, domnule Mayhew.

Nu era un salut primitor. Era felul de salut care arăta că persoana care îl rostise nu se sinchisea dacă primitorul salutului trăia sau murea – ba chiar nu-i păsa dacă era dimineaţă.

— Figgis! exclamă Richard, încântat. Salut, domnule Figgis, paznic excepţional!

Nimeni nu-i spusese aşa ceva domnului Figgis, nici măcar doamnele goale din imaginaţia lui. Figgis se uită bănuitor la Richard până când acesta se duse la ascensor şi dispăru din vedere, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către adolescentele nimfomane şi obraznice; începu să bănuiască faptul că niciuna dintre ele n-avea să împlinească, din nou, douăzeci şi nouă de ani, cu sau fără acadele.

Richard coborî din lift şi merse pe coridor, după ce ezitase puţin. *Totul va fi bine,* îşi spuse el, *dacă biroul meu e aici. Dacă biroul meu e aici, totul va fi bine.* Intră într-o încăpere mare, plină de birouri, în care lucrase timp de trei ani. Oamenii stăteau la mese, vorbind la telefon, scotocind prin dosare, bând ceai prost şi cafea şi mai proastă. Era biroul său.

Lângă fereastră era un loc, unde fusese, cândva, biroul

[56] „Adolescentele nimfomane obraznice”.

lui, loc ocupat acum de un grup cenuşiu de dulapuri şi o plantă yucca. Richard se pregătea să se întoarcă şi să fugă, când cineva îi înmână nişte ceai într-o cană de plastic.

— Întoarcerea fiului risipitor, ei? zise Gary. Ai venit.

— Salut, Gary, spuse Richard. Unde-i biroul meu?

— În direcţia asta, îi zise el. Cum a fost în Majorca?

— Majorca?

— Nu te duci întotdeauna în Majorca? întrebă Gary.

Urcau pe scara din spate, care ducea la etajul al patrulea.

— Nu şi de data asta, spuse Richard.

— Eram sigur, zise Gary. Nu te-ai bronzat.

— Nu, îl aprobă el. Mda. Ştii cum e. Aveam nevoie de o schimbare.

Gary dădu din cap. Arătă spre o uşă care fusese, de când lucra Richard acolo, uşa camerei cu dosarele administraţiei şi rechizite.

— O schimbare? Acum ai cu siguranţă una. Pot să fiu primul care te felicită?

Pe placa de pe uşă scria

R. O. MAYHEW
PARTENER ASOCIAT

— Ticălos norocos, îi spuse Gary cu afecţiune.

Apoi plecă, iar Richard intră pe uşă, complet buimăcit. Camera nu mai era o încăpere pentru rechizite şi dosare ale administraţiei, fusese golită de dosare şi de rechizite, fusese zugrăvită în cenuşiu, negru şi alb, şi avea o mochetă nouă. În centrul încăperii se afla un birou mare. Richard îl privi cu atenţie: nicio urmă de îndoială, era chiar biroul lui. Trollii săi fuseseră aşezaţi, cu grijă, într-un sertar. Richard îi scoase pe toţi şi-i aranjă prin birou. Avea propria fereastră, cu o vedere drăguţă spre râul cafeniu de noroi, şi în spatele acestuia se zărea ţărmul de sud al Tamisei. Avea chiar şi o plantă mare, verde, cu frunze imense, ca de ceară, din aceea care pare artificială, dar nu e. Calculatorul său vechi, prăfuit, de culoare albă, fusese

înlocuit cu unul mult mai elegant şi mai curat, negru, care ocupa mai puţin spaţiu pe masă.

Richard se duse la fereastră şi îşi sorbi ceaiul, privind râul de un cafeniu murdar.

— Ai găsit totul bine?

Richard se întoarse. Sylvia, ţeapănă şi eficientă, asistenta personală a directorului, stătea în uşă. Îi zâmbi când îl văzu.

— Hmm. Da. Ştii, am nişte lucruri de rezolvat acasă… crezi că ar fi bine dacă m-aş învoi pentru restul zilei…

— Fă cum îţi place. Oricum nu trebuia să te întorci decât mâine.

— Nu trebuia? întrebă el. Bine.

Sylvia se încruntă.

— Ce-ai păţit la deget?

— L-am rupt, îi spuse Richard.

Femeia se uită îngrijorată la mâna lui.

— Te-ai bătut cu cineva?

— Eu?

Femeia râmji.

— Te tachinam. Presupun că l-ai prins într-o uşă. Aşa a păţit sora mea.

— Nu, începu Richard să recunoască, eram într-o…

Sylvia ridică din sprânceană.

— A fost o uşă, sfârşi el, jalnic.

Se duse cu taxiul până la clădirea în care locuise cândva. Nu era convins că e în stare să meargă cu metroul. Încă nu putea. Neavând cheie de la intrare, bătu la uşa apartamentului şi fu mai mult decât dezamăgit când aceasta fu deschisă de femeia pe care Richard o întâlnise – sau, mai degrabă, nu reuşise s-o întâlnească – în baia sa. Se prezentă drept fostul locatar şi stabiliră iute că a) El, Richard, nu mai locuia acolo şi b) ea, doamna Buchanan, nu avea idee ce se întâmplase cu lucrurile lui. Richard îşi luă nişte notiţe, spuse foarte amabil la revedere şi luă alt taxi negru ca să se ducă să întâlnească un individ în haină de păr de cămilă.

Bărbatul calm cu haină din păr de cămilă nu purta haina

sa din păr de cămilă şi, de fapt, era mult mai puţin calm decât fusese când îl întâlnise Richard ultima dată. Cei doi stăteau în biroul individului, care ascultase lista de plângeri a lui Richard cu expresia cuiva care înghiţise curând, din întâmplare, un păianjen viu, şi începea deja să-l simtă mişunând.

— Ei bine, da, recunoscu el după ce se uitase în dosare. Se pare că avem un fel de problemă, din moment ce ne-aţi atras atenţia. Nu-mi dau seama cum de s-a întâmplat aşa ceva.

— Nu cred că are importanţă cum s-a întâmplat, zise Richard, rezonabil. Ceea ce contează este faptul că mi-aţi închiriat apartamentul în timpul în care am fost plecat pentru câteva săptămâni. L-aţi închiriat lui George şi Adele Buchanan, adăugă el, după ce-şi consultă notiţele. Care n-au intenţia să plece.

Bărbatul închise dosarul.

— Bine, spuse el. Au loc şi greşeli. Erori umane. Mi-e teamă că nu putem face nimic.

Vechiul Richard, cel care locuise în ceea ce era, acum, casa familiei Buchanan, ar fi cedat în acest moment, şi-ar fi cerut scuze pentru deranj şi ar fi plecat. În loc să facă asta, zise:

— Chiar aşa? Nu puteţi face nimic? Aţi închiriat altcuiva o proprietate pe care o închiriasem în mod legal de la compania dumneavoastră, mi-am pierdut, astfel, toate lucrurile şi dumneavoastră nu puteţi face nimic? Cred, şi sunt convins că şi avocatul meu crede la fel, că puteţi face foarte multe în privinţa asta.

Bărbatul fără haină din păr de cămilă arăta ca şi cum păianjenul ar fi început să să târască în sus pe gâtul lui.

— Nu avem în clădire alte apartamente goale, ca al dumneavoastră, zise el. Nu există decât apartamentul de la mansardă.

— Apartamentul acela e bun, îi zise, calm, Richard, iar bărbatul se relaxă. E bun numai pentru locuit. Hai să discutăm acum despre compensaţiile pentru bunurile care mi-au fost pierdute.

***

Noul apartament era mult mai drăguţ decât cel pe care-l avusese. Avea mai multe ferestre, un balcon, un hol spaţios şi un dormitor adevărat pentru oaspeţi. Richard se plimba prin el, nemulţumit. Bărbatul-fără-haină-din-păr-de-cămilă dotase fără niciun chef apartamentul cu un pat, o canapea, câteva scaune şi un televizor.

Richard puse cuţitul lui Hunter pe poliţa de deasupra căminului.

Îşi cumpărase un curry la pachet de la restaurantul indian de vizavi. Se aşează pe podeaua mochetată a noului său apartament şi mâncă, întrebându-se dacă servise, cu adevărat, curry noaptea târziu, într-un târg care se ţinea pe o navă de război ancorată lângă Tower Bridge. Acum, când se gândea la asta, nu mai era sigur.

Se auzi soneria. Richard se ridică şi deschise uşa.

— Am găsit o mulţime dintre lucrurile dumneavoastră, domnule Mayhew, spuse bărbatul care purta, acum, haina sa din păr de cămilă. Am descoperit că fuseseră depozitate. Da, aduceţi lucrurile înăuntru, băieţi.

Doi bărbaţi solizi cărară înăuntru mai multe lăzi mari de lemn, pline cu lucrurile lui Richard, şi le depozitară pe covor, în mijlocul sufrageriei.

— Mulţumesc, spuse el.

Căută în prima cutie, scoase şi despachetă primul obiect înfăşurat în hârtie, care se dovedi a fi o fotografie înrămată a Jessicăi. Richard se uită la ea un timp, apoi o puse înapoi în ladă. Găsi cutia cu hainele sale, le scoase, le duse în dormitor. Celelalte cutii rămaseră neatinse în mijlocul podelei sufrageriei. Pe măsură ce trecea ziua, se simţea tot mai vinovat că nu le despacheta. Dar nu o făcu.

***

Era în biroul său, stând la pupitru şi uitându-se pe

fereastră, când interfonul bâzâi.

— Richard, zise Sylvia. Directorul vrea o întrunire în biroul său, peste douăzeci de minute, pentru discutarea raportului Wandsworth.

— O să fiu acolo, spuse Richard.

Apoi, pentru că nu avea nimic de făcut în următoarele zece minute, luă un troll portocaliu şi ameninţă cu el un troll ceva mai mic, cu părul verde.

— Eu sunt cel mai mare războinic din Londra de Dedesubt. Pregăteşte-te să mori, zise el, cu o voce ameninţătoare de troll, agitând jucăria portocalie; apoi luă figurina cu păr verde şi zise, cu glas de troll ceva mai mic. Aha! Dar mai întâi trebuie să bei o ceaşcă de ceai bun…

Cineva ciocăni la uşă. Simţindu-se vinovat, Richard ascunse trollii.

— Intră!

Uşa se deschise şi în încăpere intră Jessica. Femeia rămase în prag. Părea nervoasă. Richard uitase cât de frumoasă e.

— Bună, Richard, zise ea.

— Bună, Jess, spuse Richard, apoi se corectă. Scuze. Jessica.

Femeia zâmbi şi îşi netezi părul.

— Oh, e bine şi Jess, zise ea, arătând ca şi cum ar fi crezut ceea ce spunea. Jessica – Jess. Nu mi-a mai spus nimeni Jess de foarte mult timp. Uneori îmi e dor de asta.

— Deci, spuse Richard, ce te aduce, să am onoarea, hmmm…

— Voiam, pur şi simplu, să te văd.

Richard nu ştia ce să spună.

— Drăguţ din partea ta.

Jessica închise uşa biroului şi făcu câţiva paşi către el.

— Richard. Vrei să ştii ceva ciudat? Îmi amintesc că am rupt logodna. Dar nu-mi amintesc de ce ne-am certat.

— Nu-ţi aminteşti?

— Cred că n-a fost ceva important. Sau a fost? întrebă ea şi se uită prin birou. Ai fost promovat?

— Da.

— Mă bucur pentru tine.

Jessica vârî o mână în buzunarul hainei şi scoase o cutiuţă cafenie. O puse pe biroul lui Richard. Acesta o deschise, deşi ştia deja ce se afla în interiorul ei.

— E inelul nostru de logodnă. M-am gândit că, poate, dacă ţi-l dau înapoi, şi dacă, mda, dacă lucrurile vor merge bine, poate într-o zi ai să mi-l dai înapoi.

Inelul strălucea în lumina soarelui. Era lucrul pentru care cheltuise cei mai mulţi bani în viaţa sa. Richard închise cutia şi i-o dădu înapoi.

— Păstrează-l, Jessica, zise el, apoi adăugă: Îmi pare rău.

Femeia îşi muşcă buza de jos.

— Ai întâlnit pe cineva?

Richard ezită. Se gândi la Lamia, la Hunter, la Anaesthesia şi chiar la Door, dar niciuna dintre ele nu însemna „cineva” în sensul la care se gândise ea.

— Nu. Nu există altcineva, zise el, apoi adăugă, dându-şi seama că spunea adevărul pe măsură ce rostea cuvintele. Numai că m-am schimbat, asta-i tot.

Interfonul bâzâi.

— Richard, te aşteptăm.

Richard apăsă pe buton.

— Cobor imediat, Sylvia.

Se uită la Jessica. Aceasta nu spuse nimic. Poate că nu avea nimic de spus. Jessica plecă şi închise încet uşa în urma ei.

Richard luă cu o mână hârtiile de care ar fi putut să aibă nevoie. Îşi trecu cealaltă mână peste faţă, ca şi cum ar fi şters ceva: mâhnire sau lacrimi sau Jessica.

Începu să ia din nou metroul, către şi de la serviciu, dar descoperi, curând, că încetase să cumpere ziare pe care să le citească în timpul drumurilor de dimineaţă şi de seară, şi, în loc să citească, privea figurile celorlalţi oameni din tren, figuri de toate felurile şi de toate culorile, întrebându-se dacă erau toţi din Londra de Deasupra, întrebându-se ce se petrecea în spatele ochilor lor.

În timpul înghesuielii de seară, la câteva zile după

întâlnirea cu Jessica, avu impresia că o vede pe Lamia în cealaltă parte a vagonului, cu spatele spre el, cu păru-i negru strâns într-un coc în creştet, şi rochia ei lungă şi întunecată. Inima începu să-i bată zdravăn în piept. Îşi croi drum către ea prin compartimentul aglomerat. În timp ce se apropia, trenul ajunse într-o staţie, uşile se deschiseră fâşâind, iar femeia coborî. Nu era Lamia. Richard îşi dădu seama, dezamăgit, că fusese numai o tânără extravagantă din Londra, care ieşea să petreacă seara în oraş.

Într-o duminică după-amiază văzu un şobolan mare, gri, care stătea în vârful lăzii de plastic pentru gunoi din spatele Newton Mansions, curăţându-şi mustăţile şi arătând de parcă era stăpânul lumii. Când se apropie, şobolanul sări pe pavaj şi aşteptă în umbra lăzii de gunoi, uitându-se la el cu ochi prudenţi, ca nişte mărgele negre.

Richard se ghemui şi-i zise cu blândeţe:

— Salut. Ne cunoaştem?

Şobolanul nu răspunse în vreun fel pe care Richard să poată să-l înţeleagă, dar nu fugi.

— Mă numesc Richard Mayhew, continuă el, în şoaptă. Nu sunt un vorbitor-cu-şobolanii, dar… hmmm… am cunoscut câţiva şobolani, adică am întâlnit câţiva, şi mă întreb dacă o cunoşti pe doamna Door…

Auzi un scârţâit de pantof în spatele său, se întoarse şi văzu familia Buchanan, care se uita, curioasă, la el.

— Aţi pierdut ceva? întrebă doamna.

Richard auzi, dar ignoră replica mormăită de soţul ei:

— Şi-a pierdut neuronii.

— Nu, răspunse cinstit Richard. Spuneam bună ziua unui…

Şobolanul fugi.

— Era un şobolan? lătră George Buchanan. O să mă plâng consiliului de administraţie. E o ruşine. Dar asta-i Londra, nu-i aşa?

Da, îl aprobă Richard. Aşa era. Aşa era cu adevărat.

Lucrurile lui Richard continuară să rămână neatinse în

lăzile de lemn din mijlocul podelei camerei de zi.

Nici nu pornise vreodată televizorul. Venea acasă seara, mânca, apoi stătea la fereastră, privind Londra, maşinile, acoperişurile şi luminile, în timp ce crepusculul toamnei târzii se transforma în noapte, iar becurile se aprindeau în tot oraşul. Le privea, stând singur în apartamentul întunecat, până începeau să se stingă. După aceea, fără niciun chef, se dezbrăca, se urca în pat şi adormea.

Sylvia veni în biroul său într-o vineri după-amiază. Richard deschidea plicuri, folosindu-şi cuţitul – cuţitul lui Hunter – drept coupe papier.

— Richard, zise ea. Mă întreb… Ai ieşit deseori în oraş zilele astea?

El clătină din cap.

— Ei bine, câţiva dintre noi ieşim în oraş în seara asta. Ţi-ar face plăcere să vii cu noi?

— Hmmm… Sigur, zise el. Da. Mi-ar plăcea.

Nu-i plăcea deloc.

Erau opt persoane. Sylvia şi tânărul ei soţ, care se ocupa, cumva, de maşini de recoltat, Gary, de la serviciul de Evidenţă a Acţiunilor, care se despărţise de curând de prietena sa, din cauza a ceea ce el insista să considere că fusese o mică neînţelegere (Gary îşi închipuise că tânăra avea să fie mai înţelegătoare decât se dovedise a fi în realitate în legătură cu faptul că el se culcase cu cea mai bună prietenă a ei), câteva persoane foarte drăguţe şi prietenii persoanelor drăguţe, şi fata cea nouă de la Întreţinerea Calculatoarelor.

Mai întâi văzură un film pe un ecran uriaş la Odeon, în Leicester Square. Băiatul cel bun învingea la sfârşit. În desfăşurarea acţiunii fuseseră o grămadă de explozii şi de obiecte care zburau. Sylvia decisese ca Richard să stea lângă fata de la Întreţinerea Calculatoarelor, explicându-i că aceasta era nouă în companie şi nu cunoştea multă lume.

Merseră pe jos pe Old Compton Street, de la marginea Sohoului, unde lucrurile ţipătoare şi cele elegante stăteau

alături, în beneficiul ambelor, şi mâncară la La Reache, îndopându-se cu cuş-cuş şi zeci de alte mâncăruri exotice minunate, care le umpluseră masa şi încă una, liberă, de alături, apoi de acolo se duseră într-o cârciumioară care-i plăcea Sylviei, aflată pe lângă Berwick Street, unde băură ceva şi pălăvrăgiră.

Fata cea nouă de la Întreţinerea Calculatoarelor îi zâmbea mereu, pe măsură ce seara trecea, iar el nu avea nimic să-i spună. Richard le făcuse tuturor cinste cu un rând de băutură, iar fata de la Întreţinerea Calculatoarelor îl ajutase să ducă paharele de la bar la masă. Gary se duse la toaleta pentru bărbaţi, iar fata de la Întreţinerea Calculatoarelor veni şi se aşeză lângă Richard, ocupând locul lui Gary. Capul lui Richard era plin de zăngănit de pahare, de gălăgia difuzoarelor, de mirosul puternic al berii, al Bacardiului şi al fumului de ţigară, încerca să asculte conversaţia care avea loc la masă şi descoperi că nu se mai putea concentra asupra celor ce se spuneau şi, ceea ce era şi mai rău, nici nu-l interesa ceva din ceea ce ar fi putut să audă.

Apoi îşi dădu seama, la fel de limpede şi cert de parcă ar fi citit cuvintele pe ecranul mare de la Odeonul din Leicester Square: cum avea să fie restul vieţii sale. Avea să se ducă acasă în seara aceea cu fata de la Întreţinerea Calculatoarelor şi aveau să facă dragoste liniştit, iar a doua zi, fiind sâmbătă, aveau să-şi petreacă dimineaţa în pat. Apoi aveau să se scoale, aveau să scoată împreună lucrurile din lăzi şi să le pună la locul lor. Peste un an – sau mai devreme – avea să căsătorească cu fata de la Întreţinerea Calculatoarelor, avea să fie promovat din nou.

După care urma să aibă doi copii, un băiat şi o fată, aveau să se mute în suburbii, în Harrow, Croydon sau Hampstead, sau chiar la o distanţă mai mare, în îndepărtatul Reading.

Şi nu avea să fie o viaţă rea. Ştia şi asta. Uneori, nu poţi să faci nimic.

Când Gary se întoarse de la toaletă, se uită uimit în jur. Toţi erau acolo, cu excepţia…

— Dick? întrebă el. L-a văzut cineva pe Dick?

Fata de la Întreţinerea Calculatoarelor ridică din umeri.

Gary ieşi afară, în Berwick Street. Simţi răcoarea aerului nopţii ca o împroşcătură cu apă pe faţă. Simţea gustul iernii în aer. Strigă:

— Dick! Hei! Dick!

— Sunt aici.

Richard se sprijinea de un perete, în umbră.

— Am ieşit să iau o gură de aer proaspăt.

— Te simţi bine? întrebă Gary.

— Da, răspunse el. Nu. Nu ştiu.

— Mda, zise Gary. Asta poate să însemne orice. Vrei să discutăm despre starea ta?

Richard părea foarte serios.

— O să râzi de mine.

— O s-o fac oricum.

Richard se uită la Gary. Apoi Gary fu uşurat să-l vadă zâmbind şi îşi dădu seama că erau încă prieteni. Gary se uită spre cârciumă. Apoi îşi vârî mâinile în buzunarele hainei.

— Hai să ne plimbăm, zise el. Poţi să-mi spui ce te apasă. *Apoi* o să râd de tine.

— Ticălosule, spuse Richard, cu un glas care suna mai mult a Richard decât cel care fusese în ultimele săptămâni.

— De-aia există prieteni.

Începură să meargă pe sub luminile stradale.

— Uite ce e, Gary, începu Richard. Te-ai întrebat vreodată dacă astea sunt tot ce e aici?

— Ce anume?

Richard făcu un gest vag, care cuprindea totul.

— Serviciul. Casa. Cârciuma. Fetele cu care te întâlneşti. Viaţa în oraş. Viaţa. Asta e tot ce-i aici?

— Adunate la un loc, da, zise Gary.

Richard oftă.

— Pentru început, trebuie să ştii că n-am fost în Majorca. Chiar n-am fost în Majorca.

Richard povesti în timp ce se plimbau de colo-colo prin labirintul străzilor mărunte, lăturalnice din Soho, dintre Regent Street şi Charing Cross Road. Şi povesti, şi povesti, începând cu descoperirea pe pavaj a unei fete care sângera, cu încercarea sa de a o ajuta, pentru că nu putea s-o lase acolo, şi continuând cu ceea ce se întâmplase mai departe. Şi, când se făcu prea frig ca să se plimbe, intrară într-o cafenea de mahala, deschisă toată noaptea. Era o cafenea de mahala adevărată, de soiul ăla în care totul se găteşte cu untură şi ceaiul se serveşte în cantităţi serioase, în căni mari, ciobite, lucioase din cauza grăsimii de la bacon. Richard şi Gary se aşezară şi Richard povesti, iar Gary ascultă, apoi comandară ouă prăjite, mâncare de fasole şi pâine prăjită, şi mâncară, în timp ce Richard continuă să povestească, iar Gary continuă să asculte. Şterseră ultimele resturi de gălbenuş de ou cu pâinea prăjită. Apoi băură iarăşi ceai, până când Richard zise, în cele din urmă:

— … şi atunci Door a făcut ceva cu cheia, iar eu am ajuns înapoi. În Londra de Deasupra. Adică în Londra adevărată. Ştii restul poveştii.

Se aşternu tăcerea.

— Asta a fost tot, zise el, şi îşi termină ceaiul.

Gary se scărpină în cap.

— Uite ce e, spuse el, în cele din urmă. E adevărat? Nu-i o glumă oribilă? Adică n-o să sară cineva cu o cameră de luat vederi din spatele unui paravan sau din altă parte ca să-mi spună că-s la *Camera ascunsă?*

— Sper sincer să nu se întâmple asta, spuse Richard. Crezi ceea ce ţi-am povestit?

Gary se uită la nota de pe masă, numără nişte monede de câte o liră şi le puse pe tăblia de plastic a mesei, unde rămaseră alături de un recipient pentru ketchup care avea forma unei tomate exagerat de mari, ce avea la gură sos vechi, înnegrit.

— Cred că ţi s-a întâmplat ceva, asta-i evident… Ca să spunem lucrurilor pe nume, tu crezi?

Richard se uită la el. Sub ochii săi se vedeau cearcăne

negre.

— Oare cred? Nu mai ştiu. Am crezut. Am fost acolo. Ştii, a fost o clipă când ai apărut şi tu acolo.

— Nu mi-ai mai pomenit de asta.

— A fost un moment îngrozitor. Mi-ai spus că am înnebunit şi că hoinăresc prin Londra, având halucinaţii.

Ieşiră din cafenea şi porniră spre sud, către Piccadilly.

— Trebuie să recunoşti, zise Gary, că zona asta pare mai potrivită decât partea de dedesubt a Londrei tale magice, unde se duc oamenii care cad prin crăpături. Richard, am trecut pe lângă oamenii care cad prin crăpături: aceştia dorm în pragurile prăvăliilor din Strand. Nu se duc într-o Londră specială. Mor îngheţaţi iarna.

Richard nu spuse nimic.

Gary continuă:

— Cred că ai încasat o lovitură în cap. Sau ai avut un şoc când te-a părăsit Jessica. Pentru un timp, te-ai ţicnit puţin. Apoi te-ai simţit mai bine.

Richard se înfioră.

— Ştii ce mă îngrozeşte? Cred că s-ar putea să ai dreptate.

— Deci viaţa nu-i captivantă? continuă Gary. Grozav. Daţi-mi plictiseală. Măcar ştiu unde mă duc să mănânc şi unde o să dorm la noapte. Şi am încă un serviciu în ziua de luni. Da?

Se întoarse şi se uită la Richard.

Acesta dădu din cap, şovăielnic.

— Da.

Gary se uită la ceas.

— La naiba! exclamă el. E trecut de două noaptea. Să sperăm că mai există câteva taxiuri.

Se duseră în Brewer Street, la capătul din Piccadilly al Sohoului, trecând pe lângă luminile cluburilor de striptease. Gary vorbea despre taxiuri. Nu spunea nimic original, nici măcar ceva interesant. Pur şi simplu îşi îndeplinea datoria de londonez să bombăne despre taxiuri.

— … avea lumina aprinsă, zicea el. I-am spus unde voiam să mă duc, el zice îmi pare rău, sunt în drum spre

casă, eu zic unde locuiţi voi, taximetriştii? Şi de ce nu locuiţi niciunul lângă mine? Trucul e să urci în maşină şi apoi să-i spui că locuieşti la sud de fluviu, ce, mă fraierea el pe mine? Locul în care se ducea el, în Battersea, putea să fie şi în afurisitul ăla de Katmandu…

Richard nu-l mai asculta. Când ajunseră în Windmill Street, el traversă drumul şi se uită la vitrina Vintage Magazine Shop, privind atent schiţe în stil bandă desenată ale unor vedete de cinematograf uitate, afişe, albume de benzi desenate şi reviste vechi, expuse acolo. Era o privire în lumea aventurii şi imaginaţiei. Şi nu era adevărată. Îşi spuse acest lucru.

— Deci, ce zici? întrebă Gary.

Richard reveni în prezent.

— Despre ce anume?

Gary îşi dădu seama că Richard nu auzise o vorbă din ceea ce spusese. Spuse din nou:

— Dacă nu există niciun taxi, putem să luăm autobuze de noapte.

— Mda, zise Richard. Grozav. Foarte bine.

Gary se strâmbă.

— Mă îngrijorezi.

— Scuze.

Merseră pe Windmill Street, către Piccadilly. Richard îşi vârî mâinile adânc în buzunare. Păru uimit pentru o clipă, apoi scoase o pană mototolită, o pană neagră, de cioară, cu un fir roşu legat la capăt.

— Ce e asta? întrebă Gary.

— E o… începu el, apoi se opri. E doar o pană. Ai dreptate. E doar un gunoi.

O aruncă în rigola de lângă trotuar şi nu se mai uită înapoi.

Gary ezită un timp, apoi zise, alegându-şi cuvintele cu grijă:

— Ai crezut că vezi pe cineva?

— Că văd pe cineva? Gary, nu sunt nebun.

— Eşti sigur?

Un taxi venea către ei, cu lumina galbenă – care arăta că

e liber – aprinsă.

— Nu, zise sincer Richard. Uite un taxi. Ia-l tu. Eu o să-l iau pe următorul.

— Mulţumesc.

Gary făcu semn maşinii şi se urcă în spate, înainte să-i spună taximetristului că dorea să ajungă în Battersea. Scoase capul pe fereastră şi zise, în timp ce taxiul se punea în mişcare:

— Richard, aceasta este realitatea. Obişnuieşte-te cu ea. Totul e aici. Ne vedem luni.

Richard îi făcu semn cu mâna şi privi maşina dispărând. Apoi se întoarse şi merse încet, îndepărtându-se de luminile din Piccadilly, îndreptându-se către Brewer Street. Nu mai era nicio pană lângă trotuar. Se opri lângă o bătrână care adormise în pragul unui magazin. Femeia era acoperită cu o pătură veche, zdrenţuită, şi cele câteva lucruri pe care le avea – două cutii mici de carton pline pe jumătate cu nimicuri şi o umbrelă veche, murdară, care fusese cândva albă – erau legate cu o sfoară, iar sfoara era legată de încheietura mâinii ei, ca să nu i le fure cineva în timp ce dormea. Femeia purta o pălărie de lână, care nu avea o anumită culoare.

Richard scoase portofelul, găsi o bancnotă de zece lire şi se aplecă să o strecoare, împăturită, în mâna bătrânei. Aceasta deschise ochii şi se trezi. Se uită, clipind, la bani, cu ochii ei bătrâni.

— Ce-i asta? întrebă ea, somnoroasă, supărată că fusese trezită.

— Păstrează-i, zise Richard.

Femeia despături banii, apoi îi vârî în mânecă.

— Ce vrei? îl întrebă ea, bănuitoare.

— Nimic, răspunse el. Nu vreau nimic. Chiar nimic.

Apoi îşi dădu seama cât adevăr era în spusele sale şi cât de groaznic era acest lucru.

— Ai avut vreodată tot ce-ai dorit? Şi după aceea ţi-ai dat seama că nu asta doreai?

— Nu pot să spun că am avut, zise ea, ştergându-şi somnul de la colţul ochilor.

— Am crezut că vreau asta, spuse Richard. Am crezut că vreau o viaţă drăguţă, normală. Poate că sunt nebun. Poate că sunt. Dar dacă totul e aici, atunci nu vreau să fiu sănătos.

Bătrâna clătină din cap. Richard căută în buzunarul interior al hainei.

— Vezi ăsta? zise el, ridicând cuţitul. Mi l-a dat Hunter, când a murit, îi explică el.

— Nu-mi face rău, zise doamna cea bătrână. N-am făcut nimica.

Richard zise, auzind intensitatea bizară din propriul glas:

— Am şters sângele ei de pe lamă. Un vânător are grijă de armele sale. Contele m-a făcut cavaler cu el. Mi-a dat libertatea faţă de Lumea de Dedesubt.

— Nu ştiu nimica despre asta, zise femeia. Te rog. Ia-l de aicea. Fii băiat bun.

Richard apucă mânerul cuţitului. Apoi se întinse spre zidul de cărămidă de lângă porticul în care dormise bătrână. Tăie de trei ori, o dată orizontal şi de două ori vertical.

— Ce faci? întrebă femeia, fără vlagă.

— Fac o uşă, îi explică el.

Femeia pufni.

— Ar trebui să laşi chestia aia. Dacă te vede poliţia cu ea, o să te condamne pentru port de armă de atac.

Richard se uită la conturul uşii pe care o zgâriase pe perete. Puse cuţitul înapoi în buzunar şi începu să bată cu pumnii în zid.

— Hei! E cineva acolo? Mă auziţi? Sunt eu, Richard! Door? E cineva acolo?

Îl dureau mâinile, dar continua să bocăne şi să izbească în cărămizi.

Apoi nebunia îl părăsi, iar el se opri.

— Scuze, îi spuse bătrânei.

Aceasta nu-i răspunse. Sau adormise din nou sau, probabil, se prefăcea că adormise. Din portic se auzeau sforăituri bătrâneşti, adevărate sau prefăcute. Richard se

aşează pe pavaj şi se întrebă cum poate cineva să-şi distrugă viaţa aşa cum reuşise el. După aceea se uită din nou spre uşa pe care o zgâriase pe perete.

Acolo unde mâzgălise un contur era, acum, o gaură în formă de uşă. Iar în prag stătea un bărbat, cu braţele încrucişate teatral. Rămase acolo până fu sigur că Richard îl văzu. Apoi căscă zdravăn, acoperindu-şi gura cu o mână de culoare întunecată.

Marchizul de Carabas ridică din sprânceană.

— Ei? întrebă el, enervat. Nu vii?

Richard se uită la el timp de o clipă.

Apoi dădu din cap, fără să spună nimic, şi se ridică în picioare. Şi merseră împreună prin gaura din perete, întorcându-se în beznă, nelăsând nimic în urma lor, nici măcar uşa.

Mulţumiri

Mulţumirile mele tuturor cititorilor acestei cărţi în diferitele ei ciorne şi versiuni pentru informaţiile, sugestiile şi reacţiile lor – în particular lui Steve Brust, Martha Soukup, Dave Langford, Gene Wolfe, Cindy Wall, Amy Horsting, Lorraine Garland şi Kelli Bickman; lui Doug Young şi Sheila Ableman de la BBC Books pentru ajutorul şi sprijinul lor, lui Jennifer Hershey şi Lou Aronica de la Avon Books. Aş vrea să mulţumesc şi tuturor celor care au venit în ajutorul meu de fiecare dată când bucăţi din acest roman s-au descompus în electronii lor componenţi, şi firmei Norton Utilities.

Neil Gaiman